

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

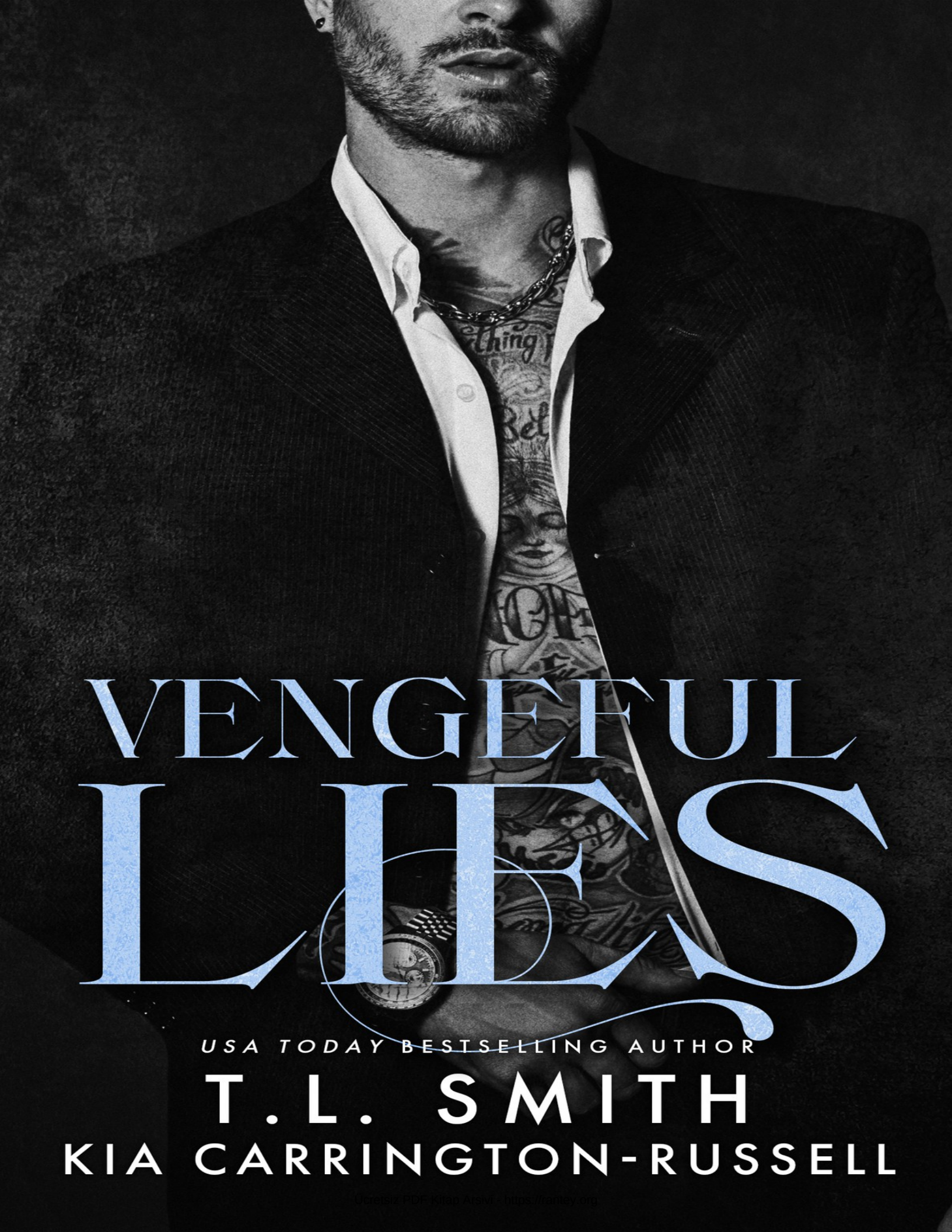
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VENGEFUL LIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

T.L. SMITH

KIA CARRINGTON-RUSSELL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VENGEFUL *Lies*

Ya ikimize de sahip olabileceğini söylersem? Ama onun ben olmasını nasıl dilediğini kendine sakla.

*Saygılarımla,
kitap kocanız.*

TELİF HAKKI @ T.L. SMITH & KIA CARRINGTON-RUSSELL 2025

Tüm Hakları Saklıdır

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu kitabı satın alan kişi için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Warning

Bu kitap cinsel içerikli sahneler ve yetişkin dili içermektedir ve bazı okuyucular için rahatsız edici olabilir. Bu kitap SADECE yetişkinler için hazırlanmıştır. Lütfen kitaplarınızı akıllıca ve reşit olmayan okuyucuların erişemeyeceği bir yerde saklayın.

Contents

[Blurb](#)

1. [Eli](#)
2. [Mücevher](#)
3. [Eli](#)
4. [Mücevher](#)
5. [Eli](#)
6. [Mücevher](#)
7. [Eli](#)
8. [Mücevher](#)
9. [Eli](#)
10. [Mücevher](#)
11. [Eli](#)
12. [Mücevher](#)
13. [Eli](#)
14. [Mücevher](#)
15. [Eli](#)
16. [Mücevher](#)
17. [Eli](#)
18. [Mücevher](#)
19. [Eli](#)
20. [Mücevher](#)
21. [Eli](#)
22. [Mücevher](#)
23. [Mücevher](#)
24. [Eli](#)
25. [Mücevher](#)
26. [Eli](#)
27. [Mücevher](#)
28. [Eli](#)
29. [Mücevher](#)
30. [Eli](#)

31. [Mücevher](#)
32. [Eli](#)
33. [Mücevher](#)
34. [Eli](#)
35. [Mücevher](#)
36. [Mücevher](#)
37. [Eli](#)
38. [Eli](#)
39. [Mücevher](#)
40. [Mücevher](#)
41. [Eli](#)
42. [Mücevher](#)
43. [Mücevher](#)
44. [Eli](#)
45. [Eli](#)
46. [Mücevher](#)
47. [Mücevher](#)
48. [Eli](#)
49. [Mücevher](#)
50. [Mücevher](#)
51. [Mücevher](#)
52. [Eli](#)
53. [Mücevher](#)
54. [Eli](#)
55. [Mücevher](#)
56. [Mücevher](#)
57. [Eli](#)

[Ayrıca T.L. Smith tarafından](#)

[Ayrıca yazan Kia Carrington Russell](#)

[T.L. Smith](#)

[Kia Carrington-Russell](#)

teac Ki11ex,

accp ce axb // gire pov 1he socfb, 5e/v5e,

axb // bvcx povc5 1o 1he gcovxb, 6ixcecep,

/ovc 5oox~1o~be hv5baxb

Bir vuruş olarak başladı. Bir kurşun. Bir adam.

Emirlerim açık: Mafya varisi Eli Monti'ye yaklaşın, kafasıyla ve onu bitirmek için işaret bekleyin. Bitir onu.

Şimdiye kadarki en kolay hedefim olacağını düşünmüştüm. Ama nasıl olduysa oyuna ben oldum.

Eli her zaman istediğini alır ve şimdi de beni istiyor.

Onun intikamcı teklifi bir istek değil. Bu bir talep.

Hayatı boyunca oyunlarda bir adamla oyun oynadığınızda, bazı yeni numaralar öğrenirsiniz.

Listenin başında: Sahte nişanlımı öldürmenin en iyi yolunu bulmak.

CKAPTER L

Eli

A Başka bir not daha. Ne oluyor lan? Zile bastığımda çenemde bir tik oluşuyor ve hoparlörden güvenlik ekibimden birinin sesi geliyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Monti?"

"Dairemde kim vardı?" Notun lanet bir bıçakla kapıya tutturulduğu banyoya doğru bakarak talep ediyorum.

New York'taki dairemle şehrin hemen dışındaki malikânem arasında mekik dokuyorum, o sırada ihtiyacıma hangisi uygunsa orada kalıyorum. Her iki yerde de son zamanlarda güvenlik ihlalleri oldu.

"Hiç kimse efendim. Talimat verildiği üzere, sizinle birlikte olmayan hiç kimse içeri girmeyecek."

Lanet olsun. Kapatıyorum.

Yanlış ağaca havlayan kurnaz küçük orospu çocuğu kim? Çok yavaş ve acılı bir ölüm isteyen biri. Kendi evime güvenlik kamerası yerleştirmeyi gerçekten istemiyordum ama görünüşe göre tam olarak bunu yapmak zorunda kalabilirim.

Bıçağı kapıdan çekip buruşturulmuş kâğıt parçasının elime düşmesine izin veriyorum. Buruşturulmuş topu açıyorum ve parlak kırmızı kalemle yazılmış notu okuyorum.

Fhp i5 povc vxbecseac 5o xea1 axb 1ibp, a55hoFe?

Çenemi sıkıyorum. Yemin ederim, eğer bu Hawke'ın bir şakasıysa, onu bunun için deşeceğim. Yine de notun altındaki öpücük işareti bir kadına işaret olabilir. Bir kadını hafife almamam gerektiğini iyi bilirim. Ancak, akli dengesi yerinde olmayan arkadaşlarımı hafife almamam gerektiğini de iyi bilirim.

Yatak odama girdiğimde her şeyin olması gerektiği gibi mükemmel bir düzen içinde olduğunu görünce notu yumrukluyorum. Sol gözüm açık olan tek çekmeceye takılıyor... iç çamaşırı çekmeceme. Çekmeceye doğru yürüyüp hızlı bir bakış atıyorum ve dişlerim sinirlenerek gıcırıyor. "Bu ne lan?" Yüksek sesle söylüyorum.

Benimle uğraşan her kimse iyi, hakkını vereyim. İz bırakmadan evime girmeyi, iç çamaşırımı bulmayı ve içine ölü bir fare bırakmayı biliyorlar.

Belki Hawke değildir. Belki de ikizi Ford'dur? O biraz daha sessizdir, ama bunu ona yakıştıramazdım. Ne de olsa on beş yaşındayken yeraltı müzayedelerinin başı Anya Ivanov tarafından evlat edinilmişler. Kocası River bile yaratıcı mesajları ve infazlarıyla tanınıyor ve en azından ikizlerin öngörülemez olduğunu söyleyebilirim. Onları hizada tutabilecek tek kişi anneleri çünkü ondan çok korkuyorlar. Hatta ben bile ondan biraz korkuyorum.

Ama şaka bile olsa, beni için neden bu kadar istekli olduklarını anlayamıyorum, özellikle de ailenin reisi olan babamın baskısı altındayken. Onun ya da annemin bundan haberdar olmasını kesinlikle reddediyorum. Ben kendi başımın çaresine bakarım.

Bunun şimdi iki kez olması ve hala kişinin kimliğini ortaya çıkaramamış olmam çileden çıkarıcı. Ama bulacağım.

Mutfağa gidip plastik bir poşet buluyorum ve yatak odama dönüp poşeti kullanarak iç çamaşırı çekmecemden lanet olası fareyi çıkarıyorum. Şimdi düşünüyorum da, bütün çekmecenin gitmesi gerekiyor. Ve yeni bir iç çamaşırına ihtiyacım var.

* * *

Tüm çekmecemi atmam ve her şeyin değiştirilmesi için birkaç telefon etmem uzun . Apartmanımdan çıkarken takım elbisemin paçalarını düzeltiyorum. Her türlü pislik ve işkenceyle uğraşıyorum ama ölü bir farenin haysiyet kırıcı bir yanı var.

"Çok uzun sürdü!" Hawke arabama yaslanmış şikayet ediyor. İkizi Ford ise onun yanında beklerken telefonunu karıştırıyor. İkisi birbirinin aynısı olsa da Hawke ağırlık kaldırmayı çok sevdiği için daha iri bir vücuda sahipken, Ford gizlilik için daha uygun olan daha ince bir yapıya sahip. Her ikisinin de dövmeleeri var ve insanlar etraflarında dolaşırken aktif bir şekilde uzak duruyorlar - ikisi de yaramazlık, cehennem ve ölüm sızdırıyor. Simsiyah saçları ve koyu kahverengi, neredeyse siyah gözleri bunun aksini göstermiyor.

"Tişörtünü değiştirmen gerektiğini söylemiştin, neden bu kadar uzun sürdü?" Ford telefonda başını kaldırıp o koyu kahverengi gözleriyle beni süzerek soruyor. Az önce birine işkence etmiş olabilirim ya da olmayabilirim, bu da gömlek değiştirmeme neden oldu. Bir sonraki toplantımdan önce ölü bir fare bulmayı kesinlikle beklemiyordum.

İkisini de görmezden geliyorum. Bana cevap veriyorlar, değil. Babamın sadece bir sadık ikincisi varken, benim iki tane var.

"Bugünlerde ikiniz de ruj sürmeyi sevmiyorsunuz, değil mi?" Kuru bir şekilde sordum.

İkisi şaşkın bir bakış paylaşıyor. Hawke arabamdan inip bana doğru gelirken, "Sadece sikimin etrafında," diye cevap veriyor. Tam o sırada siyah topuklu ayakkabılar giyen bir kadın aramıza giriyor.

"Dur bakalım!" Hawke bir adım geri çekilir. Kadın öfkeyle etrafında dönüyor. Siyah gözlükleri gözlerini kapatarak onlara bakmamı engellese de çarpıcı bir kadın. Kumral saçları omuzlarına dökülüyor ve parlak turuncu elbisesi havaya uygun ama kötü mizacına değil.

"Pislik," diye ısıırıyor ve çoğu insanın içgüdüsel olarak bizimle konuşmak bir yana, bize bakmamayı bildiği düşünülürse, cesareti karşısında neredeyse şok oluyorum.

Hawke şok içinde, "Seninle konuşuyor olmalı," der.

Sürekli yaptığı maskaralıklar beni çileden çıkarıyor. "Neden benimle konuşmak zorunda?" Sinirli bir şekilde soruyorum ama nedense bana küçümseyerek bakan kadından gözlerimi alamıyorum.

Beklentiyle ellerini kalçalarına koyuyor. Ne bekliyor? Bir özür mü?

Gözlüğünün koyu camlarından gözlerini göremiyorum ama suratını asarak "Beni hatırlamıyorsun bile, değil mi?" derken gözlerini devirdiğini hissediyorum. Sanırım onu becerseydim hatırlardım.

Hawke neden benim hakkımda konuştuğuna dair yeterli bir cevapmış gibi, "O zaman ben olmadığım kesin çünkü bekâr kalmaya ve kimseyle yatmamaya çalışıyorum," diyor. Aramıza girdiği için kızgın olduğunu sanıyordum. Öyle değil miydi?

Ford ona "Geçen hafta Tanya'yı resmen siktin," diye hatırlatıyor.

Hawke rahat bir omuz silkmeye, "Zaten rotasyondaysa sayılmaz," diyor. "Bak, toots, buradaki adamıma bir özür borçlusun. Seni hatırlamamasını kişisel algılama."

O zaman fark ettim ki, büyük olasılıkla üç erkeğin bir kadını azarlaması nedeniyle izleyenler var. Bu saçmalığı ilk başlatanın bir kadın olduğunu da ekleyeyim.

Bu sefer, Hawke'ı görmezden gelerek parlak bir gülümsemeyle beni işaret ediyor ve kime hitap ettiğini açıkça belirtiyor: "Pislik."

Ben mi? Pislik olan ben miyim? Gerçeklerden uzak değil, ama hala hatırlamıyorum.

Onu.

"Gördün mü, onu becermedim," diyor Hawke gururla, sanki hiç gibi. şüpheler.

"Benimle bu şekilde konuşabileceğini düşünüyorsan ya burada yenisin ya da kafayı sıyırmışsın demektir," diyorum ses tonum o kadar buz gibi ki yanımdaki adamlarım bile düzeliyor. Kim olduğu umurumda değil; benim yanımda nasıl konuşacakları ya da davranacakları konusunda erkekler, kadınlar ya da köpekleri için istisna yapmam.

Ama kadın irkilmiyor; ters yöne doğru yürümeye başlarken saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. Omzunun üzerinden geriye bakıyor ve ekliyor, "Eminim çok yakında görüşeceğiz, tatlım."

Yumruklarımı sıkıyorum ve annemin bana öğrettiği gibi üçe kadar sayarak sakinliğimi geri kazanıyorum. Dürüst olmak gerekirse, onun sayısı çok daha fazlaydı ama üç saniye, birinin boynunu hemen kırmayacak disipline sahipmişim gibi davranmak için yeterli bir süre gibi görünüyor.

Ben bir adım atmadan, o bir arabanın kapısını açıyor, küçük sarı böcek görünümlü bir şey. Arkasına bile bakmıyor; tüm gün boyunca yaptığı en tehlikeli hareket, özellikle de bizim gibi erkeklere karşı.

Bu kadın da kim?

Arabayı sürerken camı indirip bizi terslemeye özen gösteriyor.

Çenem titriyor. Tekrar üçe kadar sayarken, plakasını ezberlemeye çalışıyorum. New York'un ortasında güpegündüz bir kadını saçından çekmek en parlak fikirlerimden biri değil, bu yüzden bu dürtüyü gömüyorum.

Hawke ellerini yırtık kot pantolonunun ceplerine sokarken ısıklık çalıyor. "Şu kız çok ateşli. Michelle'le görüştüğünü sanıyordum?"

"Ben Michelle'i *beceriyorum*," diye düzeltiyorum onu. Aile ilişkimizi korumak için evlenmemiz gerektiği yönündeki baskı ve şartlara rağmen o bir araç.

Tam o sırada telefonum titriyor ve bilinmeyen bir numaradan gelen kısa mesajı görmek için telefonumu çıkarıyorum.

Bilinmeyen numara: Ceplerini kontrol et, pislik. Gösteri için teşekkürler.

Bunu bir öpücük emojisi takip ediyor ve *çekmecene ölü bir fare bırakacağım* diyen küçük ziyaretçimin az önce beni tersleyen kısa turuncu elbiseli kadın olduğundan neredeyse eminim. İlk etapta numaramı alabilmesi oldukça sıra dışı. Yıllardır tanıdığım ve düzenli olarak seviştiğim kadınlara, Michelle'e bile vermediğim tek şey bu. Numaram sadece ailemde var.

Cebimdeki bir şeyin kenarlarını hissediyorum, Hawke ile aramıza girerken onun tüy kadar hafif dokunuşunu bile hissetmediğim için öfkeliyim.

Küçük bir fotoğraf çıkarırken içimdeki öfkeyi gizleyen soğukkanlı bir sakinlik üzerime çöküyor.

"Siktir, artık hatıra eşyası mı saklıyorsun?" Hawke omzumun üzerinden bakarak soruyor. Ona doğru bir bakış fırlatıyorum ve hemen ellerini havaya kaldırıp bir adım geri çekiliyor, ancak pislik bana sırtıyor.

Michelle'le iki hafta önce dairesinin dışında, balkonda onu parmaklıklara yaslayıp sikerken çekilmiş bir fotoğrafımız. Elim ağzının üzerinde, çığlıklarını bastırıyor. Ben tamamen giyinikken o domalmış, sikimi sonuna kadar alıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

Yeterli bir geceydi, en azından gerginliği azaltmaya yetti. Kalmam için ısrar etmesine rağmen kısa bir süre sonra ayrıldım.

Görüntüyü buruşturup bana mesaj atan numarayı arıyorum. Çalışıyor, çalışıyor ama cevap yok.

Ben de aptalca benimle sevişmeyi seçen kadını bulmak için bir şehri yakıp yıkmaya hazır bir adamın sakinliğiyle karşılık veriyorum.

Resmi cebime geri koyacakken bir tane daha hissediyorum; ilkinden daha küçük. İçimde acımasız bir zevk dalgası kabarıyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Hawke, "Gülümsediğinde her zaman tüylerim diken diken oluyor, dostum," diyor. Fotoğraf benim iç çamaşırı çekmecemden... İçinde lanet bir fare var.

Aynı numaradan gelen takip mesajında tek bir öpücük emoji'si yer alıyor.

Hawke'a arabanın anahtarlarını atıyorum. "Sen sür. Benim yapacak işlerim var." Arka koltuğa geçerken telefonumdan başımı kaldırmıyorum bile, o plakadan bulabileceğim her şeyi bulmaya hazırım. Bu kadını mahvedeceğim. O mükemmel bir dikkat dağıtıcı, New York'taki mafyanın bir sonraki lideri olarak servetimi ve sorumluluklarımı yönetirken yok edebileceğim bir şey.

Biri onu bu işe bulaştırmış olmalı ve ben de otoritemi sarsacak kadar cüretkâr olanın kim olduğunu öğrenmek üzereyim.

Tabağın sahte olarak geri gelmesi sürpriz olmadı. Ağzımın kenarı yukarı kalkıyor ve kendi mesajımla cevap veriyorum.

Ben: Bu kedi-fare oyununu oynayabiliriz, tatlım. Ama bu ölümcül bir oyun olacak ve cesedin asla .

Bir öpücük emoji'siyle bitiriyorum.

CKAPTER s

Jesel

B *ama bu ölümcül bir oyun olacak, falan filan.*
Onun gibi adamlar midemi bulandırıyor, yeni cilalanmış gösterişli ayakkabılarının üzerine kusasım geliyor.

En çok onun gibi adamlardan
nefret ediyorum. Zenginlik
içinde doğmuş.
Güçle besleniyor.

Bahse girerim yüzlerine vurulsa bile bir gün bile zor yaşamayı bilmeyeceklerdir. Ve şu anda onun yüzüne vurulan balyoz olmaktan hafif bir memnuniyet duyuyorum.

"Sadece sorman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diyor oda arkadaşım Jenny, topuklu ayakkabıları elimden alırken.

"Planlamıştım ama burada değildin," diye cevap veriyorum umursamaz bir omuz silkmeye. "Telefonum var, biliyorsun." Haklısın. "Bir dahaki sefere, lütfen sadece sor."

"Elimden geleni yapacağım," diye yalan söylüyorum ve odama doğru ilerlerken bakışlarını sırtımda hissedebiliyorum.

Bu daire ve onunla olan ilişkim birer kolaylık. Ne daha fazlası ne de daha azı. Jenny ve ben bir yıldır birlikte yaşıyoruz. Ve ilk taşındığımda telefonda arkadaşıyla dedikodusunu yaptığı şey olmayı kendime görev edindim - korkutucu ve heybetli. Benimle sadece o gün tanışmıştı, ama değerlendirmesi gerçeklerden uzak değildi.

Umurumda olmayan bir idari işte çalışıyor. Ve sadece bir restoranda çalıştığımı sanıyor; "sözleşmeli" işimden haberi yok. Ben

Aslında yaptığım işte çok iyiyim. Gelir elde etmek ve insanları ortadan kaldırmak için çok özel ve alışılmışın dışında yöntemlerim var.

Doğrusu, pek takım oyuncusu sayılmam. Olmama da gerek yok.

Telefonumu yatağın üzerine atıyorum ve Bay Pislik'in ses tonunu taklit ederken turuncu elbiseyi çıkarıyorum. Sırf onunla dalga geçmek için "Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" demeyi düşündüm.

Bu güzel, akli dengesi yerinde olmayan adamla ilgili şaşırtıcı bir gerçek var. Onun ölümü kesinlikle ben olacağım.

Özellikle de babamın bana öğrettiği gibi o ruhani gözlerin arasına bir kurşun sıkıttığımda. Eğer şu anda hayatta olsaydı ve benim ne tür işler yaptığımı görseydi, hedef aldığım güçlü adamlar konusunda pek de rahat olmayabilirdi. Ama, hey, bir kız hayatta kendi yolunu bulmalı.

Duşa giriyorum, babamı düşünürken kavurucu sıcak beni rahatlatıyor. İnsanları öldürmek, bana gerçekten yapmam için bilgi bıraktığı tek şeydi.

Bana ateş etmeyi öğreten oydu ve ben on beş yaşındayken öldüğünde asla bırakmadım. Bıçaklar ve göğüs göğüse de dahil olmak üzere yakın dövüşte çok yönlü olmama rağmen, özellikle keskin nişancı tüfeklerinden daha çok hoşlandım. Ama en büyük heyecanımı bir keskin nişancı tüfeğinin dürbünüyle yaşıyorum çünkü hedefi asla ıskalamasam da isabetliliğimi zorluyor.

Ben altı yaşındayken bizi terk eden ve hayatımda neredeyse hiç görünmeyen annem, silahlara olan sevgimden nefret ederdi. Ama en azından babam öldüğünde tüm silahlarını bana verdi. Dürüst olmak gerekirse, eğer vermeseydi, onları yine de çalacaktım. Cenazesinden beri onu görmedim. Bir zamanlar bana açıkça "normal ailesi" olduğunu söylediği bir ailesi var. Tam olarak anlamadığım ya da kabarık beyaz çit saçmalıkları. Silahlarım olduğu sürece ben iyiyim.

Günlük işim olan garsonluk için hazırlanırken şampuanı saçlarımda köpürtüyorum çünkü kanlı parası olan her multi-milyonerin bir gizlenme hikâyesine ihtiyacı vardır, değil mi? Tamam, bu kesinlikle babamın benim için tasarladığı yön değildi.

Hava Kuvvetleri'nin en iyi keskin nişancılarından biriydi, yani iyi bir adamdı. Bana ondan daha iyi olduğumu söylediğinde, silahlarla ilgili bir iş yapmak istediğimi anladım - ama onun yaptığı gibi değil. Silahlı kuvvetlerdeki disiplin, kurallar ve kısıtlamalar benim için çok fazla olacaktı, babamın katı rehberliği altında bile ona ne kadar zarar verdiğimi düşünürsek.

Ne diyebilirim ki? İsyan etmeyi severim.

Beni kontrol altında tutan tek kişi, "kontrol altında" ifadesini gevşekçe kullanıyorum çünkü yaptığım şey üzerinde kimsenin kontrolü yok, babamın arkadaşı Craig. Kendisi emekli bir kiralık katil ve birileri mükemmel atışı aradıktan sonra beni ilk etapta bu oyuna soktu. Bana alışık olmadığım türden bir para kazanma fırsatı sundu. Parayı çok sevdiğim ortaya çıktı.

İlk hedefimi on sekiz yaşındayken iki mil vurdum. Ondan sonra her yerden teklifler gelmeye başladı ve Craig beni en iyilerden biri olma yolunda yönlendirdi.

Duştan çıktığımda vücudumu kuruluyorum, bakışlarım kalçamı süsleyen keskin pençeleri ve dişleri olan parlak neon ayı dövmesine takılıyor. Ona her baktığımda gözlerimi deviriyorum, on altı yaşındayken bir adama yaptırdığımda ne kadar aptal olduğumu hatırlıyorum.

Aynada kendime bakıyorum ve tıpkı anneminkilere benzeyen açık kahverengi, kehribar rengi gözlerimden nefret ediyorum. Saçlarım karmakarışık ve şu anki hedefimi çevreleyen son olaylardan dolayı bitkin bir halde iç çekiyorum.

Hedeflerimle pek oynamam.

Ta ki başka bir iş için New York'a gelene kadar.

İlk vurgun kolay paraydı. Ondan sonra New York'u sevdiğim için kaldım.

Kıyafetleri, şehri ve kim olmak istiyorsam o olmayı ya da öyleymiş gibi davranmayı kabullenmeyi seviyordum.

En son hedefim: Eli Monti.

Şehirdeki İtalyan mafyasını yöneten acımasız Crue Monti ile kötü şöhretli bir ceza avukatı olan Rya Monti'nin oğlu. Yakında yirmi altı yaşına basacak olan Monti, aile işini devralmaya niyetlidir. Ancak Monti ailesinin geleneklerine göre, işin başına geçmeden önce evlenmesi gerekmektedir. Babası evlenip işin başına geçtiğinde otuz dört , yani Eli kesinlikle hırslı küçük bir hıyar. Düğün gününe yetişemeyecek olması çok kötü.

Muhtemelen onu sefaletten kurtarıyorum. Evlilik sadece prangalara, hapsedilmeye ve istatistiksel olarak boşanmaya yol açar. Saçlarımı kuruturken sırtıyorum, bir zamanlar güçlü bir iş adamını bitirmek için bana ödenen aşırı miktarı düşünüyorum, böylece karısı boşanma işlemlerini yapmak zorunda kalmadı. Onun yerine, çok iyi bir mirasa sahip dul bir kadın oldu. Bu sadece

ve en azından "ölüm bizi ayırana kadar" yeminine sadık kaldı.

Erkekler kadınları çok fazla baltalıyor, ki Azrail olmak bana büyük bir tatmin veriyor.

Birazcık kalbim olsaydı, işi devralmadan önce evlenmesi beklentisiyle Eli için üzülebilirdim. Bu eski moda ama sanırım bazı gelenekler ölmüyor. Boş ver onu. Ben tam tersiyim; bekâr olmaktan mutluyum, istediğim zaman istediğim kişiyle sevişirim. Bağlılık abartılıyor.

Yatağıma dalıyorum, havluyu gevşekçe üzerime sarıyorum, telefonumu elime alıyorum ve bir melodi ıslık çalmaya başlarken bacaklarımı ileri geri tekmeliyorum. Eli'nin çatı katına ve özel evine yerleştirdiğim kameraları ve böcekleri kontrol edebileceğim gözetleme uygulamasını açıyorum.

Malikanesinde görüldüğünde sırtıyorum. Henüz anlayamadığım nedenlerden dolayı sık sık iki mülk arasında geçiş yapıyor. Gözetleme ekipmanını kurmam için arkadaşım Rory'den yardım aldım. Etrafta gizlice dolaşıp adam öldürmekte iyiyimdir ama teknoloji meraklısı değilim ve onunla uzun bir oyun oynarken gözümün ve kulağımın bu pisliğin üzerinde olması kesinlikle işe yarıyor.

Neşeyle ıslığımı çalarken, görünüşünü takdir etmek için bir an duruyorum.

Eli'nin tarzı var, bu çok açık, ancak bu daha çok temiz kesimli, tamamen siyah bir tarz. Ve belli ki takım değeri oldukça yüksek. Çenesi kısa kirli sakallarla kaplı ve her zaman pahalı saatler takıyor. Ancak gözleri o kadar hafif ki neredeyse gümüş renginde ve zengin, bronzlaşmış İtalyan tenine en çarpıcı olanları.

Onu takip etmeye başladığımdan beri mafya prensi hakkında başka şeyler de fark ettim.

Bir: Asla bir kadını evine geri getirmez. Ayın güzeli kim olursa olsun, sadece onların evine gider ve asla geceyi orada geçirmez.

İki: Bir resim çerçevesini onun yerleştirdiği yerden bir santim oynatacak olsam, muhtemelen bunun için beni tam anlamıyla öldürür. Her şeyin düzenli bir yeri ve amacı vardır.

Üç: İş ilişkilerinde söylentilerdeki kadar ölümcüldür. Mecazi olarak mükemmel yerleştirilmiş resim çerçevesini ayarlamaktan çok daha azı için pek çok insanı öldürmesini izledim.

Siyah takım elbise ceketini çıkarıyor, kaslarının çıkıntıları ve girintileri gıcır gıcır, temiz beyaz gömleğinin altında esniyor. Ayrıca dövmelele kaplı. Kollarını kıvrımadığı ya da gömleğinin düğmelerini açmadığı sürece, normalde uzun kollu gömlelelerin örttüğü dövmelelele göremezsiniz. Garip arkadaşı Hawke'ın aksine boynunda ya da ellerinde hiç dövme yok.

Eğer onu öldürmek zorunda olmasaydım, onu çok çekici bulurdum. Ama hedeflerimle ilgilenmemem gerektiğini iyi bilirim.

Onunla oyna. Ve emri verdiğimde... onu bitir. İsimsiz müşterimin isteği buydu.

Ben de öyle yapıyordum. Genelde böyle yapmam ama teklif edilen paraya hayır diyemedim. İnsanları öldürmek için çok para alıyorum ama Eli Monti ile oynamak için standart ücretimin üç katını alıyorum.

Sürpriz yapma şansım olmadığı için aldığım risk düşünüldüğünde bu iş için ödenen para makul. Ama bu işi heyecan verici kılan da bu.

Ekranım yeni bir metin mesajıyla aydınlanıyor - müşterimden gelen başka bir direktif.

İsimsiz Numara: Saat tam 8'de bu etkinlikte olun. Maskeli balo.

Vuruşların anonim olarak yapılması nadir değildir ve kimi öldürdüğümü, neden öldürdüğümü veya para hesabıma yatırıldığında beni kimin işe aldığını önemseyecek kadar etik veya ahlaki değerlere sahip değilim.

Kısa sürede haber verilmesine ve bu gece restorandaki vardiyamı iptal etmek zorunda kalacağıma sinirlenerek ofluyorum. Gerçi o iş pek de umurumda değil.

Daha da önemlisi, ne giyeceğim? Güzel altın kredi kartımı çıkarırken bunu düşünüyorum. Sanırım güzel bir elbise iş harcaması sayılır, değil mi?

Gülümsüyorum ve havluyu atıyorum.

Yani, Eli Monti ile oynamak benim yapacağım şey. Onu öldürme zamanım gelene kadar.

CKAPTER 3

Eli

M Babam habercisine küçümseyerek bakıyor. Adamın kafasının etrafında kan birikiyor ve ben hiçbir şey olmamış gibi dizüstü bilgisayarımın ekranına odaklanmaya devam ediyorum. Gerginlik hissediliyor, öncelikle

kuryenin masanın kenarına bıraktığı kalın dosya yüzünden.

"Annenin yerlere kan bulaştırmadan hoşlanmadığını biliyorsun," diye azarlıyor babam öfkeyle. Benim sert bakışlarım onun kara gözlerine ulaşıyor ve öylece kalıyoruz, saat annemlerin ofisinde gürültüyle işliyor.

Crue Monti neredeyse altmış iki yaşında ama iyi görünüyor. Siyah saçlarının arasından birkaç gümüş teli fişkırıyor, koyu ve derinliksiz gözleri gençliğinde olduğu gibi şimdi de büyüleyici. İnsanlar ya şaşkınlıktan gözlerini ondan kaçırıyor, bir sonraki hamlesinden korkuyor ya da bakışlarını hemen, itaatkâr bir şekilde kaçırıyor - hayatta kalma içgüdüleri devreye giriyor.

Babamdan korkmuyorum. Onu seviyorum. Aramızdaki bağ diğerlerinden biraz farklı.

"Hawke. Ford. Gelin ve bu pisliği temizleyin," diye bağılıyor babam odanın dışında duran adamlarıma.

Hawke neşeyle, "Emredersiniz efendim," der, ama bariz bir şekilde vidaları gevşemiş bir halde içeri atlar. Ford sessizce onu takip eder.

"Sana cevap vermiyorlar," diye homurdandım.

Babam bir kaşını kaldırıyor ve yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Benim evimdesin evlat. Bu evdeki herkes beni dinler. Ve sen işi devralana kadar, işe almayı seçtiğin uşakların her birinin sahibiyim."

Hawke, "Daha doğrusu efendim, biz daha çok en iyi arkadaş gibiyiz," diyor.

"Özür dilerim. Kardeşim dilini ne zaman tutacağını asla bilemez," diye ekliyor Ford.

İç çekiyorum ve kızgınlığım artarak başka tarafa bakıyorum. *Bu lanet olası aptallar.* Babam onlara tahammül ediyor, annem gibi onları evlat edinmiş değil, ama gitmeyen sinir bozucu sinekler gibi olduklarını kabullenmiş durumda.

Babam karşıma oturdu. "Neden adamlarımdan birini öldürdüğünü ve sana vermesini özellikle istediğim dosyayı henüz açmadığını açıklamak ister misin?"

"Bu kadınlardan hiçbiriyle evlenmeyeceğim." Sanki elime alsam derim kavrulacakmış gibi dosyaya ters ters bakıyorum.

Reddediyorum.

"Görücü usulü evlilikte yanlış bir şey yok. Annenle ben böyle tanıştık," diyor sakince, ama ses tonunun hiç de öyle olmadığını biliyorum. Sadece annem evin içinde bir yerlerde olduğu için en iyi davranışını sergiliyor. Tanrı korusun, benim yüzümden başı belaya girmesin. Tekrar.

New York'taki en güçlü adam o olabilir ama asıl korkulması gereken kişi annemdir. Annemi severim ama bir kadının benim üzerimde böyle bir etkisi olabileceğini asla hayal edemezdim. Asla.

Hawke ve Ford cesedi etkili bir şekilde dışarı sürüklüyor.

"Alınma baba ama sen artık çok yaşlısın. Artık görücü usulü evlilik diye bir şey kalmadı."

"Eğer işi tamamen devralmak istiyorsan, bu senin çok çabuk öğreneceğin bir şey olacak." Bakışlarını tutuyorum. "Ya da bir eş bulursun. Karnını bir çocukla doldurmak dışında onunla ne yapacağın umurumda değil. İstedğini yap, ama aile geleneğinin istisnası *olmayacaksın.*"

Annemin sesi odayı kesiyor. "Öyle diyor ama demek istediği, seninle eşleşebilecek ve senin kayan olabilecek birini bulman gerektiği. Evliliğin dışında başka bir kadın olmayacak," diyor kapıdan içeri girerken uyarıcı bir tonla. Ayağa kalkıyorum ve bana hoş geldin dercesine sarılıyor. Babamın çenesi sıkılıyor; ondan ilgi gören herkesi kıskanıyor.

"Emekli olmamı istiyorsun ama aynı zamanda soğuk kalpli oğlumuzun aşkı bulmasını mı istiyorsun? Bir süre bekleyeceksin prenses," diyor ayağa kalkıp takım elbisesini düzeltirken. Ona her zaman böyle seslenirdi, her sıfatla ona taparcasına bakar ve özlem duyardı. Gülümseyip elini tutarken annemin bakışları yumuşuyor.

Bordo renkli dar bir elbise giymiş, karamel rengi saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyor. "Bu yılın sonunda emekli *olacaksın*. Altmış yaşına girdiğinde bu konuda anlaşmıştık, ama o yaşı çoktan geçtin."

"Ve Eli yıl sonundan önce evlenecek," diye belirtiyor.

Annem iç geçiriyor ve tekrar bana bakıyor. "Üzgünüm tatlım ama ben de ona katılıyorum. Bu bir gelenek."

Ailemin her iki tarafında da mafya bağları ile doğduğum için, gelenek ve beklentiler tarafından zincirlenmiş durumdayım. Elbette, istediğim kişiyi iyi bir sebeple öldürebilirim ama torunlarını doğuracak küçük, narin bir eş seçtiğinden emin olun. Düşündükçe hırlıyorum.

"Dosyayı daha sonra inceleyebilirsin. Katılmamız gereken bir parti var," diyor annem, gerginliği dağıtmaya çalışarak. "Ve biri bana Ivanov ikizlerinin neden cilalı ahşap zeminlerimde bir cesedi sürüklediklerini açıklayabilir mi?"

Hem babamın hem de benim üzerimde hissedilir bir soğuk ürperti dolaşıyor ve omuzlarımı rahatsız edici bir şekilde döndürüyorum. Beni ispiyonlamak üzere olup olmadığını merak ediyorum, bu yüzden boğazımı temizliyorum. "Yerlerin çok iyi cilalanmış olmasından dolayı kaydığını söylesem bana inanır mısınız?"

Annem bana donuk bir bakış fırlatıyor ve azar işitmek üzere olduğumu anlıyorum. Lanet olası zeminler hakkındaki milyonuncu dersim için isteksizce oturuyorum.

BÖLÜM 4

Jesel

F Ya da Tanrı aşkına. İsimsiz müşterimin beni çağırdığı onca yer arasında, maskeli balonun Eli Monti'nin kız arkadaşı olmayan Michelle Bedore için olmasını beklemiyordum. O tam bir mafya prensesi özentisi.

Eminim ailesi memnuniyetle karşılayacaktır. Uzun sarı saçlar, takma göğüsler - ki gerçekten etkilendim - ve uzun bacaklar. Kıza hayal edebileceği her şey verilmiş ve evlerindeki gösterişli para ve ihtişam örneği, malikaneye ilk girdiğimde bana verilen şampanyayı geri atmak istememe neden oluyor.

Pembe prenses tarzı elbisesi, pembe flamingo maskesi ve tacıyla kimin doğum günü olduğu belli. Babası ona yepyeni bir Porsche'nin anahtarlarını verirken heyecandan çılgılık atıyor.

Doğum günü pastasının boyu benimki kadar -ki bu etkileyici bir 1.85- ve üzerinde yirmi beş rakamı var. Aynı yaşta olmamız beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum ama ediyor. Muhtemelen daha farklı dünyalardan gelemeyeceğimiz içindir. Geçen yıl doğum günümü Craig'le birlikte bir kutu Pepsi ve marketten aldığımız çikolatalı pastayla kutlamıştık. Ve başka türlüünü de istemezdim. Ayrıca bana yeni bir bıçak seti hediye etti ki bu benim hayallerimin gerçekleşmesi demek. Kazandığım paradan çok param var ama hiçbir zaman yaşam tarzımı değiştirme arzusu duymadım.

Gölgelerde kalmak için elimden geleni yaparak odanın etrafında dönüyorum. Sağ tarafı kalçama kadar yırtmaçlı uzun siyah bir elbise giyiyorum. Sol tarafımdaki küçük jartiyere söz konusu fırlatma bıçağıyla erişmeyi kolaylaştırıyor çünkü bir kız

Sadece almak üzere yetiştirilmiş erkeklerle dolu bir odada dolaşırken asla çok dikkatli olunamaz.

Crue ve Rya Monti'nin Michelle'in babasını tebrik ettiğini fark ettim. Edindiğim bilgilere göre Monti ve Bedore ailelerinin uzun bir ilişkisi var. Oğullarından henüz bir iz yok. Bu aptal, temalı balo için insanlar maske taksa da büyük balığı seçmek kolay. Özellikle de Crue Monti'nin maske takmayı reddettiği düşünülürse. Hiç şaşırmadım. Herifi şahsen tanımıyorum bile, ama altın baskılı bir davetiye üzerinde bile olsa ne yapması gerektiği söylenecek biri olmadığını biliyorum.

Kibirli oğlunun bunu nereden aldığını çok iyi biliyor. Taktığım dantel maskenin göz deliklerinden bakarken kendimi Eli'ı ararken buluyorum. Bu gece Eli'yi nasıl alt edeceğimi henüz bulamadım ama yaratıcı olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Arabasına bomba bağlamayı düşündüm ama buradaki güvenlik önlemleri yüzünden bundan kurtulmamın imkânı yoktu.

Belki de içkisine sağlıklı bir dozda ezilmiş hızlı etkili müshil koyarım. Söz konusu pudraya açılan küçük bir oyukla taktığım narin bilezik karşısında dudaklarımda oluşan gülümsemeyi gizlemeye çalışıyorum. En azından içkisine katacağım.

"Sen buralı değilsin," diyor omzumun üzerinden bir ses ve omurgam dikleşiyor. Dönerken bıçağımı kapmak için içimden gelen doğal güdüye karşı koyuyorum. Sesin sahibiyle yüzleştüğimde, çarpıcı mavi gözleri olan güzel bir adamın bana baktığını görüyorum. Monti ailesinde olduğu gibi, beyaz maskenin ardında saklanan adamı tanımam uzun sürmüyor-Dutton Taylor.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Sesimi sakın tutarak soruyorum. Ünlü çapkın ve Eli'nin kuzeni kesinlikle yolumun kesişmesini istediğim biri değil. Soğuk ve hesapçı bir ünü var. Dünya çapında eskortluk hizmetleri ve bekâret müzayedeleri düzenlemekle tanınan Dawson Taylor ile hedefimin annesinin küçük kız kardeşi Honey Taylor'ın oğlu olduğu düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değil.

"Çünkü bu çemberin içinde hareket eden tüm güzel şeyleri biliyorum," diyor Dutton. Ama cazibesine aldanmıyorum. Kuzeni gibi İtalyan mafyasının bir parçası olmayabilir ama en az onun kadar tehlikeli olduğu açık.

Gülümseyerek kendi cazibemi devreye sokuyorum. "Eminim bunu bütün kızlara söylüyorsunuzdur."

"Yanlış anlamayın. Bunu tüm erkeklere de söylüyorum, özellikle de bir şey istediğimde."

Gülümsememi çapkınca tutuyorum. "Peki sen ne istiyorsun?"

Şu anda boğazına bir bıçak dayamak için her şeyimi verirdim. Bunun gibi adamlar her zaman istediklerini elde etmeye alışkındır.

"Bu partiye nasıl davet edildiğini öğrenmek için."

Büyük olasılıkla, kuzeni birilerinin onun peşinde olduğunu ifşa etti. Onların iş kolunda bu çok da şaşırtıcı değil.

Ben cevap veremeden bakışları yanımdan geçip gidiyor ve gözlerinde ölümcül bir parıltı beliriyor. Nereye baktığını takip ettiğimde, küçük kız kardeşi Billie'nin maskeli bir adama gülümsediğini görüyorum.

"Affedersiniz," diyor sert bir ifadeyle, sonra da onlara doğru yöneliyor. Dutton'ın adamı elinden tutup kız kardeşine iki kez baktığı için özür dilemesi için dizlerinin üzerine çökmeye zorladığı sahneyi izliyorum.

"Dutton! Deli gibi davranmayı kes!" İnsanlar etraflarında dönerken Billie çılgılık atıyor.

Dutton yine "Özür dile," diye homurdandı.

İşte o zaman insan denizi ikiye ayrılır ve Eli şeytan maskeli bir Tanrı gibi içeri girer. Boyu 1.80 olan Eli'nin olayların nasıl geliştiğini gördüğüne ve sadece yaklaşmak istediğine hiç şüphem yok.

Hawke bir kolunu Billie'nin omzuna atar. ", Dutton. O kadar da kötü değil. Zavallı adamı kendi kız kardeşinin doğum günü partisinde altına işletme."

Şampanyamdan ilk yudumu alırken sırtımdan çalışıyorum. Sessiz bir seyirci olarak kendimi bu ailenin çılgınlığına ne kadar kaptırırsam o eğleniyorum. İşte o zaman kollarımdaki tüm tüyler diken diken oluyor ve izlendiğimin farkına varıyorum. Bu his o kadar ağır ki, bakışlarımı yalvaran ve özür dileyen adamdan başka bir dünyaya ait gözlere kaldırmakta yavaş kalıyorum. Güçlü çenesi ve mükemmel burnuyla babasına çekmiş olsa da, annesinin neredeyse gümüş rengi gözlerine sahip. Ve bana kilitlenmişler.

Eli, Michelle kolunu çekştirip Dutton'ı çılgınlıklarından vazgeçirmesi için yalvardığında bile göz temasını kesmiyor. Benim kardeşim yok ama olsaydı ben de aynısını yapardım. Yani adamın elini kırardım.

Ama Eli, her şeyi tüketen bakışları yavaşça vücudumda gezinirken ve sonra tekrar yukarı çıkarken onu neredeyse hiç fark etmiyor gibi görünüyor. Bunu tenimde bir okşayış gibi hissedebiliyorum, sanki sadece bakışlarıyla bana fiziksel olarak dokunmuş gibi - bir katilin bakışı ve izi.

Onu ayartmak için burada değilim. Gerçi başka şartlar altında onu köşeye sıkıştırmakta bir sakınca . Kalabalığa karışmak ve onunla nasıl biraz daha uğraşabileceğimi bulmak için buradayım. Laksatifler son çare. Onu henüz zehirleyemem. Ayrıca, bir kurşunu tercih ederim. Yani onu küçük düşürmek bir sonraki saldırı planım.

Biri önümde yürüyüp göz temasını kestiğinde, o anı yanımdaki koridora kaymak için kullanıyorum. Arka planda müzik çalarken, sol tarafta bir grup adamın sıradan bir yaşam alanı gibi görünen bir yerde kim bilir ne yaptıklarını fark ediyorum.

Yemek servisi yapanlar herkesin ihtiyaçlarını karşılamakla meşguller ve ben de Bedore malikânesinin zihinsel haritasını çıkarmaya çalışıyorum. Son vuruşu yapmam gereken yerin burası olup olmayacağını asla bilemem. Ne de olsa bilgi güçtür.

Solumdaki kapıdan bir kadın fırladı ve yanımdan hızla geçti. Ona küfredeceksen, elbisesinin omuzlarından yırtıldığını ve hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak korkuyla kaçtığını fark ediyorum. Yarı aralık kapıdan içeri baktığımda burnunu tutan ve küfreden bir adam görüyorum. Bir kadından alabileceğini düşünen başka bir adam.

Benim sorunum değil.

Bu gece gösterişsiz oynayacağım, kendime hatırlatıyorum.

Koridorda yürümeye devam etmeyi planlıyorum ama ayaklarım beni küçük yatak odasına götürüyor, kendime engel olamıyorum.

"Lanet olası aptal fahişe," diye küfrediyor, sonra başını kaldırıp bakıyor. "Sen de kimsin lan?" diye soruyor. Ama pis bakışları üzerimde gezinirken sesi hafifçe değişiyor. Bazen kadın olmanın kendine has bir gücü vardır.

"Sadece bir kargaşa gördüm ve iyi olduğundan emin olmak istedim," diyorum tatlı bir sesle ona doğru adım atarken. Büyük boy yatak odanın ortasında, onu atmayı düşündüğüm cumbalı pencerelere yakın bir yerde duruyor. Sadece iki katlı, yani ölmeyebilir. Ama ben bile bu kadar ağır bir adama karşı dezavantajlı olduğumun farkındayım.

"Kahrolası orospu burnumu kırdı," diye homurdanıyor.

"Dur, bir bakayım." Başımı eğiyorum ve kalın kirpiklerimi ona fırlatıyorum. Sanki bana yarasını göstermek bir zayıflıkmiş gibi isteksiz görünüyor. "Belki daha iyi yapabilirim?" Duygusal bir şekilde söylüyorum.

Sırıttırıyor ve elini çekiyor. Neredeyse hiç kan yok; şanslı bir dirsek darbesi almış olmalı, ama almasıydı kim bilir neler olurdu.

"Oh, kırık görünmüyor," diye usulca duyuruyorum. Beni yakalamak için hamle yaptığında, ulaşamayacağı bir yere kayıyor ve ona bir sağ kroşe vuruyorum. Domuz gibi ciyaklarken ve geri sendelerken kan fişkırıyor. "Şimdi kırıldı, seni aptal bok parçası."

Kaç kadına saldırmış olabileceğini düşündükçe öfkem yüzeye çıkıyor. Bu şerefsiz her kimse onu öldüremeyebilirim ama küçük bir burun kırığı kimseyi incitmez.

"Seni aptal kaltak," diye hırlıyor ama kanamayı durdurmak için burnunu sıkkan parmakları yüzünden sesi boğuk çıkıyor.

"Bir daha ona ya da başka bir kadına dokunma, pislik," diye uyarıyorum, maskemden ona bakarak.

Kılıfındaki silahına uzanıyor, ki bu muhtemelen pantolonundan çıkarabildiği en zor şey. Vücudum harekete geçmeye hazır, ancak bir tehlike damlası beni yerimde tutuyor.

Ayaklarımın yere basmasını sağlayan şey yüzüme silah doğrultan adam değil.

Hayır. Arkamdan içeri giren ve odanın gölgelerini kendine çeken canavar.

Kim olduğuna bakmama bile gerek yok çünkü arkamda duran 1.80'lik kas kütlmesini hissedebiliyorum.

"Burada neyimiz varmış?" Eli'nın sesi odanın içinde yankılanıyor. "Bu aptal sürtük burnumu kırdı," diye bağıırıyor adam.

"Peki bu bir bayana silah doğrultmak için yeterli bir sebep mi?" Eli soruyor ve o şövalyelik taslarken ben içimden gözlerimi deviriyorum.

Adam şaşkın görünüyor. "Ama o sadece bir kadın."

Eli etrafımda dolanıyor ve eli gözle görülür şekilde titreyen, silahı artık sabit olmayan adamın üzerinde dolanırken ne yaptığını görmek için boynumu eğmek zorunda kalıyorum. Oda karanlık, sadece koridordan gelen ışık içeriye aydınlatıyor ve şimdi biraz üzöldüğüm bu herifin şeytanın kendisi tarafından bakıldığını düşündüğünü hayal ediyorum. Bu beni biraz kızdırıyor çünkü Eli müdahale etmemiş olsaydı, şüphesiz bana o saygı ve korkuyla bakıyor olacaktı.

"Lütfen Eli," diye yalvarır adam.

"Bana ne dedin sen?" Eli'nın sesi havayı kesiyor.

Adam yutkunur. "Bay Monti. Bu kadını tanımıyorum ama bana saldırdı."

Eli elini adamın gömleğinin yakasına doluyor ve onu yavaşça ayağa kaldırmaya yetecek kadar malzemeyi yumrukluyor. "Peki bunun yerine bir erkeğin sana saldırması daha mı iyi olur? Bu teklifi kabul edebilecek pek çok kişi tanıyorum ama kullandıkları eşyaların hoşuna gideceğinden emin değilim."

Sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor. Bu adamın öldürdüğünü gördüm ama tehditler fısıldadığında, itiraf etmeliyim ki dehşete düşüyorum. Sesi o kadar yumuşak ve derin ki, ninni gibi. Ama sadece ölüm vaat eden bir ninni.

Ve adam şimdi elinde gevşekçe tuttuğu silahı bile kaldıramayacak kadar korkmuş, kolu yanında gevşekçe sallanmaktadır. Eli hızlı bir hareketle adamın arkasına geçer, kalın kolu adamın boynuna dolanırken diğer eliyle silahı kavrar. Adam boğuşuyor, ama nafiye, ve tüm bu süre boyunca Eli bana bakıyor, o ruhani gözler karanlıkta şeytanın kendisi gibi bana bakıyor, koridorun ışığı onun çerçevesini siluet haline getirmek için sızıyor.

Birden yanlış hesapladığımı fark ettiğimde kalp atışlarım hızlandı. Ukalalık ettim.

Böyle bir canavarla alay etmek tehlikelidir.

Ani bir vuruş olsaydı, çoktan ölmüş olurdu.

Ama bu... müşterinin talimatına göre ne kadar yaklaşırsam, iş benim için o kadar ölümcül hale geliyor.

Bu adam tam bir kaçık. Adam yere yığılır ve Eli sanki bir çöpten daha değersizmiş gibi onu tuttuğu yerden bırakır.

Şu anda elinde tuttuğu silaha bakıyor, etkilenmiş gibi görünüyor ve sonra bakışları tekrar bana yöneliyor.

Bütün içgüdülerim kaçmamı söylüyor.

Her refleks bana ayakta kalan tek canavarın ben olduğumdan emin olmamı söylüyor.

Odayı sessizlik kaplıyor ve aramızda yerde yatan adama bakarken kendi rolümü hatırlıyorum. Hâlâ nefes aldığını belli belirsiz görebiliyorum ama onun yerine masumca "Öldü mü?" diye soruyorum.

"Hayır ama sabah bunu hatırlayacak. Nasıl olduğunu bilirsin, kazara öldürerek kızdırmak istemediğim birinin amcası," diyor soğukkanlılıkla. Ama onun böyle şeyleri umursamadığını biliyorum. Eli sebepsiz yere öldürmek istiyorsa, öldürür. Bu da beni sınıdığı anlamına geliyor.

Mümkün olduğunca masum görünmeye çalışarak bakışlarımı kasıtlı olarak kaçırıyorum. "Şiddetten pek hoşlanmıyorum. Muhtemelen gitmeliyim," diye bilerek kekeliyorum.

"Önce bana öpücüklü bir not bırakman gerekmiyor mu?" Eli yara izi olan bir kaşını kaldırıp ikiye ayırıyor. Konuşurken silahın şarjörünü çıkarıp bir kenara fırlatıyor. Kim olduğunu bildiğini fark ediyorum ama benimle oynuyor ve silahsızmışım gibi davranıyor. "İnkâr etmeye bile çalışmayacak mısın? İtiraf etmeliyim ki, kekeleme hoş bir dokunuştur."

Kahretsin, kim olduğunu çok iyi biliyor. İstedğim kadar inkar edebilirim ama böyle bir adamla bir yere varamam.

Bunun yerine, pek de hoşuma gitmeyen bu masum hareketin ağzımdan kaçmasına izin verdim. "Bu sadece iş. Kişisel bir şey değil," diyorum. Seçenekler. Yine de her zaman içgüdülerimle hareket etmişimdir. Kendime hatırlatıyorum, beni kurtaran tek şey hâlâ maskemin takılı olması. "Ben olduğumu nasıl anladın?"

"Sadece buraya girecek kadar cesur olmanızdan dolayı. Boyunuz, saçınızın rengi..." Bir adım öne çıkıyor. "Kendini tutuş şeklin." O bir adım daha atıyor, ben de bir adım geri atıyorum ve kalçamdaki bıçağı tutmayı düşünüyorum. "Ama asıl çuvalladığın nokta, karanlıkta bile lanet bir fener gibi parlarken varlığını gizleyebileceğini düşünmen oldu."

Kalbim o anda durdu.

Köşeye sıkıştığımı fark ettim.

Köşeye sıkıştırılmayı sevmem.

"Michelle'e böyle tatlı şeyler fısıldıyor olman gerekmiyor mu?" "Michelle beni öldürmeye çalışmıyor," diye cevap veriyor, kolunu benimkinin üzerine

ve beni duvara doğru itiyor - ona izin verdiğim bir lüks. En büyük becerim insanları gafil avlamaktır ama onun beni tek eliyle boğabileceğini çok iyi biliyorum.

"O çiçekli tatlılığıyla bir gün seni öldüreceğinden hiç şüphem yok, eminim," diye alay ediyorum gülümseyerek.

Dirseği rahatça başımın üzerinde, kambur dururken bakışları beni delip geçiyor. "Kimin emri altında buradasın ve ne istiyorlar?" diye soruyor.

Göz temasını kesmeden omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sadece bir maaş çeki için noktalı çizgiyi imzalıyorum. Lütfen birilerinin seni *neden* öldürmek istediğini umursayacak kadar önemli olduğunu düşünme."

Ağzının köşesi seğiriyor. "Pek çok insan ölmemi istiyor." "Büyük olasılıkla tahammül edilemez kişiliğiniz yüzünden. Ama ben kimim ki Yargıç?"

"Bu gece benimle eve geliyor olacaksın." Elini boğazıma götürdüğü anda jartiyerimden bıçağı kapıp gövdesine saplıyorum. Refleksleri o kadar hızlı ki gömleğini kesiyorum ve derisini zar zor çiziyorum. Kumaştaki kesikten kanın parıltısını seçebiliyorum. Merakla yere bakıyor ve sonra sırtarak bana dönüyor.

"Ne yazık ki bıçaklar benim en sevdiğim oyuncaklardır."

Kapıya doğru hamle yapıyorum ama yıldırım hızıyla kendi bıçağını çıkarıp fırlatıyor. Bıçak, kaçmak üzere olduğum kapının yanındaki duvara saplanıyor ve ben çığlık atarak duruyorum.

Bıçağımı sol bacağına saplarken içime adrenalin pompalanıyor. Yaranın üstünden bacağını tutuyor, acımasızca küfrediyor ve kendini zorlukla dik tutuyor. Nişancılığımın memnun, hınzırca bir gülümseme yayıyorum.

Adamlarından biri, Hawke, elinde bir sarışınla odaya dalıp aceleyle kemerini çözmeye başlarken dudaklarını kadının dudaklarına değdirince irkiliyorum. Dikkatini kadından ayırıyor, bir şeye takıldığını geç de olsa fark ediyor. Ben onun arkasındaki kapıdan içeri süzülürken onların girişi ölümcül gerilimi garip bir şekilde kırıyor.

"Pek sayılmaz." Arkamda Dutton'ın yumuşak sesini duyuyorum. Yüzümü ona dönmeden önce ağzıma bir bez kapatılıyor ve ilk nefesten sonra fena halde boku yediğimi anlıyorum.

CKAPTER 3

Eli

I 'Parmağımı öfkeyle bacağıma vuruyorum, şu anda daha tatsız işlerimi yapmaktan hoşlandığım eski bir depoda bağlı olan küçük, ukala bir cadaloz tarafından dayanılmaz derecede kızdırılmış durumdayım.

Hawke sessizliği bozarak, "Yani, bu biraz komik," diyor. Ford ve Dutton şaşkınlıkla ona bakıyorlar, ama o benim bakışlarımla karşılaştığı anda sadece kıkırdıyor ve omuz silkiyor. "Senden bir adım önde. Hakkını vermek lazım, değil mi?"

Sessizliğim devam edince iç geçirdi. "Kendimi odadan çıkaracağım." Ve tam olarak bunu yaptı.

"Gidip kardeşimin aklını başına getireyim," diyor Ford, kendisi de izin isteyerek.

O zamandan beri dikilmiş ve sarılmış olan sevimli küçük bıçak yarasından dolayı uyluğumdaki küçük deliğe odaklanmayı seçiyorum. Şu anda küçük hanımın Dutton'ın daha önce ona sürpriz yaptığı kloroformdan uyanmasını bekliyorum. Nefesinin altında mırıldanıyor ve Dutton ona bakıyor, gevşek bir tutam saç alnının üzerinde kayıyor. Ona bu kadar yakın olmasından hoşlanmıyorum, bu yüzden boğazımı temizliyorum. Bu onun dikkatini çekti ve omzunun üzerinden

Ben.

"Neden onu öldürmedin?" diye soruyor.

"Çünkü bu küçük numarayı ona kimin yaptırdığını bilmek istiyorum."

Dutton, "Güzel bir kız," diye ekliyor.

"Maske takıyor," diye kestirip attım. Kolayca çıkarabilirdik. Aslında Hawke, kimsenin çıkarmaması gerektiğini söylediğimde hiç bilmediği bir disiplin sergilemek zorunda kaldı. Bu benim ödölüm, istediğim gibi açabilirim.

"Maske onun vücudunu gizleyemez ya da-" Ben daha sözünü kesmeden, onun kendine gelmek için verdiği büyük nefes ikimizin de dikkatini çekiyor.

Kehribar rengi bakışları, kısıtlamalarıyla savaşıırken odayı tarıyor. Gözleri bana vahşi ve evcilleşmemiş bir kaplaninkileri hatırlatıyor.

"Orospu çocuğu," diye küfrediyor halsiz bir sesle. "Koca mafya çocuğu kendi savaşını veremedi. Beni yere sermek için arkadaşlarından yardım almak zorunda mı kaldı?" diye çıkışıyor, kaçış yolu olmayan vahşi bir hayvanın kafese kapatılması kadar azimle.

Ona daha birkaç saat önce bana karşı kullandığı sözleri hatırlatıyorum. "Kişisel bir şey değil, sadece iş, Kedicik. Üzülme çünkü ben çok daha etkili bir yaklaşım benimsedim."

Sanki küçük bir pislikmişim gibi gözlerini deviriyor, ama henüz kelimenin anlamını bile bilmiyor. Onu tokatlamak istiyorum. "Bunun ne kadar ciddi olduğunun farkında olmadığını fark ettim."

Dutton'a odaklanırken saçının bir parçasını gözlerinden uzaklaştırıyor ve ben onun benden başka hiç kimseye ya da hiçbir şeye bakmasından hoşlanmıyorum, özellikle de ben onun dikkatini çekerken. Ben bir yerdeyken insanlar sadece bana bakar. Sadece *bana* saygı gösterirler. Bu küçük cadaloz çoktan yerin dibine girmiş olmalı.

"Ben buna ciddi demezdim. Ama itiraf etmeliyim ki, ben bağlamaya alışkınım, tersi değil."

Dutton'ın kaşları kalkıyor ve yüzünde sinsi bir sırıtma beliriyor. Bakışlarımla onu sessiz olması ve o sırıtışı yüzünden silip atması konusunda uyarıyorum. Hemen uyuyor.

"Bağlama işini güzel çocuğun yaptığını varsayıyorum. Senin bu kadar hassas ve sabırlı olduğunu hayal bile edemiyorum," diyor kuru bir sesle.

Ona doğru yaklaşıma kadar üç uzun adım atıyorum. Yanaklarını sıkıp çekiyorum, o keskin küçük dilini durdurmak istiyorum. "Hassas olabilirim," diye yalan söylüyorum.

Alay ediyor. Alay ediyor. Ama bana tekrar odaklandığında, kehribar rengi bakışlarında inkar edilemez bir ateş var, bir milyon parçaya ayırmak istediğim bir şey. Başka bir erkekle yatmayı seçseydi, bu onun lehine olabilirdi. Ama bu gece hiç şansı yok. Yanaklarını serbest bırakıyorum. "Seni kim gönderdi?"

Sıkı bağlara rağmen sanki odadaki en rahat koltuktaymış gibi omuz silkiyor. "Size söyledim, müşterinin adını bilmiyorum. Sadece hedefin adını içeren bir iletişim alıyorum."

"Ve sen nesin, eğitimli bir suikastçı falan mı?" Dutton soruyor. Sert bakışlarımla hatasını anladı.

Dolgun dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. Bu gece onu sadece şans eseri fark ettim ve bu kadın hakkında hala hiçbir bilgim yok. Hâlâ adını bile bilmiyorum. Dutton'ın bu soruyu açıkça sorması ona bu ifşayı veriyor.

"Olmam mümkün değil," diyor alaycı bir şekilde. "Ben sadece bir kadını. Ölümcül olmam mümkün değil."

İnsanların korkması gereken çok sayıda kadını düşünerek sırtıyorum. "Bacağımdaki yara aksini söylüyor olabilir."

"Kıbarlık ediyordum. Göğsüne nişan alabilirdim."

"Peki neden yapmadın?" Yüz hatlarımı karakteristik olmayan bir sırıtışa dönüştürerek soruyorum. "Sakin bana şimdiden aşık olduğunu söyleme, tatlım."

Gülümsememden büzüşmüş gibi görünüyor. "Hey, güzel çocuk, onu gülümseme konusunda daha iyi eğitmen çünkü bu boktan şey çok ürkütücü."

Dutton'ın sırtıtmamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyorum. "Bizi yalnız bırak," diyorum ona. Benimle Dutton'ın arasına bakarken tereddütlü görünüyordu.

Kedici, gerginlik hissediliyor, ama kendini affettirmek için daha iyi bir karar veriyor. Çünkü itaatsizliği iyi karşılamam. Depoyu terk etmesi için geçen süre, içinde bulunduğu tehlikeli durumu fark etmesine yetecek kadar ayıltıyor onu.

Bir sandalyeyi ona yaklaşıtıyorum ve ellerimi sandalyenin arkasına rahatça sarkıtıyorum. Nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Yüksek elmacık kemikleri, hadi sik beni dudakları ve keskin bir burnu olduğunu söyleyebilirim. Cebimden bıçağı çıkarıyorum ve sertçe yutkunuyor. Çenesi sıkılı ve yüzünü kurtarmak için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim. Etkilendim.

"Bu uğurda ölmek istediğine emin misin? Bana doğruyu söylersen sana çok yardımcı olabilirim. Seni kimin gönderdiğini söyle," diyorum bıçağı rahatça yüzüne doğru kaldırırken.

Dişlerini gıcırdatıyor ama göz temasını kesmiyor. Yüzeye çıkmaya da içindeki korkuyu hissedebiliyor ve kokusunu alabiliyorum.

"Sana bilmediğimi söyledim," diye cevap veriyor sıkıca.

"İntikamcı yalanlar seni ölüme sürükleyecek, Kedicik," diye açıklıyorum. Merakıma yenik düşerek maskesinin şeridini kesiyorum ve maske bir tarafa düşüyor. Onu ilk gördüğümde gözlerim hafifçe açılıyor.

Çok güzel.

Çok cazip.

Çoğu ölümcül şeyde olduğu gibi.

Ve o yanardöner kehribar gözler, alevlenen korkuya rağmen, başka bir yere bakmayı reddediyor.

Gerçekten bir dişi kaplan.

O konuşmayınca ben . "Senin adın ne?"

Kaşları şaşkınlıkla kırışıyor. Tepkilerini maskeleyemeye çalıştığı için pek fark edilmiyor ama benim için fark edilmeyen çok az şey var.

"Peşinden gideceğim bir ailem yok, eğer amacınız buysa."

Dudağım seğiriyor. Güzel ve akıllı. Ama ölümcül olmak kendime hatırlatmam gereken en hayati faktör.

"Seninle bir anlaşma yapacağım. Bana ilk adını *söyle-gerçek* ilk adını

-Ve gitmene izin veririm. Bana yalan söylersen seni öldürürüm."

Kaşları tekrar çatıldı. "Peki neden gitmeme izin verdin?" "Belki de bu gece merhametli hissediyorumdur."

Bir kahkaha patlatıyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en vahşi, en akli başında olmayan, en güzel şey. "Benimle taşak geçiyorsun, değil mi? Buradan öylece çıkıp gitmeme izin mi vereceksin?"

"Ben sözümün eriyim."

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Bacağına bıçak saplamış olsam ve büyük ihtimalle seni öldürmeye çalışacak olsam bile mi?"

Ya çok dürüst ya da hala hayatımın peşinden gideceği gerçeğinden bahsetmeyecek kadar ukala. Belki sadistim ama bu kısa ömürlü kedi-fare oyunundan pek tatmin olmadığımı hissediyorum. Ve yardım edemem ama burada daha fazlası olduğunu hissediyorum. Onun iplerini kimin oynattığını bulmalıyım.

"Bilmeni isterim ki, annem düğün günlerinde babamı bacağından vurdu ve hâlâ mutlu bir evlilikleri var. Yani bıçak yarası benim için ön sevişmeden başka bir şey değil, Kedicik."

"Neden bıçağı bana vermiyorsun ve seni bağlamama izin vermiyorsun, sonra ne kadar ön sevişmeye dayanabileceğini göreceğiz." Sözlerinin çağrıştırdığı imgeler doğrudan sikime vuruyor.

Hay sikeyim.

Bu kadın hayatım boyunca neredeydi?

"Bana adını söyle," diye talep ediyorum.

Aklı başında çoğu insan hayatta kalmak için her şeyi yapar, ama bu kadın olabildiğince inatçı görünüyor.

Ancak sonunda yenilmiş bir şekilde nefes verir. "Jewel. Benim adım Jewel."

Ayağa kalkıyorum, bacağımdaki acıyı bastırmaya çalışıyorum ama bu kesinlikle sikimde bir tepki yaratıyor. Bunun yaranın kendisiyle değil, bağlı duran kadınla bir ilgisi olduğuna inanıyorum. Temiz bir kesikle ipleri kesip atıyorum. Neredeyse sallanarak dışarı çıkmasını bekliyordum, onun yerine hareketsiz kaldı, temkinli bir şekilde beni izledi.

"Senin yerinde olsaydım Jewel, şehirden ayrılmamaya dikkat ederdim. Nereye kaçarsan kaç, seni bulacağım. Ben müşterini ortaya çıkarana kadar kasabada kal." Ona sırtımı dönüp kapıya yöneliyorum ve aynı anda hem şaşkın hem de öfkeli görünmesinden memnun oluyorum. Dışarı çıkarken elimdeki bıçağı çevirerek koleksiyonuma eklemeye karar veriyorum.

"Adamlarımdan biri seni eve bırakacak. Tam açıklama: Eğer onlara bir şey yapmaya kalkarsan seni vahşice öldürürler," diyorum omzumun üzerinden zalim bir sırtışla bakarken.

KISIM 6

Jesel

T Akıllıca olan, her şeyimi toplayıp ülkeyi terk etmek olurdu. Ama inkar edilemez gerçek şu ki, hiçbir zaman bir meydan okumadan kaçmadım, özellikle de bir erkekten. Özellikle de için yüklü miktarda para aldığım birinden. Bu gece bir başarısızlıktı. Düşünüyorum da Otel odasının tavanına bakarken yaşadığım olaylar.

Elbette, haydutlarının beni doğrudan daireme götürmesine izin vermeyecektim, bu yüzden farklı bir mahallede bir otel rezervasyonu yaptırdım. Bir şeyler düşünene kadar sadece birkaç günlüğüne. Ama nerede yaşadığımı öğrenmesi gerçekten önemli mi? Eli'nın söylediği bir şeye inanıyorum. Eğer beni bulmak istiyorsa, bulacaktır.

Onu öldürmeliydim. Fırsatını bulduğum anda o bıçağı göğsüne saplamalıydim; o zaman beni takip etmesinin hiçbir yolu kalmazdı. Elbette, adamları büyük olasılıkla hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacaktı ama en azından işimi bitirmiş olacaktım.

İçinde bulunduğum duruma öfkelenerek telefonumun ekranına bakıyorum. Müşterim bana başka bir mesaj göndermedi. Bu işi ne kadar uzatırlarsa, hayatım o kadar tehlikeye giriyor. Ayrıca, artık kimliğimi bildiğine göre bunun bir anlamı yok mu? Biliyor sayılır; sadece bir adı var.

Gülünç bir şekilde sinirlenerek iç geçiriyorum ve telefonuma kaydettiğim iki numaradan birini tuşluyorum. Craig ikinci çalışta cevap verdi. "Geç oldu. Her şey yolunda mı?"

"Varsayımsal olarak, kimliğiniz bir suikastta açığa çıksaydı ne yapardınız?" diye sordum.

"Ben olsam oradan siktir olup giderdim. Gerçi böyle bir şey hiç başıma gelmedi," diyor temkinli bir şekilde.

Hay sikeyim. Demek ki fena sıçmışım.

Craig, babam öldüğünden beri benim için bir baba figürü gibiydi ve iş hayatındaki garip durumları aşmamda bana yardımcı olan bir bilgi kaynağı oldu. Ama ben bile bunun zor bir durum olduğunu biliyorum. "Kimliğin açığa mı çıktı Jewel?"

Sorusunu düşündüm.

Yani, teknik olarak,
hayır. Sadece bir ilk
isim, değil mi?

"Hayır. Sadece kıl payı kurtuldum, hepsi bu."

"Bunu duymak hoşuma gitmedi," diye homurdanıyor.

"Evet, benim de bok listemde en üst sıralarda. Merak etme, halledeceğim."

"Hedef kim Jewel? Eğer açığa çıkmış olma ihtimalin az da olsa varsa, bu bir ölüm kalım meselesi olabilir."

"Evet, biliyorum. Hey, başka bir telefon , o yüzden gitmeliyim," diye yalan söylüyorum.

"Jewe-"

Telefonu kapatıp kaydettiğim diğer numarayı arıyorum. Rory sekizinci çalışta cevap veriyor ve gece kuşu olmasına rağmen saatten şikayet bile edemeden, "Monti, Ivanov ve Taylor aileleri hakkında olabildiğince çok bilgi edinmeni istiyorum. Bana verdiğiniz dosyalardan daha fazlasını araştırın. İlgiyi çeken başka kim varsa onları da ekle. Bedelini ödeyeceğimi biliyorsun."

Eğer bu kedi-fare oyununu oynayacaksak, hazırlıklı olduğumdan emin olacağım.

Eli Monti gitmeme izin vererek hata yaptı.

CKAPTER 7

Eli

"H Ey, bu o, değil mi?" Hawke kolumu dürterek söyledi. Ama mutfaktan dışarı adımını attığı anda odanın diğer ucundan onu görmüştüm bile. Şimdi bara yaslanmıştı,

kısa siyah bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, uzun bacakları bileklerinden çapraz. O bacaklara bakmaktan kendimi alamıyorum... Çok baştan çıkarıcı. İki gece önce yanları yırtmaçlı siyah balo elbisesiyle de aynı derecede baştan çıkarıcıydı.

Ford arabayı park ederken Hawke ve ben ortalamanın altındaki restoranın girişinde duruyoruz. O zamandan beri bir restoranda oturmak için beklememiştım... hiç. Tam olarak hatırladığım gibi görünüyor. Yüzünün her santimini bilerek ezberledim ve sayısız kez çizdim. Çizimlerden birini ve ilk adını, yakın çevremizde ünlü bir iz sürücü olan aile dostumuz Will Walker'a gönderdim. Yine de tuhaf biri, sanatçılığımı alkışlıyor ve belki de babamın izinden gitmek yerine daha iyi bir yol seçmem gerektiğini söylüyor. Neden böyle bir şey önerdiğini bilmiyorum.

Elleri de aynı şekilde kanlı.

Onu bulması iki gün sürdü ve şimdi kendi aptallığıyla hayatıma giren bu küçük cadalog hakkında bilmem gereken her şeyi öğrendim.

"Peki burada yine ne yapmayı planlıyoruz?" Hawke eğilerek soruyor. Onu bıraktığımda kimse niyetimi sormamıştı.

Söylediğim gibi, onunla konuşmadan onu bırakacak kadar güvenilirdi. Hawke'in koca bir ağzı var.

Hawke'ı görmezden geliyorum çünkü kimseye hesap vermiyorum ve ayrıca onunla ne yapacağıma henüz karar vermedim.

Bir garson bize yaklaşıyor ama bu, dikkatimi barmenle konuşan dişi aslandan uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Bakışlarımla onun sırtında bir delik açarken dişlerim gıcırıyor. *Beni hâlâ nasıl fark etmedi?* Yüksek duyuları olan biri için beni bilerek görmezden geldiğine eminim. Onu boğarak öldürmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Garson müstehzi bir gülümsemeyle konuşmaya başladığında sözünü kesiyorum. "Bize sadece Jewel hizmet edecek." Şaşırdı ve omzunun üzerinden meslektaşına baktı. Ama omuz silkiyor ve bizi bir kabine götürüyor. Konuşuyor, bize günlük spesiyallerden bahsediyor ama benim bakışlarım barmenin içkileri hazırlamasını beklerken manikürlü tırnaklarına bakan ölümcül yaratığa odaklanmış durumda.

İlk adı hakkında yalan söylemiyormuş. Tam adı Jewel Diamond, ki bu gerçekten komik.

"Gitmeden önce size getirebileceğim başka bir şey var mı?" diye sorar garson kız, hâlâ müstehcen bir gülümsemeyle. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Hawke da karşılık veriyor çünkü aletini pantolonunun içinde tutamıyor. Yargılamıyorum; sadece benim zevklerime hitap edebilecek sınırlı sayıda kadın bulmayı tercih ediyorum.

"Jewel'ı nasıl tarif edersiniz?" diye sorarken garsona bakmıyorum bile. Masaya bir ellilik koyup ona doğru kaydırıyorum. Kafamı kaldırdığımda, hesabı alıp sütyeninin içine sokarken gülümsüyordu.

"Bahşış için çalışmıyor. Oldukça acımasız ve muhtemelen iyi bir garson değil, ama henüz kovulmadı," diyor bana dönüp uzaklaşmadan önce.

"Çok masum görünüyor. Gerçekten seni öldürmeye çalıştığından emin misin? Tüm bunlar bana oldukça sıradan geliyor," diyor Hawke, tam o sırada Ford içeri girip yanındaki koltuğa oturuyor.

Hawke, Michelle'in partisinin olduğu gece birkaç kadehten fazla içmişti ama o bile lanet bacağımdan bir bıçak çıkarışımı izlediğini hatırlıyor, küçük aşk ısırığının içinden bilinçli bir şekilde geçerken herkesten saklamayı başardığım bir yara. Kırılma göstermeyi reddediyorum.

Eğer Dutton o gece onun varlığına şüpheyle yaklaşmasaydı, pekâlâ gidebilirdi. Yani, evet, bu küçük

Garsonluk yapıyormuş gibi görünse de ölümcüldür.

Ama ona çok da nazik olmayan bir şekilde şunu hatırlatıyorum: "Evime girdi, çekmeceme bir fare koydu ve başka kadınlarla sikişirken fotoğraflarımı çekti. Masum olduğundan şüpheliyim." Bizi fark etmesini beklerken parmağımı masaya vuruyorum.

"Demek yetenekleri varmış," diyor Ford. Onu yumruklama isteğime direniyorum. "Öyleyse neden onu öldürmüyorsun?"

"Kendimce sebeplerim var." Yıllar boyunca pek çok insanın beni öldürmeye çalıştığı doğru ve ben de genellikle onlarla hızlı ve etkili bir şekilde başa çıkıyorum. Bu durum farklıydı; müvekkilini bulmak için bir ipucuna ihtiyacım vardı. Eğer onu şimdi öldürürsem, elimde hiçbir şey kalmaz. Aileler arasında kiminle ittifak yapacağım ve kiminle evleneceğim konusunda gerginlik yaşanırken, birilerinin ittifakı bozmak ve ailemin itibarını zedelemek için beni öldürmeye çalışması çok olası. İşte tam da bu yüzden aileme birinin peşimde olduğunu söylemeyeceğim. Tırnaklarımla kazıyarak zirveye çıkacağım, çünkü bana göre her şey zaten benim.

Jewel sonunda elinde, üzerinde dört içki bulunan tepsiyle dönüyor. Daha önce konuştuğumuz garson eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor. Bakışları bana doğru kayıyor ve o vahşi kaplan gözlerinde alevlenen fırtınayı görebiliyorum. Dudaklarımın seğirmesine engel olamıyorum, bana doğru bakarken sızdırdığı aşikâr nefretten zevk alıyorum.

İçkileri teslim etmek için ters yönde yürürken burnu daha da yukarı kalkıyor, diğer garson kadar arkadaş canlısı değil. Belki de Jewel'in kişiliği hakkında o kadar da yanılmamıştı.

Masamızın önünde aniden duran topuklu ayakkabılarının sesiyle keyifleniyorum. "Kimse size Tweedledee ve Tweedledum'a benzediğinizi söyledi mi?"

ikizlere sorar.

"Ne oluyor lan?" Ford gücenmiş bir şekilde tıslıyor ama Hawke elini göğsüne vurarak gülüyor.

"Bana daha kötülerini de söylendi," diye itiraf ediyor.

Verdiği yanıt karşısında ağzı seğiriyor ve bundan nefret ediyorum. Hawke gerginliği hissetmiş gibi boğazını temizliyor ve hızla menüye bakıyor.

Sonra bakışları bana yöneldi. "Size ne getireyim? Bu müessesede alışık olduğunuz şeylerden pek olduğunu sanmıyorum. Tabii ucuz viski ve güler yüzlü misafirperverlikten hoşlanmıyorsanız."

Demek bu oyunu oynuyoruz.

Birden menüyle çok ilgileniyormuş gibi davrandım. "Ne tavsiye edersiniz?"

Dolgun dudakları, kaşları onaylamaz bir şekilde belirirken ince bir çizgiye dönüşüyor.

"Hiçbir şeyhepsi boktan."

Hawke, "Garson arkadaşın haklıymış; sen berbat bir sunucusun," diyor ve ona dönüp gülümsüyor. Ellerimi yumruk haline getirirken parmak eklemlerimin derisi , bir kez daha dikkatini çektiği için sinirleniyorum.

"Elbette öyle, ama bahşişiniz otomatik olarak hesaba dahil ediliyor. Yani işe yarıyor.

Size ne getireyim?"

"Yanında sıçana ne dersin?" Ford diyor ve tepsiyi tutuşu bir anlığına sıkılaşıyor. Ama ona veriyorum, hemen toparlanıyor. Ve bu kadınla ilgili her şey çok ilgimi çekiyor.

"Üzgünüm, hepsi bitti. Ama bana adresinizi vererseniz, sizin için şahsen bir şeyler ayarlayabilirim," diye kestirip atıyor. "Bilirsiniz, olağanüstü misafirperverlik falan."

Hawke sırtışını gizlemeye çalışarak başka tarafa bakıyor. Eğer aptal gibi homurdanıp onu cesaretlendirmeseydi, belki de içinde bulunduğu tehlikeli durumu daha iyi okuyabilirdi, ama yine de şaşırmayacağını düşünüyorum. Bu kadın ölmek mi istiyor?

Lanet olsun, Ford bile biraz eğlenmiş görünüyor.

"Zaten bildiğine dair bir his var içimde," diyor Ford omuz silkerek. "Kedi ve köpek yavrularıyla başlamanı tercih ederim. Zaten ben de oradan başladım."

Kadının çenesi düşer ve adam düz bir ifadeyle ona bakar. "Bu bir şakaydı," diye açıklıyor.

Burnunu kıvrıyor, ona tam olarak inanmıyor. Esprileri o kadar kuru ki şaka yapıp yapmadığından bile emin değilim.

İç geçiriyor ve tepsiyi rahatça kalçasına koyuyor. "Görüyorum ki Will her şeye rağmen beni takip edebilmiş."

Bu güzel ve ölümcül kadının ilgisini çekerek eğildim. Çekmecelerime ölü fareler bırakan bir kadında seksi bir şey bulmamalıydım.

"Demek ev ödevini yapmışsın." Bana doğru bakmamak için elinden geleni yapıyor. İkizlerin benim için çalıştığını bilecek kadar zeki ama bu onları daha az kötü ya da korkutucu yapmıyor.

"Neden etkilenmiş gibisin?" Hawke yüksek sesle söylüyor. Bunu çok yapar; insanların önünde söylememesi gereken şeyler söyler.

"Bu kadar gururlanma. Bu işin bir parçası. Araştırma yapmadan New York'un en güçlü ailesiyle herhangi bir şekilde ilişkiye girecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?" Bu beni rahatsız ediyor. O söylemedi

Ben değil, ailem. Onun tek hedefi ben değil miyim? Peşinde olduğu benden başka biriyse, bu durumu tamamen değiştirir ve onun canlı çıkmasına izin vermem. Yüzeyin altındaki ölümcül gerilimi hissetmiş gibi, onaylamıyormuş gibi kaşlarını çatarak bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Şimdi, diğer pislik müşterilerim şikâyet etmeye başlamadan önce siparişinizi verirsiniz çok iyi olur."

Hawke, "Ekstra pastırmalı bir hamburger istiyorum," diyor. Hepimiz ona bakıyoruz ve kadın gerçekten sipariş verdiğine şaşırmış görünüyor. Hepimiz şaşırıdık.

Omuz silkiyor ve "Tamam, başka bir şey var mı?" diyor.

Önündeki boş koltuğu işaret ederek, "Otur," diyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor mide bulandırıcı derecede tatlı bir gülümsemeyle. "Peki senin için bir şey var mı?" diye soruyor Ford.

"Kek," diyor. Ben tekrar konuşmak üzereyken bize sırtını dönüp uzaklaşıyor, mutfağa giderken topukları tıkırdıyor.

"Lanet olası pastayı sen mi sipariş ettin?" Ford'a bağıriyorum, onun bu cahilce davranışı karşısında içimdeki öfkeyi açığa çıkaramıyorum. "Buraya yemek yemeye gelmedik; onu sorgulamaya geldik."

"Hawke lanet bir hamburger sipariş etti," diyor savunmacı bir şekilde. "Ve iki gece önce onu sorgulama şansınız vardı ve serbest bıraktınız, yani daha fazla yalnız kalmak için buradaki herkesi vurmayı planlamıyorsanız..."

Arkamızdaki yaşlı kadın şok içinde soluk soluğa kalıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Hawke karnına vurup ovuşturarak, "Hadi ama, o kadar da kötü değil, ayrıca açım" diyor. Adamın iştahı tam bir canavar gibi çünkü spor salonunda yaşıyor ve önüne gelen her şeyi yiyor. "Kadının senin dediğini yapmıyor diye kendini bu kadar üzme."

Bakışlarım ona yöneldiği anda çok ileri gittiğini fark ediyor. "Özür dilerim patron."

Siktiğimin salağı.

"Will onun üzerinde başka ne buldu?" Ford bir kez daha aptal kardeşini ateş hattından çekerek soruyor.

Boğazımı temizleyerek bunun ciddi bir mesele olduğunu yineliyorum. Beni vurdu, Tanrı aşkına.

Peki neden onu öldürmedin?

Kendi mantığımdan rahatsız oluyorum.

"Gençliğinden beri kendi başınaydı ve babası Hava Kuvvetleri'nde keskin nişancıydı," diyorum ona, elinde bir tepsi yemekle geri dönüp yanımızdaki masaya götürürken dikkati dağılmıştı, bir kez bile bize bakmadan

şekilde. Konuşmamıza kulak misafiri olan yaşlı kadın hemen hesabı ve bir to-go çantası istedi.

Jewel varlığımızdan etkilenmiş gibi görünmüyor ve bu beni düşündüğümünden daha fazla rahatsız ediyor. Erkekler benden korkuyor ve bana saygı duyuyor. Kadınlar bana tapıyor ve kendilerini bana atıyorlar. Bu kadın, onu öldürebileceğimi ve öldürmem gerektiğini bildiği halde bana bu kadar aşağılayıcı davranıyor. Bana daha minnettar olması gerekmez mi?

Dutton restorana girdiğinde Hawke kuru bir sesle, "Bakın, tatlı çocuk başardı," diye haykırır. Dutton sanki hemen havaya uçurulması gerekiyormuş gibi etrafa bakıyor ve itiraf etmeliyim ki ben de onun duygularını paylaşıyorum.

"Neden buradayız?" diye Jewel'in yaslandığı koltuğa oturarak. Sandalye geniş omuzları için çok küçük görünüyor.

Jewel elinde bir dilim çikolatalı kekle gelip Ford'un önüne koyarken Ford, "Ve o geri döndü," diye mırıldanıyor.

Dutton etkilenmemiş bir ifadeyle, "Ah, işte bu yüzden buradayız," diyor.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, yeni gelene karşı hevesli değil. Burun deliklerim açılıyor ve bunun başka her şeyden çok bana doğru yayılan misk kokulu çiçek parfümüyle ilgili olduğunu düşünüyorum.

Lanet bir tatlı gibi kokuyor.

"Dutton, sana getirebileceğim bir şey var mı?" diye sorar, eli kalçasına gider. "Bir açıklama dışında, hayır canım."

"Sen de ben de." Kadın mutsuzca iç çekip uzaklaşıyor ve adam kaşlarını kaldırıp onun gidişini izliyor.

"Onun kışına bakmayı kesin," diye bağıriyorum ve grup sessizliğe gömülüyor.

"İşyerinde olmanızın umurunda bile olmadığı belli olan kadının kalçalarının inatçı salınışına baktığımı bilmenizi isterim. Neden burada olduğumuzu açıklamak ister misin?"

Bu piçleri davet etmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüm bilmiyorum. Tek başıma gelmeliydim. Daha sonra ilgilenmemiz gereken başka işlerimiz var, bu yüzden bir mola vermenin harika bir fikir olduğunu düşündüm.

"Buraya belirgin bir uyarıda bulunmak ve küçük bayan suikastçı hakkında bir değerlendirme yapmak için geldim, ama bu piçler tehdidimi tamamlayamadan akşam yemeği ve tatlı sipariş ettiler." Ford'a bir bakış attım. "Cidden onu yiyecek kadar aptal mısınız? Ya zehirlediyse?"

"Sorun değil dostum," diyor Hawke kayıtsızca. "Any'a'nın bize öğrettiği ilk şeylerden biri zehre karşı dirençli olmamızdı."

Dutton cesaretle onu açıklama yapmaya teşvik etmeden önce masadakiler sessizliğe gömülür. "Lütfen anlat."

"Belli ki zaman içinde kendimizi zehirleyerek bir bağışıklık geliştirmişiz." Hawke, Dutton'ın bunu sormasına bile şaşırmış görünüyor.

"Biliyor musun, yetiştirilme tarzımın ne kadar harika olduğunu bir kez daha anladım," diyor Dutton rahat bir şekilde.

Hawke kıkırdar. "Sanki herhangi birimizin normal bir yetiştirilme tarzı varmış gibi. Belki de bu yüzden patronun sikini kaldıran tek kadın onu öldürmeye çalışan kadındır."

"Çeneni ne zaman kapatacağını gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" Ford bir kaşık dolusu keki ağzına atarken nefesinin altından azarlıyor.

CKAPTER 8

Jesel

I Onları zehirlemeyi ya da en azından pastanın içine müshil koymayı düşündüm ama itiraf etmeliyim ki grup içinde muhtemelen en az ikizlerden nefret ediyorum. Çoğunlukla lanet bir mizah anlayışları olduğu için.

Dördü de odadaki enerjiye hükmediyor. Diğer insanlar bakıyor ve yanlarındaki yaşlı çift yemeklerini alıp kaçtı ama fatura edilenin üzerine harika bir bahşış bıraktı, bu yüzden umurumda değil. Ancak diğer garsonlar, o seksi herifler içeri girdiğinden beri onları izliyorlar.

Keşke hepsinin katil olduğunu bilselerdi.

Ama yine de, ben kimim ki yargılayayım?

Kötü çocuk şöhreti, seni öldürmek için seni öldüreceklerse o kadar da seksi değildir.

Kapalı.

"Şu siyah saçlı olan seni sordu ve çok iyi bahşış verdi.

Biliyorum," diyor muhtemelen benimle konuşan tek garsonlardan biri olan Sage. Neredeyse bir yıldır buradayım ama arkadaş edinemiyorum. Bir şekilde tahammül edebildiğim tek kişi o. Yani evet, arkadaşla en yakın olduğum kişi o.

"Ne dedin sen?" diye sordum.

"Hizmetinizin berbat olduğunu," diyor gülerek.

"En azından yalan söylemedin," diye itiraf ediyorum, Hawke'ın hamburgerini ve patates kızartmasını vitrinden alıyorum. Omzumun üzerinden kabinlerine bakarken zevkle bir biftek bıçağı alıyorum. Bu işe ihtiyacım yok; bunu bir olarak aldım. Ama ben

Will Walker'ın şöhretinin hakkını verdiğini hissediyordum ve Rory'nin onu bir tür Tanrı gibi idoleştirdiği düşünülürse, kimliğimi öğrenmelerinin an meselesi olduğunu biliyordum, bu yüzden kendim de özenli bir araştırma yaptım çünkü Eli kafasına bir kurşun sıkmadan ve paramın geri kalanını almadan buradan ayrılmayacağım.

Diğerleri kendi aralarında konuşuyor, en çok da Ford'un söylediği bir şeye kahkahalarla gülen Hawke. Eli hâlâ beni izliyor ve bu çok sinir bozucu. Kıvranmak istememe neden oluyor ve bu alışılmadık bir yetenek çünkü ben kolay kolay rahatsız olmam. Bu adam benden gerçekten nefret ediyor olmalı çünkü onu başka kadınları becerirken izlediğimde bile onlara değil, içlerine bakıyor. Sonra tekrar, muhtemelen ben de ona aynı şekilde bakıyorum. Ama şu anda tüm dikkati bende. Ne de olsa birbirimizi öldürmeye hazırlanıyoruz. Gerçekten.

"Bana şans dile," diyorum Sage'e. Dönüp masaya doğru yürümeye başlamadan önce, gözümü korkutmalarına izin vermeyerek. Eğer beni öldüreceklerse, ben de . Şu anda en sevdiğim silahlarımla oynayamadığım için üzgünüm. Ve en sevdiğim bıçaklarımdan birini kaybettim.

Yemek tabağını Hawke'a doğru itiyorum ve sonra biftek bıçağını hamburgerin ortasına saplayarak yüksek bir gümbürtü sesi çıkarıyorum. "İşte burgeriniz, ekstra kanlı."

Hawke kalın kirpiklerinin arasından bana bakarken sırtıyor. Beni işaret ediyor ve Eli'a bakıyor. "Elimde değil patron. Sanırım ondan hoşlanıyorum."

Sırtıyorum çünkü Hawke'ın bunu yüksek sesle söylememesi gerektiğini biliyorum ve bu bana büyük bir tatmin veriyor.

"Eli'den hoşlanman ilginç," diyor Dutton bana, büyük olasılıkla Hawke'ın kışını kurtarmaya çalışıyor çünkü Eli onu öldürmek üzereymiş gibi görünüyor. "Son karşılaşmamızdan sonra, akıllı bir kadın tepelere kaçardı." Akraba oldukları kesinlikle anlaşılıyor. Birçok yönden birbirlerine çok benziyorlar. Sanırım yakın büyüdüğünüzde ve aynı yaşlarda olduğunuzda böyle oluyor. Honey ve Dawson'ın fotoğraflarını gördüm, muhteşem bir çiftler. İki harika çocukları olması mantıklı. Ama Dutton'ın kişiliğinin gelişmeye ihtiyacı var.

"Hoşlanma mı, böyle mi diyorsun?" Hawke hamburgerine uzanıp hiç vakit kaybetmeden ısırırken ona soruyorum. Ford da pastasını bitirmiş ve beni izliyor. "Yoksa bir kadının meydan okumaya devam edecek kadar taşaklı olmadığını mı söylemek istiyorsun? Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, tatlı çocuk," diyorum masaya doğru eğilirken, kasıtlı olarak

"Ama ben siz erkeklerin alışık olduğu kadınlar gibi değilim." diyerek ona göğüs dekoltesini gösteriyor, çünkü sonuçta o da bir erkek, ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Hawke hamburgerinin bir parçasıyla boğuluyor. Mafyaya, yeraltı müzayedelerine, seks endüstrisine ya da her neyse ona bulaşmış olmaları umurunda değil, hor görülmeyeceğim.

"Hayır, yanlış anlamayın. Yürüyen bir sürü ölü kadınla uğraşıyoruz." Dutton gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle bana bakıyor.

Birbirimizi ölçüp biçerken ben de sırtımdan edemiyorum. Eli'in bu kadar sessiz olması beni rahatsız ediyor ama yine de varlığı dikkatimi çekiyor. Ben de taktik değiştirdim. Başı dertte bir genç kız istiyorlar; onlara bunu vereceğim.

Birden Eli'ye döndüm. "Beni affetmelisin, Eli." Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Sen gerçekten uzun zamandır arzuladığım bir adamsın, sana olan aşkımı daha fazla saklayamadım, bu yüzden sana hediyeler bırakmaya başladım. Umarım beni çılgın bir sapık olarak düşünmezsin. Ben sadece senin sevgi dilini konuşmaya çalışıyordum." Kirpiklerimi ona doğru kırpttırıyorum ve dudağı seğiriyor.

"Bana aşksın, değil mi?" Eli kuru bir sesle. "Çılgınca, aptalca bir aşk. Beni affetmeyecek misin?" .

Hâlâ göğsümden olan elimi tuttuğunda hazırlıksız yakalanıyorum. Onu uzaklaştırmak için tüm içgüdülerime karşı koyuyorum çünkü ayağı kalktığında üzerimde belirirken bir izleyicimiz olduğunu fark ediyorum. *Hay sikeyim.*

"Ben de sana aşđım. Bunu bilmeni istiyorum," diyor içtenlikle ve bu beni şaşırtıyor. Benimle dalga geçtiğinin farkındayım ama böyle bir yüze sahip bir adam bu kadar kolay yalan söyleyememeli. Ve bu oyunda bana gerçekten katılacağını hiç düşünmemiştim. Onu rahatsız etmeyi ve beni deli olarak etiketlemesini umuyordum.

"Ama yapmamalıyız. Bu yasak bir aşk, gerçekten," diye cevap veriyorum, elimi onun elinden çekmeye çalışarak. Dutton'ın bakışlarının sürekli üzerimizde olduğunu hissediyorum ve göz ucuyla Hawke ve Ford'un çenelerinin düştüğünü görüyorum. Acaba patronlarını hiç böyle davranırken görmediler mi? Böyle davranacağını hiç düşünmemiştim.

Eli başımın arkasını tutuyor ve parmakları saçlarımdan geçiyor. Beni ona bakmaya zorluyor. "Ahh, ama hiçbir şey bizi ayrı tutamaz. Seni cennette de cehennemde de bulacağımı biliyorsun." Eğiliyor ve sıcak nefesi kulağıma değerken tüylerim diken diken oluyor. "Ama hepimiz cennete giden yolun bize göre olmadığını biliyoruz, değil mi Kedicik?"

Gülümsüyorum ve kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama beni Be tutuşu kafesliyor.
n.

Kalbim küt küt atıyor ve biftek bıçağına doğru bakıyorum, ta ki o Birden o kadar yüksek sesle konuşuyor ki, dinleyicilerimiz için olduğunu anlıyorum. "Seni seviyorum, Jewel Diamond!"
Kusmuk.

Seyirciler tezahürat yaparken tüm vücudum tiksintiyle kilitleniyor. Tekrar eğiliyor ve ben onun elinden kurtulamıyorum. Bazılarına sahiplenici bir şekilde tatlı görünebilir. "Hangi oyunu oynamaya çalışırsan çalış, her zaman senden daha iyi olacağımı anla. Ve eğer bir daha evime girersen, yaşadığın yeri bulur ve boğazını keserim," diye fısıldıyor, sonra geri çekiliyor, herkesin tezahüratı azalırken yüzünde o gülümseme beliriyor.

Masadaki diğer adamlar az önce olanlardan dolayı şaşkın görünüyorlar, ama Eli'nin gözleri sadece beni görüyor.

"Bir de şövalyelik öldü derler," diyorum küçümseyerek. "Şimdi bırak beni, pislik."

"Yarın gece benimle Lucy'de buluşmayı kabul edene kadar olmaz." Kavrayışı sıkılaşıyor, bana hükmetmeye çalışan kımıldamaz bir güç. Elimde hâlâ o biftek bıçağı ya da silahlarımdan biri olsaydı bu kadar eli sıkı olur muydu acaba? Sanki düşüncelerimi takip ediyormuş gibi, dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrılıyor. "Bu bir rica değildi bu arada."

"Neden?" Ona sordum. Lucy's'in ne olduğunu biliyorum; ailesinin kulüplerinden biri.

Yirmi bir yaşına girdiği anda kurduğu bir şey. "Çünkü ben öyle dedim."

Bu sefer gülümsüyorum. "Gerçekten de tüm dünyanın durup ayaklarına kapanmasını bekliyorsun, değil mi?"

"Dizlerinin üzerinde bana doğru sürünen bir kadından oldukça hoşlanırım, evet."

Vücudumda bir kızarıklık oluşuyor, yakınlığımızın tamamen farklı bir nedeni olduğunu fark ediyorum.

Nasıl sikiştiğini gördüm. Hiç pişmanlık duymadan ve umursamadan. Fotoğrafını çektim.

Rüyamda gördüm.

Ve bu tür bir sert sikiş kafamdaki bazı vidaları doğru yere yerleştirebilir çünkü bu adamın etrafında burnumu eklemden çıkarmayı cidden bırakmalıyım.

"Siz ikiniz sevişecek misiniz yoksa kavga mı edeceksiniz?" Hawke'ın sesi gerginliği bozuyor. "İkisi de," diye cevaplıyor Eli.

Aynı zamanda, "İkisi de değil." diyorum.

"Jewel, sana arkada ihtiyacım var," diye sesleniyor Sage. Eli'a kaşlarını kaldırıarak bakıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde gitmeme izin veriyor. Saçımı omzuma atıp uzaklaşırken ona bir kez daha bakmıyorum bile.

Bu çok saçma. Adamı

öldürmek istiyorum.

Onu becermek değil.

Değil mi?

"Yarın gece görüşürüz. Uygun giyin," diye sesleniyor bana. Onu tersledim. Lanet olası pislik.

Hiçbir erkek bana güzel görünmediğimi söylemedi; güzel biliyorum. Görünüşüm için para harcıyorum. Kendime yatırım yapıyorum - belki kıyafetlere değil ama güzellik bakımlarına, saç bakımlarına, masajlara, aklınıza ne gelirse. Bunu yapmayı seviyorum, bu yüzden bunu kişisel olarak alıyorum.

Acaba ayakkabısına bir fare daha düşürsem bir kıza farklı davranabilir mi?

Beni mutfağa kadar takip eden Sage'e "Kurtardığın için teşekkürler," diyorum. "Bu adam çok gergin," diyor ve ekliyor, "Hani sen kimseyle çıkmıyordum."

"Eli Monti'yle çıkıyorsan aptalsın," diye araya giriyor patronum Kelly, tezgahlardan birini silerken.

Başımı ona doğru çeviriyorum, kim olduğunu bilmesine şaşıyorum.

"Evet, hepimiz onun kim olduğunu biliyoruz. Onun kim olduğunu bilmemek için ya kasabada yeni olmanız ya da aptal olmanız gerekir. Onun gibilerin buradan hiç ama seni uyarayım evlat." Bana *çocuk* demesine gözlerim seğirdi. "Az önce bu şehrin en güçlü adamlarından biri sana aşkını ilan etti. Sirtında bir hedef tahtası olursa şaşıрма."

Onu ve Sage'in bana bakarken takındığı endişeli ifadeyi görmezden gelerek bir sonraki yemek tabağını alıyorum. Keşke herkesin korkması gereken Azrail'in ben olduğumu bilselerdi. Ve ben başkalarının sırtına hedef koymaya alışkın biriyim.

Önlüğümün cebindeki telefonum çalıyor ve takip edilemeyen müşterimden gelen mesajı kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum.

İsimsiz Numara: Hedefe yaklaşmanı istiyorum. Son darbeden önce, bana onun ve ailesinin zayıflıklarını anlat.

Ben bunun için katılmadım. Bir vuruş ve öncesinde Eli ile biraz oynamak için katıldım. Ama zaten çok derindeyim ve beni işe alan ve bana bu kadar cömert bir miktar ödeyen her kimse, anlaşmamıza geri dönersem beni kolayca hedef haline getirebileceğinden eminim.

"Merak etmeyin," diyorum kızlara. "Kendi başımın çaresine bakabilirim." Hep öyle yaptım.

BÖLÜM 9

Eli

"W Bunu neden yaptın?" Arabadan indiğimizde Dutton sordu. Hepsi arabada sessiz kalacak kadar akıllıydı, ama kuzenim her zaman diğer ikisinin beni kışkırttığı yerde beni kışkırtmak gibi esrarengiz bir yeteneğe sahipti.

En azından nerede duracağımı biliyorum.

"Ne yapacağım?" Ona soruyorum.

Yaptıklarımın bir nedeni ya da mantığı yok. İstedğim zaman istediğimi yaparım.

Kan bağımız olduğu için benim öfkeme karşı bağışıklığı olduğunu sanıyor.

"Onu kulübe davet ettin. Bunu neden yaptın?"

Edward Graham'a ait olan zarif binaya bakıyorum, görünüşe göre yarım kalmış bir işim var.

Dutton'a cevap vermediğimde, sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Will onunla ilgili her şeyi buldu, bunu biliyorsun. Bunu neden zorluyorsun? Eğer baban birinin sana suikast düzenlediğini biliyorsa, bununla hemen kendisi ilgilenir."

Onun alanını zorluyorum ve Hawke ile Ford aramıza girmek yerine daha mantıklı davranıyorlar. Kuzenim benden kısa ama fiziksel fark onu yıldırıyor. Çok az kişi onu korkutur.

"Bununla *ben ilgileneceğim*. Ve eğer bundan anneme ya da babama bahsedersen, sana karşı hoşgörülü olmayacağım."

"Sizin için çalışmadığımı hatırlatmama gerek var mı?" Dutton hırlamaya başlar. "Hayır, ama benim işime karışmayı çok seviyorsun."

Dutton gülümsüyor, gerçekten gülümsüyor, vahşi bir adam gibi. "Siktiğimin amcığı kırbaçlandı bile."

Onu gömleğinin yakasından tuttum. "Ne dedin lan sen bana?" "Ben kendimi tekrar etmem," diyor elini benimkinin üzerine koyarak. "Ve şu anda her ne kadar bir pislik gibi davransan da, sen hâlâ benim kuzenimsin ve ben ailemi her zaman koruyacağım. Şu anda net olarak göremiyor bile." O gömleğini tutuşumu kırdı ve beni itti.

Kimseye hesap vermek zorunda değilim ama ona şunu hatırlatıyorum: "Biri beni vurdu. Dürbünün arkasındaki kadını değil, tetiği çekenin hangi aile olduğunu çözmeyi tercih ederim. Onunla başa çıkabilirim."

"Düşmanlarını yakınında tut, ha?" Hawke gerginliği dağıtmaya çalışarak şöyle diyor. Takım elbisemi ayarlıyorum ve Dutton açık kahverengi saçlarını geriye tarıyor, hiçbiri yerinde değil. Kare şeklindeki altın yüzüğü ışıktan parlıyor ve onunla bana en son vurduğu zamanı hatırlıyorum. O yüzük kesinlikle birden fazla kez dudağımı patlatmıştı.

"Ayrıca, iş için buradayız," diye hatırlatıyorum boynunu bir o yana bir bu yana kıran Dutton'a. Bu onun için de kişisel bir mesele.

Temsilcilerle dolu yirmi katlı büyük bir bina olan ofis alanına giriyoruz. Asansöre doğru ilerlerken ve en üst katın düğmesine basarken resepsiyon görevlisine bir bakış bile atmıyorum.

Dördümüze de dar geliyor ve alışkanlıktan takım elbisemin paçalarını düzeltiyorum.

Hawke arkamdan rastgele, "Ondan hoşlanıyorum," diye geveliyor. Dutton ona yan gözle bakıyor ve Ford kardeşini dürtüyor. Bu herif ne zaman kapatacağını ya da bir şeyi kendi haline bırakacağını hiç bilmiyor.

"Bir odayı asla okuyamazsın, değil mi?" Ford onaylamayarak başını sallıyor.

"Demek istediğim, belki de onunla evlenmelisin, böylece baban sonunda her şeyi sana devredebilir ve onunla işin bittiğinde, eğer zaten bunu yapmayı planlıyorsan, ondan kurtulabilirsin."

"Bu çok aptalca bir fikir Hawke. Eli, çekmecelerine sıçan koyan ve onu takip eden bir kadınla evlenmeyecek," diye karşılık veriyor Dutton.

Ford temkinli bir şekilde "Peki neden düşünüyormuş gibi görünüyor?" soruyor. Ben de sırtıtmamak için elimden geleni yapıyorum. Hawke en zeki adam değil, ama bazen o orospu çocuğu bir dahi olabiliyor. Ama ben,

Hawke'in

uğraşmak için.

Asansörün kapıları açılıyor ve Edward'ın telefonla boğuştuğunu görüyorum.

Büyük ihtimalle resepsiyonist ona yolda olduğumuzu bildiriyordur.

"Bay Monti, ne hoş bir sürpriz," diye kekeleydi. Edward'ı en son Michelle'partisinde görmüştüm ve oradaki kadınlardan birine saldırmaya çalıştığında kollarımı boğazına dolamıştım.

Ben kahraman değilim ve buraya özellikle bunun için gelmedim. İstedğim şey param.

"Param var. Havale edilmesi sadece bir gün daha sürer. Ya da size parayı hemen şimdi verebilirim."

Hawke ve Ford kimsenin bizi rahatsız etmemesi için kapının iki yanında duruyorlar ve ben de masasına doğru ilerleyerek geniş odayı değerlendiriyorum. Yozlaşmış bir muhasebeci için gösterişli ve aileme borçlu olduğu paranın başka bir yere gittiğini görmek güzel.

Dutton masanın kenarında duruyor, ama ben sonuna kadar yürüyorum ve dişi kaplanımın ona verdiği kırık burun yüzünden gözleri morarmış ve şişmiş olan şişman küçük adama bakıyorum. Üst dudağım seğiriyor. İyi kırmış.

Sandalyesinden aceleyle kalktı ve bana uzattı. Ayaklarımı masanın üzerine atarak oturuyorum. Bir puro çıkarıp yakıyorum. Edward ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyor ve garip bir şekilde yanımda, benden ve Dutton'dan bir adım uzakta duruyor.

"Param var."

Gülümseyip çocuklara bakıyorum, sanki bir şakaya katılmaları için yalvarıyormuşum gibi. "Sorun şu ki Edward, bunu almak ya da sana hatırlatmak için buraya bizzat gelmem gerekmiyor. Hatırlatmaları sadece bir kez yaparım."

"Eğer bu partideki kadınla ilgiliyse, onun senin olduğunu bilmiyordum..." diyor endişeyle.

Hiçbir şeyi vermem. "Bu şehirdeki her şey benim, Edward. Sen de dahil."

Edward hakkında araştırma yaptım ve o el altından iş çeviren ve özellikle kadınlara karşı grotesk davranan iğrenç bir pislik. "Yine de herkes ve her şey değiştirilebilir, değil mi?" Ekliyorum ve yemin ederim o orospu çocuğu altına işemek üzere.

Pencere panjurlarının düğmesini bulup basıyorum, panjurlar yavaşça iniyor ve önümdeki adam gözle görülür bir şekilde solgunlaşırken ona acı çektiyorum.

"Parayı yarına kadar sana getireceğim. Yemin ederim," diye söz veriyor.

"Bu iyi, Edward. Ama ceza olarak, şimdi bize kârınızdan yüzde kırk pay vereceksiniz."

"Ama şu anda sadece yüzde yirmide, bu-" demeden önce çenesi birkaç kez açılıp kapanıyor.

Şimşek hızıyla sandalyemden fırlıyorum ve yeni favori bıçağımı, küçük bir tetikçi kadından çaldığım bıçağı çıkarıyorum. Her şey çok çabuk oldu ve az önce ne olduğunu ancak çığlık atarak anlayabildi. Ben kolunu sıkıca tutarken Dutton onu omuzlarından tutmuş, bıçak parmağını kopardığım yerden kana bulaşmıştı.

En sevdiğim renk masanın üzerine yayılıyor ve ışıktaki parlayan güzel kırmızının tadını çıkarıyorum.

"Bu bir pazarlık değil," diye hatırlatıyorum ona.

Bir nefes daha çekmek için puromu tekrar elime alırken bıçağı kuzenime uzatıyorum.

Edward'ın çığlık atmasına ve bize karşı koymak için elinden geleni yapmasına rağmen Dutton'la yer değiştirdim. Omuzlarını sıkıca kavıyorum, puro ağzımdan sarkıyor.

"Kuzenim buraya iş için geldi. Ama ben buraya kişisel bir şey için geldim," diyor Dutton ve içindeki şeytan ortaya çıkıyor. Bu onun maskesi düştüğünde pek kimsenin göremediği bir yönü. Edward'ın gömleğini yırtarak açıyor ve kıllı karnını ortaya çıkarıyor.

"Lütfen... Lütfen!" Edward histerik bir şekilde çığlık atıyor.

Dutton onunla oynamaktan zevk alarak gülümsüyor. "Aileme karşı korumacı olduğum herkesçe bilinir. Özellikle de küçük kız kardeşime. Billie'yi , değil mi? Onun DM'lerine girmeye çalışmıştın, nasıl derdi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, acı ve şok yüzünden yavaş yavaş bilincini kaybetmeye başlıyor.

"Tabii ki o mesajı hiç görmedi çünkü ben sildim. Herkesin bilmediği şey ise küçük kız kardeşimin tüm mesajlarına erişebildiğimdir. Gördüğünüz gibi oldukça korumacıyım ve sizi kadınlara nasıl davrandığınızı konusunda ders verilmesi gereken biri olarak görüyorum."

Kuzenim rahatça ve sanatsal bir şekilde göğsüne ve karnına "Pin prick" yazmaya başladığında çığlıkları odanın içinde yankılanıyor.

Onunla işimiz bittiğinde, masasının altında hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu, bilinci yerinde değildi.

"Buraya tekrar gelmek istemiyorum," uyarıyorum onu dışarı çıkarken, heyecandan tatmin olmuş ama daha fazla kana susamıştım. Disiplin bir beceridir, parlatmaya devam ettiğim bir beceri. Ama benim bile bir rahatlamaya ihtiyacım var ve şu anda Michelle'in düşüncesi beni tiksindiriyor; sikim sadece bana küçümseme ve tiksintiyle bakan kehribar gözlerin görüntüsüyle seğiriyor.

Kendi kendime sırtıyorum, sikim boğazına kaçtığında nasıl ağlayacağını merak ediyorum.

Tetikçi kadınım mükemmel bir dikkat dağıtıcıya dönüştü.

CKAPTER LO

Jesel

M Binanın önünde durup Lucy's yazan tabelaya bakarken ellerim kısa, kahverengi deri eteğimde geziniyor. Gelmemeliydim.

Aklı başında olan herkes şimdiye kadar pılını pırtısını toplayıp şehri terk ederdi ama ben "tanıdığın şeytan, tanımadığından iyidir" düsturuyla yaşıyorum. Müşterimi kızdırmaya ya da ilk başarısız vuruşumu yapmaya hiç niyetim yok.

İşte buradayım, mafya babasının inine hoş karşılanan bir misafirmişim gibi giriyorum, oysa hiç de öyle olmadığımı biliyorum.

Göbeğimin bir kısmı dar beyaz gömleğimin eteği ile eteğimin beli arasında sergileniyor. Kahverengi deri botlar sevimli olabilir, ama içinde küçük bir bıçak da saklı, her ihtimale karşı... Yani, her ihtimale karşı.

Kendimi korumak için elimde sadece asgari düzeyde bir şey olduğunu bilmek beni daha fazla güvende hissettirmiyor.

Güvenlik görevlisi bana bakıyor ama bir şey söylemiyor, ben de içeri girmek için cesaretimi topluyormuşum gibi bakıyorum. Aslında ön kapıdan başka bir kaçış yolu arıyorum.

Belki de bu lanet vuruşu kabul etmemeliydim.

Hedefle oynayın.

Evet, şimdi benimle oynuyor gibi görünüyor.

"Ne zamandır burada dikiliyorsun?" Döndüğümde Dutton'ın park yerinden yaklaştığını ve arabasını kilitlemek için anahtarlığına bastığını görüyorum. I

hangi arabanın onun olduğunu ve plakasını hatırlamaya .

Onu son gördüğümde daha rahat giyinmiş, ama hata yapmayın, para sızdırıyor. Ve onun çekici, şirin çocuk dış görünüşüne aldanmıyorum. Eli dışında en çok çekindiğim kişi o. Kulübe doğru döndüğümde, giriş için bekleyen etkileyici uzunluktaki sıraya bakıyorum.

"O sırada beklemek istemiyorum," diye cevap veriyorum, ki bu kısmen doğru. "Adınız listede var," diyor arkamda durarak. Şöyle bir bakıyorum omzumla ona bakıyorum. Sanki karmaşık bir matematiği çözmeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor. "Neden buraya geldin?"

"Çünkü bana soruldu," diyorum, gerçi *sormak* doğru kelime olmayabilir, daha çok emredildi.

"Kuzenimin her zaman istediğini elde ettiğini iddia edemem ama senin bile daha dikkatli olman gerekir. Seni öldürecek, o yüzden neden bana seni kimin gönderdiğini açıklamıyorsun ve belki bir çeşit koruma sağlayabiliriz?"

Ona hınzırca bir sırıtış attım. "Müvekkilimin adını bilseydim, beni bayılıp sandalyeye bağladıktan sonra sana vermez miydim sanıyorsun? Bu arada darılmaca gücenmece yok."

"Dürüst olmak gerekirse, kuzenimin bacağına bıçak sapladın, bu yüzden sanırım ödeştik."

"Ama bunu bir ateşkes yapıyormuşuz gibi göstermeyelim, değil mi?" Başımı kışkırtıcı bir gülümsemeyle eğiyorum. Kaşları hafifçe çatılıyor. Eli'nin etrafındaki diğer erkekler gibi onun da benim gibi bir kadınla ne yapacağından emin olmadığını söyleyebilirim ve bu bile başlı başına tatmin edici.

O cevap vermeden önce kapıya ve güvenlik görevlisine doğru ilerliyorum. "Kollarını kaldır ki üstünü arayabileyim," diye şüpheyle emrediyor adam. Büyük olasılıkla binaya ne kadar uzun süredir baktığım için. İçimi çekip dediğini yapıyorum ama Dutton arkamdan yaklaşıp kollarımdan birini aşağı itiyor.

"Eğer bu geceyi atlatmak istiyorsan, Eli'nin misafirine dokunmammanı öneririm." Sesi sertti ve güvenlik görevlisi doğruldu ve gözle görülür bir şekilde solgunlaştı. Hemen kenara çekilip kırmızı ipi çözüyor.

İyi tarafından bakarsak, Dutton'ın sadece bana karşı değil, herkese karşı bir pislik olduğunu bilmek güzel. Dutton şeytanın inine girerken arkamdan yürüyor, daha doğrusu bana rehberlik ediyor.

Müzik kulaklarıma çarptığı anda, havada asılı duran neon küpler gibi görünen şeylerin üzerinde dans eden çıplak kadınların sayısı aşırı uyarılıyor. Çılgınca sarhoş insan kümeleri zıplıyor ve tezahürat yapıyor, bir tanesine alkol döküyor

Birbirlerinin ağızlarını şişeden çıkarmışlar ve kanepelerde sevişiyorlar.

Hiç de beklediğim "centilmenler kulübü" tarzı değil. Bu mafya tarzı. Bu kulüp için uygun giyindiğimi sanıyordum, ama görünüşe göre diğer kadınların çoğundan daha fazla kıyafet giymişim.

Bir kadın elinde çeşitli uyuşturucularla dolu bir tepsiyle yanımdan geçti. Kabindeki iki adam kadını çağırdı ve biraz para çıkardı.

Dutton'ın eli belimi buluyor, dokunuşu tüy kadar hafif, sanki bana dokunmak onu yakacakmış gibi, ama bu beni odanın kaosu tarafından bütünüyle yutulmak yerine odaya geri getiriyor.

"Çekil. Zaten seni izliyor," diyor Dutton ve bakışlarını kalabalığa bakan ikinci kata kadar takip ediyorum. Eli elinde bir içkiyle parmaklıkların üzerine eğilmiş. Arkasında sadece birkaç kişi görüyorum ve onlar da arka planda bulanıklaşıyor, dikkatim sadece onun doğaüstü gözlerine çekiliyor.

Dutton elini çekip ikinci kata çıkan merdivenlere doğru ilerliyor ama küçük bir kız gibi peşinden gitmeye cesaretim yok.

Gözlerimi kaçırmaya ve çenemi vakur bir şekilde kaldırmaya özen gösteriyorum, yine de onun yakıcı bakışlarının beni yerimde sabitlediğini hissedebiliyorum.

Burası onun alanı olabilir.

Herkese sahip olduğunu düşünüyor olabilir. Ama bana sahip değil.

Beni kontrol etmediği kesin.

Ben de bir canavarın dikkatini çeken her akli başında kızın yaptığını yaptım.

Bara doğru ilerliyorum.

Kendimi neden bu durumlara sokmaya devam ettiğimden emin değilim. Kuşkusuz, onu takip ederken ve kim olduğunu öğrenirken çok eğlendim, ancak işlerin bu kadar çabuk tersine dönebileceğini düşünmemiştim. Yani, teknik olarak, bu adamın kim olduğunu bildiğim için yapmalıydım. Belli ki hedefimi hafife almışım ve bu aptalca bir şeydi.

Bara ulaştığımda kasıtlı olarak ona yaslanıyorum, eğiliyorum, onun açısından eteğin altından kırımın altını görebileceğinin tamamen farkındayım. Varlıklarımınla çalışmayı seçiyorum çünkü onlar herhangi bir silah kadar güçlüler.

Bu oyunda benden daha iyi olabilir ama o bir erkek ve ben de istediğini elde etmeye alışmış kısa etekli bir kadınam.

"Size bir içki ısmarlayabilir miyim?" Bana içki ısmarlamayı teklif eden adama dönüp bakma zahmetine girmiyorum. Onunla daha az ilgilenemezdim. Eğer bir içki isteseydim, kendim alırdım.

"Bir içki ister misin?" diyor sabırsızca. Bu kez dönüp ona bakıyorum. İnce dudakları alaycı bir ifadeyle geriye çekilmiş ve saçları jöleyle o kadar geriye taranmış ki, jölenin sıkılığının yüz hatlarını etkileyip etkilemediğini merak ediyorum. Belli ki etkilemek için çok uğraşıyor. Başarısız olduğunun farkında değil, özellikle de bir bayanla nasıl konuşması gerektiği konusunda. Bu düşünceye çalışıyorum. *Ben mi? Bir hanımefendi mi?*

Ona nefesimi bile harcamıyorum; barmenin dikkatini çekmek için döndüğümde sadece başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Siktiğimin kaşarı," diye feveran ediyor kendine aşırı güvenen pislik.

"Az önce ne dedin sen?" Şimdi ona tüm dikkatimi vermek için dönerek soruyorum. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve bu hareketiyle kendimi kirli hissetmemi neden oluyor.

"Ne yani, benim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Sana bir içki ısmarlamayı teklif ettim, sikimi yalamamı değil, seni kaba amcık."

Onunla alay ediyorum.

"Öncelikle, senin sikini asla emmem ve emen kadınlara da acırım. İkincisi, 'amcık' güzel bir kelimedir, bu yüzden istediğin bir amcık olduğunda bunu hakaret olarak kullanma. Tabii sosis tercih etmiyorsan," diye karşılık veriyorum, başımı yana eğip cevabını bekliyorum. Yüzüme tükürüyor. O pislik bana değdiği anda vücudum refleks olarak barın üzerindeki yarısı boş bardağa . Bardağı yüzünün yan tarafına çarpıyorum ve bardak bir düzine parçaya ayrılıyor. İki büklüm oluyor, kendini zor tutuyor, şok geçiriyor. Sonra büyük bir memnuniyetle, bir kadının o çirkin suratına bardakla vurduğuna inanamıyormuş gibi öfkesinin onu ele geçirmesini izliyorum.

"Bir hanımefendiyle böyle konuşulmaz," diyorum ona sakince. Aramızdaki zemine cam parçaları dökülüyor ve botumun üzerine düşen küçük bir parçayı silkeliyorum.

Elleri yumruk oldu ve az önce yaptığım şeyin şoku onu fena çarptı.

"Seni lanet orospu!" Bana vurmaya hazır bir şekilde elini kaldırıyor ve vücudum keyifli bir beklentiyle uğulduyor. Bu herifi mahvedeceğim. Ama tam savuracakken, başka bir el onu kolundan yakalıyor.

Yeni gelen kişinin bileğinde çok gösterişli bir saat var ve ön kolu mürekkeple kaplı. Adamın vücudundaki tüm dövmeleri bilmesem de, bu ellerin Eli Monti'ye ait olduğunu biliyorum.

"Sanırım gitme vaktiniz geldi," diyor Eli. "Adamlarım size çıkışı gösterecek." Kendisini bara kadar takip eden güvenlik görevlilerine başıyla selam veriyor.

Aptal herif kendisiyle kimin konuştuğunun farkında bile değil, bakışları bana dik dik bakıyor. İtiraf etmeliyim ki, eğlencem yarıda kesildiği için onun hayal kırıklığını hissediyorum.

"Hayır'a ne dersin? Elini çek ki bu kaltağa bir erkeğe nasıl davranılacağını öğretebileyim-" Aptal sonunda Eli'a bakarken solgunlaşır, tanıdık gelmektedir.

Eli rahatça önüme geçiyor ve adamın elini sıkmak ister gibi çeviriyor. Kulağına bir şeyler fısıldarken adamı arkadan kucaklıyor gibi görünüyor. Adam şakağında bir damar atarken fiziksel acıya benzeyen bir şekilde homurdanıyor. Eli ne söylüyorsa çılgınca başını sallıyor.

"Ben-" Adamın nefesi kesilir. "Özür dilerim." Kelimeleri zorlukla çıkarır.

Eli onu serbest bırakıyor ve sanki pislikten başka bir şey değilmiş gibi itiyor. Adam kendi ayakları üzerinde tökezliyor ama ayağa kalkmaya çalışırken karnını fark ediyorum. Eli'nin eline bakıyorum, tuttuğu bıçağın üzerinde kan parlıyor.

"O benim bıçağım mı?" Öfkeyle soruyorum. Bıçağı ona fırlattığım gece kaybettığım için çok sinirlenmiştim.

"Çoğu kadın onun yerine adamı bıçaklasaydım sormaz mıydı?"

"Bu çok açık. Bıçağımı geri ver."

Dudağının köşesi eğildi. "Hayır. Bu artık benim. Ve benim işletmemde birinin kafasında bardak kırdığın için özür dilemen gerekmiyor mu?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bu bir kazaydı. İçinde bardak olan elim kaydı ve *yanlışlıkla* yüzüne çarptı. Ve beni savunmana ihtiyacım yok. Kendi çaresine bakabilirim," diyorum saçlarımı omzuma atıp barın üzerine eğilerek. "Ama şimdi gerçekten susadım, çünkü senin varlığın her zamanki gibi beni havaya sokuyor."

Eğiliyor ve vücut ıssısının bu kadar keskin bir şekilde farkında olmaktan nefret ediyorum. Kolonyasının sert, sarhoş edici kokusundan. Burun deliklerim açılıyor ve bu herifin güzel kokusundan hoşlandığım gerçeğinden nefret ediyorum. Onu itiyorum. "Çok yakınsın amına koyayım. Senin de eriyen deri ya da kurtçuk gibi kokman gerekmiyor mu?"

Bu kez sırtarak elini barmene uzatıyor, barmen de ona beyaz bir bez uzatıyor. Sonra da bardağını silmeye başlar.

Sanki bir barda yapılacak en normal şeymiş gibi kanlı bıçak. "Kokumu beğendin mi?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Vay canına. Kendini gerçekten seviyorsun, değil mi? Ayrıca, barmenleriniz de boktan garsonlar."

Bu içlerinden birinin dikkatini çekiyor ve bana ölümcül bir bakış atıyor. Omuz silkiyorum. "Ne? Bana bir kere bile ne istediğimi sormadınız."

Eli, "Kanaman var," diyor.

"Ne?" Elimi tutup avucumdaki küçük kesiklere bakınca irkildim. Kahretsin, fark etmemiştim bile.

"Lanet olsun. Hey." Sağlam elimle barmene el sallıyorum. "Şu bezlerden bir tane daha alabilir miyim?"

Eli bileğimi tutuyor ve loş ışıktaki yaraları değerlendiriyor. Sıkı kavrayışıyla irkiliyorum ama kaşları hasardan endişelenmiş gibi çatılıyor.

"Gittin ve ne yaptığına bak." Elimi bıraktı ve elimi tekrar kaldırmadan önce barın üzerinden peçeteye uzandı.

"Bu eve erken gidebileceğim anlamına mı geliyor? Yaralı olduğum için mi?" Masumca sordum.

"Hayır, en az bir saat kalacaksın. Ve bundan sonra seni incitecek tek kişi ben olacağım."

Ona bakıyorum, bir kez daha şaşkına dönmüştüm. "Vay canına. Çok romantik." "Romantizm mi istiyorsun, Kedicik?"

Yüzüm doğal olarak kendiliğinden buruşuyor. "Bu saçmalığı sarı saçlı kız arkadaşına sakla; o bundan hoşlanacak bir tipe benziyor."

"Ben kız arkadaş yapmam," diyor. "Şimdi benimle yukarı geliyorsun, böylece bunu düzeltebiliriz."

Kulağına ulaşmak için parmak uçlarımda dururken botlarım bana biraz yükseklik veriyor. "Sana bir uyarı vereyim. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesine pek iyi yanıt vermem."

Ağzı kulağımı sıyrıyor ve elimde olmadan bir anlığına bu pisliğin yaydığı inkar edilemez sarhoşluğa kapılıyorum.

"Zorla boyun eğdirilmek istediğini biliyorum tatlım, bu yüzden küçük sivri dilin istediği kadar sallayabilir. Gerekirse onu keserim. Ve sonra sikimi boğazına öyle bir sokacağım ki, benim sikimde mi yoksa kendi kanında mı boğulup öleceğini bilemeyeceksin."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Tehdit ve çağrıştırdığı görüntü dehşet verici ama yine de içime dolan bir sıcaklık var.

Geri çekilip ona sırtıtıyorum, yüzündeki çizgileri gerçekten takdir ediyorum. "Çok güzelsin." Sağlam elimi yavaşça kaldırıp ince uçlu bir tırnağımı alnına bastırıyorum. "Ve bu kaşların arasında bir kurşunla daha da güzel olacaksın."

Herifin gerçekten gülmeye cüreti var. Güzel olduğu kadar akıldışı da.

KISIM LL

Eli

Mçoğu kadın benim kışkırtmam karşısında tepelere kaçar ya da en azından ürkerdi. Ama bu kadın değil. Şu anda benim özel kabinimde somurtuyor, sanki kişisel bir şeymiş gibi pipetini içkisine saplıyor. onu rahatsız etti.

Avucuna saplanmış iki cam parçasını çıkardım ve iyice sardım. Birkaç sığ kesik dışında eli iyiydi. Hatta birden fazla kez nefesinin altında "önemli bir şey değil" deme küstahlığını bile göstermişti.

Ama her şeydi. Bu kadının kanını akıtmaya benden başka kimsenin izni yok.

Kızgın bir şekilde elini kaldırıyor. "Bana bir sürüngen gibi bakmayı bırakıp neden burada olduğumu söyler misin?"

"Müşterinizin kim olduğunu benimle paylaşacak mısınız?"

Kendini deri koltuğa geri atıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. Adamlarımdan birinin getirdiği içkiden bir yudum bile içmemişti. Bacak bacak üstüne atıyor ve kırmızı külotunun parıltısını gördüğümde çenemde bir tik atıyor.

Tanrım, bugünlerde iç çamaşırının bir anlık görüntüsü bile beni azdırabiliyorsa, lütuftan düşünüyorum demektir. Kasıklarımı düzeltiyorum.

"Buraya otur," diyorum ona, kulüp üyelerinden birkaçının bizi net bir şekilde görmesinden hoşlanmıyorum. Onlara gitmelerini , böylece bu alan bize kalırdı, ama onu ağırlamıyorum ve ayrıca, Tanrı bilir ne

Yalnız bırakılırsa ona yapacağımı bilirim. Hala onu öldürmek mi yoksa becermek mi istediğimden emin değilim. Sanırım ikisi de.

"Hayır," diye yanıtlıyor omzunun üzerinden diğerlerine bakarak.

Puromdan bir nefes çekip bacaklarımı iyice açarken "Bana bak," diye homurdanıyorum. Bakışları ayarlamayı kaçırmıyor ve bu oldukça hoşuma gidiyor. İster kabul etsin ister etmesin, o da en az benim ona olduğum kadar beni çekici buluyor.

Hawke'ın gür kahkahası, her biri dizlerinin üzerinde oturan iki sarışını eğlendirirken mekânda yankılanıyor. Dutton buralarda bir yerde ve Ford'un ikizini takip etmediği pek görülmemiştir ama bu gece ortalıkta görünmüyor.

Saati kontrol etmek ister gibi telefonuna bakıyor. Beni görmezden gelmesine sinirlenerek ayağa kalkıyorum, ona doğru yaklaşıyorum ve kabinin etrafında dönüyorum. Ahşap masaya oturup viski bardağımı ve puromu yanıma koyuyorum. Bacaklarımı onunkilerin arasına sokup açıyorum, böylece kırmızı dantel külotu mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Hakkını yemeyelim, irkilmiyor ve bakışları kıpırdamıyor. "Bu gece seni öldürmeyeceğim," diyorum ona.

"Bunu duymak güzel. Sana aynı şeyi vaat edemem," diye acı acı cevap veriyor. Gülümsemem yavaş ve şehvetli.

"İyi bir kız gibi sikimin üstüne oturmanı istiyorum."

Bu kez Jewel'in dudakları boğucu bir gülümsemeye dönüşüyor ve o kısa eteğiyle içeri girdiği andan itibaren benimle tehlikeli bir oyun oynadığını anlıyorum. "Hiç mi merak etmiyorsun?" diye sordum. Bakışlarındaki ateşten ve kendimi onun bulunduğu alana girmeye zorladığımda vücudunun bana verdiği tepkiden anlayabiliyorum.

"Ve sonra, seni öldürebilir miyim?" Ses tonu aşırı tatlı.

Gülümseyerek öne doğru eğiliyor, sert başparmağımı yavaşça köprücük kemiği boyunca ve çenesine doğru kaydırıyorum. Ondan daha fazla mücadele bekliyorum, ama o hesapçı bakışları yaklaşmama izin veriyor, büyük olasılıkla beni tekrar bıçaklamaya hazır olduğu için, ama aynı numaraya iki kez düşmeyeceğim. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Onun burada olmasının amacı, bu tetikçi kadının maaş çekinin arkasında içeriden biri varsa, artık ona sahip olduğumu bilsinler diyeydi.

Ama bu arada onunla eğlenmek, onunla ilk tanıştığımdan beri taşaklarımda biriken gerginliği biraz olsun azaltabilir.

Parmakları seğiriyor ve büyük ihtimalle üzerinde taşıdığı küçük sinsî silahı kullanıp kullanmamayı düşündüğünü anlayabiliyorum. "Tadına bakmak istiyorum."

"Peki sana bunu isteyerek vereceğimi düşündüren ne?" diye tersliyor, yüzümü yaklaştıırken ağır ağır nefes alıyor.

Zehirli ses tonuyla sikim zonkluyor.

Eğiliyorum ve dudaklarımı çenesine değdiriyorum. Burun deliklerim, tıpkı mizacı gibi altında daha derin ve zengin bir şey olan hafif, çiçekli kokusuyla alevlenirken yumruğum saçlarında sıkışıyor. Gerçek dişi şeytan kendini göstermeden önceki baştan çıkarıcı maske gibi. "Sanırım bu isteksizlik kısmı senin daha çok istemeni sağlıyor."

Vücudu doğal olarak bana doğru eğiliyor ve ben de sırtıyorum, ne kadar karşı çıksa da beni istediğini hatırlatarak tatmin oluyorum. Ve eğer böyle bir kıyafetle içeri girmenin benim felaketim olacağını düşündüyse, haklıydı.

Ayağa kalktım, yarı sert sikimi onun göz hizasında ayarladım. Gel beni becer gözlerine ve hafifçe ayrılmış kırmızı dudaklarına bakıyorum. Başparmağımı dolgun alt dudağına sürüyorum, büyülenmiş gibiyim. Nefesi kesiliyor ve onun da en az benim kadar gerilimden etkilendiğini söyleyebilirim.

İşte o zaman elinin yavaşça botuna doğru ilerlediğini fark ediyorum. Her şey çok çabuk oldu. Gizli bir bıçak olduğunu tahmin ettiğim şeye uzanırken, elini tutuyorum. Vücudunu büküp onu kendimle birlikte aşağı çekiyorum, böylece kucağımda, sırtı göğsüme yaslanıyor. Sikimin üzerine o kadar sert iniyor ki, neredeyse pantolonumda ve eteğinde bir delik açacağımdan eminim. Düşük bir ses çıkardı.

Bir elimle kolunu yanına sabitledim, diğer elimle de boğazına sarıldım. Şampuanının kokusunu içime çekiyorum, bu koku beni sarhoş ediyor. Ya da belki de bu kadının bir kez daha beni bıçaklamaya çalışmasının verdiği heyecandır. Sıkı kavrayışımın altında boğazı sallanıyor.

"Bu ince boynunu kırmak benim için kolay olurdu," diye uyarıyorum, kıcı sikime doğru kıvrılırken hırıltımı tutuyorum. Ne yaptığını bilmemesine imkân yok.

Burnumu omzunda gezdiriyorum. Sıkıştırılmış olmasına rağmen, bundan kurtulmak için mücadele edebileceği pek çok yol var. Ve insanlarla dolu bir odada olmamıza rağmen, sırf hiçbirisi onun kızarmış, tahrik olmuş halini görmesin diye sırtımı onlara döndüğüm için -asla yapmadığım bir şey-minnettarım.

Önümüzdeki parlak siyah duvara bakıyorum. Biraz yansıma yapıyor, bana onun ifadesini gösteriyor ama arkamızdaki odanın diğer tarafındakilerin görebileceği kadar net değil.

Parlak duvar yansımasından bana zar zor baktığını görebiliyorum.

Benim küçük oyuncagım.

Benim lanet günaha.

Potansiyel olarak

felaketim.

Aletim öfkeyle pantolonuma doğru itiliyor. "Bu kadar sert olduğun seni gerçekten öldürmemi istediğini düşünmeye başlıyorum," diye nefes alıyor, yüzünü korumaya çalışıyor.

"Cömert bir adam olabilirim," diye cevap veriyorum. "İyi bir kız gibi oturduğun sürece." Boğazını sıkın elimi gevşetip hareket bekliyorum, neredeyse yalvarıyorum. Bu kadını hoşuma gidiyor. Beni öldürmeye çalışmasını neredeyse sevimli buluyorum. Elim köprücük kemiğinin üzerinde gezindiğinde ve o hala bir şey yapmadığında, göğüslerinin üst kısımlarında gezinmesine izin veriyorum. Keskin bir nefes alıyor ve ben onun uyarılmışlığının yayıldığını hissedebiliyorum.

Sanki çoktan içine gömülmüşüm gibi.

Göğsünü avuçluyorum, test ediyorum, kafasının arkasıyla burnumu kırmaya çalışmasını bekliyorum. Ama bu sadece heyecanı artırıyor. *Ne kadar ileri gitmeme izin verecek? Bunu ne kadar istiyor?*

Memesini sıkıyorum ve döndürüyorum. Tıslıyor, ama vücudu bana doğru daha da yükseliyor, o talepkar küçük kıcı hala sikime karşı kıvranıyor.

Lanet olsun.

"Bu mükemmel memeler," diye fısıldıyorum kulağına, hızlı dilinin bana bir cevap vermesini bekliyorum. Ama sessiz kaldığında içimi bir erkek gururu dolduruyor. Hâlâ cam duvarın belli belirsiz yansımasından onu izliyorum. Bileğini nazikçe bırakıyorum ve parmaklarımı eteğinden aşağı kaydırıyorum. Parmaklarımı tekrar yukarı kaldırdığımda, eteğini daha yukarı çekebilmem için üzerimden yeterince kalkıyor.

Parmaklarım külotunun danteline dokunduğu an, çoktan sıırılsıklam olduğunu memnuniyetle fark ediyorum.

Çok güzel.

"Bunu , değil mi?" Kulağına mırıldanıyorum.

Yanıt vermeyince diğer memesini de büküyorum ve vahşi temas altında hırlıyor.

"Zaten benim için sıırılsıklamsın."

"Aşağıda yakışıklı bir adam vardı-"

Elimi göğsünden çekip tekrar boğazına doluyorum ve hava akışını kesiyorum. Külotunun üzerinden sıkı tomurcuğunun etrafında dönmeye başladım. "Bana bir daha asla başka bir erkekten bahsetmemeni öneririm. Şu andan itibaren, ben seni atmaya karar verene kadar benim malımsın. Anladın mı?"

Konuşamıyor ama başını sallayabiliyor. İkisini de yapmaya çalışmıyor. Ama kendini tuttuğum yerden kurtarmaya da çalışmıyor.

Parmağımı külotunun kenarının altından geçirip beni karşılayan sıcak etine daldırıyorum. İnliyor ve göğsüme yaslanıyor; havasızlıktan boynunun arkasındaki kızarıklığı görebiliyorum.

"Hoşuna gitti mi, Kedicik?" Parmağımı içine sokarak soruyorum.

İnliyor ve ben de sikimin yerine şimdi onun kaygan amını işleyen iki parmağımı koymak için can atıyorum.

"Bana istediğini söyle," diye ikna etmeye çalışırken elimi .

Nefesini tuttukten sonra, "Görünüşe göre bir işe yarayabilirsin" diye itiraf ediyor. Sonra inliyor ve ben üçüncü parmağımı da içine sokup amına sokarken gülümsüyorum. Avucumun içinde kıvranıyor, daha fazlası için susamış. Sikime susamıştı.

Kahretsin, hayal edebileceğimden bile daha iyi hissediyor ve parmaklarımla içine pompalıyorum, neredeyse benim için ne kadar ıslak olduğuna inanamıyorum.

"Efendim!"

Sevimli küçük katilim, yeni korumamın arkamızda durma sesini duyunca donakaldı.

"Siktir git!" diye bağırdım ama artık çok geçti. Jewel çoktan elimden kurtulmuş, eteğini aşağı sıyrarak ulaşamayacağım bir yere gelmişti.

gardiya ters ters bakıyorum, zamansız ölümünü tetiklediğini fark edince gözleri açılıyor.

"Neyse, bir saat oldu, göt herif. Elimi yamaladığın için teşekkürler." Merdivenlere doğru kaçıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdanıyorum, kaya gibi sertleşmiş sikimi düzeltiyorum, o ise düşmanca bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bakıyor. Biri bana bu kadar şımarıklık yapsa genellikle diz kapaklarımı kırardım.

Merdivenlerden aşağı kaçmadan önce bana göz kırpacak kadar azimli. "Her şey yolunda mı?" Dutton son iki basamağı tırmanırken soruyor.

Bir elimi çenemde gezdiriyorum, aletim acıyla geriliyor ve güvenlik görevlisini yanıma çağırıyorum. İtaat etmekte tereddüt ediyor.

"Özür dilerim efendim. Bilmek istersiniz diye düşündüm, bazı gençler kavga edip birbirlerini bıçaklamaya başladılar ve-"

Yeterince yaklaştığında, pantolonundaki silahı kapıyorum ve onu alınının ortasından vuruyorum. Arkasından bir çığlık duyuldu ve

Hawke'ın üzerinde sürünen sarışınlar irkilerek kendine gelir. Dikkatli ve harekete hazır bir şekilde ayağa fırlar.

"Temizleyin şu pisliği," diye bağırarak silahı yerde kanlar içinde yatan adamın yanına fırlatıyorum. Hawke ne olduğunu anlamak istercesine Dutton ve benim aramda bakışıp duruyor. Başka bir talimat vermeden diğer muhafızlara emir yağdırmaya başladı.

Etrafımızdaki parti devam ediyor, ama ben o kadar sinirliyim ki, sanırım sikim ikiye ayrılmak üzere.

Sikeyim.

Parmaklarımın arasından kayıp gitti. Söz konusu parmakları dudaklarıma götürdüm, yaladım ve tadının keyfini çıkardım. Onu tekrar tatmak için sabırsızlanıyorum.

Dutton bana bakarak "Onun hakkında bir şey öğrendin mi?" diye soruyor.

Öğrendiğim tek lanet şey hızlı olduğu. Ve en sevdiğim rengi giydiği.

Kırmızı.

Masadan puromu aldım ve bir sonraki hamlemi düşünürken yaktım. Ona dokunmama izin vermesini beklemiyordum... ya da beni bu şekilde etkilemesini.

Sözlerimi bir kenara not edin: Onu öldürmeden önce, sırf içimden atmak için becereceğim.

"Henüz değil. Ama yapacağım."

"Ve Dutton, sana bir uyarı. Ona bir daha asla dokunma." Kulübe girdiklerinde elini kızın beline koyduğu anı düşünüyorum. Kuzenimi öldürmeyi hiç o anki kadar istememiştim. Oyuncaklarımı paylaşmak gibi bir alışkanlığım hiç olmadı.

O küçük tatlı amcığını şeytandan aldığım kişisel bir hediyeymiş gibi çözeceğim.

Birdenbire Hawke'ın onunla evlenme fikri kulağa o kadar da kötü gelmemeye başladı.

CKAPTER 1s

Jesel

I *Aklımı kaçırdım.*
Aklımı kaçırdım. Aklımı
kaçırdım.

Merdivenlerden inip Lucy'nin evinden çıkarken bir çizgiyi aştığımı biliyorum.

Ama bunu durdurabilmemin bir yolu olsaydı sikilirdim.

Kahretsin, sadece olanları hatırlamak bile tenimde sıcak bir kızarmaya neden oluyor. Hâlâ ondan kaçtığımı fark etmem tam iki blok sürüyor. Takip edilmediğimi fark ettiğimde olduğum yerde duruyorum.

Nefesim titriyor ve terli ellerimi eteğimin üzerinde gezdiriyorum. *Ne düşünüyordum ki?*

Azgın bir adamdan daha iyi değildim çünkü beni anda beynimde bir şeyler kızardı. Kablolarım karıştı ve... Kahretsin, neden bu kadar çekici?

Bu onun planının bir parçası olmalı.

Onunla oynadığımı sanıyordum, ama bu kesinlikle tersine döndü. Parmağımı dudağıma götürüyorum, olayların bu şekilde değişmesinden hiç de hoşnut değilim. Tenim hâlâ vücudumu sarıyor ve gözlerimi kapatıp serin esintiyi karşıliyorum.

Gerçekten de çok güzel bir canavar ve onun yüzünden sırlıslıklam oldum. Koruması sözümüzü kesmeseydi, arkasında seyirci olsa bile muhtemelen o anda beni becermesine izin verirdim.

Tırnağımın ucunu ısıriyorum. Bu işe yaramayacak.

Ve sonra aklıma göz kamaştırıcı bir fikir gelir.

İki gün önce beni tehdit ettiğinde, dairesine girersem boğazımı keseceğini söyledi... ama malikanesi hakkında hiçbir şey söylemedi.

Telefonumdan saati kontrol ederken sırtıyorum. Ah, ama gece daha yeni başlıyor.

Bu gece benimle sikiştiğı kadar bu adamla da sikişme düşüncesiyle ışınılanıyorum.

Buna bir daha kanmayacağıma eminim.

Eli

I Lucy'deki masamda evrak işleriyle uğraşırken babam içeri giriyor, yardımcısı da onu yakından takip ediyor. Babam ona sadece bakışlarıyla işaret ediyor ve o da kapıyı kapatıyor. Babamın hala bu şekilde her şeyin sahibiymiş gibi davranıyor.

Teknik olarak hala öyle. İşi bana devredinceye kadar, karım olmasa bile bunu yapması an meselesi, çünkü annem emekli olması için ona baskı yapıyor.

"Viski orada." Masamın kenarındaki şişeyi gösteriyorum. Şişeyi eline alıyor ve enfes tadıma bakıp sırtıyor.

Saatime baktım. Saat sabahın ikisi. "Yatma vaktin geçmedi mi, babalık?"

Bu ukala yorumu kabul bile etmiyor ve ben de kendi gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. Babam olabildiğince açık sözlüdür. Esprileri... şey, varolmayan ve kuru sınırında ve neredeyse bir psikopat olabileceğinden eminim.

Bu olayda, armut dibine düşmüştür.

"Eve gitmeden önce bazı işlerimi hallediyordum. Edward Graham'ın parmağını kesip göğsüne bir mesaj kazıdığınızı doğru mu duydum?"

İmzaladığım evraklardan başımı kaldırıp bakmıyorum. "Hayır. Parmağını kestim ve kârımızı ikiye katladım. Dutton göğsüne bir mesaj kazıdı."

Babam onaylarcasına başını sallıyor. "Sürprizlerle dolu biri, değil mi? Kârı ikiye katlayarak iyi iş çıkardın."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. Babam beni çok nadiren över. Bu bile başlı başına bir alarm sebebi. Şimdi tüm dikkatimi ona veriyorum. Son iki yılda, işlerinin yüzde altmışının başına geçtim ve patavatsızlıklarının çoğunu ben hallediyorum. Yavaş yavaş, üzerine inşa devam ettiğim imparatorluğu bana devrediyor, ancak o arkaik evlilik şartı nedeniyle hala dizginleri elinde tutuyor.

"Annen doğum günümde bir parti vermem konusunda çok kararlı," diyor suratsızca. Bunun üzerine ikimiz de iç çekiyoruz. Annem muhtemelen tüm insanlığımızı kaybetmemizi engelleyen tek şey. İkimiz de kutlama anlarını umursamıyoruz ama ikimiz de onu sevdiğimiz için şımartıyoruz. Her talebini hak ediyor. "O zaman anneni mutlu etmek için emekliliğimi ilan etmek istiyorum."

Havada gerginlik dalgalanıyor. Çünkü söylenmeden geçilemeyecek olan şey, o zamana kadar en azından meşgul olmam gerekeceği.

Doğum gününe üç ay var.

"Eğer o zamana kadar ilginizi çekecek birini bulamazsanız, bunu bir çöpçatanlık etkinliği olarak da değerlendireceğim."

"En iyi haliyle çoklu görev," diye homurdanıyorum. "Peki annemin bundan haberi var mı?"

"Tabii ki hayır. Ama ona aksini mi söyleyeceksin? Kafanızı kışınızdaki çıkaramadığınız için onun parti planlamasından aldığı zevki mahvedecek misiniz?"

Dişlerimi sıkıyorum.

"Seni seviyorum oğlum. Ve sana ya da bu aileye herhangi bir şekilde müdahale eden herkesi öldürecek. Sen benim varisimsin ve karımın hayatının ikinci aşkısn."

"İlk aşkı diyebilirim," diye düzeltiyorum.

Bana sert bir bakış atıyor, karanlık gözleri gelecekte intikam alacağını vaat ediyor ve ben de sırtıyorum. "Ukalalık etme." Annemin başka birini sevmesini hep kıskanırdı. Aslında kendi babamın, onun yerine bana bu kadar ilgi göstererek beni bebekken boğmaya çalışmamasına şaşıyorum.

"Konumuza dönelim. Haksızlık ettiğimi düşünseniz de düşünmeseniz de, ortada bir kural var. Bu ailenin bir sonraki reisi sen olacağın için bunu herkesten daha iyi anlıyorsun. Hiçbir istisna yapılmaz, senin için bile. Benim için yapılmadı ve ben de aynı kuralları sana uygulayacağım."

"Peki ya senin ihtiyar partinden biri olmazsa?" Şaka yapıyorum, her zaman babamı kızdırmak istemişimdir.

Boş bardağa hayranlıkla bakarak viskinin kalanını geri atıyor. "O zaman annen üzülsün ve ben de daha uzun yıllar görevimin başında kalırım." Annemi üzmeden önce beni zorlayacağını biliyorum.

"Besleyici olmayabilirim ama sana aşıladığım bir şey varsa o da yapılması gerekeni yapacağındır. Bu uyarıyı kafana takma. İtaatkâr bir eş al ve New York'u yönet. Bu kadar kolay." Ayağa kalkar ve bardağı yere bırakır.

Kapıya doğru adım atar ama duraklar. "Ayrıca hediyeni de aldım."

Sırıyorum. "Yeni araba mı? Ne düşünüyorsun?" Onun için özel olarak yaptırdım ve teknik özelliklerini kendim denetledim. Araba çok seksi.

"Sadece annene bundan bahsetme. Hız sınırını aştığımı falan bilmesini istemem," diyor kuru bir sesle ve ben kıkırdıyorum. Özür dilerken ağzının köşesi yukarı kalkıyor.

Ofiste yalnız kaldım, sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu.

"İtaatkâr bir eş al ve New York'u yönet. kadar kolay."

Neden bu düşünce bende kuma isteği uyandırıyor? Çünkü bunda hiç eğlence yok.

Zihnim bir çift kehribar rengi göze ve bu gecenin erken saatlerinde onu sikime karşı tuttuğum anıya kayıyor. Karımın kendi isteğiyle boşalmasındansa onu boyun eğmeye zorlamayı tercih ederdim.

* * *

Kulüpten ayrıldıktan sonra bile avuçlarımın içinde eriyişini, parmaklarımın üzerinde kendini becerişini düşünmeden edemiyorum. Onu partideki o odada ilk köşeye sıkıştırdığım anda öldürmeliydim. Ama onu çok ilgi çekici buluyorum, sadece çekici bir kadın olduğu için değil, aynı zamanda çok açık sözlü ve soğuk kişiliği nedeniyle. Erkeklerin ona dokunmasından hoşlanmadığını söyleyebilirim. Dutton elini sırtına koyduğunda gerildi ve sanki birinin çok yaklaşması onu kişisel olarak rahatsız ediyormuş gibi kendisiyle başkaları arasına her zaman mesafe koyuyor, işte tam da bu yüzden ben de tam olarak bunu yapıyorum. Onu yenilgiye ve boyun eğmeye zorlamak istiyorum. Kendime, beni hedef alan ortaya çıkarmak için onu bir piyon olarak kullanmanın sadece bir iş olduğunu hatırlatıyorum. Ama şimdi, entrika mantıktan çok daha ağır basıyor.

Onu daha ne kadar hayatta tutacağımdan emin değilim ama Will bile onu kimin tutmuş olabileceğine dair bir şey bulamadı. Ya çok iyi ya da müşterisi çok şanslı. Hangisi olduğunu bulamıyorum.

Bu inkar edilemez merak beni sabahın üçünde onun dairesinin önünden geçirdi. Kaldırımın kenarına park ediyorum ve onun gölgesinin perdelerin üzerinde hareket ettiğini görünce şaşıyorum.

Babamın söylediği şeyleri düşündüm ve hiçbir noktada ona tehlikeli durumumdan bahsetmeyi aklımdan bile geçirmedi. Eğer babam bu konuda bir şey bilseydi, tavsiyesi çok basit olurdu: onu öldür. Aslında, muhtemelen bunu kendisi yapmaya çalışırdı.

Telefonum bir mesajla aydınlandı.

Sapık: İçeri girip bana aşk notları bırakmayı mı planlıyorsun?
Öpücük Emojisi

Dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye engel olamıyorum. Kapıma bıçak saplayarak bıraktığı notlara böyle mi diyor? Sanırım bir öpücük izi bıraktı, belki de onun aşk notu tanımı budur. Evinin önüne park ettiğimi bilmesi de beni şaşırtmıyor. Arabama dinleme cihazı koyması ya da penceresinin önünde olağanüstü bir güvenlik olması çok da umurumda değil. Tam olarak saklandığım söylenemez.

Mesajına cevap veriyorum.

Ben: Bir aşk notu ister misin?

Saygılarımla,

Seni bırakan adam.

Tekrar penceresine bakıyorum. Perdesini geri çekene kadar sadece birkaç saniye geçiyor. Aradaki mesafeye rağmen bana attığı küçümseyici bakışı fark ediyorum. Sargılı eliyle beni tersliyor ve üst dudağım seğiriyor, beni sürekli kızdırma dürtüsüyle eğleniyorum.

İçindeki baharatı seviyorum. O adamın barda onunla konuşmasını izlerken, tavrının tamamen değiştiğini görebiliyordum. Baştan çıkarıcı bir kadinken ölümcül bir katile dönüşmüş gibiydi. Uzun zamandır bir kadında böyle bir şey görmemiştim. İkizlerin üvey annesi Anya Ivanov, bu kadar hızlı ve tamamen değiştiğini gördüğüm tek kadın, ama yine de onun biraz deli olduğunu hep biliyorduk. Ve ikizler biyolojik olarak onun olmamalarına rağmen, kesinlikle ona çekmişler.

Ekranına bakarken yüzü aydınlanıyor ve ardından telefonum başka bir mesajla aydınlanıyor.

Sana çok fazla bıraktığım için bir tane isterim. Bu arada, bu hangi adam? Özür dilerim. Öpücük emoji

Mesajını okuduktan sonra tekrar yukarı bakıyorum, ama o çoktan perdelerini kapatıyor ve sonra ışıklar kapanıyor.

Her ne kadar ukalalık etse de, ölü farenin iyiliğine karşılık vermek için ona bir "aşk notu" bırakmayı düşünüyorum.

Bir aşk notu. Daha önce hiç böyle bir şey yazdığımı söyleyemem, ama onun aşk notlarından yola çıkarsak, bunu çantada keklik bulacağıma eminim. Otuz dakika daha dairesinin önünde park halinde oturup, kendimi dairesine buyur etmeyi düşünüyorum.

Yine de, onu kendi evinde bu kadar kolay tuzağa düşürürsem, bu kedi-fare oyunu o kadar da eğlenceli olmaz. İstedğim zaman geri gelebilirim.

Malikaneme gitmeye karar verdim. Şehirden arabayla sadece otuz dakika uzaklıkta ve bu bana oynayacağım bir sonraki eli ve babamın sözlerini düşünmek için zaman veriyor.

Eve vardığımda, girişe yaklaşırken kravatımı çözüyorum. Korumalarından biri hazır olda bekliyor ve ona arabamın anahtarlarını atıyorum. Bu saatte evim sessiz ve ikizlerden hiçbirinin geceyi burada geçirmediğini görmek güzel. Hawke bazen benim evimde kalmayı seviyor çünkü sinema odamda oyun oynamanın daha iyi olduğunu düşünüyor. Bu sadece canının sıkılması ve sürekli insanlarla birlikte olmak istemesi için bir bahane.

İş yapmadığımız sürece, genellikle hafta sonları izin veriyorum, babamın sürekli güvenliğim olmamasından duyduğu dehşete rağmen.

Yatak odama doğru yürüyüp kapıyı açarken üst düğmelerimi çözmeye başlıyorum. Odaya girdiğim anda bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. İçeride biri vardı. Yavaşça pantolonumdan silahı alıyorum ve ışığı açtığımda boş olduğunu görüyorum.

Uğursuz bir nesne dikkatimi çekiyor. Yatağımın ortasına bir bıçak saplanmış ve buruşturulmuş bir not şilteye sabitlenmiş.

Alanıma bir kez daha gizlice girebildiği için öfke dolup taşıyor, ancak sikim onun ukalalığı karşısında seğiriyor.

Notu açtığımda ilk fark ettiğim şey kırmızı öpücük izi oldu. O sikilebilir küçük dudaklar bir kartvizit görevi görüyor.

Kulübümden kaçtıktan sonra bu gece yaptığı şey büyük olasılıkla buydu.

Ben fiAeb povc sa1ch coffec1iox, +ope pov box'1 cixb 1ha1 / boccoseb oxo oc 1sefre,

Dolabıma doğru ilerlerken boynumu kırıyorum ve onun son mesajını düşünüyorum.

Sana çok fazla bıraktığım için bir tane isterim.

Bir çekmeceyi açıp tüm saat koleksiyonumun yerinde olmadığını fark edene kadar her şey birkaç gün önce bıraktığım gibi görünüyor. Eşyalarımı paylaşmaktan hoşlanmam, hele hele birinin onları yerleştirme düzenimi bozmasından hiç hoşlanmam. Ama ben de aynı derecede etkilendim. Her iki durumda da, onun yüzünden o lanet kameraları taktırmak zorunda kalacağım.

Özel banyoma giriyorum ve gömleğimi başımın üzerine çekiyorum. Tamamen çıkardığımda gözüme bir şey çarpıyor. Tıraş losyonumun, tıraşımın ve diş fırçamın bulunduğu mermer tezgâha yaklaşıyorum. Tıraş losyonunu doğru pozisyona getirirken sol gözüm seğiriyor. *Benim banyomu mu karıştırdı?*

Odayı tarayıp başka bir şeyin yerinin değiştirilip değiştirilmediğini kontrol ediyorum ve tam o sırada dikkatim tuvaletin arkasındaki köşeye çekiliyor.

Oraya bir kamera yerleştirdiği gerçeğini gizlemeye bile çalışmıyor ve ben de parlak bir fikirle sırtıyorum. Eğer oynamak istediği oyun buysa, o zaman . Sikimi serbest bırakıyorum ve kameraya bakarken yumruklamaya başlıyorum, bu gece küçük amının parmaklarımın etrafına ne kadar sıkı sarıldığını düşünüyorum.

Şu anda bunu izliyor mu ya da uyandığında izleyecek mi bilmiyorum ama beni unutmadığından emin olacağım, özellikle de bu aleti öyle ya da böyle içine gömeceğime karar verdiğimde. Ancak onu ne zaman öldüreceğim hâlâ belirsiz.

CKAPTER 14

Jesel

I Bugün çalışmıyorum, bu yüzden Rory'nin bana gönderdiği ekstra dosyaları okuyarak Eli Monti'nin kamuya açık iş duyuruları veya bariz ilişkileri hakkında bilgi edinmeye karar . Takıntılı hale geldim, bunun başlıca nedeni hayatımın

kelimenin tam anlamıyla buna bağlı.

İzin günlerimde genellikle poligonda antrenman yapıyor olurdum. Tüm yoğun düşüncelerimin sustuğu ve odaklanmam gereken tek bir şey olduğu tek zamandır. Sadece hedefe. Bugün bunun için dikkatimin çok dağınık olacağını biliyorum ve bu beni sadece daha fazla çileden çıkarır, büyük olasılıkla hedefimi şaşırtır. Ve mükemmel hedeften daha azına sahip olmayı kesinlikle reddediyorum.

Eli beni kızdırdı. Genelde hedeflerimle dans etmem. Hatta genelde hedeflerimle konuşmam bile. Ve kesinlikle ellerini eteğimin altına sokmalarına ve parmaklarını çok sinir bozucu bir şekilde kaçırılmış bir doruğa sürmelerine izin vermem.

Dün gece neredeyse bir saat boyunca evimin önünde oturduktan sonra Eli'dan sadece bir mesaj aldım. Çok da şifreli olmayan bir şekilde ve basitçe "Teslimat" yazıyordu. İki dakika sonra kapı çalındı.

Bu sabah eve yiyecek göndermesi beni şaşırttı. Sadece kahvaltı değil, sıcak çikolata da göndermişti çünkü kahvenin tadının şeytan sidiği gibi olduğunu düşündüğümü biliyor olmalı. Onun aşk mektubu tanımının ne olduğundan emin değilim. Ama bir kadına yemek göndermek oldukça yakın. Kabul edeceğimden değil tabii. Jenny kapıda teslim aldığı anda, benden ona olduğunu söyledim. Tamamen lanet bir yalan. Şok olduğu için

ifadesini kullandığında, sormadan topuklu ayakkabılarını ödünç aldığım için kendimi suçlu hissettiğimi açıklamak zorunda kaldım. Hiç de suçlu hissetmiyordum. Bu dairede gıda zehirlenmesi geçirecek biri varsa o da ben olmayacaktım.

Öldürülmesini istediğimden değil ve Eli'nin bu kadar sinsi bir şey yapmayacağından yüzde doksan emindim. Ahlaklı ya da vicdanlı olduğu için değil ama beni zehirlemenin Eli gibi birini tatmin etmeyeceğinden eminim. Hayır, Eli kesinlikle beni çıplak elleriyle boğarak öldürecek bir tipti. Ya da onun kadar yakın ve kişisel başka bir şeyle.

Yine de aklımdan böyle talihsiz bir şey olursa en azından o topukluları geri çalabilirim düşüncesi geçti.

Telefonumu tekrar kontrol etmek için dosyaları okumayı bırakıyorum. Şimdiye kadar hayranlık uyandıran ama artık o kadar da etkileyici olmayan saat koleksiyonu hakkında benimle iletişime geçmiş olacağını düşünmüştüm. Dün gece malikânesine yerleştirdiğim güvenlik kameralarını açıyorum; toplam üç tane var. Biri yatak odasında, diğeri özel banyoda ve sonuncusu da gömme dolapta. Görüntüleri geri sarıyorum, dün gece malikaneye geri döndüğünden eminim.

Bu bir kumar, gerçekten, ama onun da benim kadar derisinin altına girmek zorundaydım. Oradayken, müşterimin onun hakkında bilmek isteyebileceği bilgileri de aradım, ama pislik herif acımasız olduğu kadar temiz de.

Yatağında yüzüstü dönerken ve ayaklarımı ileri geri tekmelerken Cheshire kedisi gibi sırtıyorum. Onun kayıp saat koleksiyonunu keşfetmesini izlemek hoşuma gidiyor. Odanın köşesinde duran ve binlerce dolar değerindeki saatleri çöpten daha değersizmiş gibi attığım kutuya bakıyorum. Onlarla ne yapacağımı hala bilmiyorum; amaç bu değildi.

Belki de beni öldürmeyi vaat eden canavarı kışkırtmak yapılacak en akıllıca şey değil ama bu iş için tutulduğum oyunun bir parçası olduğu için kendime bunun gerekli olduğunu ve bunu sadece Eli Monti'yi kızdırmak için yapmadığımı hatırlatıyorum. Bunu yapıyorum çünkü bu bir iş.

Eli banyoya girip gömleğini çıkarmaya başladığında gülümsemem kayboluyor ve kalbim duracak gibi oluyor. Siyah ve gri kafatasları ve ejderhaların birbiri içinden geçerek sırtında ve kollarında oluşturduğu karmaşık deseni incelerken ağzım kuruyor. Göğsü ve karnı tamamen mürekkeple kaplı ve elimde olmadan bu güzelliği takdir ediyorum.

İşte o zaman doğrudan kameraya bakıyor ve ben yutkunuyorum. Bunu dün gece gördü, peki neden henüz bahsetmedi? Neden hiçbir sonuç çıkmadı? Sonra kemerini yavaşça çözerken kameraya sırtlıyor. Büyük sikini çıkarırken başka tarafa bakamıyorum.

Bunu daha önce birçok kez gördüm, özellikle de neredeyse bir aydan beri dokunmadığı sevgilisi Michelle'i becerirken. Kendini yumruklayıp pompalarken büyülenmiş gibi bakıyorum, tüm bu süre boyunca kameraya bakıyor.

O orospu çocuğu benimle taşak geçiyor ama yine de gözümü başka tarafa çeviremiyorum, içimde olmasının nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum. Dün gece kucağına oturduğumda girişimi dürttüğünü hayal ettim. Elini boğazıma doladığını hatırladıkça vücuduma bir sıcaklık yayılıyor.

Sikeyim.

Ön kapıdan meydan okurcasına yüksek sesle üç kez vurulunca tüylerim diken diken olarak sıçıyorum. Hemen ekranımı kapatıp yatak odamdan fırlıyorum, ama Jenny çoktan apartman kapısına varmış bile. Bana bakmak için döndü, yüz ifadesi şok ve şüphe karışımıydı. Şüphesiz, eşğin diğer tarafından sanki daireme gelmek onun Tanrı vergisi hakkıymış gibi bana bakan boğucu bakışlı pislik yüzünden.

Kahretsin.

Ve bunu belirtmek için, içeri buyur edilmeden önce içeri adım atıyor. Odayı tarıyor, büyük olasılıkla büyüdüğü yatak odasından daha küçük olduğu için.

"Umm, merhaba?" Jenny tiz bir sesle söylüyor. Eww. Neden insanlar bu adama bayılıyor? Evet, adam çekici, bunu inkar etmek mümkün değil, ama Jenny'nin daha çok, tanıştırmadan içeri dalan adamlarla ilgilenmesi gerekmez mi?

"Jewel." Ruhani bakışları tekrar üzerime düşerken Jenny'yi görmezden gelerek adımı söylüyor. Gün ışığında, pencerelerden sızan güneşle birlikte, tıpkı annesininki gibi neredeyse gümüş gibi görünüyorlar. Onu gün ışığında görmek çok tuhaf.

Çıplak bedenime yapışan pijama şortumun ve dar atletimin farkında olarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. O da aynı şeyi fark etmiş gibi görünüyor. Omzumu duvara yaslıyorum.

"Şeytanın sadece geceleri çalıştığını sanırdım," diyorum kuru bir sesle.

Jenny'nin ağzı açık kalır. "Jewel için mi buradasın?" diyor inanamayarak. Hadi ama, adam açıkça tehlikeli görünüyor. Bu adamın düpedüz bir katil olduğunu söylesem kalp krizi geçirir.

Eli sanki onu ilk kez fark ediyormuş gibi omzunun üzerinden ona bakıyor. Hâlâ uzun kollu bir düğme-up'tan oluşan gündelik kıyafetini sevmiyorum.

Günahkâr dövmelerini ve kimsenin tanıklık etmesinin adil olmadığı bir vücudu saklamak için gömlek çünkü bir kez görüldüğünde, onu geri alamazsınız. Ondan önce gelen ve yanına bile yaklaşamayan tüm erkeklerle karşılaştırmadan edemiyorum. Ve onun Tanrı kompleksine katkıda bulunmaktan nefret ediyorum, bu yüzden bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim.

"Evet, Jewel ile çıkıyorum ve iş toplantıları arasında bir merhaba demek için uğrayayım dedim. Ya sen?" Eli ona karizmatik bir gülümseme fırlatıyor ve ben ev kedisini oynayan canavara öğürmek istiyorum. Eli elini uzattığı anda Jenny kızarıyor ve elini tutuyor. Hem şaşırılmış hem de kafası karışmış görünüyor.

Evet, inanılır gibi değil, çekim yapmak ya da işe gitmek dışında odasında kalan kişinin bir erkek arkadaşı var.

Zavallı Jenny şu anda daha fazla kafa karışıklığını kaldıramayacağı için ona itiraz etmeye bile kalkışmıyorum, ama onun maskaralıklarından etkilenmemiş bir şekilde bakışlarımı kısıyorum.

"Geleceğimi unuttun mu, Kedicik?" diye soruyor tatlı tatlı.

Evcil hayvan adını duyunca içimi bir tiksinti ürpertisi kaplıyor.

"Yavru kedi mi?" Elini onunkinden çekerken Jenny şaşkınlıkla "Kedicik" diyor. Ona bakışından, o tertemiz halinin büyük olasılıkla ellerini ovma istediğini anlayabiliyorum.

Ona yer açmak için sırtımı duvara yaslarken tek söylediğim "Hadi şu işi bitirelim," oluyor. Adamın genişliği düşünüldüğünde bu yeterli değil.

Yanımdan geçerken bana bakarken eğleniyor gibi görünüyor. Sonra beni bileğimden tutup kendi odama çekiyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Kapı kapandığı anda bileğimi bırakıyor ve boş alana göz gezdiriyor. Burada birkaç kitap ve babamla çektiğimiz bir fotoğraf dışında kişisel hiçbir şeyim yok. Fotoğrafı fark edince eline alıyor. Onu bu kadar dikkatle incelemesi hoşuma gitmiyor ama bu bir sorumluluk da değil. Gerçekten değerli olan tek şey köşedeki kutu ve içindekileri saklayan tek şey de ince karton kapak.

O fotoğrafa baktıkça ben daha da rahatsız oluyorum, odamda olduğu için değil ama bakışlarımın omuzlarında ve sırtında gezinmesine engel olamadığım için, sadece birkaç dakika önce izlediğim videoyu hayal ediyorum. Yanaklarımdaki kızarıklık intikam duygusuyla geri dönüyor ve üzerimde böyle bir etkisi olduğu için çok öfkeleniyorum.

"Baban öldü, doğru mu?" diye sorarak beni düşüncelerimden kopardı.

"Evet." Kapıdan uzaklaşıyorum ve ellerimi arkama koyuyorum. Silahlarımı burada saklamadığım için minnettarım. Onlar benim için bir anlam ifade eden tek . Yani, ona bu odaya giriş izni vermenin hiçbir anlamı yok. İsterse yakıp yıksın; her şeyin yeri doldurulabilir.

"Peki ya annen?"

"Eminim tüm detayları biliyorsunuzdur, o halde neden buradasınız?"

"Gönderdiğim yemeği beğendin mi?" diye soruyor, fotoğrafımı yerine koyduktan sonra odanın içinde dolaşiyor. Parmağını pencere toz arar gibi gezdiriyor. *Pislik*. Fazla eşyam olmayabilir ama pasaklı .

"Hayır, Jenny'ye verdim," diyorum ona. "Ben veganım."

"Yalancı," diyor elini duvarda gezdirirken ve şifonyerimin önünde dururken. İlk çekmeceyi açıyor ve renkli dantellere bakarken duraklıyor. Kırmızı bir G-string çıkarıyor ve tek parmağıyla yukarı kaldırıyor.

Hâlâ iç çamaşırlarımı tutuyor ve "Bunları alayım mı?" diye soruyor. "Neden almak isteyesin ki?"

"Michelle'i becerirken seni düşünebileyim diye." Kızgın bir öfke ve başka bir duygu -kıskançlık olabilir mi? Hayır, bu olamaz. İçimde parlıyor. Aniden Michelle'den bahsetmesinin üzerimde herhangi bir etkisi olması beni kızdırıyor. Maskaralıklarına karşılık vermeyince sırtıyor ve iç çamaşırlarımı cebine sokup çekmeceyi kapatıyor.

"Bir uğrayıp aşk mektubunu iade edeyim dedim," diyerek önümde durdu.

"Ölü fare yok mu?" Cebinden bir not çıkarırken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum.

"O kadar çok mu istiyorsun?" Üzerime abanıyor ve göğsümün aşağısına bakmasından rahatsız oluyorum, bakışları her yerimi görüyor.

"Pek sayılmaz." Bakışlarımı ondan kaçırmayı reddediyorum, sanki bana hiçbir şey yapmıyormuş gibi bakışlarına karşılık veriyorum.

Sıcak nefesi kulağıma degecek şekilde hafifçe eğiliyor. "İyi günler Jewel," diyor elime mükemmel bir şekilde katlanmış bir not koyarken. "Eminim seni çok yakında göreceğim."

Tekrar tam boyuna geldiğinde kalın kirpiklerinin arasından yukarı bakıyorum ve kapıyı işaret ediyorum. "Son derece muhtaç olmaya başlıyorsun."

Gitmek için dönerken kıkırdıyor. "Bazıları bana özenli diyebilir." "Senden hiç ilgi istemedim," diye hatırlatıyorum ona.

Eli kapının kolunda donup kalıyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Gerek yok, tatlım. Vücudun bana ne tür bir ilgiye ihtiyacın olduğu hakkında bilmem gereken her şeyi söylüyor."

Kendini dışarı bırakırken çenemin düşmesine engel oluyorum. Kibirli pislik.

Jenny onun gidişini izlerken mutfakta bir tencereyi ovmakla meşgul. "Güle güle!" diye sesleniyor ama adam ne onu onaylıyor ne de bana dönüp bakıyor. Ön kapıdan çıkar çıkmaz, Jenny bana soru soramadan yatak odamın kapısını çarpıyorum.

Lanet olası pislik.

Elime tutuşturduğu notu açtım.

Jese,f

/ pov sax1 povc gvx5 bacA, pov si££ coce 1o

cp cax5iox a1 eigh1 o'cfocA 1oxigh1, Y5e 1he

/cox1 booc /oc oxce,

6ixcece£p,

vhe cax sho5e cocA pov'ce goixg 1o coce a££

orec,

Ellerim o kadar titriyor ki neredeyse notu ikiye bölecektim.

Silahlarım mı? Asla olmaz.

Nerede olduklarını nasıl bilebilir ki?

Üzerimi çabucak değiştirip silahlarımı güvende tutmak için sahte bir isimle kiraladığım depoya doğru yola çıktığımda sonraki bir saat bulanık geçiyor.

Numaramı bulana kadar makaralı kapılarla dolu koridorda hızla yürürken dikkatle omzumun üzerinden bakıyorum. Onları nerede sakladığımı bilemezdi, değil mi? Korku beni öylesine derinden sarıyor ki buraya gelirken bile kendimi ikna edemedim. Benimle taşak geçiyor. Öyle olmak zorunda. Ama bu şansa bırakamayacağım bir şey.

Tanrım, silahlarımdan biri onda olmasa iyi olur.

Onlar benim bebeklerim gibi.

Aslında, eğer çocuğum olursa, silahlarım karşılığında hepsini ona satardım.

Sonunda birimime ulaştığımda kilidi açıyorum, kapıyı kaldırıyorum... ve içeriyi boş buluyorum. Midem ağırlaşıyor ve kalbim durmuş gibi hissediyorum. Durumumun gerçekliği kafama dank edince her şey sessizleşiyor. İçeri iki adım atıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Hayır.

Elimdeki tek şey bu.

Kendimi hiç bu kadar savunmasız

hissetmemiştim. Savunmasız.

Tek hatırlamam gereken babamın öldüğü.

Silahlarım benim yaşam amacımdı.

İçimi boş bir duygu kaplıyor, duygularla işim olmadığı için uzaklaştırmaya çalıştığım bir duygu. Babam öldüğünden beri yapmadım.

Elimdeki tek şey bu.

Annem beni dışladı ve gitti. Babam da

beni terk etti.

O zamandan beri bana bir amaç veren tek şey bu oldu.

Bu iyiyim. Ama bir pisliğin onları bu kadar kolay çalmasına izin verirsem ne tür bir tetikçi kadın olurum?

"Bu savaş demek, orospu çocuğu," diye öfkeyle bağırdım, ilk kez bu adama karşı kişisel bir kan davası oluşturmaya başlamıştım.

Önce sadece işti. Şimdi ise

kişisel.

Onu yerin iki metre altına gömdüğümde bundan zevk alacağım.

Boş alanda tepiniyorum, sonra kapıyı çarpıyorum ve çığlık atıyorum, yankılanan ses, değerli eşyalarımı geri almak için kaotik bir söz.

Gözlerim odaklanarak açıldı.

Siktir et onu.

Şimdi oynuyoruz.

Eli

"G evimden defol git."

"ama dostum, yapma." Hawke omzunun üzerinden bana bakma zahmetine bile katlanmadan şikayet edercesine çünkü ekrandaki bir atış oyununa kendini kaptırmış durumda. Yemin ederim, bu malikaneye yaptırdığım en kötü şey sinema odasıydı. Hiç kullanmadım bile. Ama bir şekilde kim gelmek isterse onun takıldığı bir yere dönüştü.

Billie'nin kafasının arkasında bir delik açtım. O da bir başka istenmeyen misafir. "Dutton burada olduğunu biliyor mu?" Sinirlenerek soruyorum. Dutton pek çok şey olabilir ama özellikle kız kardeşine karşı korumacıdır.

"Hayır ve öyle kalmasını istiyorum," diyor ve sonra pathıyor, "Benimle dalga mı geçiyorsun Hawke? Arkamı kolladığını söylediğini sanıyordum."

"Prenses gibi davranmayı bırak. Boktan biri olman benim suçum değil."

"Belki de gerçek hayatta daha çok pratik yapmalısın, gerçek bir silahla daha faydalı olursun," diye karşılık veriyor Billie bal rengi uzun saçlarını savururken. Honey teyzeme çok benzeyen özellikleriyle dikkat çekici biri.

Ford, yerde Hope'a karşı oynadığı portatif satranç tahtasına odaklanırken, "Aynı fikirde değilim," diyor. Hope nadiren burada; yoğun çalışmaları ve yurtdışı seyahatleri onu evden uzak tutuyor. Lena Love gibi ünlü bir anne ve New York'un yeraltı müzayedelerini kısmen yöneten Alek Ivanov gibi bir babayla, hem mesafeli hem de korunaklı olduğunu söylemek doğru olur.

Canlı kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor ve gözlüklerini yukarı kaldırarak soruyor: "Zaten ders çalışıyor olman gerekmiyor muydu Billie?"

İkili, yoğun yaşamları ve nüfuzlu aileleri göz önünde bulundurulduğunda, neredeyse çoğu zaman aynı üniversiteye gitmektedir.

"Ben de aynısını senin için söyleyebilirim. Zorba baban nerede?" Billie şaka yapıyor.

"Bir iş için dışarıdaydım. Kümesten uçmam için bana birkaç saat verdi," diye yanıtlıyor Hope bir sonraki parçasını taşırken. Ford ona takdirle bakıyor.

Hawke ekranda öldürülür ve kendini kaybedip kumandayı fırlatır. Billie kıkırdıyor ve adam saniyeler içinde onun üzerine atlıyor.

"Bu hiç komik değil," diye şakacı bir şekilde homurdanarak Billie'nin kaburgalarını gıdıklıyor.

"Siktir git. Bunu hak ettin, pislik." Gülüyor. Sol gözüm seğiriyor ve son sinirim de kopuyor.

Silahımı çıkardım ve tavana iki el ateş ettim. Hawke ve Billie birbirlerinden ayrıldılar ve Hawke saniyeler içinde Billie'nin vücudunu kendi vücuduyla kapladı. Bahse girerim ki Dutton burada olsaydı, kız kardeşine dokunduğu için Hawke'ı kulaklarından asardı.

"Ne oluyor lan?" Hawke tersler. Diğer ikisi etkilenmemiş görünüyor ama oyunlarından başlarını kaldırıp bakıyorlar.

Dişlerimi sıkarken "Defol git evimden," diye tekrarlıyorum.

"Sorunun ne olduğunu anlamıyorum; genelde umursamazsınız," diyor Hawke bıkkın bir ifadeyle.

Ford portatif satranç masasını toplamaya başlar. "O her zaman ilgiliydi, dahi; sadece odaklanmak için genellikle kütüphanesine saklanır."

Billie, Hawke'ı iterek, "Çekil üstümden, seni sersem," der. Adam onun üç katı olmasına rağmen onu kolaylıkla itiyor.

Hawke bana dönmeden önce göğsünü ovuşturarak, "Bu duygularımı incitti," diyor. "Ne o, büyük bir randevun falan mı var?" diye mırıldanıyor. Yana doğru bir adım atıp kapıyı işaret ediyorum. Gözleri kocaman açıldı.

"Çıkıyor musun?" diye sorar, şimdi tamamen şaşkındır. "Çıkmıyorum."

Billie alaycı bir şekilde nefesinin altından "Ben çıkmam. Sevişirim. Ben, adamım." "Ceset torbasında mı gitmek istiyorsun?" Yanımdan geçerken ona sordum.

Gülümseyerek omzuma vuruyor. "Ailemize en tatlı kuzenini neden öldürdüğünü açıklamak istemiyorsan hayır. Cenazede pek hoş karşılanmayabilir."

Hırıltımı zor zapt ediyorum.

Ford hepsini dışarı çıkardı. Hope kimseye davetiye göndermemesine rağmen misafirperverliğim için teşekkür edecek kadar kibar. İşimi bitirip malikâneme döndüğümde, ikizler ben kütüphaneye girerken sıvıştılar ve ben onları kovmaya gittiğimde, her nasılsa kızlar da onlara katılmıştı.

Ford'u kapıda durduruyorum, elim göğsünün önünde geziniyor. Sadece onun duyabileceği alçak bir sesle, "Cesedi görmediler, değil mi?" diye soruyorum.

Genelde evimi dağıtmam, ancak Boston'daki bir motosiklet kulübünden yeni gelen ve aramıza sızmayı denemenin iyi bir fikir olduğunu düşünen biriyle biraz dikkatsiz davrandık. Bir haftayı geçemedi diyelim.

"Hangi vücut?" Ford cahil numarası yaparak sorar.

Bir kez başımı sallıyorum ve giderken onları izliyorum. Birazdan olacaklar için hiçbirini burada istememe imkân yok. Güzel ve öfkeli bir kadının beni parçalara ayırmaya çalışacağından eminim. Ve ben sabırsızlanıyorum.

KISIM 16

Jesel

Hev lanet bir Noel ağacı gibi ışıklandırılmış. Ne kadar acı verici bir karşılama olduğunu görünce patlamaya hazır olmanın ötesindeyim ve bunun tamamen benim için olduğunu biliyorum. Beni teknik olarak davet etmesine rağmen, bir vals gibi içeri girmeyi reddediyorum.

Misafir. Biz arkadaş canlısı değiliz.

Bu evin planını biliyorum; bunu kişisel görevim haline getirdim. Şimdi ona istediğim zaman evine girebileceğimi bir kez daha hatırlatmak istiyorum. Her zamanki noktaları tarıyorum, kameraların nereye yerleştirildiğini ve onları nasıl harekete geçirmeyeceğimi çok iyi biliyorum.

Evinin dışında her zaman güvenliği vardı; içeride ise kontrolsüz bir tahribat yaratabiliyorum. Güvenlik görevlisi sigara molası verene kadar bekliyorum ve sonra küçük bir kör nokta olan yan bahçeden gizlice içeri giriyorum. Bahçenin avlusuna açılan kapıya ulaştığımda hızla kilitleri açıyorum ve ışıklandırılmamış gibi görünen tek odaya gizlice giriyorum.

"Demek ..." Ses donup kalıyorum ve ışık düğmesinin açılmasıyla suçüstü yakalanıyorum. Eli kapı çerçevesine yaslanmıştı. "Sana ön kapıyı kullanmanı söylemiştim."

"Bana ne söylediğin umurumda değil," diye çıkışıyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Orada duruyor, başını eğmiş, kirpiklerinin arasından bana bakıyor. O orospu çocuğunu hemen şimdi öldürüp bu işi bitirmeliyim ama o zaman silahlarımı nasıl alacağım? Yine de tatmin edici olurdu.

"Eğer beni şimdi öldürürseniz, silahlarınızı asla geri alamazsınız."

Çenem açıldı. Böyle düşündüğümü nereden biliyordu? Kapının pervazını itti. "Yüzünün her yerinde yazıyor, Kedicik. Silah kullanmakta iyi olabilirsiniz ama incelik sizin uzmanlık alanın değil." Bana sırtını döndü. "Gel, yemek yiyelim. Bize yemek yaptım."

Alay ettim, nefesimin altında homurdandım, "Gel, şeytani inimde yemek yiyelim."

Dönüyor, kırgın görünüyor. "Son zamanlarda herkesin beni taklit etmesinin nesi var? Sesim bile öyle çıkmıyor."

Saçlarımı omzumun üzerinden savuruyorum. "Kendi sesini duydun mu? Biraz sinir bozucusun."

Gülümsemesini gizlemek için elinden geleni yaparak tekrar döner. "Birileri silahlarının alınması konusunda hassas."

Parmaklarım avuçlarımın içinde kıvrılıyor, ta ki önceki sözleri nihayet aklıma gelene kadar. "Bekle? Yemek mi yapıyorsun?"

". Şimdi çekil lan!" diye homurdanıyor ve elime uzanıyor. Ondan uzaklaşıyorum. Bu orospu çocuğu beni burada isteyerek tutuyor olabilir ama bu bana dokunmaya izni olduğu anlamına gelmez. Özellikle de ben bu kadar öfkeliyken.

Bu orospu çocuğunu neden hâlâ öldürmediğimi hatırlat bana. Doğru ya, çünkü müvekkilim onu hâlâ canlı istiyor. Bu da bu pisliği şanslı bir piç yapıyor.

Mutfığa girdiğimizde beni ilk çarpan güzel kokular oluyor ve şaşkınlığımı belli etmemeye çalışıyorum. *Bu adam her şeyi becermekte iyi mi?*

Bana doğru bakmadan, "Otur," diye talimat veriyor. Yine içimden homurdanmamak için dilimi ısırıyorum.

Adaya oturup bakışlarımı büyük mutfakta gezdiriyorum. İçeri son girdiğimde bu kadar ilerleyememiştim. Sadece yatak odasına kadar sürünmüştüm. Evinin güzel olmasından nefret ediyorum. Ama aynı zamanda boş hissettiriyor. Muhtemelen sahibi olan ruhsuz pislik yüzünden.

Acaba silahlarım burada bir yerde saklı mı?

Dönüp omzumun üzerinden bakıyorum, bir yemek alanına açılıyor gibi görünen kapıdan dışarı bakmaya çalışıyorum.

"Eğer aradığınız buysa silahlarınız burada değil," diyor kayıtsızca, krema sosuna bulanmış tavuğa benzeyen bir şeyi tabaklara koyarken ve yanında sebzeler varken. Burada bir Michelin şefimiz yok mu?

"Bunu bir kutudan mı çıkardın?" Küçümseyerek söylüyorum.

"Benim ailemde ve mirasımda, biri size yemek ikram ettiğinde teşekkür edersiniz."

"Benim yetiştirilme tarzımda çalmak yoktur," diye karşılık veriyorum.

Tek kaşını kaldırmış, yara izi yarılmış bir şekilde kaşıklamanın ortasında duraksıyor. Bu ölümcül tanrı gibi adamın bu kadar sıradan bir şey yaparken hâlâ iyi giyimli ve mükemmel bir şekilde bir araya geldiğini görmek iğrenç derecede güzel.

"Önce sen benim saatlerimi çaldın."

Konuşacağım ama hemen ağzımı kapatıyorum.

Sikeyim.

Haklı.

Kibirli sırtışı tekrar ortaya çıktığında kafamı çevirmek zorunda kalıyorum. Lanet olası pislik.

"Saatlerinizi geri almayı bu kadar çok istiyorsanız, iade etmeden önce onları tükürerek parlatırım bile. Sadece silahlarımı geri verin," diyorum sinirlenerek. Bir tanesi babamındı. Onu şimdi öldürmeliyim, sözleşmeyi siktir et. O silahlar benim hayatım ve hiçbir şey onların yerini tutamaz.

"Silahlarınıza gerçekten önem veriyor gibi görünüyorsunuz. Dur tahmin edeyim... babandan bir hediye mi?" Yemeğin kokusu burnumun dibine kadar geliyor ve hakkını vermem gerekiyor; harika kokuyor, bu da beni daha çok sinirlendiriyor. Beni ne için çağırdı? Lanet olası akşam yemeği için mi? Sessizliğim karşısında kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. "Tamam, eve gittim. Belki de babanıdır."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum. Tabakları masanın ortasında önceden yakılmış bir mumun durduğu yemek odasına doğru taşırken ağzının köşesi yukarı kalkıyor.

Kusmuk.

Ona katılmak için hiçbir hareket yapmadığımda, sesi odalar arasında taşınıyor. "Jewel, bunu sadece kendin için zorlaştıracaksın."

Haklı olduğunu bilerek tabureden atlıyorum. Burada olmamın bir nedeni olmalı; sadece şarap içip beni yemek için olamaz. Oda, şu ana kadar gördüğüm malikânenin geri kalanı kadar güzel ve bir o kadar da ruhsuz. Belki de bunun nedeni masanın başında duran ve yanındaki sandalyeyi çekip beni bekleyen canavardır. İki tabağın arasında bir şişe beyaz şarap var ve her birimize birer bardak dolduruyor.

"Otur," diyor bana bakmadan. Bizi bütünüyle yutuyor gibi görünen ortamdan rahatsızım. Loş ışık, mum

On iki kişilik büyük ahşap masanın ortasında bir ileri bir geri gidip geliyor. Onun evinde kendimi çok küçük hissediyorum ve bu çoğunlukla en değerli eşyalarımı alarak beni silahsız bırakmasıyla ilgili. Burada olmamalıyım. Hedefimle yemek yememeliydim. Craig bunu öğrenirse kalp krizi geçirir.

Kollarımı göğsümde birleştirerek sandalyeye çöküyorum. Peçeteyi kucağıma koymaya çalışırken gibi görünüyor ama peçeteyi elinden kapıyorum.

Masanın başındaki yerini alıyor ve ben de tabağımın yanında duran keskin bıçağa hülyalı bir şekilde bakıyorum. Yine de bir çatalın herhangi bir silah kadar etkili kullanılabileceğini düşünüyorum, özellikle de o güzel gözlere girecekse.

"Ye," diye emrediyor.

"Ben veganım." Sepetten küçük ekmeklerden birini almak için eğildim.

"Yalancı. Soslu pırzola ve benzerlerini yerken çekilmiş fotoğraflarını görmediğimi mi sanıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Sadece sosu yalamak hoşuma gidiyor."

"Bu vegan değil. Ve bilmeni isterim ki, annem vejetaryendir, yani bu oyunu oynamak istiyorsan, sana kolayca uyum sağlayabilirim. Bu dansı bütün gece yapabiliriz."

Bu adam dans etmek mi istiyor?

Silahlarımı aldı ve sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi beni akşam yemeğine davet etti. Bu adam beni derimden etkiliyor ve içimdeki öfke kabarmaya başlıyor.

Beni kirlettiği halde neden bana kızmaya başladı? Boynundaki damara bakarken parmaklarım bıçağın etrafında kıvrılıyor.

"olsam yapmazdım," diye homurdanıyor.

Kırmızı görüşümü bulanıklaştırırken son kısıtlamamı da kırıyor. Masaya doğru hamle yaptım, bıçağımı boğazına dayadım. Son saniyede bileğimi yakaladı, böylece bıçak şahdamarına zorlukla yaklaştı.

"Sana daha kaç kere emir almadığımı söylemem gerekiyor? Özellikle de senin gibi pisliklerden." Tüm gücümle onu itiyorum, ama o beni kolayca yerinde tutuyor, bakışlarında ölümcül bir keskinlik var.

"Bu ön sevişmeden başka bir şey değil, Kedicik. Ve eğer böyle davranmaya devam edersen, seni zapt eder ve bu bıçakla seni beceririm. Sabrım ancak bu dayanır." Bana doğru eğiliyor. Dudakları benimkilere çok yakın, sıcak

nefesim üzerimde yıkanıyor. "Eğer silahlarınızı geri istiyorsanız, oturacak ve çenenizi kapatacaksınız, anladınız mı?"

Bir süre daha bakışıyoruz, bileğimi sıkıca kavrayarak beni yerimde tutuyor. Bu adamdan tüm benliğimle nefret ediyorum. Ama benim için değerli olan tek şey onda. Kırmızı sis dağılıyor ve bıçağı da yanıma alarak yavaşça geri çekiliyorum.

Kasıklarımı ayarlıyor ve bu orospu çocuğunun gerçekten bu boktan zevk aldığına inanamıyorum. Yine de, kesinlikle bir vidası gevşek, bu yüzden o kadar da sürpriz değil.

Önümdeki yemeğe başıyla işaret ediyor. "Ye."

İstemeye istemeye bıçağı bırakıyorum ve çatalımı tavuk parçasına saplıyorum. Ağzıma geldiği anda, ne kadar iyi olduğunu bilmesin diye bir iniltiyi bastırıyorum. Egosunun ihtiyacı olan tek şey bu, benden gelecek bir destek.

"Güzel, değil mi?" Sanki birlikte en medeni yemeği yiyormuşuz gibi şarabından bir yudum alıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum ve bir ısırik daha alıyorum.

"Benim için sık giyinmen hoşuma gitti. Evime girerken sık sık deri giyer misin?" diye soruyor, kıyafetime hayranlıkla bakarak. Tüylerimi diken diken etmesinden nefret ediyorum ve sadece geçen gece bana nasıl davrandığını düşünebiliyorum.

"Evet."

"Lanet olsun, bir dahaki sefere deri kırbacını da getir. Eminim biraz eğlenebiliriz."

Bir sebze parçasını deldiğimde ona ters ters bakıyorum ve beni bu kadar kolay kızdırması hoşuna gidiyor görünüyor.

Bir ısırik daha alıyor. Sessizlik uzuyor, uzuyor ve uzuyor, hayal kırıklığım yine uçurumun kenarında sallanıyor.

"Silahlarımı bana geri vermeyi , değil mi?" diye sordum.

"Vereceğim ama önce benim için bir şey yapmalısın."

"Neymiş o?"

Yemeğe başıyla işaret ediyor, ben de bir ısırik daha alıyorum. Çiğneyerek konuşmasını bekliyorum.

"Şarap mı?" diye soruyor, masadaki iki dolu bardağı göstererek. "Hayır, muhtemelen içine bir şey katmışsındır."

Kapı çalınır. "İçeri gelin," diye emretti ve çift kapı açıldı. İki güvenlik görevlisi içeri giriyor ve Lucy'nin yerinde kafasına camla vurduğum adamı sürüklüyorlar. Kıyafetleri

ve o geceden beri değiştirmemiş gibi görünüyor. Yüzü yara içinde, yani belli ki kulüpten yara almadan ayrılmamış ve merak ediyorum, acaba onu dışarı çıkarmak yerine küçük bir zindana mı hapsedtiler?

Gz -evet, sadece bir tanesi, çünkü diğeri şişmiş durumda- benimkini bulduğunda, özür dileme girişimine benzeyen bir şeyler inliyor. Beklentiyle beni izleyen Eli'a dönüp bakıyorum.

"Arkadaşımızı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet," diyorum, neden burada olduğuna dair biraz kafam karışmış bir halde. O bir hiç.

Nedir bu, parlak zırhlı şövalye saçmalığı mı?

"Güzel." Eli takım elbise ceketinin altına uzandı ve bir silah çıkardı. Silahı adama doğrultup göğsüne iki el ateş ederken bakışları benden ayrılmıyor. Adam yere yığılıyor, ölüyor, büyük ihtimalle o ana kadar yaşadığı şeytani işkencelerden kurtulmuş oluyor. "Dün gece sana artık bana ait olduğunu söyledim. Ve bunun anlamı kelimenin tam anlamıyla budur. Biri sana karşı hareket ederse, bunu kişisel olarak alırım. Eğer biri sana doğru bakarsa, gözlerini çıkarır ve onlara yediririm."

Adam aşk mektubundan kastımın bu olduğunu düşünecek kadar sapıtmış ve beyanat nazik bir şiir olmaktan çok uzak. Ama Eli'ın iyi olduğu bir şey varsa, o da meramını anlatmaktır.

"şimdi, Kedicik, bir anlaşma yapalım. Seni bu işten canlı çıkarabilecek bir anlaşma." Silahı masanın üzerine, bana ulaşabilecek bir mesafeye koydu ve tekrar yemeye başladı.

KISIM 17

Eli

T Mülkümü kışkırtabileceğini düşünen talihsiz adam sürüklenerek dışarı çıkarıldı. O bana minnettarlıktan uzak bir ifadeyle bakarken yemeye devam ediyoruz. Şarabımdan bir yudum alıp arkama yaslanıyorum ve

İç

nd "Benden ne istiyorsun?" diye sorar.

e. "Benimle evlenmeni istiyorum," dedim kesin bir ifadeyle.

Alay ediyor ve sanki gülmek üzereymiş gibi görünüyor, ta ki
Yüzümde ciddi bir ifade vardı.

"Seninle evlenmek mi?" İnanmayarak başını sallıyor. "Bu kesinlikle olmayacak." Ayağa kalkıyor ve ben masaya iki kez vuruyorum.

"O silahları bir daha görmek istiyorsan oturacaksın," diyorum sertçe. Sanki aniden buraya neden geldiğini hatırlamış gibi donup kalıyor.

İsteksizce sandalyeye geri yaslanıyor.

Hawke onunla evlenmem fikrini ilk ortaya attığında diğerleri onun bir aptal olduğunu düşünmüştü. Çoğu zaman bu konuda onlarla aynı fikirde olmasam da, bu onun en iyi fikri olabilir. Çok çılgınca; işe yarayabilir. Bu küçük dişi kaplan başından beri aradığım cevap olabilir. Onu yakınımda tutabilir, müşterisini ortaya çıkarabilir ve aynı anda aile işimi devralabilirim.

Krallık sonunda benim olacak. Sonrasında yeni karımla nasıl başa çıkacağıma karar vereceğim.

Cezalandır onu. Kesinlikle cezalandır.

"Seninle evlenmek istemiyorum. Senden hoşlanmıyorum bile," diye alay ediyor.

"Sorun değil; sadece ailemin yanındayken öyleymiş gibi davranmalısın."

"Ailen mi?" diye boğuk bir ses çıkardı. "Kekeledim mi? Evet, ailem."

"Aklını mı kaçırdın sen? Ben her an seni öldürebilecek biriyim. Bırak seninle evlenmeyi, seninle aynı odada bulunmaktan bile hoşlanmıyorum. Ölümünü çabuklaştıracığım konusunda anlaşsak ve karşılığında silahlarımı bana geri versen nasıl olur?"

Pazarlık çabası çok eğlenceli ve ben de gülümsememeye çalışıyorum. Jewel beni gerçekten eğlendirebilen birkaç kişiden biri. Kıvrak zekâsı çekici ve bu durum üzerinde herhangi bir kontrole sahip olduğu yanılgısı... sevimli.

Cebime uzanıp bir kutu çıkarıyorum ve masanın üzerinden ona doğru uzatıyorum. Hemen kusacakmış gibi görünüyor.

"Benimle evlen, dört ay sonra silahlarını geri vereceğim."

Mutlak bir şok içinde başını sallıyor. "Mutlu çifti oynayarak bir günden fazla hayatta kalabileceğimizi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın. Neden Prenses Michelle'le evlenmiyorsun? Senin tipin olacak kadar itaatkâr görünüyor."

Michelle'den bahsedildiğinde içimde bir öfke dalgası yayılıyor. O kadını hiç sevmedim ve sevmiyorum da. Bu sinir bozucu küçük dişi kaplan hayatıma bir yıkım topu kadar kurnazca girdiğinden beri onu görmedim bile.

Ama o tek kullanımlık, kendime hatırlatıyorum. Bu rol için mükemmel olmasının *tek* nedeni bu. En azından kendime bunu söyleyip duruyorum.

"Benim tipim önemsiz. Aklımda bir hedef var ve kaçacak başka yeriniz olmadığı için köşeye sıkışmış durumdasınız. Bu bir pazarlık değil. Bu sana bir gün daha hayatta kalman için bir teklif."

Kafasında seçenekleri sıraladığını görebiliyorum. Güzel, o en azından zeki bir kadın. Kendisi için en iyisinin ne olduğunu bilecektir.

"Düğünden sonra beni öldürebilirsin," diyor bana kurnaz bir bakış atarak.

"Düğünden önce beni öldürebileceğin gibi. Hadi ama kedicik, kulağa heyecan verici gelmiyor mu? Evlenmeden önce şeytanla biraz dans etmek istemez misin?"

Evlilikten bahsetmek bile onun renginin solmasına neden oluyor. Kendini yasal olarak birine bağlama kavramına o da benim kadar karşı gibi görünüyor.

"Görünüşe göre sen bu işten benden çok daha fazla kazançlı çıkacaksın. Baban sen evlenene kadar işi sana devretmeyecek. Peki neden silahlarım için dört ay beklemek zorundayım?" Bakışları sanki masada bir delik açıyormuş gibi aramızdaki kutuya kayıyor.

Ona ne kadar az şey söylersem o kadar iyi. Ne de olsa ailemin işleri hakkında içsel bilgiye sahip olmasını istemiyorum; yine de küçük bir bilgi hedefe zarar vermeyecektir.

"Annem evlendikten üç ay sonrasına kadar iş haklarının devredilmediğini ağzından kaçırdı. Yani dört ay boyunca iyi bir eş gibi davranarak ikimizin de bu işten istediğimizi almasını sağlayacağım. Cömertliğimi göstermek için sana iki milyon bile ödeyeceğim."

"On beş," diye çabucak yanıtlıyor. "Tamamdır."

"Hayır, üzgünüm, elli." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, bunu yaparken göğüslerini yukarı kaldırıyor ve bunun kasıtlı olduğunu biliyorum. Ne yazık ki benim için, giydiği o dar derinin içinde amaçlanan etkiyi yaratıyor. Deri, şu anda kesmek için her şeyi yaparım. Boğazımı temizliyorum, keşke onun yerine sikimi ayarlıyor olsaydım, ama üzerimdeki hakimiyetini ona göstermeyi reddediyorum.

Hiçbir kadın beni bu kadar etkilememişti.

Her zaman bir amaç için araç olarak hizmet ettiler. Ama daha önce hiç bir kadını arzulamamıştım. Bunu tanımlamak için doğru kelime bu olamaz. Onu sistemimden atmak için düğün günümüzden önce onu becermem gerekiyor.

"Tamamdır. Yarisını nişan hediyesi olarak, kalanını da sevgili karım olduğunda düğün günü vereceğim. Ama işimiz bitene kadar silahlarını geri alamayacaksın."

"Senden nefret ediyorum," diye hırlıyor ayağa kalkıp bana dik dik bakarken. Müstakbel karımın lanet olası gününü mahvettiğimi bildiğim için bu küçümseyici ifade oldukça hoşuma gidiyor.

"İyi bir nişanlı olup beni öldürmen için seni kimin tuttuğunu söyleyecek misin? Öğrendiğin zaman yani."

Sırıttırıyor. "Sevgili, tatlı koca adayı, gücümüzün iletişim olmadığını sana şimdiden söyleyebilirim."

"O zaman ne olacak?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Elini yüzük kutusunun üzerine koyuyor ve çarpık bir gülümsemeyle kutuyu kendisine doğru çekiyor.

"En azından hoşgörü. En iyi ihtimalle kişisel alan." Gülümsemesi düşüyor ve altındaki vahşi ifadeyi açığa çıkarıyor. Ve oradan ayrılıyor.

Dışarı çıkarken kıvrımlarını saran dar deriye bakıyorum ve sırtıyorum.

Bu gerçekten eğlenceli olabilir.

KISIM 18

Jesel

T Yüzük kutusu yatağımın ucundan benimle alay ediyor. Önünde bağdaş kurup oturuyorum. Henüz açmaya cesaret edemedim çünkü bu tabuta çakılacak çivi olacakmış gibi geliyor. Onunla evlenmeyi kabul etmeme rağmen

Burada, evimde tek başıma olmak her şeyi gerçeküstü hissettiriyor. Ne kadar aptalım? Neden hayatları boyunca akıl oyunları oynayan erkeklerle rekabet edebileceğimi bir an bile düşündüm ki?

"Jewel." Kapım çalınıyor ve Jenny'ye cevap vermemek için kendimi zor tutuyorum. İç çekiyorum, belki de sarmal düşüncelerimin kesintiye uğramasına minnettarım.

"İçeri gel."

Jenny'nin kafası kapıda beliriyor. Eli dün sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdiğinden beri onunla konuşmamıştım. Başımı ellerimin arasına almışım, büyük ihtimalle üzerimde gözle görülür bir fırtına bulutu var. Bakışları bir saattir baktığım yüzük kutusuna takılıyor ve ağzı bir karış açık kalıyor.

"Bir ilişkin olduğunu bilmiyordum." "Ben de bilmiyordum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"İyi birine benziyor. Yine de senin için biraz ele avuca sığmaz. Onun gibi birinin senin tipin olacağını düşünmemiştim."

"Peki bununla ne demek istiyorsun?" Ses tonumdaki alaycılığı gizlemek için çok az şey yapıyorum.

"Sadece... bilirsin işte. Çok parası ve süslü şeyleri olan birine benziyor. Sen... değilsin. Hepsi bu."

Gülüyorum. "Açık konuşmak gerekirse, ben *onun* liginde değilim Jenny." O şerefsizin benimle yarım bir şansı olmasının tek yolu bana şantaj yapması.

"Evet, kesinlikle." Ses tonu hayal gördüğümü söylüyor. "Her neyse, senin için çiçekler geldi." Kapıyı iterek sonuna kadar açıyor ve elinde bir demet güzel, canlı sarı ayçiçeği tutuyor. İçeri girip çiçekleri bana uzatırken dişlerimi gıcırdatıyorum. Otuz saniye öncesine kadar en sevdiğim çiçektir. "Ciddi bir şey o zaman?" Yüzük kutusuna doğru başını sallarken onları alıyorum.

"Ne?"

"İlişkiniz. Taşınmayı düşünüyor musun? Çünkü eğer planlıyorsan, bilmem gerek."

"Çiçekler için teşekkürler Jenny," diyorum, boğazım düğümleniyor. Yüzük kötü bir alamet gibi geliyor. Bu lanet yüzük boynuma geçirilmiş bir ilmik gibi. İster Eli, ister yan komşu, isterse Noel Baba olsun, sahte bile olsa kimse tarafından sahiplenilmek istemiyorum.

Jenny ayrılmak için akıllıca bir karar verir ve kapı tıklanır. Kartı açıyorum.

Feac 1he cixg,

/x 1he cocixg bap5, se si££ axxovxce ovc

exgagex1,

Soxgca1v£a1iox5 ox £axbixg 1he co51 e£igib£e bache£oc

ix Ues /ocA,

6ixcece£p,

/ovc 5oox~1o~be hv5baxb,

Notu buruşturuyorum ve saniyeler içinde onu küçük parçalara ayırırken hırlayıp çığlık atıyorum. Kâğıdın ne kadar kalın olduğu düşünüldüğünde bu sinir bozucu derecede zor. Yıpranan sinirlerim kırılıyor ve çiçeklerle yüzüğü odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Bu adam bana tasma taktığını sanıyor. Beni öldürebilecek imkânlara sahip olsa bile, bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesini ya da bana itaatkâr davranılmasını reddediyorum. Belki de bağılıktan ciddi şekilde kaçındığım içindir, ama bu noktada numara bile yapamıyorum.

Benim alanıma giriyor ve aramıza ne kadar mesafe koymaya çalışırsam çalışayım, beni giderek daha fazla hapsediyor.

Tırnağımın kenarını ısırıp
düşünüyorum. Bu odadan çıkmam
gerek. Hemen şimdi.

Telefonuma bakarken, müşterimin iki hafta önce gönderdiği mesajı okudum. Güncelleme yok. Başka talimat yok. Hiçbir şey yok.

Telefonum yeni bir mesajla çalışıyor ve bu kara bulutları dağıtacak bir güneş ışığı gibi geliyor. Sage'in numarasını telefonuma hiç kaydetmedim ama zaman zaman bana mesaj atmaya çalışıyor. Bu seferki, bir kez olsun dikkatimi çekti.

Ona katılmayı kabul etmek düşüncesizlik olabilir. Ama bu benim göbek adım.

Şansıma, bu bana kimsenin malı olmadığını ve hâlâ kendi işimi yapabileceğimi hatırlattı.

Bilinmeyen Numara: Jewel, lütfen yardım et. Birkaç kız arkadaşımın birlikte üç erkekle gerekiyordu ama beni ektiler. Hâlâ bekâr olduğumu söylemiştin, değil mi? Lütfen sadece dolgu malzemesi olarak gel. Çocuklardan birinden gerçekten hoşlanıyorum. Bunu telafi edeceğim ve senin boktan vardiyalarını alacağım. Dua eden eller emoji.

Son çare olarak bana mesaj attığına göre çaresiz olduğunu biliyorum. Ama zamanlama daha iyi olamazdı. Ben de cevap verdim.

Tabii. Bana yeri ve zamanı söyle.

KISIM 19

Eli

N Gözümün önünden yirmi dört saat bile ayrılmayan nişanlıma ilk dersini vermem gerekiyor.

"Bize bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin, patron?" Hawke yolcu koltuğundan soruyor. Ford arabayı sürüyor ve ben silahımda kaç mermi olduğunu kontrol ederken dikiz aynasından bana bakıyor.

Başiboş dolaşan bir iş ortağıyla ilgilenmeye niyetliydim, ancak Jewel'in köhne bir Çin restoranına gittiğini ve üç adamla karşılıklı oturduğunu öğrendiğim anda kırmızı gördüm.

"Hayır. Sadece temizlik için hazır ol." Net düşünüyorum, bunu biliyorum.

Uzun zamandır yaşadığım en büyük berraklık bu.

Bir şeyin benim olduğunu iddia ettiğimde, o şey derinden ve geri dönülmez bir şekilde bana ait olur.

Jewel bu gece bir ders alacak: Eğer başka erkeklerle görüşmeyi seçerse, o zaman kafalarına silah doğrultan da kendisi olabilir.

Ford kaldırımın kenarında durdu ve onlara ikinci bir bakış bile atmadan arabadan indim. Restorana girerken takım elbisemi düzelttim. Akşamın bu geç saatinde burada fazla insan yok. Bir hostes bana yaklaşıyor ama elimdeki silahı görür görmez çılgılık atıp mutfağa koşuyor. Müşteriler bu boktan restorandan dışarıya dağılmaya başladı.

Kahkahalar dikkatimi çekiyor ve odanın özel bölümündeki kumral saçlara doğru dönüyorum. Arkadaşı Sage'in kahkahasıydı ve karşısında bir adam gülümseyerek başparmağını onunkine sürüyordu.

Ancak benim küçük kaplanım her zamankinden daha az öfkeli görünüyor. Yanında üç boş bardakla içkisini yudumluyor. Karşısındaki iki adam, onlara karşı küçümseyici tavrına rağmen açgözlülükle ona bakıyor.

Masalarına doğru ilerliyorum ve Sage çığlık atıyor. Jewel şaşkınlıkla başını kaldırıyor ve sonra gözlerinde öfke kıvılcımları çakıyor.

"Davetli değilsin," diye hırlıyor.

Sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Nişanlım neredeyse ben de oradayım."

İşte o zaman bakışları silaha düşer ve farkına varır. "Sakın-"

Soldaki ilk adama nişan alıyorum ve onu iki kaşının arasından vuruyorum. Jewel üzerine atlarken Sage tekrar çığlık atıyor. Ben ikinci adamı vurduğumda, o kalan ikisinin önünde korumacı bir şekilde duruyordu. İlginç. Meslektaşlarını pek önemseydiğini sanmıyordum ama anlaşılan o bile bir yerde sınırı çiziyor.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye hırlıyor ve eğer koruyucu bir dişi kaplan gibi görüldüğü bir an varsa, o da şimdi. Kendi yavrusunu ne kadar şiddetle koruyabileceğini ancak hayal edebilirim.

Nişanlım.

Aynı sadakate sahip olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Damarlarımdaki uğultuyla birlikte bu düşünceyi de kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bunu tam olarak anlamıyorum. Ama o benim ve kimse ona bakamayacak.

Arkadaşı onun arkasında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve diğer adam arkadaşlarının yasını tutarken aynı zamanda masanın altına sinmeye çalışırken şaşkın görünüyor.

"Ah kahretsin," diyor Hawke arkamdan, nihayet neden burada olduğumuzu anlamış, ama ben ona aldırmıyorum. Tamamen bana alaycı bir şekilde bakan öfkeli, kehribar gözlü kadına odaklanmış durumdayım.

"Ne istiyorsun?" diye sorar.

"Dışarı. Şimdi," diye emrediyorum.

Bakışları üzerimde daralıyor ama omurgasını dikleştirip bana yaklaşıyor. Yürüyüşündeki hafif sallantıyı fark ediyorum. *Sarhoş mu?*

Beni, neredeyse herkesin boşalttığı ana odaya kadar takip ediyor. Ford kalanlara tazminat teklif ediyor - büyük ihtimalle

ve birkaç çalışanı var. Hawke hızlı adımlarla az önce çıktığımız odaya girdi.

Beni tersledi. "Sen-"

Elim boğazındayken onu duvara doğru itiyorum. Taşaklarımdaki bıçak bir gösterge ise şaşırmış görünmüyor. Bıçağın ucunun iç uyluğuma saplanmasına izin veriyor. Tenime çizdiği çizgileri düşündükçe sikim seğiriyor. Bakışlarım o sikilebilir dudaklarına düşüyor. Ayrılma şekilleri ve sıcak nefesi benimkine karışıyor.

Onu istiyorum.

Bu nişanlıma ders verilmesi gerekiyor. Sadece benim verebileceğim bir şekilde cezalandırılmalı.

Dudaklarımız birbirine yaklaştıkça kanım adrenalinle pompalanıyor.

alıp benim yapma dürtüsü damarlarımda dolaşıyor.

O kadar güçlü alkol kokuyor ki neredeyse kendi dilimde tadını alabiliyorum.

"Çok mu kışkandın?" diye hırılıyor.

"Paylaşmıyorum," diye karşılık veriyorum, içimde dönen öfkeyi zapt edemiyorum. Tam olarak anlamadığım ama daha fazla araştırmayı reddettiğim bir duygu var altında. "Bu küçük numarayı bir daha yapmayacaksın, duydun mu beni?"

Hıçkırıyor, sıkı kavrayışımın altında boğazı düğümleniyor. "Bana sahip değilsin."

"Etrafınızda daha fazla insanın ölmesini istemiyorsanız, kelimenin tam anlamıyla istiyorum. Artık oyun oynamıyoruz. Sen benim nişanlımsın ve itaatkar olacaksın."

Sanki *itaatkâr* kelimesinin kendisi onu hezeyana sürüklüyormuş gibi histerik bir şekilde gülüyor.

"Jewel?" Kapıdan arkadaşının sesi geliyor. Şoka girmişti. "Ben eve gidiyorum."

Başımı ona ve yanındaki adama doğru çeviriyorum. Hawke arkalarında duruyor, tehditlerinde ve hasar kontrolünde etkin ve etkili. Ford büyük olasılıkla sessiz kalmaları için mal sahibini satın almış ve bunların sızması halinde doğacak sonuçları açıklamıştır.

Jewel sessiz kalıyor, sanki ne söyleyeceğini bilemiyormuş ağzı açılıp kapanıyor. Arkadaşı dışarı çıkmaya başladığında Jewel bana ters ters baktı. "Eğer ona dokunursan..."

"Zaten burada olmayı hiç istememiştim." Onu küçümsedim. "Bunu sen yaptın."

Alay ediyor ve elimi itiyor. Omuzlarımı kıvrıyorum ve geri çekiliyorum, ona dokunmamaktan rahatsız oluyorum. Sanki izimi bırakmak zorundaymışım gibi. Artık kime ait olduğunu gerçekten anlamasını sağlamalıyım.

"Duygusal savaş benim üzerinde işe yaramıyor, pislik."

Hıçkırıyor. "Bir anlaşmamız vardı," diye homurdanıyorum.

Bir elini rahatça kalçasına koyuyor. "Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmadığımı size iletmiştim."

"O zaman çabuk öğrensen iyi edersin. şimdi arabaya bin."

Seçeneklerini tartarken gözlerinde vahşi bir fırtına kopuyor. Ama şu anda hafife alınacak biri değilim. Başka durumlarda ona karşı yumuşak davrandım; hatta bazıları bana nazık bile diyebilir. Ama şu anda, ne olursa olsun istediğimi yapacağım.

Sanki bunun farkında gibi, çünkü adımlarını hafifçe sallayarak ön kapıya doğru yürürken nefesinin altında bir şikayet .

Hawke ona sempatik bir ifade veriyor ama ben silahımı cebime koyup inatçı nişanlımı takip ederken hiçbir şey söylemiyor.

CKAPTER yani

Jesel

A Zihnim az önce olanları kavramaya çalışırken içimde drenalin dolaşıyor. Belki başka kadınlar az önce tanık oldukları şey karşısında dehşete düşerlerdi ama ben uzun zamandır ölüme karşı duyarsızlaşmıştım önce.

İyi vakit geçirmiyordum bile ve akşam en iyi ihtimalle cansızdı. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama o pislik nasıl giriş yapılacağını biliyor. Yine de Sage'i ve çocukları dahil etmek adil değildi. Bir restorana girip canının istediğini vuracak kadar çılgınca davranacağını düşünmemiştim. Kesinlikle Sage'in gönlünü almam ve en azından terapi masraflarını karşılamayı teklif etmem gerekecek. Bu da bir şeyi doğruluyor: Beni izliyor.

Yolcu kapısını açarken bana bakmıyor bile. Kokusunda derin toprak notaları var. Beynimde yarattığı etkiden hoşlanmıyorum; beni birkaç dakika önce duvara yapıştırdığı ve beni öpeceğinden neredeyse emin olduğum ana geri götürüyor. Ve mücadele eksikliğimden utaniyorum.

Beni öpmesini istiyor muydum?

Kesinlikle olmaz.

Arkamızdan iki araba daha yanaşıyor ve takım elbiseli iki adam inip olay yerine doğru yürüyor. Çok mu verimli?

Deri yolcu koltuğuna geçip arabanın etrafına bakıyorum. Güzel ve şık olduğu kesin, ama kayan şirket için utanç verici. Kaldırıma yanaştı ve arabayı sürmeye başladı, gerginlik

hissedilebilir. Takım elbisesinin ceketini yeniden ayarlıyor ve birkaç dakika sessiz kalıyoruz.

Sessizliği bozduğunda, kafam karıştı. Sanki bu adamın bir açma kapama düğmesi varmış gibi. Bir fast food arabasına giriyor ve sipariş kutusunun yanında duruyor. "Burger?" diye sordu. Eli gibi altın çatal bıçaklarla büyümüş birinin fast food'a aşına olduğunu asla hayal edemezdim. Ama açlıktan ölüyorum. Bu pislikle yemek yemek istemiyor olabilirim ama hamburgere hayır diyecek kadar sağlık bilincine sahip değilim. Başımı sallıyorum ve o da bize aynı yemeği sipariş ediyor.

Arabaya servis boyunca devam ederken ve yemeklerimizi alırken sessiziz. Eğilip torpido gözünü açıyor ve kendisi için bir tane almadan önce ellerim için ıslak mendil uzatıyor. Gülümsememi saklamaya çalışıyorum çünkü bu katil her zaman kanlı olmasına rağmen, mükemmellik ve temizlik konusunda altta yatan bir saplantısı var.

Bana hamburgerimi uzatıyor ve patates kızartması poşetini aramıza yerleştiriyor. Onu izleyerek bir ısırık alıyorum. Onun bu kadar sıradan bir şey yaptığına tanık olmak tuhaf, özellikle de çılgınca bir cinayet çılgınlığına girişmeye karar verdikten hemen sonra.

Ben ona bakarken hamburger ağızımda sallanıyor. "Bu gece kıskandın mı?" Bırakın kıskançlık gibi çocukça bir duyguyu, böyle bir adamın duygularının olması bile düşünülemez. Ama sırf benimle konuştuğu için iki adamı öldürmesini beklemiyordum. Bu benim açımdan yanlış bir hesaplamaydı.

Konuşmadan önce ağızını siliyor, hamburgeri neredeyse bitmiş. "Hayır. Değildim. Sen benim malımsın. Nişanlımsın. Ben yanında olmadığım sürece başka erkeklerle sosyalleşmeyeceksin."

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi yüzük parmağıma bakıyor ve yüzünde hafif bir kaş çatma ifadesi beliriyor. "Neden yüzüğünü takmıyorsun?"

"Bacağın nasıl?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Hem eminim nikâhımız senin bu saçmalıklarına son vermeyecek, o zaman neden istediğim kişiyle yatmayayım ki?" Oradaki adamlardan herhangi birini becermek istediğimden değil.

"Birlikte olduğumuz süre boyunca başka kimseyi becermeyeceğim, Kedicik. Ve şunu bil ki, seni seve seve beceririm."

"Neden? Bu iş yaparken boğazına bıçak dayayacak kadar cüretkâr tek kadın ben olduğum için mi? Bu seni gerçekten heyecanlandırıyor, değil mi?"

"Eğer peşinde olduğunuz şey bir tür deklarasyonsa, önceki taahhütlerimi iptal ederken benimle gelebilirsiniz."

Lanet , bu adam çok iş odaklı. Her şey bir işlem gibi geliyor.

"Michelle ile mi?" Ben soruyorum. "Onun yerine beni seçersen ailesiyle olan ilişkini bozmaz mı?"

"Sen benim karım olacaksın, o değil. İnsanlar bunu kabul edecek." bilinen bir gerçekmiş gibi söylüyor.

Onu kızdırmak için ağzımı açıp konuşuyorum. "İstersen sende Seni sikmeyeceğim."

"Göreceğiz," diyor otoparktan çıkarken. "Ayrıca biraz çakırkeyifsin, bu yüzden doğru düşünemiyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. Az önce bir Çin lokantasına eden pislikten bunu duymama gerek yok.

* * *

Yirmi dakika sonra, iyi bildiğim bir adrese yanaşıyoruz, çünkü Eli'yi takip etmeye ilk başladığımda burayı iki kez gözüme kestirmiştim.

Arabadan iniyor ve kapımı açmak için etrafımda dolaşıyor. Beklentiyle elini uzatıyor ama ben görmezden gelip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"El ele tutuşma aşamasında değiliz. Ayrılıklarınızı da kendiniz yapabilirsiniz; bunun benimle bir ilgisi yok," diyorum küçümseyerek.

"Her şeyin seninle ilgisi var. Michelle'in seni görmesi gerek, yoksa hayatıma devam ettiğime inanmaz."

"Öyleyse ona bir fotoğraf gönder," diye cevap veriyorum, inatla arabada kalarak. "Senin kişisel dramın gerçekten umurumda değil."

"Şu anda dramamın merkezinde senin olduğunu düşünürsek komik," diyor acı bir şekilde. "Onunla hiçbir zaman bir ilişkimiz olmadı. Bu gece sana verilen ilk resmi nişanlılık görevi olacak. O yüzden ben seni saçlarından sürüklemeyen önce o koltuktan kalksan iyi edersin."

Saçlarımı çekiştirdiği düşüncesiyle içim ısınıyor ve berbat bedenimin bana ihanet etmesine içimden küfrediyorum. Belki de hâlâ çakırkeyif olduğum içindir. Öyle olmalı.

"Üzgünüm Romeo. Ama bana sadece kayıinvalidemi etkilemem gerektiğini söylemiştin. Yürümeye devam et, bu gece senin maço saçmalıklarından bıktım," diyorum ona bakmadan. Hemen gitmeyince ona bakıyorum. "Onu vurmam için bana para vermeyeceksen, o zaman-"

"Tahammül edilemezsin." Küfür eder ve arabanın kapısını açık bırakarak fırtına gibi uzaklaşır.

"Ben de sana bunu söylüyordum!" Arkasından bağıyorum. Temiz havanın tadını çıkarıyorum, bu yüzden kapıyı açık bırakıyorum. Telefonumu çıkarıp Sage'e onu kontrol etmek için bir mesaj göndermeye başladım. Geçmişinde bazı şeyler yaşadığını biliyorum, ya da işte bana öyle söylemişti, ama bu tür bir travmanın bir ya da iki cinayete tanık olmayı kapsadığını sanmıyorum. O adamı bir daha asla göremeyeceğini söylemek doğru olur ve bir "geçmiş olsun" kartının bunu tam olarak karşılayacağını sanmıyorum.

Eli kapıyı çalarken ona doğru bakıyorum. Michelle'in su kenarında üç katlı büyüleyici bir dairesi var. İyi bir zevki var; vermeliyim. Muhtemelen bunu elde etmek için hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmamıştır. Eli'nin özür dileyecek biri olduğunu sanmıyorum, ama babasının Michelle'in babasıyla iyi bir ilişkisi var, yüzden büyük olasılıkla bunu Saygı. Eli'nin bu kelimenin anlamını bildiğini sanmıyorum.

Çevresel görüşümde, kapıyı açışını izliyorum, onu gördüğüne şaşırıyor ama seviniyor. Hemen ona doğru uzanıyor, onu içeri çekmek için kollarını boynuna dolamaya çalışıyor ama adam onu durduruyor.

Resimde ben olmasaydım, yukarıda onu beceriyor olacağını bildiğim için içimde yükselen çirkin kendini beğenmişlikten hoşlanmıyorum.

Bana hissettirdiklerinden hoşlanmadığım için arkamı dönüp telefonuma bakıyorum. Michelle'in sesi yükseliyor ve ona bağırmaya başlıyor. Görmezden geliyorum.

Bu gece Craig'i aramayı bile düşünüyorum çünkü nerede olduğumu ya da hayatta olup olmadığımı önemseyen tek kişi o. Gerçi şu anki boktan durumumu bilseydi, beni aramak için şehre kendisinin geleceğini biliyorum.

Hayatım ilginç değil. Paylaşacak kimsem yok. Acaba Eli tam da bu yüzden mi beni seçti? Tek yapmamız gereken ailesini ikna etmek. Ben ıskartaya çıkarılabilirim. Denklem girdiğim an, denklemin dışında kalacağım ve kimse bunun hakkında iki kez düşünmeyecek.

"O mu?" Michelle öfkeyle bağıyor, daire kapısıyla arabanın arasına giriyor. Önce bana inanamayarak bakıyor, sonra da Eli'ye sanki tamamen delirmiş gibi bakıyor. Bu konuda onunla aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum, ta ki o kaltağın bana tekrar baktığında tiksintiyle burnunu kıvrmasından hoşlanmayana kadar. Sonra Eli hareket ediyor, böylece onun beni görmesini engelliyor.

"O mu? Gerçekten Eli, daha iyisini yapabilirsin. Ailemin sana sunamayacağı ne sunabilir ki?"

Eli sanki kendimi savunup savunmayacağımı sorar gibi omzunun üzerinden bana bakıyor. Ne düşündüğü ya da söylediği umurumda değil. Benim sorunum değil. Telefonuma bakıyorum, ama onunla tekrar konuşmak için döndüğü anda telefonumun üzerinden onlara bakıyorum. Kendime engel olamıyorum. Keşke patlamış mısıрім olsaydı. Onun yerine soğuk patates kızartması seçiyorum.

"Michelle, bunun geçici olduğunu biliyordun. Asla yürümeyecekti. Seni becermek hoşuma gitti, hepsi bu." Ağzı şokla açılıyor, sonra eli kalçasına gidiyor ve ona ters ters bakıyor. Bunların hiçbirisi için burada olmamalıydım.

"Beni sikmek mi? Beni sikmekten fazlasını yaptın, seni pislik." Pislik kelimesini kullanırken gülmekten kendimi alamıyorum. Hayatındaki herkes ona böyle mi sesleniyor? "Sence bu komik mi? Erkeğimi çalıyorsun ve bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onu alabilirsin," diyorum bir ağız dolusu soğuk patates kızartmasının etrafında, bunun onun tipini fena halde kızdırdığını bilerek.

"Şimdi, Kedicik, biz paylaşmayız, unutma. Yoksa bu dersi tekrar öğrenmek zorunda mısın?" Eli kaşlarını kaldırarak söylüyor.

Bu yüzden mi bu dramatik ayrılık olayını benim önümde yapıyor? Bana sadakatini göstermek için mi? Tek eşlilik? Neredeyse bir kızartmada boğuluyordum. Ben. O. Dünyada bu bok için yaratılmamış iki insan.

"Beni sadece birkaç hafta önce becerdiğini biliyorsun, değil mi? Ve şimdi onunla nişanlısın! Hiç utanman yok mu senin?" diye bağılıyor birkaç adım öne çıkarken.

Eli'ı bakışlarımla kıştırdım. İyi bir eşin şu anda ne yapması beklenirdi ki? Çünkü şu anda, yarattığı baş ağrısını hafifletmek için bile olsa onun o değerli küçük burnunu kırmak istiyorum.

Tek söylediğim "Farkındayım".

Alay ediyor. "Bu uzun sürmeyecek çünkü Monti ailesine sunacak hiçbir şeyin yok." Eli'ye yaşlarla dolu gözlerle bakıyor. "Sonra sürünerek geri gelirsın ve ben de seni geri alacak kadar nazik olmayabilirim." Uzun saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve kapıda bekleyen güvenlik görevlisine doğru yürüyor.

Acaba onu gerçekten seviyor muydu ve ben sadece onun kalbini kırmakla mı ilgilidydim? Sonra yine, onu terk etmesi konusunda hiç yaygara koparmadı ama *Monti ailesiyle* ilgili bir anlaşma yaptı.

"Ona öyle bakmayı kes," diyor Eli arabaya yaklaşırken, görünüşe göre etkilenmemiş.

"Ona hiç değer verdin mi?" Kapımı kapatmaya geldiğinde sordum.

"Onu becermek hoşuma gidiyordu. Hoşlanmak mı? Bu güçlü bir kelime. Ailemi önemsiyorum, hepsi bu."

"Yani şu anda silahınla oraya girsem ve onu kafasından vursam *umurunda* olmaz mıydı?"

Düşünceli bir şekilde çenesindeki kirli sakalı kaşıyor. Arabaya doğru eğilirken dudaklarında şeytani bir gülümseme beliriyor, dudakları benimkinden birkaç santim ötede.

"Sonra beni becerir misin?"

Onunla alay ettim. "Hayır."

Omuz silkiyor ve kapıyı kapatmadan önce " değer" diyor.

Tekrar ortaya çıkıp oturduğunda, "Hiç utanman yok" dedim.

Daha rahat hissetmek için ayaklarımı ön panele koyana kadar bu durumla eğleniyor gibi görünüyordu ve tüm esprisi kayboldu. "Derhal ayaklarını önümden çek."

Gözlerimi devirirken iç
çektim. Ve pislik geri
döndü.

Eli

Bcilalı zeminindeki kanı bir kenara bırakırsak, annem bana ders vermeyeli uzun zaman oldu.

"Dikkatsiz davrandın Eli," diyor tırnağının kenarını ısırarak. Bu dersin özellikle kötü geçeceğini biliyorum çünkü bu sabah büyük bir davadan hemen önce şirketinden buraya kadar geldi. Takım elbise giymiş ve şu anda keşke babam olsaydı diyorum çünkü annemin bana hayal kırıklığıyla bakmasından daha kötü bir şey olamaz.

Babam karşımda rahatça oturuyor, başını belaya sokan o değil de ben olduğum için neredeyse kendini beğenmiş bir halde. İkisi de yirmi dakika önce daireme daldılar ve beni patlatmadan önce kahvelerini içmeyi beklediler.

Kollarını havaya kaldırıyor. "Halka açık bir restorana ateş etmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü açıklayacak mısın? Dün gece yaptığın ödemelerin sağlam olduğunu kanıtlamak için bu sabah ne kadar çok evrak işi yapmak zorunda kaldığımı biliyor musun?"

Babam onun arkasından sırtıyor. Evet, tabii ki öyle çünkü ikimiz de biliyoruz ki para ve tehditler her şeyi anlatır ama annem her şeyin sözleşmeye bağlanmasını ve yasal olarak ya da bazı durumlarda yasal olarak bağlayıcı olmamasını sağlar.

Hawke ve Ford odanın dışında duruyorlar ve dün geceyle ilgili kafalarının karışık olduğunu biliyorum. Kahretsin, bunun arkasında belirli bir neden bile bulamıyorum. Hiçbir şekilde mantıklı bir sebep değil.

"Onlara bir ders veriyordum," diyorum basitçe.

"Restoran sahipleri mi?" Annem bir kaşını kaldırdı.

"Hayır, bir... tanıdık."

İkisinin de bakışlarındaki soğukkanlı hesaplamayı görebiliyorum. İnandırılmaz derecede eğitilmiş ve kurnaz ebeveynlere sahip olmanın sorunu, onlardan daha iyi olmayı öğrenene kadar pek bir şey yapamamanızdır.

"Bunun, Bay Bedore'un sen ondan ayrıldıktan sonra histeri krizine giren kızını için beni aramasıyla bir ilgisi yok, değil mi?" diye soruyor babam.

Annem hemen beni savunmaya geçerek, "Asla çıkmıyorlardı," diyor. Sonra bana bakıyor. "Bekle, sen...? Neden? Bu tanıdık bir kadın mı?"

Babam şimdi ilgiyle canlanıyor. Onlara Jewel'den bahsetmek kolay olurdu ama içimden bir ses birkaç gün daha sessiz kalmamı istiyor. Onu ailemle tanıştırmadan önce kendime saklamak ve tam bir hâkimiyet kurmak istiyorum çünkü onu öğrendikleri anda burnunu sokmaya başlayacaklar ve Jewel'ın oynayacağı rolü iyice anladığından emin olmalıyım. Ailem onları sırf iş için bir mantık evliliğiyle kandırdığımı öğrenirse, bu hiç de iyi olmaz.

"Hayır. Ve bir süre önce benim işimin benim işim olduğunu konuşmadık mı?"

Annem, babama onaylamayan bir bakış fırlatarak, "Eğer bir kadınsa, restoranların ortasında ateş edilmesini hoş karşılamadıklarını bilmelisin; bunun hiçbir cazibesi yok," diyor.

Keşke söz konusu kadının kan gördüğünde bir Noel ağacı gibi parladığını bilseydi. Gerçi belki de dün gece bundan pek hoşlanmamıştı.

"Katılmıyorum," diyor babam. "Dersler öğretilmelidir. En etkili yol, birini korkutarak boyun eğdirmektir. Ölümden daha kötü kaderlerin olduğunu bilirlerse, itaat edeceklerdir. Patronunu öldürdüğüm için bana hâlâ kızgın olduğunu söyleme prensesi. Bu neredeyse otuz yıl önceydi."

Başını onaylamaz bir şekilde sallıyor ve ardından kahvesinden bir yudum alıyor. "Bana çok yaklaştıkları için öldürdüğün tek kişi o değil Crue. Peki ya biz daha birlikte olmadan önceki randevuma ne demeli? Onu eve getirdiğimde dairemde öldürdün."

"Ve yine olsa yine yaparım." Elleri sandalyeyi sıkıca kavırıyor. İlginç. Mülkiyeti aktarma konusunda kimi örnek aldığım oldukça açık.

Elini havaya kaldırır ve saatine bakar. "Gerçekten gitmem gerekiyor. Bugün büyük bir dava var ama bu konuşma henüz bitmedi." Annem yanağıma bir öpücük konduruyor. Bugünlerde babamla birlikte yarı emekliliğe ayrıldıkları için kişisel olarak çok fazla dava almasa da, onu heyecanlandıran davaları üstlenmekten kendini alamıyor.

"Bize biraz izin verin," diyor babam ona. Aramıza bakıyor ve sonra gidiyor.

"Eğer bu evlilik meselesiyse, ben-"

"İyi iş," diye araya giriyor ve ben afallıyorum. "Ben de olsam aynı şeyi yapardım." O zaman, tasma taktığım küçük dişi şeytanı zaten bilip bilmediğini merak ediyorum. Ailem sırlarımı ben onları ifşa etmeye hazır olmadan önce keşfetme konusunda oldukça iyidir. "Bu akşam benim için biriyle ilgilenmeni istiyorum."

Bir not uzatıyor. "Ödemelerini geciktirdi." İsme baktığımda kaşlarım çatıldı. Bu adam New York'a ilk adım attığından beri babamın yönettiği bir iş ortağı. Bu görev beni imparatorluğun tamamen benim olmasına bir adım daha yaklaştırıyor. "Bedore ailesi için endişelenme. Biz bu şehrin krallarıyız ve diğer aileler sadece bizden kazanabilir. Sadece anneni strese sokma."

Muhtemelen benden daha çok başını ağrıtmış olan bir adamdan bunu duymama gerek yok. Ama bir mafya babasının karısı olmak böyle bir şey işte. Notu elimde bir ileri bir geri savurup düşünüyorum. Belki de nişanlımı da aynı zorluklarla sınamalıyım.

Jesel

I Sage'in bu durum karşısında şaşırtıcı derecede sakin olmasına ve iş yerinde kimseye bundan bahsetmemesine minnettarım. Hayatım boyunca arkadaşsız kalmayı öğrendim ve bu şekilde kalmak zor olmazdı ama New York'tayken

En azından birini saklamak istiyorum.

İnsanların hayatlarına girip çıkmaya o kadar alışmışım ki bağlanmamak mantıklı geliyor. Vardiyamdan eve döndüğümde saat akşamın altısıydı, bu yüzden benim için yeri doldurulamaz olan tek kişiyi aramaya karar verdim. İş kıyafetlerimi çıkarıp rahat bir kot pantolon ve bol bir atlet giyerken hoparlörü açıyorum. Sütyenimi odanın diğer ucuna fırlatıyorum, sonunda özgürüm.

Craig ilk zil sesinde cevap verir. "Büyük şehirde yalnız mısın, evlat?"

"Hayır, sadece bugünlerde izlediğin televizyon yüzünden beyninin çürümediğinden emin olmak istedim." Yatağıma oturdum ve ayak bileklerimi çapraz yaptım. Kıkırdıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Odam dünden beri hâlâ dağınık. Ayçiçekleri etrafa saçılmış ve yüzük kutusu odanın köşesinden bana bakıyor. Muhtemelen ikisini de toplamalıyım. Tırnaklarımın etrafındaki deriyi ısırmaya başladığımda "Kendimi bir çıkmazın içine soktum," diye itiraf ediyorum, bırakmaya çalıştığım ama yapamadığım eski bir alışkanlık. Özellikle de son zamanlarda.

"Umarım erkek belası değildir." O gülüyor ve ben sessiz kalıyorum. "Oh."

"Evet." İç çekiyorum. "Erkek sorunu en kötüsüdür." Gözlerimi deviriyorum. Ama "erkek sorunu" Eli ile aramda olanları tanımlamıyor gibi görünüyor.

"Adı ne?" Craig soruyor ve ben onun şimdi bilgisayarının başına geçip adam hakkında bulabildiği her şeyi araştırmaya hazır olduğunu hayal edebiliyorum. Ama içimden bir ses Craig'in fazla araştırma yapmasına gerek kalmayacağını söylüyor. Adının ağırlığını dilimin üzerinde hissediyorum. Bunu yüksek sesle söylemekten çekiniyorum çünkü sanki kendimi ne kadar büyük bir pisliğin içine soktuğumu itiraf ediyormuşum gibi geliyor.

Dün gece çakırkeyiftim. Şimdi ayığım. Son kırk sekiz saat tam bir kasırğa gibiydi ve elimde olmadan bir kafesin içine daha da sıkıştırıldığımı hissediyorum.

"Eli Monti," diyorum
sonunda. Nefes alış verişi
duraklıyor. "Jewel," diye
hırlıyor. "Biliyorum."

"O senin hedefin. Neden hedefinle bir ilişkin var? Bundan daha iyisini biliyorsun."

"Silahlarımı çaldı," diyorum aceleyle çünkü dünyada ne olursa olsun arkamı kollayacağına güvenebileceğim tek kişi o. O silahların benim için ne kadar önemli olduğunu bilen tek kişi o.

"Silahlarınızı nasıl ele geçirdi? Onu öldürmek için kiralandığınızı öğrendi ve müşterinize ihanet etmeniz için size şantaj mı yapıyor?" İç çekiyor. "Bu sefer ortalığı karıştırdın. Şansın varken neden ateş etmedin?"

Craig'e müşterinin ne istediğini tam olarak anlatmadım - Eli ile oynamamı ve ailesi hakkında bilgi toplamamı. Bu karmaşadan nasıl kurtulacağımı düşünecek zamanım olması bir yana, Eli'nin beni sürüklediği durumların içinden zar zor çıkıyorum.

"Hepsi bu değil," diyorum yutkunarak ve henüz açmadığım yüzük kutusuna tekrar bakıyorum. Sonraki kelimeleri söylediğim an, her şeyin taşa bağlanacağını biliyorum. Resmen boku yemiştım. "Eli Monti ile nişanlandım."

Bir şeyin düştüğünü duyuyorum ve çoktan odada volta attığımı biliyorum. Nefesimi tutarak tırnaklarımın çevresindeki deriyi ısıırıyorum. Onun zihninin de tıpkı benimki gibi yoğun bir şekilde çalıştığını biliyorum ama düşünecek zamanım olmadı. Eli Monti her şeyi tüketiyor.

"Nasıl? Bu adamla nasıl nişanlı olabilirsin?"

"Silahlarımı çaldı ve onları geri almak için onunla evleneceğim bir sözleşme istiyor. Bana da elli milyon dolar ödeyecek."

"Lanet olsun Jewel, kimliğini öğrendiği anda kafasına bir kurşun sıkmalıydın. Elli milyon az bir miktar değil, ama

Bir mafya ailesiyle evlenmeye değer mi? Ve müşterinin şartlarına uymadığın için sırtında bir hedef tahtası olacak. Kariyerini mahvedecek. Sadece o pislği öldür ve silahları unut. Burada babanın silahlarından biri var. Onu almana izin vereceğim."

"Yine de en sevdiği bu değil," diyorum sessizce. Hayır, onun favorisi Barrett M82. Tüm uzun mesafe atışlarımda kullandığım keskin nişancı tüfeğinin aynısı. Yenilmiş bir şekilde, "Geçen yıl doğum günümde bana verdiği bıçaklardan birini de çaldı," diye itiraf ediyorum.

"Bıçaklar umurumda değil Jewel. Baban da silahlarını umursamazdı. Onun en sevdiği silahlar seni güvende tutan silahlardı. Seni tehlikeye attıkları zaman değil."

Gözlerimden yaş gelmemesine rağmen gözlerimi siliyorum. En son onun cenazesinde ağlamıştım ve Eli Monti gibi bir adamın beni bu kadar köşeye sıkıştırıp tekrar kırmasına izin verirsem mahvolurum.

Silahlarım gibi bir şeyin başkalarına aptalca gelebileceğini biliyorum, ama onlar gerçekten sahip olduğum tek şey. Mutlu bir çocukluk geçirmedim. Bana tiksintiyle bakan bir annem ve bir erkeğin dünyasında nasıl hayatta kalacağımı öğreten bir babam vardı. Ve sonra o dünyada yolumu bulmam için geride bırakıldım. Benim için hiç kimse ve hiçbir şey kalmadı.

Sadece o silah koleksiyonu... ve Craig.

"Bitir şunu. Kendini daha derine kazma," diyor Craig dikkatle.

Yorgun hissediyorum. Öldürücü bir atış yapmayalı o kadar uzun zaman oldu ki güçlendirici vızıltıyı özlüyorum. Son zamanlarda kendimi ölümlüden daha az hissediyorum ve bu berbat bir şey. Ama inatla yapamayacağım tek şey başkasının kazanmasına izin vermek. Gururumla öleceğim. Eli benden alabileceğini ve beni kontrol edebileceğini düşünüyor diye geri adım atmayacağım. Omuzlarımı meydan okurcasına yuvarlıyorum. Hiçbir erkek beni yıkamaz, özellikle de bir Monti.

"Onları istiyorum, Craig. İşi yapacağım ve bittiğinde bu şehre bir daha asla dönmeyeceğim," diyorum ondan çok kendime. Craig'i severim ve genellikle onun tavsiyelerine uyarım. Ama silahlar? Onlar tartışılmaz. Eli'nın bunu bu kadar çabuk anlamasından nefret ediyorum.

"Babanın sana verdiği akıllı kullan. Pervasız olma," diye yalvarıyor. Buna sırtıtıyorum çünkü ikimiz de pervasızlığın benim göbek adım olduğunu biliyoruz. Ön kapının çalınmasıyla irkildim. Jenny cevap vermek için burada değildi, ben de yatağımdan fırladım.

"Teşekkürler Craig. Seni bilgilendirmeye devam edeceğim. Eğer benden haber alamazsan, muhtemelen ölmüşümdür."

"Bu komik bile değil-" Kapıyı açarken telefonu yüzüne kapatıyorum ve karnım yere düşüyor. *Ne oluyor lan?*

Önümde duran kadın ince çizgili bir takım elbise ve siyah topuklu ayakkabılar giymiş, saçlarını da mükemmel bir şekilde arkadan bağlamış. Neredeyse gümüş rengi olan gözleri bana bakıyor ve daha birkaç saat önce televizyona çıkıp yakın zamanda kapanmış davasıyla ilgili konuları tartışan bu güçlü kadına bakarken şok geçiriyorum.

Lanet olası Rya Monti kapımda duruyor.

Bakışları beni tarıyor ama hiçbir şey ele vermiyor. "Jewel Diamond?"

"Konuşuyorum." İçimden utanç akıyor. "Yani, evet, benim, hanımefendi." *Hanımefendi mi? Neden ona hanımefendi diyorum ki?*

Sıkı bir gülümseme yayıyor.

Eli'nin korkutucu olduğunu düşündüysem, annesine karşı hiçbir şeyi yok.

Davet edilmeden evime giriyor, görünüşe göre bu ailelerinde olması gereken bir şey.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye soruyor etrafına bakarak. Birkaç gün önce içeri ilk girdiğinde oğlunun eğlendiği kadar eğlenmiş görünmüyor.

Siktir, o neden burada? Oğlunun vurulduğunu biliyor mu?

"Evet." Başımı salladım. "Siz Bayan Monti'siniz."

"Güzel. Ve senin kim olduğunu biliyorum. Peki, neden oğlumla evleniyorsun?" Ağır bakışları tekrar bana ve sonra sol elimin çıplak yüzük parmağına kayıyor.

Kahretsin. Bir kadını zor bırakmaktan bahsediyoruz. Ona oğluyla evleneceğimi çünkü bana büyük miktarda para teklif ettiğini ve tüm silahlarımı çaldığını nasıl söylerim? Eminim ona anlatmamı istediği hikaye bu değildir. Dürüst olmak gerekirse yalan söylemekten nefret ediyorum ama silahlarımı tekrar görmek istiyorsam bunu yapmak zorundayım. Gözdağı veren ve kurnaz bir zekâya sahip olan bu kadınla karşı karşıya gelmek hiç de kolay değil.

Belki de hiç kimsenin annesiyle uğraşmak zorunda kalmadığım içindir.

"Bana sordu," diyorum basitçe, ki bu doğru, yani teknik olarak yalan söylemiyorum.

"Evet, o kadarını anladım. Ama sır saklamak oğlumun yapacağı bir şey değil. Özellikle de bu büyüklükte. Dün gece restoranda iki adamı öldürmesinin ve sonunda Bedore kızından kurtulmasının nedeni siz misiniz?"

Michelle'den açıkça hoşlanmamasına şaşırdığımı belli etmemeye çalışıyorum. Tamam, belki Rya'yı belalı bir sürtük olarak biraz daha fazla sevebilirdim. Ama şu anda, nişanlımın annesi olarak, gerçekten canımı sıkıyor.

Konuşmadığım zaman beni dikkate alıyor. "Oğlum, dik başlı olmasına rağmen, genellikle bu kadar pervasız değildir. Ya da yaptığı kötülükleri saklamakta daha iyidir."

"Bu onun cinayetlerini söylemenin kibar bir yolu," diye şaka yapıyorum.

Havayı bir sessizlik dolduruyor ama dudaklarının kenarları seğiriyor.

"Bu adresi nasıl bulduğunuzu açıklamak ister misiniz, anne?" Eli'nin sesi kapı aralığından yükseliyor.

Oh, lanet . Bugün aile buluşması günü mü? Eli Monti'yi de burada tutabilir miyim bilmiyorum. Kapıyı arkasından kapatmalıydım ama bu kadar uzun kalacağını düşünmemiştim.

Rya takım elbisesinin ceketindeki hayali bir tüy parçasını karıştırıyor.

"Bu sabah garip davranıyordun, ben de araştırdım ve yeni satın aldığın bir yüzüğü ve birden fazla kez uğradığın bu adresi keşfettim. Dün gece de dahil. Ve görünüşe göre Jewel nişanlın olduğunu inkâr etmemiş, bu da şüphelerimi doğruluyor." Kahretsin, farkına bile varmadan doğrudan itirafının içine girdim. Şu anda kendi evimde nasıl yanlış yere yerleştirilmiş biri gibi hissediyorum? "Neden bize biriyle çıktığını söylemedin, hem de ne kadar ciddi olduğunu?"

Bu kez bakışları oğlunun üzerine düşüyor ve oradaki acıyı görebiliyorum. Eli bana doğru yürüyüp elini sırtımda gezdirirken hiçbir şey söylemiyorum. Beni en başta bu rahatsız edici duruma sokan o olduğu için bu pisliği boğazlamak istiyorum.

"Jewel ve ben kaos başlamadan önce birlikte huzur içinde birkaç gün geçirmek istedik," diye yalan söylüyor.

Konuya biraz sempati duyuyor gibi görünüyor. Ama meseleyi kendi ellerine almayacak kadar da değil. "Onunla tanışmak istedim." Bakışları önce bana sonra Eli'a kaydı. "Hata yapmadığından emin olmak için. Bunu halka duyurmanın ne demek olduğunu biliyorsun."

Alınmam gerekirdi ama alınmıyorum çünkü bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin Monti ismiyle taşımaları gereken baskı miktarıyla ilgili olduğunu biliyorum. Yine de umurumda değil.

"Hata yapma kabiliyetim olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor. Alay ediyorum ve ikisi de dikkatlerini bana çeviriyor. Çıkardığım sesin duyulabilir olduğunu fark ettiğimde gözlerim daha da açılıyor.

"Hayır, oğlum. Seni doğru yetiştirdiğimi biliyorum. Ama herkes iyi niyetli değildir," diyor kesin bir ifadeyle. Ve oğluna karşı iyi niyetli olmamanın tanımının ben olduğumu kanıtlayabilirim.

"Gelecek hafta bir akşam yemeği ayarlayacağız. Oturup istediğiniz kadar Yahudi ızgara yapabilirsiniz. Ama bu hafta için anne, bunun özel kalmasını istiyoruz. Başkaları bizi ele geçirmeden önce birbirimizin tadını çıkaralım." Eğilir ve annesinin yanağına bir öpücük kondurur. pcğ geri çektiğinde, annesi başını onaylarcasına sallıyor.

"Memnun oldum Jewel. Seni tanımak için sabırsızlanıyorum. Eminim ailemizin biraz farklı olduğunun farkındasınızdır."

"Oğlunuzun ne kadar farklı olduğunu söyleyebilirim," diyorum gözlerime ulaşmayan tatlı bir gülümsemeyle. Yine de bu onu eğlendiriyor gibi görünüyor ve o da gidiyor. Eli kapıyı arkasından kapattığı anda sol elimi tutuyor.

"Neden yüzüğü takmıyorsun? Lütfen bana onu benim saatlerimle rehin verdiğini söyleme."

Elimi geri çekiyorum. "Bilmeni isterim ki, senden çaldığım tüm güzel şeylere hayran olmaktan daha önemli işlerim var. Senin varlığının etrafında dnmyorum."

"Jewel," diye hırılıyor. "Yüzük nerede?" Hışımla geçip yatak odama girdi. İ çekiyorum, omuzlarım kyor. Burada, ben ve vibratrmle keyifli bir akşam geireceğimi düşünmüştüm. "Yerde mi? Gerçekten mi? Ve bu çiçekler neden her yere dağılmış? Ayieklerini artık sevmiyor musun?"

Odama temizlemeye başlarken yaygara koparıyor. Kapının pervazına yaslanıp onun telaşına bakarak sırtıyorum. Eğer pasaklı biri gibi davranmaya devam edersem, sırf bu yüzden nişanı bozabilir.

Dağınıklığa sinirlenerek başını sallıyor ve kutuyu açıyor. Tırnağımın iki katı büyüklüğündeki mavi kare kesim pırlantayı beyaz altın bir bantla ilk kez görüyorum. Kahretsin, bu çok aşırı.

Elime uzanıyor ama ben hemen geri çekiyorum. "Jewel. anlaşmadır, değil mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve isilik olacaktım gibi hissediyorum.

İstemiyorum.

Bunun geçici bir durum olduğunu biliyorum ama yine de... Kimseye ait olmak istemiyorum. "Artık annem bizi bildiğine göre, bu sadece şüpheleri artıracak.

yüzük takmıyorsun. Silahlarını geri istiyorsan benimle savaş, bana *karşı* değil" diyor. Boğazıma düğümlenmiş gibi duran yumruyu yutmaya çalışıyorum.

"Dizlerinin zerine k," derken buluyorum kendimi.

"Pardon?" Kaşları havaya kalktı. Sanki bu komut çok yabancı ve hayatında hiç kimse ona ne yapması gerektiğini söylememiş gibi. Bu yüzden rahatça eğildim.

"Dizlerinin üstünde. Eğer evlenme teklif ediyorsan, bunu düzgün bir şekilde yapacaksın," diyorum ve talebimin bu saçmalığa son vermesi için yeterli olacağını umuyorum.

Bir an için güç oyununu düşünüyor gibi görünüyor, sonra yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor ve kalbim duruyor. Eli bana bakıyor. Ağzını açıyor ve sonra kapatıyor. Tam yapmayacağını düşündüğüm anda boğazını temizliyor ve kararlılıkla bana bakıyor. Aramızdaki yüzüğü kaldırırken sol elimi kendi elinde tutuyor. "Jewel Diamond, karım olma onurunu bana misin?"

Nefes alamıyorum. Ve ilk defa gerçekten sordu. Emretmedi ya da talep etmedi.

"Yapmamayı tercih ederim," diyorum, mümkün olan en nötr tonu denemeye çalışarak ve sefil bir şekilde başarısız olarak.

Çenesi titriyor. Yüzüğü parmağıma geçirirken tekrar "*Benimle çalış, bana karşı değil*" diyor. Tenime değdiği anda alevler içinde kalmayı bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor. Aslında, gözümü ondan alamıyorum. Eli'nin rahatlatmaya çalışır gibi elimi okşayışını da fark ediyorum.

Boynumda bir tasma da olabilirdi.

"Önünde diz çökmüşken başka bir şey yapmamı ister misin, *nişanlım*?"

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken gülümsüyorum ve onu ayağa kalkması için çekiyorum. Ben saçlarını çekiştirirken o kıkırdıyor. "Hayır. Şimdi gitmeni istiyorum, *nişanlım*."

Onu bıraktığımda bir adım geri çekiliyor ama gitmiyor. Yüzüğe bakmakla o kadar meşgulüm ki onu bu konuda azarlayamıyorum.

Beklentiyle yatağımda bağdaş kurmuş oturuyor.

"Botlarını yatağımdan çek; iğrençsin." Ayağına vurdum.

"Bu hiç hoş değil, değil mi?" diyor ukalaca ve bunu bilerek yaptığını anlıyorum çünkü dün gece ayaklarımı onun gösterge paneline koymuştum. "Nişanımızı kamuoyuna duyurmadan önce temel meselelerimizi halletmemiz gerekiyor. Ailem bir süredir evlenmemi istiyor ama bu işi birdenbire organize ettiğim için biraz şüphelenebilirler. Hiçbir koşulda bunun geçici bir düzenleme olduğunu bilemezler. Ailemle akşam yemeğine çıkmadan önce hikâyemizi netleştirmeliyiz çünkü seni sorguya *checekler*."

"Senin hakkında yeterince şey biliyorum," diyorum. "Nereye gitmekten, kimi becermekten ."

Bileğimi yıldırım hızıyla kavıyor ve beni kucağına çekiyor. Parmakları saçlarımda geziniyor ve sonra bükerek beni yerimde tutuyor.

"Evet, izlemeyi nasıl sevdiğini tespit ettik," diyor çakıllı bir sesle ve ben hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Sahte nişanlının üzerimde böyle bir etkisi olmamalıydı, özellikle de onunla ilgili her şeyden nefret ettiğim için.

Aleti kalınlaşıyor ve yavaş yavaş kıcıma daha sıkı bastırıyor. Dün gece beni duvara nasıl sıkıştırdığını düşündükçe tenimde elektrik dans ediyor. Lucy'nin evinde parmaklarının içimde nasıl hissettirdiğini. Bakışlarım dudaklarına kayıyor. *Hayır, bunu tekrar yapamam.* Gözlerine tekrar baktığımda, "En sevdiğim yemek ne?" derken dudaklarıma baktığını fark ediyorum.

Aleti pantolonuna ve bana karşı zorlanmaya devam ederken doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Nereden bilebilirdim ki?" Fısıldıyorum.

"Bir gün senin amın olacak," diyor ve sıcaklık doğrudan içime akıyor.

Çok kolay olurdu. Bu gerilimin içine girip, beni mahvetmesine izin vermek çok kolay olurdu.

Ama kazanmasına izin veremem.

Yapabilir miyim?

"Sen öyle san," diyorum ama bu ancak bir fısıltı.

Saçlarımdaki tutuşunu gevşetirken kibirli bir gülümseme yayıyor ama beni yerimde tutuyor. Eli açıkta kalan göbeğime doğru ilerliyor ve dövmenin kenarını buluyor. Başparmağını üzerinde gezdiriyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Geçen gün senin için pişirmiştım," diyor dikkati dağılmış bir şekilde, belli ki dövmemle daha çok ilgileniyor.

"Tavuk mu?" Ben soruyorum, o da başıyla onaylıyor.

Acaba bu gerilime boyun eğip onu sistemimden çıkarsam parmakları daha aşağıya inse nasıl olurdu?

"Büyükbabam benim için yapardı." Sessiz kalıyorum ve o dudaklarını yalayarak gözlerime bakıyor. "Seninki ne?"

"Ben veganım," diyorum sırtarak.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor ve bu adamın bir canavar olduğuna inanmak zorlaşıyor. Bu kadar parlak ve güzel bir şey gerçekten suçtur. "Sen lanet bir yalancısın."

Zor yutkunuyorum.

"Tarçınlı rulo," diye itiraf ediyorum, ellerimi nereye koyacağımın emin değilim. Ellerimi onun üzerinde herhangi bir yere koymak istemiyorum çünkü kendimi kontrol edip edemeyeceğimden emin değilim, bu yüzden bacaklarıma koyuyorum ve bunun beni ne kadar itaatkâr hissettirdiğinden nefret ediyorum. Fark etmiş gibi görünüyor.

"Neden?" diye sorar.

İç çekiyorum, tüm bu sorulardan rahatsız oluyorum. "Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız?"

"Evet. Tabii bunu ikimiz için de mahvetmeyi ve silahlarını geri almamayı planlamıyorsan." Ve göt herif intikam hırsıyla geri döndü. Kotumun içine giren sertleşmiş sikine duyduğum tüm merak yok oldu. Ama sanırım ona bu kadarını söylemenin bir önemi yok. Beni incitecek bir şey yapmayacak.

"Babam cumartesi günleri beni atış talimi için dışarı çıkarırdı. Kendisi için bir kahve, benim için de sıcak çikolata alırdı ve tarçınlı çöreği de paylaşırdık. Babam temiz beslenme ve vücudu besleme konusunda çok katıydı. Bu yüzden tarçınlı ruloyu her düşündüğümde aklıma bir ikram ve onunla geçirdiğim zaman geliyor."

Onun yanında yavaş yavaş daha savunmasız hale geldiğim fikri beni sinirlendiriyor.

Ona bunu söylediğim için
nefret ediyorum. Bu işi
kabul ettiğim için nefret
ediyorum.

Silahlarımı geri istiyorum ve istiyorum. Bu
şehri de, Eli Monti'yi de sikeyim.

"Bana kızdığında alnında sert çizgiler oluşuyor, biliyor muydun?" Alnıma hafifçe vuruyor. Elini savuruyorum ve onu tersliyorum.

"Öyleyse neden kalıcı bir anı yaratmıyoruz? Bu akşam bir iş için bana katılın."

"Meşgulüm." Onu itmeye çalışıyorum ama o beni yerimde tutuyor. Çenemi kavırıyor ve başparmağıyla çeneme hafifçe vuruyor. Ve Eli ile *fena* halde sığıtığımı biliyorum çünkü şu anda beni kollarında esir tutan adamdan etkilenmemeliyim, hele hele onun sertleşmiş sikinin üzerine oturmamalıyım.

"Peki ya sana silahlarla ilgili olduğunu söylesem?" diye soruyor muzip bir ses tonuyla. İçimdeki heyecan ışığını hissedebiliyorum ama bunu gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Ne işi?" Umursamazca soruyorum. Sert başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor ve ben keskin bir nefes alıyorum.

"Sadece sıkıcı bir borç tahsilatı."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne kadar da mafyasın."

"Ne kadar da . Hatta seni sevdiğin bir hediyeyle ödüllendireceğim."

Şüpheyi arkama yaslandım. "ne var?" "Sen

benim nişanlımsın; bir bit yeniği yok."

"Asıl sorun nişanlın olmak," diye küstahça karşılık veriyorum.

Ağzının köşesi biraz yukarı doğru eğiliyor. "Bana mafyayla ilgili şeylere en ufak bir merakın olmadığını , Kedicik." Eğiliyor ve kokumu içine çekiyor. "Pervasızlık ve kötü seçimler kokuyorsun."

Onu iterken kıkırdamadan edemiyorum. "Aww, nişanlım beni gerçekten görüyor. Bana sorarsan hâlâ aptalca geliyor."

"Evet, ama ben yapmadım. O dar derileri tekrar giymek isteyebilirsin." Beni yavaşça itiyor ve kapıya yöneliyor, çıkarken sikini düzeltiyor, onu takip etmemi bekliyor. Ellerimi havada sıkıyorum, bu pisliği boğazlamak istiyorum. Sonra yüzük ışığı yakalıyor ve birinin nişanlısı olmanın ne kadar korkunç bir şey olduğunu bir kez daha hatırlıyorum.

Oturma odasında bir kez daha etrafına bakınırken geniş sırtına bakıyorum. Sanırım insanların onu takip etmesine alışmış ve benim öyle bir tip olmadığımı hâlâ fark etmemiş.

Jesel

I takip ettim, istediğim için değil, hayatım tam anlamıyla buna bağlı olduğu için.

Kendimi bu durumdan kurtarmak istiyorsam Eli ve ailesi hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyor. Ayrıca, Eli'nin silahlı çatışma olduğu konusunda yalan söylemediğini varsayarsak, biraz stres atmaktan zarar gelmeyeceğini düşündüm. Bu genellikle seğiren sinirlerimi durma noktasına getirir.

Ayrıca bu gece Lucy'nin evinde genellikle iş yaptığını biliyorum, bu da bana malikanesine girip silahlarımı bulup bulamayacağıma bakmak için zaman verebilir. Onları bir yere saklıyordur ve aramaya başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor. Bu gece ayrıca genellikle parmağımdaki yüzükten ve dün gece yaptığı cesur açıklamadan memnun olmadığını tahmin ettiğim seks arkadaşını ziyarete giderdi.

Yine de, o ihtiyaçları olan bir adam ve ben de bu ihtiyaçları karşılayanın ben emin olmaya kararlıyım.

Araba yolculuğumuz çoğunlukla onun bana sevdiği ve sevmediği şeyleri anlatmasıyla geçiyor. Ben de çok derine inmediği sürece bazılarına cevap veriyorum. Çok kişisel hissettiren sorulara cevap vermiyorum.

Eli, herhangi bir uyarıda bulunmadan ya da bağlamdan kopararak iskeledeki bir deniz ürünleri restoranına yanaşır. Burası tektir ve akşamın beşinde hâlâ kapalı görünmektedir. Dışarıda sadece birkaç araba park etmiş, onlar da büyük olasılıkla çalışanlara ait. Buranın sıradan bir restoran olmadığını hemen anlıyorum.

Eli eğiliyor ve kibirli bir gülümsemeyle elini bacaklarımın arasına koyuyor. Koltuğumun altından küçük bir çanta çıkarırken irkiliyorum bile. Fermuarını açtığında, içinde bir dizi silah ve bıçak görüyorum.

Hay sikeyim. Keşke bunca zamandır koltuğumun altında olduğunu bilseydim, çünkü buraya gelirken beynini dağıtabilirdim, özellikle de düşünce tarzımı biliyormuş gibi küstahça gülümsediği için.

"Bunu al ve üzerimde kullanmaya kalkma, Kedicik. Bunu yaparsan ailemin seni bulup öldürmesine hazırlıklı ol. Ve güven bana, nerede olursan ol seni bulacaklardır." Bana bir silah uzattı ve ben de onu kot pantolonumun kemerine soktum. Deri pantolonumu bilerek giymedim, artık manzarayı ne kadar beğendiğini biliyorum. Tamamen isteyerek gelemezdim. "Ayrıca, küçük anlaşmamız sırasında bana karşı geldiğin an, silahlarını yok edeceğim."

"Ölürsen bunu yapamazsın," diye hatırlatıyorum ona. Sanki bu herif onu öldürmek için kiralandığını unutup duruyor. Yine de onu öldürme emri geldiğinde tereddüt etmeyeceğimi söyleyemem... çünkü silahlarıma gerçekten ihtiyacım var.

"Ah, ama yapabilirim. Bana bir şey olursa ikizlere bununla ilgilenmelerini emrettim," diyor arabadan inerken.

Gözlerimi devirerek "Tabii ki var," diyorum. Arabanın etrafında dönüyor ve önümde durup elleriyle yanaklarını sıkıyor.

"Bana bir kez daha gözlerini devirersen seni tokatlarım," diye uyarıyor.

"Bana izinsiz dokunmaya devam edersen, bir dahaki sefere içkine müshil koyacağımdan emin olabilirsin," karşılık veriyorum, ama yanaklarımı ne kadar sert sıkıldığı için zor anlaşılıyor. Gülümsemeye .

"Bu biraz çılgınca olabilir, canım. Bunu ilk karılık denemen olarak düşün." Yanaklarımı serbest bırakıyor ve ben ukalaca bir sözle karşılık veremeden tavrındaki değişimi fark ediyorum. Her türlü şakacılığı gitmiş, canavar yüzeye çıkmıştı.

Tamam, ciddi bir mafya işindeyiz.

Restorana doğru adım atıyor ve ben de ne bekleyeceğimi tam olarak bilmeden onu takip ediyorum. Sadece birkaç kişiyi korkutmak için mi buradayız? Bir şeyler takas etmeye mi? Eli Monti ile her şey mümkün.

Kesinlikle ev sahibi olmayan iri yarı bir adam bize kapıyı açıyor. Bir tür güvenlik görevlisi olduğu belli ve ben odayı şöyle bir tarıyorum,

bir tür haydut inine girdiğimize hiç şüphem yok. Ancak burası gerçek bir restoran. Duman burun deliklerime hücum ediyor ve tek kaçış yolumuza dönüp baktığımda pencerelerin karartılmış olduğunu fark ediyorum. Bu neden içeriği göremediğimizi açıklıyor.

Eli bir masada oturmuş poker oynayan üç iri adamın yanına doğru yürüyor. Onun altı adım gerisinden geliyorum ve hafif bir adrenalin vızıltısı içimi dolduruyor.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Eli bir kadına nasıl kur yapılacağını biliyor.

Neye bulaşmak üzere olduğumuzu bilmemenin heyecanı ve beklentisi beni çok zorluyor ve bir tür aksiyon olması için yalvarıyorum. Geçen ay içinde durgunlaşan sıradan hayatımdan bir tür kurtuluş. Ta ki bir mafya varisi dünyayı alt üst etmeyi kendine görev edinene kadar.

İskambil oynayan adamlar ona bakıyor ve sonra aynı hızla, sanki şehirdeki en güçlü adamlardan biri değilmiş gibi onu görmezden geliyorlar. Onu izlerken anladığım kadarıyla, o da babası kadar ölümcül. Ama ona davranışlarına bakılırsa, sanki babasının yerine burada olmasından memnun değiller ve bunun yaşıyla ilgili bir şey olduğunu hissediyorum.

Bu adamlar altmışlı yaşlarında görünüyorlar.

"Evlat, neden geldin?" İçlerinden biri nihayet ona hitap ediyor, bakışlarına karşılık vermediği için hâlâ saygıdan yoksun. Yaşlı adam elindeki kâğıtları incelerken bir bardak altın sıvıyı dudaklarına götürüyor.

Eli, "Dee, borcun var ve gecikmiş borcun var," diye yanıtlıyor.

Dee adındaki adam purosunu söndürmeden önce bir nefes çeker ve sonunda Eli'a döner.

"Yıllardır buraya gelip babanın kirli işlerini yapıyorsun. Ve ödeme yapıyorum, değil mi?"

"Yapıyorsun, ama her zaman sınırlarını zorluyorsun. Ve açıkçası Dee, henüz kafana bir kurşun sıkmamamın tek nedeni babamın yapmamamı istemesi. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum; şu anda yetki onda değil."

Dee kıkırdarken bu durumla eğleniyor gibi görünüyor. "Ne o, ergenliğe falan mı girdin evlat?" Dee parmaklarını şıklatıyor ve şef olmadıkları belli olan iki adam sağ taraftaki mutfaktan çıkıp Eli'ye doğru ilerliyor. Kapının etrafında dolaşan iki güvenlik görevlisi de arkadan bize doğru yaklaşıyor.

Kalp atışlarım hızlanırken adrenalin kısa aralıklarla geliyor. Lanet olsun, elimizde bir dövüş olabilir. Yakın dövüşün farklı bir heyecanı var. Uzak mesafeyi tercih ederim çünkü güvenliğimi sağlarken yakın mesafeden birini öldürmenin verdiği tatmini aynı seviyede yaşatır. Ama yakın dövüş tamamen farklı bir heyecan uyandırıyor. Çünkü hayatım tehlikede. Keşke bu işe bulaşmasaydım ama kendimi en canlı hissettiğim an bu.

Adamları bize doğru ilerlerken Dee, "Kendi evimde tehditleri hoş karşılamam," diye açıklıyor.

Şimdi, masadaki diğer iki adam nihayet bize dikkatlerini veriyor, ancak endişeli görünmüyorlar, sadece şu anda ortaya çıkan sahneyi merak ediyorlar.

Ancak güvenlik görevlilerinin yaptığı hata sadece Eli'ı hedef alıyor. Sadece bir tanesi bana bir bakış attı ve aynı hızla beni başından savdı. Hep aynı şey; erkekler çok geç olana kadar beni ciddi bir tehdit olarak görmüyorlar. Mutfaktan çıkan adamlardan biri silahını kaldırıp Eli'nin kafasına doğrulttu.

"Sırada siz varsanız belki de Monti hiyerarşisinde bir değişiklik olması gerekiyordur. Büyüklerine saygı göstermelisin. Seni yerde öldürmeliyim," diyor Dee, sanki büyük bir içgörü sunuyormuş gibi rahatça. Eli, "Ama zaman nişanımı çok kızdırırsın," diye cevap veriyor ve o zaman beni gerçekten fark

etmiş görünüyorlar. Dee'nin kaşları şaşkınlıkla kalkıyor, muhtemelen Çünkü . benim ani

GİRİŞ ve büyük olasılıkla ne kadar alakasız bulduğunu. Tekrar söylüyorum, bunu çok geç öğrenebilir.

beni görmezden gelme hatası.

"Üzgünüm, yürüyen bir ölü seçtin, tatlım. Seni birlikte gömeceğimizden emin olabilirsiniz."

Eli omzunun üzerinden bana bakıyor, kafasına silah dayanmış gibi görünüyor.

"Lanet olsun, gerçekten katılmak zorunda mıyım?" Bıkkınlıkla soruyorum. Mafya işlerine bulaşmayı sevmem ama babam birazdan olacaklar yüzünden mezarında dönecek. Ve her zamanki gibi, hayatım için her zaman bir risk var. Bu yüzden kalbim göğsümde çarpıyor ve vücudumda karıncalanmalar başlarken nefesim derinleşiyor.

Hedef. Hedef. Hedef. Hedef.

"Silahlarınızı , değil mi?" Eli gülümseyerek sorar.

Birçok şey istiyorum. Özellikle silahlarımı. Ama şu anda buradan canlı çıkmak istiyorum. Vücudum, annemin her zaman onaylamadığı katil içgüdüleriyle . Bana doğal olmadığı söylenen parçam.

bayağı. Toplum bunu hoş karşılamazdı. Babam askeri bir tarzda yönlendirmeye çalışsa da bunu teşvik etti. Belki de her ikisi için de bir hayal kırıklığıydım. Yine de, bu adam bunu çok zahmetsizce ortaya çıkarıyor. Yüzüme tam olarak anlayamadığım sadist bir gülümseme getiriyor. Sonunda sorumlu adama dönüp bakıyorum.

"Üzgünüm Bay Dee, ama ne yazık ki nişanlımı hâlâ kullanıyorum." Ben silahımı kaldırmadan önce alnı şaşkınlıkla çatlıyor ve kaos patlıyor.

Eli

I Ölümcül olduğunu hissediyordum ama onu iş başında görmek, kafama bir silah doğrultulmuş olsa bile sikimi sertleştiriyor. Kişiliğindeki hızlı değişimi izlemek, şimdiye kadar gördüğüm en seksi ve en güçlü şey. Göz açıp kapayınca kadar, mütevazı bir kadından Vahşi bir hayvan ve hastalıklı bir gülümsemeye silahını kaldırıyor.

Bakışlarının katil bir niyetle parladığını gördüğüm an, ben de ona karşılık veriyorum. Yıldırım hızıyla, silahı kafama dayayan eli kavıyorum ve silahı çalışıyorum, bu onu gafil avlayan basit bir manevra. Solumdaki adamı indirip kendisine en yakın olana dönerken ilk kurşunun patladığını duyuyorum. Yere düşmeden önce silahını çıkaracak zamanı bile olmuyor.

Silahın namlusunu bana doğrultan adamın kafasına dayadım ve tetiği çektim. Dee'nin yanındaki iki yaşlı adam kendi silahlarını çekerken, iki el ateş ettim ve Dee sinerken her birini alnının ortasından vurdum.

Jewel'in arkasını korumak için dönüyorum ve aynı anda ateş ediyoruz, bizim adamı göğsünden, diğerimiz de kafasından vuruyoruz. Saniyeler içinde odada hayatta kalan üç kişi sahte nişanlım, otoritemi sarsmakta bir sakınca görmeyen yaşlı adam ve bendim.

Bakışları odayı tarıyor ve bana doğru döndüğünde hemen silahımızı birbirimizin kafasına doğrultuyoruz. O kehribar gözleri parlıyor

İçinde sık sık gördüğüm kaplanın vahşi doğasıyla, ileri geri volta atıyor, serbest bırakılmayı bekliyor.

Çok güzeldi. O kadar benim ki.

"Karım olacağın için çok mutluyum," diyorum kibirli bir gülümsemeyle. Kahretsin, sikim taş gibi oldu ve rahatlamaya ihtiyacım var. Kan kokusu odayı dolduruyor ve tek yapmak istediğim, birlikte yarattığımız katliamın içinde yuvarlanırken onun amına sertçe girmek.

"Siktir git," diye karşılık veriyor. Damarlarında dolaşan adrenalini hissedebiliyorum. Bu aslında bir test, çünkü Dee'ye bilerek sırtımı döndüm, kendi silahını çekerse beni gerçekten koruyup korumayacağını merak ediyorum. Bakışları, cevabın evet olabileceğinden şüphelenmeme yetecek kadar çok kez ona kayıyor.

Onun alanına giriyorum ve silahımı yavaşça indiriyorum. "Onu şimdi geri alacağım," diyorum silahı elinden almaya giderken. Sanki tüm eğlencesini elinden alıyormuşum gibi silahı bırakmakta tereddüt ediyor. Ve ben sadece onu kendime çekmek istiyorum. İçindeki o vahşi yaratığı boğmak ve tüketmek.

"Bende yoksa seni nasıl koruyabilirim?" diye soruyor uğursuz bir gülümsemeyle.

"Sırtımı dönmekten endişe ettiğim kişi o değil," diye itiraf ediyorum. Övgüm karşısında şaşırmış gibi keskin bir nefes alıyor. "Ayrıca, korunmaya hiç ihtiyacım olmadı. Hepsini alabilirdim. Ama seni test etmem gerekiyordu, Kedicik."

Yerde ölü yatan adamlarına bakan Dee'ye döndüğümde, "Sen tam bir pisliksin," diye mırıldanıyor.

Keşke bana böyle hitap etmesinin ne kadar hoşuma gittiğini bilseydi. "Şimdi arabaya doğru gidebilirsin, Kedicik. Ben burayı bitiririm."

Elini havaya kaldırdı, açıkça kızgındı ve ben onun hayal kırıklığını anlayabiliyordum. Zirvede olmanın ve onu serbest bırakacak hiçbir hedefin kalmamasının nasıl bir şey olduğunu bilirim.

"Bu saçmalık. Artık bana yeni bir kıyafet borçlusun; her tarafım kan içinde," diye homurdanarak binadan çıkıyor. Arkasından bakıyorum, dar kışının restorandan çıkışını izlerken boynumdaki bir kordon ne kadar bükülürse o kadar geriliyor.

"Şimdi, bunu son derece hızlı yapacağım. Benimle şimdi anlaşıyorsun, Dee. Seni ve aileni öldürmeyi seçersen, öldürürüm. Bugün ailem hakkında söylediklerin küfürdü. Ama bunu görmezden gelmeye hazırım.

adil bir anlaşmaya varırız." Aslında bunu görmezden gelmeye niyetim yok. Onu öldürmeye niyetliyim. Ama önce, kazanılacak para var. Anlaşmalar yapıp imzalandıktan sonra, bir hafta içinde ölmüş olacak.

İhaneti ya da sadakatsizliği affetmem.

Öldürücü gücüm sadece bunu kısa tutmak istediğim gerçeğiyle seyreliyor, böylece kendimi dışarıda beni bekleyen kadına gömebiliyorum. Derimin altında hafif bir vızıltı mırıldanıyor, övgülerimi ve zaferimi söylüyor.

"Ne istersen," diyor hızla, ölen ortaklarına kocaman gözlerle bakarken. Hafızam beni yanıltmıyorsa, sanırım kuzenleriydi. Önemli değil.

"Mükemmel. Bugünden itibaren mevcut işlerinizin yüzde altmışını alıyoruz, yeni işlerinizin ise yüzde otuzunu alacağız."

"Bu haraç almaktır!" diye çıkışır.

Silahı kafasına dayadım. "Ölü bir adam mezardan şikayet edemez."

Alt dudağı titriyor ve yüz ifadesini öfke dolduruyor. Boğazını temizler. ". Sana bir tavsiye evlat: Yolun boyunca düşman edinmek doğru yol değildir."

"Düşman olduğumuzu kim söyledi, Dee? Ben sadece hoşgörü göstermem ve parayı severim."

Boston'da bir motosiklet kulübü olan The Boston Delinquents ile iş yaptığını ve para kaynaklarını araştırmaya niyetli olduğumu yeni keşfettiğimi düşünürsek ne mükemmel bir zamanlama.

"Ayrıntıları göndereceğim ve acele bir şey yapmamanızı şiddetle tavsiye ederim. Kaç adamınız olursa olsun, sahip olduğunuz ve sevdiğiniz her şeyi yok etmek için bir ordu getireceğim. Bir dahaki sefere bu pisliği temizlemek için sadece ben ve nişanlım gelmeyeceğiz."

Konuşacak olur ama aklına daha iyisi gelir ve hiçbir şey söylemez.

"Şimdi müsaadenizle nişanlımı alışverişe götürmem gerekiyor çünkü kıyafetlerine erkek kanınız bulaşmış."

Jesel

TEli restorandan dışarı adımını attığı anda ateş ettim. Ona en yakın pencere patlıyor, ama o hiç irkilmiyor. Koltuğumun altındaki çantada bırakılan silahı çok sevdim.

Otopark karanlık ve ürkütücü bir sessizlik içinde, ama yine de bana attığı etkilenmemiş bakışı görebiliyorum ve uzaktan kıyıya vuran dalgaların sesini duyabiliyorum.

"Beni öldürecek olsaydın, ıskalamazdın," diyor kendinden emin bir şekilde, uzun adımları aramızdaki mesafeyi yiyor, ta ki tam önümde durup silahı tutan elimin bileğini yakalayana kadar. Beni arabaya çarpıyor ve ben irkiliyorum ama aynı ölçüde ona karşı koyuyorum. Adrenalin içime işliyor ve hakimiyet için savaşırken etrafımızdaki hava çatırdıyor. Kalçalarını bana doğru itiyor ve dudaklarım pantolonunun arkasındaki sikiğin şişkin baskısı karşısında şaşkınlıkla aralanıyor.

"Orada eğlendin mi, Kedicik?"

"Ufak bir uyarı iyi olurdu," diyorum, tenimde oluşan karıncalanmaları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Beni ne kadar sertleştirdiğini görüyor musun?" diye homurdanıyor. İçimi bir sıcaklık gölü kaplıyor ve kalçalarımın arasında düşük bir ritim uğuldamaya başlıyor. Bakışları yüz hatlarımda geziniyor ve sonra uzaklaşıyor. "Kimsenin seni böyle kızarmış görmesini istemiyorum. Arabaya bin."

Bu ani değişim beni şaşırttı. Bekle. Başka bir şey mi olmasını istiyordum? Bedenim ihtiyaç ve heyecanın kafa karıştırıcı, telaşlı bir karışımı.

Atış yapmak genellikle bana yüksek ve ardından sakın, rahat bir his verirken, şu anda söndürmenin hiçbir yolu olmadan yanıyormuşum gibi hissediyorum.

Yerime oturuyorum ve emniyet kemerini bağıyorum, endorfin patlaması yüzünden arabanın içinde kıpır kıpır oluyorum.

Araba kaygan yolda savrulurken kendi emniyet kemerini takma zahmetine bile girmiyor.

"Yüzündeki ifadeyi görebiliyorum. Öldürdükten sonra kafan güzel oluyor, tıpkı benim gibi" diyor.

Bakışlarım onun sikine kayıyor. "Bilmiyorum," diye yalan söylüyorum. O kadar hızlı sürüyor ki beni nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Vücudum üzerimden atamadığım bir vızıltıyla kaplanıyor ve bunun yanımdaki bu güçlü bir ilgisi var, bana karşı hiç rekabet etmediğim bir gerilim seviyesiyle beni itiyor.

Doğuştan bir katil.

"Emin misin? Çünkü eğer benim gibiyseniz, öldürdükten sonra sevişmek en iyi kafayı bulmaktır."

"Seni becermeyeceğim." Ama bu ancak bir fısıltı ve kalçalarım otomatik olarak birbirine kenetleniyor. Bunu kesinlikle fark ediyor ve boğazımdaki yumruyu zorlukla bastırabiliyorum. Şu anda kontrolün her zerresi için kendime karşı savaşıyorum. Beni hangi lanet büyüünün etkisi altına soktu?

Silahlarımı ateşledikten sonra hiç kimseyle yatmadım. Ve geçmişte becerdiğim erkeklerin hepsi tek gecelikti.

"Seni becermek istiyorum," diyor arabayı sertçe döndürerek. Yoldan sapıyoruz ve bir ağaç sırasına çarpmadan önce frene sertçe basıyor. Sonra bana döndü. Ayın ışıkları ve arabanın loş ışığı yüz hatlarına uğursuz bir gölge düşürüyor.

Güzel olduğu kadar korkutucu da.

Kalbim güm güm atıyor ve başka tarafa bakamıyorum. Amım zonkluyor ve onun yoğunluğu altında sakat kalıyorum.

"On dakikalığına ateşkes ilan edebilir miyiz?" diye soruyor nefes nefese. "Ateşkes mi?" Dudaklarına bakarak soruyorum.

"Bir serbest bırakma," diye söz veriyor. "Sen bir korkak gibi kaçmadan önce Lucy'nin evinde o gece başladığımız şeyi bitirelim."

Kışkırtması karşısında içten içe gerildim. Ben daha konuşmadan, "Arabadan in" diye emretti. Ve sonra kendini koltuğundan kaldırıp kaputun etrafında dönüyor, kapımı açmak için acele ediyor. Ani bir netlikle fark ettim ki

Daha önce hissettiğim hissedilir gerginlik tek taraflı değildi. Bizi yolun aşığına götürmesinin tek nedeni, dikkatimiz dağılırsa tehdit oluşturmamaktı.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Aklım mantığım bu konuda onunla savaşmam gerektiğini biliyor. Eğer teslim , ona sadece istediğini vermiş olacağım.

Gücümü teslim etmiş olurum. Ama bir yanımda ondan beslenmeye susamış durumda. Bu kadar güçlü bir adamın tadına bakmak ve onun cinsel dürtülerinin benimkilerle dans etmesini sağlamak. Ben Daha önce hiç onun gibi bir adamla birlikte olmadım ve bunun beni mahvedeceğini hissediyorum.

Kahretsin, ben zaten mahvoldum.

Elini bana uzatıyor ve ben ağzımı ıslatmaya çalışıyorum, öldürmenin verdiği vızıltı hala en yüksek seviyede. Emniyet kemerini açarken doğru düzgün düşünemiyordum.

"Bunu yaparsam bana bir iyilik borçlu olacaksın," diyorum.

Hınzırca gülümsüyor. "Sonsuza dek pazarlık. Sana silahların dışında her şeyi veririm. Şimdi dudaklarını sikime koy." Elini tutuyor ve beni kendine çekiyor. Arka plandaki okyanus dalgalarının sakın ritmi ve üzerimizde parlayan ay, aramızda çatırdayan cinsel gerilimin tam tersi.

Kaçmalıyım.

Eli kalçamı sıkıca kavıyor ve ereksiyonunu hissedebilmem için beni ona doğru itiyor. Benden küçük bir inilti kaçıyor ve şimdi bundan kurtulabileceğimi düşünmek için çıldırıyorum. Beni arabaya yaslıyor, ben sakinin üstünde dengede dururken eli kırımın altında geziniyor. Bir an için ne yapacağımızı bilemeden birbirimize bakıyoruz. İkimizin de içinde bir çeşit yeni uyanış gerçekleşiyor.

Arzunun sisi içinde net düşünmek zor, ama bir şeyden eminim: Bu adamı istiyorum.

Yapmamam gerekse bile.

"Seni öldürmek zorunda kaldığımda bunu kişisel algılama, tamam mı?" Nefes nefese söyledim.

Parmakları sahiplenici bir şekilde saçlarımda geziniyor ve şeytani bir gülümsemeyle beni esir alıyor. "Beni istediğin kadar öldürmeye çalışabilirsin. Hiçbir şey beni *bana* ait olan bu amdan uzak tutamaz."

Ve sonra dudakları benimkilerin üzerinde. Onun ilkel doğası benimkiyle buluştuğunda bir uyarılma patlaması beni bombardımana tutuyor. Dili benimkine baskı yapıyor ve ben tamamen kafese alınıyorum, onu almaya zorlanıyorum. Her şeyini. Bu sadece bir öpücük değil; tam bir sahiplenme.

Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum ve küçük bir inilti duyuyorum.

Onu
istiyorum.

Ona
ihtiyacım
var.

Derimin altındaki bu ateşli vızıltıyı yatıştırması için ona ihtiyacım var. Dokunduğu her şey canlanıyor. Ağızlarımız birbiri için o kadar çaresiz ki, sanki aynı hava boşluğu için savaşıyoruz.

Hay sikeyim. Başım belada.

Öpüşmemizde hâkimiyet için onunla savaşıırken içimde bir sıcaklık birikiyor. Sırtımda serin havayı hissettiğimde gömleğini yukarı itiyorum, beni kaputun etrafına taşıyor ve yatırıyor. Ceketini çıkarıp yere atarken öpüşmemize ara vermiyor.

O kotumu çözerken ben kalçalarımı kaldırıyorum. Umutsuzca gömleğinin düğmelerini açıyorum, içimdeki bu pervasız enerji her neyse onu sakinleştirmesi için dua ediyorum. Sanki tek çözüm oymuş gibi ondan besleniyorum.

Kot pantolonumu indirip ceketinin yanına bırakırken dudaklarımız birbirinden ayrılıyor. Tepemde dikiliyor, gömleği ve saçları darmadağın, kuduz bir canavar gibi bana bakıyor. Giydiğim kırmızı danteli fark ettiğinde burun delikleri alevleniyor. Bakışlarım kalçasında asılı duran küçük kılıfa takılıyor ve o da fark ediyor.

"Pençelerin yetmiyor mu, Kedicik?" diye alay ediyor, kemerini yavaşça çözüyor, dayanamadığım bir tempoyla benimle alay ediyor. "Bana o güzel göğüslerini göster."

"Seni öldürmeyeceğimden ne kadar eminsin?" Üstümü çıkarırken hınzır bir sırıtişla soruyorum, eşleşen kırmızı bralette ortaya çıkıyor.

Önce kılıfı sonra da gömleğini çıkarıyor. Pantolonunu indirirken bıçağı tutmaya devam ediyor ve kalın sikini görünce amım sulanıyor. Aletini daha önce görmüştüm, hatta sayısız fotoğrafını çekmişim ama bu ana kadar, o önümde dururken, ilk kez yakından ve kişisel olarak görememişim. Çok büyük. Damarlar pürüzsüz derinin altında agresif bir şekilde kabarıyor.

Bıçağı bilerek ve yavaşça kınından çıkarıyor ve kalp atışlarım heyecan ve tehlikenin bilinmeyen karışımıyla hızlanıyor. Ayaklarımı arabanın ön tarafına doğru uzatıyorum, böylece sırlıklam külotumu net bir şekilde görebiliyor. Bacaklarımın arasına giriyor, bakışları vücudumda geziniyor.

"Çok güzelsin amına
koyayım." Kalbim şaşkınlıkla
çarpıyor.

Başparmağı kalçamdaki neon mavisi dövmeye sıkıca bastırıyor ve sanki her santimetrekaremi ezberlemiş gibi bana bakıyor. Eli belime dolanıyor ve sanki gücünü kontrol edemiyormuş gibi beni sıkıca kavıyor. Bıçağı dövmeyle aynı kalçama doğru kaldırıyor ve külotun ince kemerini kesişini izlerken içime çekiyorum.

Bıçağın ucunu kasıtlı olarak derime batırıyor ve derimde bir kan damlası oluşurken nefesimi emiyorum. Her okşayışına o kadar uyumluyum ki, iğne batması anlık olarak beslenebildiğim tek şey, kendi içinde bir rahatlama gibi hissediyorum.

Sonra bıçağı elinde çeviriyor ve kolaylıkla yakalayıp sapından tutarak bana uzatıyor.

"Henüz beni öldürmeye hazır olduğunu sanmıyorum, Kedicik," diyor bıçağı bana doğru uzatırken.

Parmaklarımı yavaşça onun etrafında kıvrıyorum. Her şeyim ona o kadar bağlı ki, sanki birimizin nerede başlayıp diğerimizin nerede bittiğini bilmiyorum çünkü Eli bir muamma. Ona doğru çekilmemem gerektiğini bildiğim ama inkar edemeyeceğim bir varlık.

Üzerime eğildiğinde bıçağı yavaşça boğazına doğru kaldırıyorum ve dudaklarına şehvetli bir gülümseme yayılıyor. "Neden bıçağı bırakmıyorsun, Kedicik, böylece tadına bakabilirim."

Önerdiği şeyi yapmak için hiçbir harekette bulunmuyorum. O da daha fazla eğiliyor ve boğazını bıçağa doğru yaklaştırıyor. Şahdamarında beliren küçük kırmızı çizgiyi büyülenmiş gibi izliyorum. Ama beni tekrar içine çeken gözleri oluyor -ay ışığında çarpıcı bir gümüş.

"İçimden bir ses bıçağı çıkarmamı istemediğini söylüyor."

Parmakları iç uyluğumda gezinirken küstahça sırtıyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. Dudakları bir kez daha benimkilere değiyor ve bu sırada kendini bıçağa daha da bastırıyor.

"Bu gece ölü bir adamla yatmak istemediğinden neredeyse eminim."

"O zaman ölme," diye küstahça karşılık veriyorum, sonra amımı iki parmağıyla doldururken keskin bir şekilde nefes alıyorum. Nefesimi alırken dudakları dudaklarıma çarpıyor ve iki yeni baskıyla uyarılıyorum: susuzluk, özlem ve bir çıkışa ihtiyaç duymak. İçimde uğuldayan tüm bu enerjinin boşaltılması gerekiyor ve bunu yapabilecek tek kişinin Eli olduğunu biliyorum.

Bıçak onu tekrar bıçaklarken dudağımı ısırıyor, ondan hafif bir hırıltı geliyor ve ben inliyorum, açlıkla daha fazlasını istiyor ve buna ihtiyaç duyuyorum. Kenarım

Bıçağı daha derine soktuğumda, diğer eli boğazıma dolanıyor ve daha derine inmemem için beni uyararak nefesimi kesiyor.

Dudaklarıma karşı sıcak bir şekilde nefes alırken onun tarafından tüketiliyorum. "Bak şimdiden benim için ne kadar ıslaksın, Kedicik. Ne kadar da iyi bir kızsın."

Ulaşamayacağım bir yere adım atıyor ve ben sinirle hırlıyorum, ta ki bakışlarım onun okşamaya başladığı sertleşmiş sikine kilitlenene kadar. Ayak bileğimden tutup beni arabanın önünden aşağı çekerken boynundan kan damlıyor. Neredeyse düşüyordum, ama o giriş yerimde dururken kıcıımı havaya kaldırıyor.

"Bu sikin seni doldurmasını istiyor musun?" diye soruyor, hâlâ tembelce kendini okşayarak. Amım doldurulmak için çarpıyor ve bedensel arzularımı görmezden gelebilecek kadar aziz değilim.

"Evet," diye itiraf ediyorum.

Kaşları yara iziyle birlikte güzelce ikiye ayrılmış. "Ne kadar da iyi bir kızsın." Sikini kıvrımlarıma sürtüyor ve ikimiz de şaşkınlıkla bakıyoruz. İçime nasıl sığacak ki?

"Bugün bütün o adamları öldürürken eğlendin mi?" diye soruyor ereksiyonunun üzerine sularımı yayarken. Ağır nefes alıyorum, vücudum adrenalinle titriyor.

"Yüzünün her yerinde yazıyor. Kabul etsen de etmesen de biz aynıyız, Kedicik. Öldürmenin heyecanı. Yüksekliğin enerjisi. Sonrasında rahatlama ihtiyacı."

"Sadece bu seferlik bir ateşkes," diye nefes alıyorum, huzursuzca kıpırdanarak onu kendime çekmeye çalışıyorum.

Kibirli bir gülümseme takındı. "Kendine bunu söylemeye devam et, Kedicik." Kalçamı kavıyor ve nefesimi tutuyorum. "Seni sikimle kazığa oturturken bana bak," diyor ve ben de aynen dediğini yapıyorum.

Acı o kadar keskin ve patlayıcı ki, onun büyüklüğünden dolayı homurdanıyorum. O beni yerimde tutarken destek için kollarımı boynuna doluyorum. Bu lanet adam. Bu muamma. Gözlerine bakmadan duramıyorum çünkü sanki her parçamı görüyor ve bu heyecan verici olduğu kadar korkutucu da.

Çekiyor ve sonra aynı noktaya tekrar vuruyor, sessizce bir inlemeye dönüşen başka bir tıslamayı tetikliyor. Tekrar dudaklarıma yapışıyor ve birbirimizin homurtularını ve iniltilerini yutarken sevişmemiz umutsuz bir hal alıyor. Genelde öpüşmem ama bu uhrevi tanrı haraç istiyor.

Elimdeki bıçak omzuna saplanıyor ve dudağımı ısırırken tıslıyor, geri çekilirken dişlerini dudağımda gezdiriyor. Gözlerini dikmiş bana bakıyor. Aramızda sessiz bir iletişim geçerken dilimde kanın tadını alabiliyorum.

Elimi ayarlıyorum, bıçağı tutuyorum, yan tarafına doluyorum ve bıçağı sırtına doğru eğiyorum. "Bunu beğendin mi?" Ucunu bir omzundan diğetine sürükleyerek soruyorum. Homurdanıyor, gözbebekleri büyüyor ve beni öldürmek üzereymiş gibi görünüyor.

Ama sonra kalçaları geri çekiliyor ve sonra bir kez daha ileri atılarak beni tekrar içine alıyor. Boğuk bir çığlık atıyorum ve bıçağı tekrar sırtına doğru sürüklüyorum. Hırlayarak tekrar içime giriyor ve sonra dudakları tekrar dudaklarıma yapışıyor.

Ağzımı yutarken çığlık atamıyorum. Zevk ve acının karışımı kalçalarımı ona doğru savurmama neden oluyor. Ellerim kendi başlarına çalışıyor, beni tekrar tekrar sokarken sırtında küçük kesikler bırakıyor. İçime gittikçe daha sert girerken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Aklını kaçırmış.

Varlığından bile haberdar olmadığım bir canavar beni uçuruma yolladı. "Siktir."

"Adımı haykır!" diye bağıyor, dudaklarımı tekrar ısırıyor. Artık onun kanı mı yoksa benim kanım mı bilmiyorum. Ve o içime gömülürken düşüncelerimi bir araya bile getiremiyorum. Eli boğazıma dolanıyor, nefesimi kesiyor ve ben onun darbelerini gevşekçe karşılıyorum.

"Adımı söyle!" Beni unutmaya iterek küfür ediyor.

"Eli," diye zar zor nefes alıyorum. Tutuşu gevşiyor ve ödüllendirircesine beni tekrar öpüyor. Sırtından aşağıya bir çizgi daha çizerken sınırdayım. Ağzımın içinde homurdanıyor, kalçaları içime doğru yuvarlanıyor.

"Eli!" Sonunda uçurumun kenarından düşerken çığlık atıyorum ve o beni tutuyor, vücudum kendi kendine sarsılırken beni destekliyor. Beni bir kez daha içine alıyor ve içimde serbest kalmaya başlarken nefesinin altında küfürler ediyor.

Çarpışma dalgalar halinde gelirken ona tutunarak hayatımı sürdürüyorum.

Milyonlarca parçaya ayrıldım. Bir zamanlar beni bir arada tutan adrenalinin yerini, sevişmemem gereken canavar aldı. Ben ona tutunurken Eli beni tutuyor, coşkunun doruğundan iniyorum.

Bir an için birbirimize bakıyoruz, aramızda yine sinir bozucu ve tehlikeli bir enerji çatırdıyor.

Kendime sadece bir kez olacağına söz verdim. Sadece bugünlük bir ateşkes.

Ama hayatımda hiç bu kadar sıkilmediğim halde bu sözü nasıl tutacağımdan emin değilim ve bir şey bana hiç bu kadar

Doğru. Hayatımda ilk kez kendimi topraklanmış ve olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyorum. Ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Özellikle de birbirimizi ne hale getirdiğimizi düşünürsek.

Bir tür gerçeklik bizi tekrar yerimize oturttuğuunda ikimiz de hâlâ ağır ağır nefes alıyoruz ve o çekildiği anda ben de ona doğru itiyorum.

Pantolonunu ve kemerini bağlarken kibirli sırtışını görmezden gelerek kıyafetlerimi arıyorum.

Az önce aramızda geçenleri kabul etmek istemiyorum, ama her ne olduysa, o anki rahatlama ihtiyacımı karşıladı ama onun yerine tamamen başka bir şey koydu - bağımlılık. Çünkü ben zaten daha fazlasını istiyorum.

"Bu arada ben temizim," diyor gömleğini almak için eğilirken. "Genelde korunmadan sevişmem."

"Peki neden-" Sebep olduğum katliama bakarken ağzım bir anda kapandı. İki kalın çizgi etini oyuyor ve daha küçük olanlar kaslı ve dövmele sırtından aşağı damlayan kan izine ekleniyor. "ok özür dilerim."

Çok utandım. Bunu neden yaptım ki?

"Olma." Omuz silkiyor, sonra benim alanıma doğru eğiliyor ve ellerini iki yanıma koyuyor. "Bir dahaki sefere, özen gösterme görevini yerine getirdiğinden emin ol." Kasları geriliyor ve bir an için bu adamın tehlikeli güzelliği karşısında hipnotize oluyorum.

Dilimi şaklatıyorum. "Bir dahaki sefer olmayacak."

Elini boğazıma götürüp baskı uygularken sırtıyor. Derimin altında başka bir vızılıtının canlanmasına neden oluyor. Nasırlı başparmağı çenemin üzerinde nazikçe geziniyor ve dudaklarıma sürtünüyor. Başparmağını geri çekiyor ve şimdi parmağı boyayan lekeli kana bakıyor. Başparmağını ağzına götürüp emmeden önce, "Göreceğiz, Kedicik," diyor.

Eli

"M evlendin mi?" Dutton yüksek sesle sorar. "Seni öldürmeye çalışan mı?"
Gömleğimi çıkarıp üzerimdekileri atarken "Şaşırmış gibi yapma"
dedim.

su şişesini terli vücudumun üzerine koydum.

Dutton ve ben evimdeki spor salonunda birkaç tur atıyorduk. Normalde Hawke ve Ford da bizimle antrenman yapardı ama onları Dee'nin pisliğini temizlemeye gönderdim. Onları destek olarak almamamdan etkilenmediler. Ama ben onlara hesap vermiyorum; onlar benim için çalışıyor.

Parayı sorunsuz bir şekilde aldıklarından emin olmak için telefonumu kontrol ettim ve Dee ile yeni sözleşmelere başlamak için belge alışverişine devam ettim. Motosiklet çetesi Boston Delinquents ile ilgili olarak halihazırda neler yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıntıları öğrendiğim anda geri adım atıp Dee'yi denklemden tamamen çıkarmak konusunda hiçbir sorunum yok. Ailemi rencide etti ve insanlar böyle şeylere dayanamaz.

"Şok mu oldun? Daha geçen gün onu kimin işe aldığını bulup ondan kurtulmak hakkında konuşmuyor muyduk? Ailenin bundan haberi var mı?" diye soruyor.

Telefonumdan başımı kaldırıyorum. "Henüz kamuoyuna duyurulmadı ama annem birkaç gün önce kapısının önünde belirmeye karar verdi."

Dutton ellerini havaya kaldırır. "Sonra da kız arkadaşınla birlikte Ford'suz Dee ve adamlarına karşı küçük bir çatışmaya girmeye karar verdin.

ve Hawke. Aklını mı kaçırdın sen? O zaman seni kolayca öldürebilirdi."

"Sadakat testlerinin her ilişki için sağlıklı olduğunu duymuştum," diyorum küçümseyerek.

Sonra gülüyor, sesi hem kaotik hem de ölümcül. "*İlişki* mi? Sen neden bahsediyorsun? Sen ilişki *kurmazsın*."

"Bu bir amaç için bir araç. Onunla evlenebilirim, resmi olarak aile reisi seçilene kadar üç ay bekleyebilirim, sonra onu kalıcı olarak elden çıkarmaya ya da yeni bir hayata başlaması için ona ödeme yapıp göndermeye karar verebilirim." Dutton bana kuşkuyla baktı. "Çok az tanıdığın bu kadın için neden bu kadar ileri gidiyorsun? Ve neden kendimi tekrar ediyorum? Seni öldürmesi için para aldı. Bu sadece senin hayatını değil, aileni de tehlikeye atıyor.

Ya müvekkili sadece seni değil aileni de öldürmeye karar verirse?"

"Bunun izin vermeyeceğim. Bu işi hallettiğimi söylediğimde bana güvenin." Boş şişeyi yere atıyorum, egzersiz yaparken dışarı attığım öfke şimdi yeniden birikiyor. Kuzenimi seviyorum ama beni en çok kızdıran kişi de o. Yaşlarımız yakın ama bu bakış açılarımızın ve hedeflerimizin aynı olduğu anlamına gelmiyor.

Ona sırtımı dönüyorum ve yüzümü silmek için havluyu elime alıyorum. "Sırtına ne oldu lan?!" diye bağılıyor. Donup kaldım, oradaki yaraları unutmuştum. Sırtımı oymaya başladığı an, bundan zevk almaya başladım. Beni içine zar zor sığdırabilen daracık amcığının her sıkışının tadını çıkarıyordum.

Bakışlarının yoğunluğu ve muhtaç, kindar öpücükleri. Sırtıma saplanan bıçak cennet gibiydi. İçine boşalmadan ve onu döllerimle doldurmadan hemen önce hiç yaşamadığım kontrol edilemez bir cinsel birikim yarattı.

Onu becermenin şehvetli bir yanı vardı ve sırtımdaki her dövmenin çizgilerini yeniden mürekkeplemek zorunda kalsam bile bunu tekrar tekrar yapardım. Buna değirdi.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle omzumun üzerinden bakıyorum. Yüz hatları sertleşiyor. "Sen hasta bir orospu çocuğusun, bunu biliyor musun?"

"Ahlaksız şeylerle ilgilenen tek kişi ben değilim," diye hatırlatıyorum ona. "Son sevgilini nasıl boğduğunu hatırlıyor musun? Hayatta kaldığı için şanslısın."

Başka tarafa bakıyor. "O bir kazaydı." "Kendine bunu söylemeye devam et."

"Boğazındaki çentik bu şekilde mi oluştu? Bıçak yaralarıyla ortaya çıkmaya devam edersen yiyeceğin bir akşam yemeğinin iyi geçeceğini sanmıyorum."

Omuz silktim, bu tartışmayı bitirdim. Fazla enerjimi günü atlatmama yetecek kadar yaktım. Neredeyse bir hafta önce onu bıraktığımdan beri Jewel'i görmedim. Bunun nedeni de aile işlerini, sözleşmeleri ve bazılarının bu akşam için bir randevu olarak düşünebileceği şeyleri halletmek için zaman ayırmış olmam. Jewel henüz bunu bilmiyor.

Nişanlım mesajlarımın çoğuna cevap vermemekte kararlı, ancak onu gerçekten kızdıran birkaç tanesini ısırtıyor gibiyim. Ve ona hediye gönderdiğimde, genellikle çöpe attığı hediyelerin fotoğraflarını gönderiyor. Görünüşünü beğendiği özel bir takı ya da iç çamaşırı seti olmadığı sürece. O zaman hiç cevap alamıyorum. Sessizliği bir teşekkür kadar iyi.

"Bundan hoşlanmadım. Geçmişte de aptalca şeyler yaptın ama bu kadarı çok fazla. Amı o kadar altın olamaz."

Sonra ona döndüm, onu ölçüp biçtim. "Nişanlımın amını aklından çıkarmaya ne dersin, yoksa bir sorunumuz olacak."

Gözleri kısılır. Küçümseyici bir gülümsemeyle başını sallar. "Biliyor musun, orospu çocuğu? Bu kadının tek kullanımlık olduğundan bahseden biri için, ona nişanlım diyerek çok bağlı görünüyorsun. Bu yüzden hayatını mahvetmene ve kendini öldürtmene engel olmama izin verme. Umarım buna değer."

Adrenalin yeniden ortaya çıkarken çenemde bir tık atıyor ve her zaman yüzeye yakın olan o kaynayan öfke çirkin başını kaldırmak istiyor.

"Eğer ailem bunun sahte bir evlilik olduğunu anlarsa, senin yüzünden olduğunu bileceğim."

Kibirli bir ifadeyle omzunun üzerinden bakıyor. "Merak etme, bunu senin için ben mahvetmeyeceğim. Bu işi kendi başına halledebilirsin. Sadece o güzel suratında patladığında yardım için bana gelme."

Bokunu alıp gidiyor. Yumruklarımı sıkarken parmak eklemlerim bembeyaz oldu. Orospu çocuğu.

Ne yaptığımı tam olarak biliyorum ve bir bok yapmak için onun iznine ihtiyacım yok - özellikle de sinsi anlaşmaları ve kendi işini yönetmesinin ahlaki olmadığı düşünüldüğünde.

Adamlarımın hızlı çalışmasını onaylayarak telefonuma bakıyorum. Ford ve Hawke mallarla birlikte yola çıktılar ve bu da demek oluyor ki

Sahte nişanlıma bu gece küçük bir randevu vereceğim. Reddedemeyeceği bir randevu.

Onu bir ödöl eşi gibi göstermeye niyetliyim çünkü bana vurmaya gücü yeten her kimse kesinlikle yakın çevremizden ya da yakınlarımızdan biridir. Ne yazık ki, kim olduğunu söylemek zor çünkü çok fazla insanı kızdırdım.

Onun benim olduğunu anladıklarında bocalayacaklar, belki ellerini açığa çıkaracaklar ya da taktiklerini değiştirecekler.

Bu arada ben de müstakbel eşimi şımartacağım.

Jesel

B^{ang!} Nefesimin rahatça dışarı akmasına izin verdim, tam ortadaki atıştan memnun kaldım. Silahı yeniden doldurdum. Eli'yle Dee'nin yerindeki çatışmadan beri her öğleden sonra buradaydım. Mafya varisi tarafından canıma okunduğundan beri sinirlerim çok gergin. Ne anılarımdan silebildim ne de onu aklımdan çıkarabildim. Cildim büyüyor kaslarımı sıkıyor, düşüncesi bile içime bir sıcaklık yayıyor. Zihnimi odaklamaya çalışırken nefesimin altından "Orospu çocuğu," diye tıslıyorum. Nişan alıyorum tekrar, yavaşça nefes alıp veriyorum. Her şey durgunlaşıyor ve kontrol yine tamamen ve bütünüyle bende oluyor.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Dört hedef için dört atış yapıldı. Üçü mükemmel bullseyes. Sonuncusu biraz merkezin dışında. "Kahretsin," diye küfrediyorum, kulak korumamı çıkararak. Bu ölçülemeyecek kadar sinir bozucu.

"Uygunsuz düşünceler nişan almanı engelliyor mu, Kedicik?"

Sese doğru dönüyorum ve içimi bir öfke dalgası kaplıyor. "Burada ne yapıyorsun?" Talep ediyorum. Ne zamandır orada duruyor?

Eli duvarı tekmeliyor, takım elbisesinin içinde tertemiz görünüyor. Heybetli varlığını görmezden gelmeye çalışıyorum ama adam 1.80 boyunda ve ev gibi inşa edilmişken bu çok zor.

"Mafya eğlencesi için peşinden koşmuyorum," diyorum, sanki nişan almamdaki sorun buymuş gibi silahımı değerlendiriyorum.

"Mafya eğlencesi bang bok mu?" diye tekrarlıyor tembelce, benimle yanımdaki boş kabin arasındaki perdeye yaslanırken.

"Buraya nasıl geri döndün?" Ben soruyorum. Buraya her geldiğimde poligonun tamamını kiralamaya özen gösteririm. Basitçe söylemek gerekirse, başkalarıyla iyi oynamıyorum ve bir silahın nasıl kullanılacağı konusunda yeterince erkeklik taslama deneyimi yaşadım, şimdi buranın kendime ait olduğundan emin oluyorum - bunu karşılamak için fazlasıyla param var.

Gülümsemesi ortaya çıktığında, bu yeterli bir cevaptır. Çünkü Eli Monti istediğini almak için para öder, ikna eder ya da tehdit eder. "Seni özel bir yere götürmek istiyorum."

"Zor pas." Kulak korumamı tekrar takıyorum ve omuzlarımı yuvarlıyorum, altı yeni hedefe odaklanırken rahatça nefes alıyorum. Nefes alıp veriyorum, ellerim sabit. Altı mermi patlıyor, hepsi de mükemmel atışlar. Dudağım kibirli bir şekilde seğiriyor, adrenalinin hafif ürpertisi derimin altında dans ediyor, ama geçen geceki yüksekliğe hiç benzemiyor.

Kulak korumamı çıkarıp sağıma baktığımda Eli'nin kaşlarını çatarak menzilin hizasına baktığını fark ediyorum. İçimi çekiyorum ama elimde olmadan merak ediyorum, bu yüzden onun alanına doğru eğiliyorum. Orospu çocuğu iyi bir nişancı. Altı mermiden dördü tam ortasından. Biraz daha iyi bir nişancı olduğumu bilmek bana kendini beğenmiş bir tatmin veriyor. Olmam gerektiği gibi, bunun benim lanet işim olduğunu düşünürsek.

Sanki hileliymiş gibi silahına bakıyor. İç çekiyorum. Burada yalnız olmanın keyfi kaçtı çünkü Eli kendi isteğiyle gitmiyor.

"Ne istiyorsun Eli?"

"Bir randevu. Sana bir ödül ve bir iyilik sözü vermiştim. Bu gece ikisini de yapabilirim."

"Bu çok ukalaca görünüyor, de öyle değil mi? Beni çok az şey heyecanlandırır.

Özellikle de bir erkekten geliyorsa."

Eğiliyor, sıcak nefesi kulağıma geliyor ve beni bir anda ateş basıyor. "Sanırım ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Özellikle de nişanlın işin içindeyken." Sol yüzük parmağıma bakmaya özen gösteriyor. Hâlâ alışamamış olsam da yüzüğü takmaya devam ettim.

"Yemek içeriyor mu?" Bugün sadece bir protein bar yediğimi fark ederek soruyorum.

"Yolda olabilir, ancak etkinlikte olamaz."

"İşlev mi?" Kot pantolonuma ve göbeği açıkta bırakan bakarak soruyorum.

"Arabada senin için yedek kıyafetlerim var."

Alay ediyorum ama onunla tartışmadan şöyle diyor: "Söz veriyorum, senin için hazırladığım şeye bayılacaksın, tatlı nişanım. Beklentilerini aşacak bir şey."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Çok şüpheli." Yine de onu arabaya kadar takip ettim. Bu konuda kendini beğenmiş görünüyor. Tezgâhın arkasından çıkarken Laurence bakışlarımı kaçırıyor gibi görünüyor, büyük olasılıkla Eli'nin geçmesine izin vermesi için her ne tür bir ödeme yapıldıysa ondan utanıyor. Gerçi Eli büyük olasılıkla yine de doğruca içeri girdi.

"Ne yani, günün geri kalanında ve gece boyunca arabamı burada park halinde bırakmamı mı istiyorsun?" Sarı arabama bakarken talep ediyorum. Eli'nin kaygan siyah spor arabası dışında, park yerindeki tek araba bu.

"Hawke ve Ford'a arabayı dairenize geri götürmelerini söyleyeceğim."

Başımı sallıyorum, bu adamın her şeyin her zaman kendi istediği gibi gitmesini sağlama becerisine kızıyorum. Bu konuda onunla kavga etmek ve tartışmak istiyorum ama mafya varisiyle sahte bir evlilik yapmak gibi boktan bir pozisyonda sıkışıp kalmışken, savaşlarımı seçmem gerektiğini fark ettim.

Ve bu benim savaşmam gereken bir savaş değil.

Yolcu kapısını açtı ve koltuğun üzerinde siyah bir çanta gördü. Çantayı çıkarıp beklentiyle bana uzattı.

"Ölçülerimin doğru olduğunu nereden biliyorsun?" Alırken sordum.

"Nişanım hakkında her şeyi biliyorum. Ayrıca fotoğrafik bir hafızam var."

Ona bakıyorum ve bu ima karşısında içim ısınıyor. *Geçen geceden fotoğrafik bir anı.* Arabasının kaputuna yayılmış halde ona nasıl göründüğümü merak ediyorum. *Bu araba.*

Onu yakmak için bir şeyler yapmam gerekecek.

Çantanın fermuarını açıyorum ve dar siyah bir elbise ortaya çıkıyor. Koltuğun üzerinde ayrıca bir dizi askılı siyah topuklu ayakkabı ve mücevher olduğunu tahmin ettiğim iki kutu var.

"Bu saçmalıkların beni etkilemeyeceğini biliyorsun, değil mi?" Büyük hediyelere tamamen karşı olmadığımı söylüyorum. Ne de olsa kafasına bir kurşun sıktıktan sonra onları satabilirim. Aslında, sırf onu kızdırmak için hâlâ hayattayken onları rehine vermeye meyilli olabilirim.

"Belki değil ama gideceğimiz yer öyle olacak."

Elbisenin uymama ihtimali var ama bundan çok şüpheliyim. Park yeri boş, bu yüzden gömleğimi çıkarmaya başlıyorum ve sonra Eli'nin beni izlediğini fark ediyorum.

"Bakışlarını çevir," diye uyarıyorum onu. Şu anda tercih ettiğim silahlarım olmayabilir ama bu taşımadığım anlamına gelmez. Her zaman yanımda bir bıçak taşırım. "Seni pis bir hayvan gibi becerdikten sonra bakışlarımı kaçırmamı mı istiyorsun?"

Sadece birkaç gece önce mi?" diye soruyor.

Burnumu daha yukarı kaldırıyorum. "Anlık bir ateşkes yaptık. Artık yok."

Kıkırdıyor ama şaşırtıcı bir şekilde, ben kot pantolonumdan sıyrılırken bana sırtını dönüyor. Elbise üzerime tam oturunca çok sinirlendim. Topukluları giyiyorum ve kutuları açtığımda sessizce nefes alıyorum. Kahretsin, bunlar kesinlikle arabamdan daha pahalı. Hatta büyük ihtimalle altı aylık kiramdan bile fazla.

"Elmas sever misin?" diye soruyor dönüp elmas kolyeyi alırken. Kolyenin büyüklüğü karşısında şok oldum. Arkama geçiyor ve saçımı kaldırmamı söylüyor. Söyleneni yapıyorum... ilk defa. Sıcak parmak uçları köprücük kemiklerimin üzerinde geziniyor ve sonra kolyeyi yerine sabitlemek için hareket ediyor. Kolye takıldığında parmak boğumu enseme geziniyor ve nefesim kesiliyor.

Bu adamın üzerimde böyle bir etkisi olmasından nefret ediyorum. Bunu anlamıyorum. Kavrayamıyorum.

Yüzümü ona dönüyorum ve kalın kirpiklerimin arasından ona bakarken beni dikkatle izliyor.

Yutkunuyor. "Saçını toplamalısın."

"Bana ne yapacağımı söyleme alışkanlığından vazgeçmelisin," diye karşılık veriyorum saçımı bırakıp uyumlu küpelere uzanırken. Bu deli herifin önerdiği herhangi bir şeyi yapacak ya da herhangi bir yere gidecek kadar deli olduğuma inanamıyorum. Ama itiraf etmeliyim ki şimdi biraz meraklandım.

Eli

T soyadındaki ironi benim için kayıp değil. Çünkü Jewel birçok yönden bir elmas, ama onun soyadı yerine benim soyadıyla çok daha iyi görünecek.

Bu düşünceyi kendime saklıyorum elbette, çünkü

O lanet yüzüğü takmasını sağlamak yeterince zordu.

Makyajını ve saçını düzelttikten sonra yolcu koltuğunda homurdanarak şikâyet ediyor. Buna ihtiyacı olduğundan değil; zaten baş döndürücü. "Buna değse iyi olur."

Dudaklarıma değen kibirli gülümsemeye engel çünkü buna bayılacağını biliyorum. "Piknikleri seviyorsun, değil mi?"

Nefret dolu bakışlarının başımın yan tarafını deldiğini ve planladığım şey buysa binlerce ölümün sözsüz vaadini hissediyorum. Gülüyorum, kendimi durduramıyorum. Onu kızdırmak çok kolay, özellikle de romantik ya da bağlılıkla ilgili bir şeyden bahsedildiğinde.

Ivanov'un malikânelerinden birine giriyoruz. Hawke ve Ford'un üvey ebeveynleri Anya Ivanov ve River Bently, amcaları Alek Ivanov ile birlikte şehirdeki yeraltı müzayedelerini yönetiyor. Alek ve River öncelikle silah müzayedelerini yönetiyor. Ailem onlarla yıllarca çalıştı ve dostane bir anlaşma kurdu. Hiçbiri emekli olmaya hazır değil ve Anya'nın mücevherlerini mezara götüreceğinden eminim, ancak zenginliği ve işi ikizlere gidecek.

Jewel malikâneye gelen zengin müşterileri değerlendirirken kaşlarını hafifçe çatıyor. Bu davetlere katılanların çoğu

Müzayedelere katılanlar erkektir ve çoğu, kapıda duran ve herkesi samimiyetsiz bir gülümsemeyle karşılayan kızıl saçlı kadından korkar.

Altmışlı yaşlarına yaklaşan Anya Ivanov hafife alınacak bir kadın değil. Bu yüzden Jewel'in onu çok seveceğinden eminim.

Vale Jewel'e elini uzatmadan önce arabadan inip ön tarafa geçiyorum. Ona kendi elimi uzatıyorum, o da hevesle elimi tutuyor ve dışarı çıkıyor. "Benden hoşlanıyormuş gibi davranmayı unutma. Ne de olsa yakında eşim olacaksın."

"Düğünden önce zamansız bir ölümü dört gözle , değil mi?" diye tatlı bir gülümsemeyle tehdit ediyor. Ona eşlik edebilmek için dirseklerimizi birleştirirken gülümsemesine karşılık veriyorum.

Anya, az önce evine "nazikçe" kabul ettiği kişinin arkasından dudak bükerek. "İğrenç bir ayakkabı seçimi," diyor kocası onun yanında dışarı çıktığında.

"Eli?" River beni gördüğüne şaşırarak, "Eli," diyor. Bize doğru yaklaştı ve elimi tuttu. Babası ve ben uzun yıllardır iş yapıyoruz. River şehre yüksek kaliteli silahlar göndermesiyle tanınır. Onunla Anya'nın evliliği hakkında pek bir şey bilmiyorum ama ikizlerin bana anlattığına göre, River Anya'ya kendisiyle iş yapması için şantaj yapmış; Anya onu birkaç kez öldürmeye çalışmış ve sonra bir şekilde çılgınca aşık olmuşlar. "Keşke bu gece geleceğini bilseydim."

Jewel'i işaret ederek, "Son dakikada bana ve nişanlıma yer açabileceğinizi umuyordum," diyorum.

"Nişanlın mı?" Anya, River'ın omzunun üzerinden, Jewel'ı daha iyi görebilmek için onu yolundan iterek, "Nişanlısı," dedi. "Bunu duymamıştım." Bakışlarını Jewel'ın üzerinde gezdirir ve Jewel'ın gözünün korkmadığını görür. Sonra Anya yüzük ve kolyeye odaklanır. Anya mücevherlere olan düşkünlüğüyle tanınır. Nişanlının elini tutup yüzüğe dikkatle bakarak, "Görünüşe göre çocuk en azından iyi bir zevke sahip," diyor.

River arkasından, "Keşke yıllar önce ona vermeye çalıştığım yüzüğe de aynı şekilde baksaydı," diye şaka yapıyor. River ona sert bir bakış atıyor.

"Seninle evlendiğim için şanslısın," gecikmedi.

"Bu Anya Ivanov. Kardeşi Alek ile birlikte müzayedeleri yönetiyor. Aynı zamanda Hawke ve Ford'un annesi."

"Evlat edinen anne," diye düzeltiyor. "O küçük pislikleri en başından beri eğitmiş olsaydım daha terbiyeli olurlardı." Ama sesi yumuşamıştı.

Bu kadın ne kadar korkunç olsa da, onlar hakkında kötü konuşan herkesi öldürür. Kendisi hariç.

"Bence kötü davranışlarının çoğunu seninle tanıştıktan *sonra* öğrendiler," diye şaka yapıyor River.

Dudaklarının köşesi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Oğullarımın haydutları bu gece seninle mi?" diye soruyor omzumun üzerinden bakarak ve Jewel'in ellerini bırakarak.

"Bu gece olmaz. Nişanlımla biraz yalnız vakit geçirmek istedim. Silahlara düşkündür, bu yüzden bu akşam ona bazı hediyeler vermeyi umuyordum."

Anya'nın bakışları tekrar Jewel'a kayıyor, yüz ifadesinde muziplik parlıyor. "Kendini idare edebilen bir kadın bu kapıdan her zaman içeri girebilir. Bay Monti seni küçük düşürdüğü anda beynine bir kurşun sıkacağına dair bana söz verdiğin sürece."

Jewel buna gerçekten güler. "Bunun için sana kesinlikle söz verebilirim. Bacağındaki hala iyileşmekte olan bıçak yarası bunu kanıtlayabilir."

Bana döndüğünde Anya'nın yüz ifadesi hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ondan hoşlandım."

River onu omuzlarından tutup geri çekti. "Lütfen karıma başka fikirler verme."

"Yeni nesil için hâlâ umut olabilir," diyor omzunun üzerinden. "Gelin. Müzayedeye kadar sana bizzat eşlik edeceğim. İyi bir koca ol ve misafirlerimizi selamla, River."

Jewel bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Biraz ürkütücü, ama onu seviyorum. o."

"Elbette biliyorsun," diye cevap veriyorum, hiç şaşırmadan.

"Ve bana silah ısmarlamak zorunda değilsin. Bana sadece babamın geri."

Elini okşadım. "Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Ama bu o zamana kadar seni tedavi edemeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Baban bu gece burada olduğunu biliyor mu?" Anya kayıtsızca sorar.

"Crue'yu görmeyeli uzun zaman oldu. Mezarın yarısına gelmedi mi daha?"

Dilimi ısırıyorum. Babamın ölümü hakkında konuşabilen sadece birkaç kişi var. Anya da o birkaç kişiden biri.

"Hayır, ama yakında emekli olacak. Evlendikten sonra."

"Ah, evet." Kırmızı perdelerden oluşan bir bariyerin önünde durdu.

"Ailenizdeki arkaik evlilik kuralını unutmuşum. Oğullarım evlenmeyi seçtiği için şanslıyım.

sadece tavşanlar gibi sevişip eve kimseyi getirmeyecekler. Oğullarımın küçük ıslak battaniyelerle uğraşmasını kesinlikle istemiyorum."

Jewel kahkahalarını tutmaya çalışıyor, ben de aynı kahkahaların beni de etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. Anya perdeleri geri çekiyor ve ikizi Alek orada durmuş gecenin kalabalığını izliyor. Bize bakarken eldivenlerini düzeltiyor. Beni fark ettiğinde yüz ifadesi değişmiyor.

"Bay Monti ve nişanlısı Jewel, bazı silahlara teklif vermek için buradalar. Boş yerimiz olmadığı için bu akşamki masamızı onlara verin" dedi.

Başını salladı ve yürümeye başladı. Biz de sessizce onu takip ediyoruz. Alek iletişimsizliğiyle tanınıyor ve her zaman taktığı eldivenler pek çok kişi için bir sır. Kendisine dokunan ya da dokunmasına izin verdiği tek kişiler ünlü bir şarkıcı olan karısı Lena Love ve kızı Hope.

Jewel odaya bakarken gözleri büyüyor ve her birinin ortasında aydınlatmak için tek bir mum bulunan masaları inceliyor. Odanın ön tarafına bir ana sahne yerleştirilmiş. Bu müzayedelerden birkaçına katılmışım. Birkaç yıl önce Dawson'ın daha kazançlı işlerinin çoğunu devraldıktan sonra ilk bekaret müzayedesini düzenlediğinde de Dutton'ı desteklemişim.

Alek bir sandalyenin yanında duruyor ve Jewel için sandalyeyi çekiyor. Sıkılmış görünüyor ve sadece ailelerimizin yakın bağları nedeniyle katilin herhangi bir terbiyeye sahipmiş gibi davrandığını biliyorum Yaşlı Ivanov ikizleri jokerdir. Yine de diğer aileler de benim ailem aynı şeyi söylüyor, o halde ben kimim ki taş atayım?

Alek gittiğinde ve ben Jewel'ın yanına oturduğumda, bana doğru eğildi. "Lena Love ile evli değil mi?"

Aile üyelerim, yakın arkadaşlarım ve her ikisiyle olan ilişkilerimiz hakkında araştırma yapmış olmasına şaşırmadım. Ama ben de bundan hoşlanmıyorum. Sandalyesini kendime yaklaştırıyorum ve kucağıma oturması için çekiyorum.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Elimden kurtulmaya çalışıyor.

"Son derece. Etrafına bir bak," diyorum parmağımın tersiyle boynundaki nabza dokunarak. Nefesi kesiliyor ve kucağımda otururken sikim kalınlaşmaya başlıyor. "Herkes seni izliyor."

Etrafına bakınıyor ve sonra sanki farkında değilmiş gibi kollarını boynuma dolayarak sessizce, "Bana bakmıyorlar. Sana bakıyorlar."

"Bize bakıyorlar," diye düzeltiyorum onu. Böyle bir etkinliğe katılmak nişanlandığının halka duyurulması anlamına geliyor. Elini dudaklarıma götürüp yüzüğü yavaşça öpüyorum. İfadesinde bir farkındalık beliriyor.

"Beni buraya damızlık bir kısırak gibi göstermek için mi getirdin?" diye tıslıyor nefesinin altından, çok kızgın görünüyor.

"Hayır, sizi buraya istediğinizi almanız için getirdim. Bazı kadınlar mücevherleri sevebilir. Diğerleri iç çamaşırı. Ama sen, Kitten, silahları seviyorsun."

Tekrar etrafına bakınıyor. "Bunun için neden senin kucağına oturmam gerektiğini hatırlatır mısın?"

"Böylece üzerinde oturduğunuz silahın tüm bu hediyeleri nazıkçe ödediğini hatırlıyorsunuz."

O zaman gülüyor ve ben de bize doğru dönüp ona bakan her şerefsizden nefret ediyorum. "Az önce gerçekten sikinden silah olarak mı bahsettin?"

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip dudaklarını kendime yaklaşıtıyorum. "Dudaklarından yine sik kelimesi dökülürse kendimi ne kadar tutabilirim bilmiyorum." Başparmağımı düşünceli bir şekilde dudaklarına sürüyorum.

Bakışları yoğunlaşıyor ve ben başka tarafa bakamıyorum. Onu tekrar istiyorum. Ama bana isteyerek gelmesini istiyorum. Bana sürünmesini ve sadakatini göstermesini.

Şehirdeki en güçlü ve ölümcül adamlardan bazıları bu gece bu odada ama gözümü ondan alamıyorum. Hepsinin toplamından daha ölümcül.

Açık artırmanın başlamak üzere olduğu anons ediliyor ve kadın geri çekiliyor. İşte o zaman birkaç metre ötede duran, iç çamaşırı giymiş bir garsonu fark ediyoruz, görünüşe göre araya giremeyecek kadar gergin. *Ne zamandır orada duruyor?*

"İçkiler müesseseden," diyor gülümseyerek, bakışlarımızla karşılaşmadan. Önümüze buzlu bir viski ve bir şampanya flütü koyuyor.

Bir spiker sahneye çıkar, takım elbise giymiş ve evrak çantası taşıyan birkaç adamı yönlendirir. Her biri bir çantayı ayrı masalara yerleştirir, ardından kilitlerini açıp kapaklarını kaldırarak içindeki silahları ortaya çıkarır.

Jewel öne doğru eğiliyor, gözleri büyüyor ve nişanlının Noel Günü'ndeymiş gibi ışıldamasını izlerken sırtıyorum.

Hayır, mücevherler ve iç çamaşırları kesinlikle sahte nişanlıma kur yapmayacak. Ama beni öldürebilecek her şey öldürecek.

Jesel

T Bu gece nişanlığa en az bir milyona mal oldu ve ben hiç üzgün değilim. Özellikle de Ivanov'un malikanesinden ayrılırken kucağımda keyifle tuttuğum iki altın kaplama silahla. Onlar

Bugün elimde kalanlar sadece bunlardı. Diğerleri için Monti malikanesine teslim edilmek üzere baş döndürücü bir teklif verdim ve Eli onları bir fiyonkla sarıp bana teslim edeceğine söz verdi. *Fiyongu boş ver, silahlarımı ver yeter.*

Altın kaplama, görünüşte kullanışsız olsa da, bayıldım.

Onları o kadar çok seviyorum ki eve dönüş yolunda dizimin içini okşamasına izin verdim. Tenime değen parmaklarına odaklanmamak için elimden geleni yapıyorum.

Apartmanın önünde durduğunda aramızdaki gerginlik hissediliyordu. Mermilerden birini incelemeye özen gösterdim.

"Yarın akşam ailemle tanışmanı istiyorum," diyor.

Başparmağımla mermiyi parlatırken yutkunuyorum. "Bu konuda gerçekten kararlısın, değil mi?"

"Anlaşma anlaşmadır, değil mi? Sen mükemmel nişanlıyı oynayacaksın, paranı ve silahlarını geri alacaksın. Ailemle tanıştıktan sonra düğünü planlamaya başlarız. Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur, sence de öyle değil mi?"

Biriyle aynı koridorda yürümek gibi çılgınca bir düşünce beni boğarken boğazım daralıyor. Sanki onu öldürmek için bir kontratım olduğu gerçeği artık önemli değilmiş gibi davranıyor. Ağzımı açıyorum ve sonra tekrar kapatıyorum. I

konusamıyorum bile. Boğazımı temizliyorum ve sanki sorunum oymuş gibi mermiye kaşlarımı çatıyorum. "Yarın vardiyam var."

"Sonra gel." Bu bir rica değil. Dizimi sıkıca kavıyor ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Yukarı gelebilir miyim?"

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Şimdi de izin mi istiyorsun?"

"Söylememem ama sormam gerektiği konusunda beni azarlayan biri oldu."

Bununla alay ettim. "Az önce bana yarın akşam yemeği için ailenle buluşmam *gerektiğini söyledin.*"

Mermiyi elimden alıyor ve onu dudaklarıma sürterken büyük bir ilgiyle izliyorum, büyülenmiş gibiyim. Neden bu kadar büyülendiğimi bilmiyorum ama büyüdüm. Eli'nın kelimelerdeki eksikliğini bazen dokunarak telafi ediyor. Eğer aşık olabilecek bir kadın olsaydım, bana bakışının şehvet ve aşk arasında kalmış bir adam gibi olduğunu düşünürdüm. Ama ikimiz de bunu yapabilecek durumda değiliz.

Sanki beni haklı çıkarmak istercesine Eli mermiyi yavaşça dudaklarımin kenarına bastırıyor. Merminin ucu içeri giriyor ve sıkılı dişlerimle karşılaşılıyor. "Çok güzelsin amına koyayım," diye nefes alıyor ve ölümcül nesneyi çenemi açıp içeri girmesine izin vermem için yeterli basınçla itiyor. Dilim sıcak merminin etrafında kıvrılıyor ve o eğiliyor, başparmağı şimdi çenemi okşuyor.

Benimkini ararken onun her şeyi tüketen bakışlarından başka yere bakamıyorum. Ne aradığından tam olarak emin değilim. Dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde donup kalıyorum ve sonra dili orada, dudaklarıma dürtüyor, talep ediyor, her zamanki gibi heybetli. Dillerimiz merminin etrafını sarıyor, üstünlük için savaşıyor.

Beni orta konsolun üzerine çekerken ağzına itiyorum ve beceriksizce kucağına oturuyorum. Benim için yeterince yer kalsın diye koltuğunu geri çekiyor. Benden küçük bir inilti kaçıyor ve parmakları açgözlülükle kıç yanaklarıma giriyor. Aç ve ahlaksız bir şekilde ereksiyonuna sürtünürken içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Gözlerine bakarak nefes nefese geri çekiliyorum. Kurşunu kenara tükürüyor ve elbisemi belime kadar kaldırıyor.

"Ya biri bizi görürse?" Nefes alıyorum.

"Umurunda bile değil," diye homurdanıyor ensemin tutarken. "Ayrıca, camlar renkli." Beni öpmek için geri çekiyor ama ona direniyorum. Kafası karışmış görünüyor.

Amım zonkluyor ve kendimi onun sikine sokmayı çok istiyorum. "Yine de seni öldüreceğim," diyorum ona.

"Öyle deyip duruyorsun." Başparmağı iç çamaşırımın danteli üzerinde gezinip klitorisimin etrafında dönmeye başladığında kibirli bir kaş kaldırıyor. *Hay sikeyim.* Vücudum doğal olarak ona doğru eğiliyor. "Ama bu gece değil."

Külotumu kenara itiyor ve bir parmağını içime sokuyor. Sırtım eğiliyor ve elini sürerken inliyorum. "Ateşkes yapabiliriz ama sadece bu gece için" diye fısıldıyorum, kendi zevkimin peşinden koşarak.

"Ne istersen onu söyle," diye homurdanıyor bir parmağını daha sokarken ve ben zevkle inliyorum. Sırılsıklam olmuşum. Tekrar ona baktığımda öne doğru eğiliyor, dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, ısırtıyor ve emiyor.

Umutsuzca kemerini çözmeye başladım, bu adamla bu arabada olmanın gerginliğinden kaynaklanan adrenalinden aç bir şekilde kurtulmaya ihtiyacım vardı.

"Çok agresif." İkimiz de beceriksizce pantolonunu kaldırıp sikini serbest bırakacak kadar iterken sesi onaylar gibiydi.

"Kapa çeneni," diye nefes alıyorum, elimi ağzının üzerine kapatıyorum ve kendimi onun sikine dayıyorum. "Siktir!" Başım geriye düşüyor ve Eli elimi sertçe ısırtıyor.

Siktir. Siktir. Siktir.

Ona binmeye başladım, hakkımı alırken kalçalarım ileri geri sallanıyordu. Biraz geri gidiyorum, yanlışıyla kornaya basıyorum ama umurumda değil. Eli'nin eli sırtımın etrafında dolanıyor, beni daha yakına çekiyor ve açının değişmesiyle zevk yoğunlaşırken inliyorum. Dişleri elimi daha da sıkıyor, büyük ihtimalle onu susturmaya devam etmemin çok acı verici olacağını umuyor. Ama bu beni caydırmaya yetmiyor. Aslında, buna bayılıyorum.

Daha da fazla baskı uyguladığında küfrediyorum ve sonunda elimi çekiyorum, kan çektiğini fark ediyorum. Dudaklarına bulaşıyor ve tahrik olduğum kadar dehşete de . Birbirimizin onayını değerlendirirken aramızda bir ritim var.

Ben ona binmeye devam ederken beni kendine doğru çekiyor ve sanki hayatı buna bağılmış gibi dudakları tekrar benimkileri buluyor. Üzerinde kanımın tadını alırken bile inlemeyi durduramıyorum. Elleri boğazımı sarıyor, elmas kolyenin taşlarını derime bastırıyor ve nefes yolumu kesiyor.

Sikeyim.

Ona karşı sallanmaya devam ediyorum ve onun hamleleri benim ayarladığım ritme uyuyor. Nefes alamıyorum. Yine de, sersemlik kafamı daha da güzelleştiriyor.

Yeni ve daha yüksek bir zirveye ulaştığımda bacaklarım titremeye başlıyor. Ağgözlülükle beni öpüyor, ben uçuşumun kenarına düşene kadar alıyor ve alıyor. Çığlık bile atamıyorum.

Dalga beni yıkıyor ve onun sikine boşalıyorum. O zaman beni bırakıyor ve hava akımı ve saf mutluluk bana bir çığ gibi çarpıyor.

İçimde sarsılarak beni doldururken beni yerimde tutuyor. Yüksekten aşağı inerken kalçalarımı yavaşça ileri geri sallarken yoğun bakışları beni sabit tutuyor.

Dudaklarına -ve büyük ihtimalle benimkine- ve elime kan bulaşmış. Utanmam gerekirdi ama bu adamla sikişmenin vahşi ve şehvet dolu bir yanı var. Sanki beni yere seriyor, işaretliyor ve kırıyor ve ben her seferinde bundan zevk alıyorum.

Kibirli bir gülümsemeyle "Sikimi sağmaktan hoşlanıyorsun, değil mi Kedicik?" diyor.

Gülümsemesini yansıtıyorum. "Seni öldürmeden önce en azından bunu yapabilirim, nişanlım." Gülümsemesi daha da büyüyor ve merak ediyorum, acaba kimse onun bu yönünü görebilecek mi?

Eli. Gördüğüm tüm fotoğraflarında, onu hiç güzel ve açık bir şekilde gülümserken görmemiştim.

Elim yüzüne gidiyor ve onu okşar gibi elimi çenesine sürüyorum.

Şefkatli dokunuşlar karşısında şaşkın görünüyor ve ben bile bunu yapmak için neden bu kadar istekli olduğumu bilmiyorum. Sonradan bakım benim uzmanlık alanım değil.

Ani bir farkındalığa kapıldım. Bakım sonrası mı? Ne sikim düşünüyorum ben?

Kendimi onun üzerinden kaldırıyorum ve hızla yolcu koltuğuna geçip elbisemi indiriyorum ve külotumu düzeltiyorum.

"Ateşkes sona erdi," diyorum, kalbim küt küt atıyor ve hiç de rahat olmadığım garip duygularım patlamak istiyor. Altın silahlarımı kılıflarına yerleştirip neredeyse arabadan atlarken, hızlı değişimimle eğlenerek kıkırdıyor.

"Bunu unutmuyor musun?" diye soruyor, mermiyi kaldırarak.

"Boğulmanı umuyordum. Hatıra olarak sakla, pislik," diye ısıırıyorum ve o gülerken kapıyı çarpıyorum.

Otoparktan apartmanıma doğru ilerlerken topuklarımın çıkardığı seslere odaklanıyorum.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Şu anda ne hissediyorum?

Neden böyle hissediyorum?

Asansörün düğmesine gereğinden fazla basıyorum, ama kapılar nihayet kapandığında, silah çantasını göğsüme yakın tutuyorum ve

i çekerek başını duvara
yasladı. Anlık bir ateşkes,
ha? Ailesiyle tanışmak
mı?

Kahretsin, bu gerçek mi oluyor?

Küçük telefonumu çıkartıyorum ve müşteri­imden iki saat önce gelen yeni
bir kısa mesajı fark ediyorum. Kelimeleri okurken içimdeki hayatın çekildiğini
hissediyorum.

İsimsiz Numara: Monti ailesi hakkında bilgi alışverişinde
bulunmak için yarın akşam saat sekizde adamlarımdan biriyle
burada buluş. Geç kalmayın.

"Siktir." Nişan yüzüğümün parıltısı gözüme çarpıyor ve yutkunuyorum.
Tırnağımın ucunu ısırıyorum. Vuruşu ne kadar uzatırsam, o kadar uzun... Ne
hissettiğimden tam olarak emin değilim.

Asansörün kapıları açılıyor ve yüzümde duyguları gizliyorum. Tanrı
aşkına, ben ölümcül bir tetikçiyim. Ve hiçbir erkek benim öküşüm
olmayacak.

İki altın silahımla koridora adım atarken kendime bunu hatırlatıyorum.

Eli

"M evlendin mi?" Billie şaşırmış bir halde, "Evlendim," diyor. Dutton, Hawke ve Ford onun arkasında oturmaktadır. Dutton'a döner. "Bunu bana nasıl söylemezsin?" diye suçlayıcı bir şekilde sorar.

Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve omuz silkiyor. "Sadece birkaç gün önce öğrendim."

"Bu büyük bir haber değil mi? Kim o? Michelle değil, değil mi? Ona katlanamıyorum."

"Peki öyleyse ne diyeceksin?" Hawke gülerek sorar. Konuşacak oluyor ama ağzını kapatıyor. Kuzenim de ne yazık ki Hawke gibi aptalın teki. İkisi de konuşmadan önce düşünmüyor.

"Değil, değil ?" Sanki ayağını ağzına sokmuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Kesinlikle değil," diye sesleniyor annem.

"Oğlumun ağzının tadı var."

Honey Teyze mutfaktan sesleniyor: "En azından senin oğlun bir ilişkiyle ilgileniyor gibi görünüyor; benimki ise yataktan yatağa sürüklenip duruyor."

"Neden şimdi hedef alınıyorum?" Dutton bağırır. Billie telefonuna bakarken Hawke ve Ford gülüyor.

"Hope gelemiyor. Bu akşam bir gösteriyle meşgul," diyor Billie ve ikizlerin arasına girip oturuyor.

"Onu ben davet etmedim bile," diye homurdandım, bu işin istediğimden çok daha büyük bir meseleye dönüşmesine sinirlenmişim. "Peki siz ikiniz neden buradasınız? Bu gece size izin vermedim mi?" Hawke ve Ford'a sordum.

Ford cevap veremeyecek kadar telefonuyla meşgul görünüyor. Son zamanlarda bunu çok yapıyor. Hawke omuz silkiyor ve cevap veriyor: "Patron nişanlısını aileye resmen tanıtırken başka nerede olmak ki? Ayrıca, birlikte randevu geceleri ve öldürme çılgınlıkları yapıyor gibi görüldüğünüzden beri sizi özledik. Şu anda doğranmış ciğer gibiyiz."

"Birlikte öldürme çılgınlığı mı yaptınız?" Billie yanakları solgunlaşarak soruyor. "Lütfen bana onun da Anya kadar deli olmadığını söyle."

"Hey, kişi bizim annemiz," diye azarlar Hawke. "Evet ve sen de bir o kadar delisin," diye karşılık verir.

Onunla aynı fikirde değil.

Sinirden çenem titriyor. Bu grup bir araya geldiğinde sık sık hayal kırıklığına uğruyorum. Ailemin malikanesinin oturma alanında beklerken bir yudum viski içiyorum. ağırlamayı teklif etmişim ama annem burada ağırlamakta kararlıydı. Şimdi nedenini biliyorum çünkü herkesi davet etmeye karar verdi.

"Soruna cevap vermek gerekirse," diyor Dutton kız kardeşine, "o kesinlikle delilik spektrumunda."

"Nişanlım hakkında konuşurken ağzından çıkana dikkat et," diye homurdandım.

Herkes sessizliğe gömülür ve Dutton kaşlarını kaldırır.

"Onun sadece bir amaç için araç olduğunu, istediğin her şeyi elde etmek için onu kullandığını sanıyordum. Bana söylediğin bu değil miydi?" diyor sadece odadakilerin duyabileceği şekilde sessizce.

Onu görmezden geliyorum. Dutton babasının işini tamamen devraldı bile. Geleceğinin evlilik şartı gibi aptalca bir şeye bağlı olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. On sekiz yaşından beri rolüm için ve her yeni sorumluluk için savaşmak zorunda kaldım. Ona Jewel'in bir amaca hizmet ettiğini söyledim ama onun hakkında kötü konuşmasına izin vermeyeceğim.

Nişandan beri babamla konuşmadım ve iş çıkışı amcam Dawson'la birlikte içeri girdiğinde ikisine de birer bardak viski doldurmak için ayağa kalktım.

"Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş," diyor babam. Tek koluyla sarılmak için beni kendine çekiyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Seninle gurur duyuyorum oğlum. Yaptığım en iyi şey anneni benimle evlenmeye zorlamak oldu." Kıkırdıyor. Ona ve Dutton'a birer bardak veriyorum.

"Seninle evlenmek benim seçimimdi; bunu açıkça belirtmeni istiyorum," diyor annem Honey Teyze'yle birlikte odaya girerken. Ona doğru gider ve hemen bir öpücük için onu kendine çeker. Kelimenin tam anlamıyla öyle,

anneme takıntılıydı. Ellerini birbirlerinden uzak tutamadıklarını izleyerek büyümüş olsam da, kendi evliliğimde aynı deneyimi yaşadığımı hayal bile edemiyorum. Kendime Jewel'ın sadece iş amaçlı olduğunu hatırlatıyorum. Ama sevişmek kesinlikle bir avantaj.

Dawson Honey'e doğru yönelir ve Honey parmak uçlarında yükselip onun yanağına bir öpücük kondurur.

"Peki nerede o?" diye soruyor babam odaya bakarak.

Ailemle tanıştırlacağı güne geç kalması beni pek heyecanlandırmadı. Bu gece vardiyası vardı ve dün gece pek iyi şartlarda ayrılmamış olsak da, ona burada olacağına dair söz verdirttim. Ayrıca, bu kadın ne zaman yapmasını söylediğim bir şeyi yaptı ki?

Hawke, "Muhtemelen müstakbel kayınvalidesi ona kendi evinde sürpriz yaptıktan sonra korkup kaçmıştır," diyor. Herkesin gözleri büyür ve o da farkına varır. "Kahretsin, bu yaygın bir bilgi değil miydi?"

"Rya! Yapmadın, değil mi?" Honey kız kardeşine bağırır. "Aman Tanrım, zavallı kız."

Annem "Ne? Sadece şüphelerimi doğrulamak istedim ve onun nasıl bir kadın olduğunu görmek istedim" diyerek geçiştiriyor.

Telefonuma baktım. Hala ondan bir haber yok. Hangi cehennemde o?

"Açlıktan ölüyorum," diye yakınıyor Hawke.

"Onu bekleyeceğiz. Masa çoktan hazırlandı, o yüzden sabırlı olabilirsin," diyor annesi.

"Ayrıca, sen her zaman açsın." Billie ceplerini kontrol eder ve bir lolipop çıkarır.

"Sen lanet olası bir meleksin." Hawke, kızın elinden emiciyi çalarken sırıtıyor.

Dutton okuduğu kitaptan başını kaldırır ve Hawke'a ters ters bakar. Sonra bir de Ford'a gönderiyor. Ford spor bağımlısı kardeşi kadar iyi bir yiyici değil ama bir şekeri geri çevirdiğini hiç görmedim.

"Hayır, yemeğe şimdi başlayabiliriz. Vardiyası bitmek üzere olmalı. Onu bir kez daha aramaya çalışacağım," diyorum.

"Vardiyalı çalışan mı?" Honey'nin merakla sorduğunu duyuyorum. Kimse onun teknik olarak bir kiralık katil olduğunu bilmiyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum.

Aradım ama cevap vermedi. Ama bu sefer mesajıma cevap verdi. Stalker uygun görünmediği için ona verdiğim güncellenmiş iletişim adına sırıtıyorum

artık.

Geç kalıyorum. Bensiz ye.

Kısa mesajına ve özür dilememesine kaşlarımı çatıyorum. Ama muhtemelen işte beklediğinden daha geç kalmak zorunda kalmıştır. O işi neden tuttuğunu bile bilmiyorum. Bir kılıfı olmasını anlıyorum ama karım olarak bu kadar önemsiz bir şeyin arkasına saklanmasına gerek yok. Gerçek karım olsaydı tabii.

Yemek odasına girdiğimde, güzel bir şekilde düzenlenmiş olduğunu görüyorum. Annem babamın arkasında, masanın başında, sonuçtan gurur duyan bir gülümsemeye duruyor. Sonra beklentiyle bana bakıyor.

"Biraz daha uzun sürecek. Ama onsuz başlamamızı söyledi."

Annemin yanına oturuyorum, diğer tarafımı Jewel'in gelmesi için boş bırakıyorum. Özel bir aşçı başlangıç yemeklerini getiriyor ve her birimizin önüne birer tabak koyuyor. Annem bu zamanı Dutton'a Jewel hakkında soru sormak için kullanıyor ve Dutton ona onun büyük olasılıkla bana her yönden meydan okuyacağını ve kusursuz bir inatçı olduğunu söylüyor. Annemin duymak istediğinin bu olduğunu sanmıyorum.

Ana yemeği bitirdiğimizde ve o cevap vermediğinde ya da gelmediğinde, babamın sinirlendiğini görebiliyorum. Pek sabırlı biri değildir; sanırım ben de bu huyumu oradan alıyorum.

Jewel'i onlara kısaca tarif ettikten sonra Billie, "Ailede benim yaşımda bir kadının daha olması güzel olacak," diyor. Billie, Dutton'dan sadece bir yaş küçük ama ona hala küçük tatlı bir kızmış gibi davranıyor.

"Onunla tanışana kadar bekle," diye mırıldanıyor Dutton nefesinin altında. Neyse ki aynı anda Honey ve Dawson da annemlerle sohbet ediyor.

Masanın üzerinden ona ters ters bakıyorum ve kız kardeşi rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Senin saçmalıklarına katlanmayacak birini bulamadığın için üzülme," diyor kardeşine.

Kaşını kaldırıyor. "Bilmeni isterim ki; bir ilişki yaşamaya niyetim yok. Bu aile beni yeterince meşgul ediyor zaten."

Hawke homurdanıyor. "Daha çok, ne kadar gergin olduğun için kimsenin seni istememesi gibi."

Billie daha sonra kardeşini savunur. "Hey, sanki sen konuşacak biriymişsin gibi, Mr.

Erkek fahişesi. kızların adını bile hatırlayamıyorsun."

"Onları hatırladığımı bilmenizi isterim, ama bir gecede birden fazla olursa, zor olur," diyor savunmacı şekilde, sonra bir çatal dolusu yemek atıştırıyor.

"Tam bir domuzsun," diye . "Burada gerçekten namuslu tek kişi Ford. En azından o bir kadına nasıl davranılacağını biliyor."

Ford bu kez telefonundan başını kaldırıyor.

"Lütfen, Ford o zamandan beri bir kadınla birlikte olmadı..." Hawke bunu düşünmek için bir an durur. "Ne zaman bilmiyorum."

Ford ve Billie arasında bir tartışma yaşanır gibi olur ve Billie hemen, "Önemli değil. O hala en azından nasıl makul olunacağını biliyor. Geri kalanınız çok maço. Gah! Bu ailede başka bir kadın olmasını çok istiyorum."

Hawke ve Billie kendi aralarında kadınlara nasıl davranılması gerektiği konusunda tartışırken ben masadan kalkıyorum. Yemin ederim, Hawke sırf tepki almak için onu kasten kızdırıyor. Bunu ilk tanıştıkları günden beri yapıyor.

met.

Oturma odasına çıktım ve Jewel'i aradım. *Tekrar* çalmasına izin veriyor, bu da beni kızdırıyor.

"Gelmiyor mu?" diye soruyor annem bana katılırken. Telefonumu cebime koyarken çenemdeki kasların seğirdiğini hissediyorum. Beni ekti. Belki intikam için onun değerli silahlarından birini yok ederim.

Ailemin güvenlik görevlilerinden biri yeni bir misafiri anons etmek için oturma odasına giriyor ama Jewel içeri dalıp kendini tanıtıyor. "Kusura bakmayın, geciktim. İş gitmeme izin vermedi." Hâlâ siyah topuklu ayakkabıları ve küçük siyah elbisesiyle iş kıyafetlerini giyiyor.

Odanın karşısına geçip ona doğru yaklaştım. Onu kalçasından tutup kendime çekerken, dudaklarımı dudaklarına yapıştırırken, o meydan okuyan bakışlarıyla beni kısıtıyor. Şaşkın görünüyor ve elleriyle ne yapacağını bilemiyor, ama onu içime çekiyorum, onu yutarken öfkemi ondan çıkarıyorum. Dudağını çekip hırlıyorum, "Geç kaldın." Ona çok kızgınım.

Tüyleri diken diken oluyor, bu da beni son derece memnun ediyor. Benden uzaklaşıyor ve bizi dikkatle inceleyen anneme elini uzatıyor. Bu hiç kolay olmayacak.

"Sizi tekrar görmek güzel Bayan Monti. Geç kaldığım için özür dilerim. Herkesin ilk izleniminin bu olmasını istemedim."

Annem Jewel'in elini kabul ediyor, ikimizin arasına bakıyor ve hiçbir şeyin onun gözünden kaçmadığını biliyorum, bu yüzden elimi Jewel'in kalçasına koyuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Mutlu bir çiftin neye benzediğini bilmiyorum ama küçük kediciğimi dokunarak ve şefkatle öldüreceğim. Tam da nefret ettiği şeyler. Bu ona hizmet edecek

Bu kadar geç kalmanın cezası. Biraz geç kalacağını hissetmişim ama sadece tatlı için gelmesini beklemiyordum.

"Elbette canım, ama harika bir yemeği kaçırdın. Gel, seni herkesle tanıştırayım." Annem onu benden uzaklaştırıyor ve yemek odasına götürüyor.

Jewel hızla omzunun üzerinden bakıyor ve beni tersliyor. Ağzımın kenarı seğiriyor. Bir dakika önce beni bu kadar sinirlendirip sonra da gülümsetebildiği için sinirleniyorum.

Babam ayağa kalkıp selamlamak için elini uzatıyor. Şerefine, ondan korkmuş gibi görünmüyor. Ve o çok korkutucu bir adam.

O ve Dutton birbirlerini samimiyetsiz bir "Sizi gördüğüme sevindim" cümlesiyle selamlıyorlar. Masanın etrafında dolaşıyor ve annem onları tanıştırırken herkesin elini sıkıyor.

Benim yanıma gelene kadar nişan yüzüğünü takmadığını fark ettim. Ama dün yanından ayrıldığımda kesinlikle takıyordu.

Annem aynı anda yüzüğümün olmadığını fark etmiş gibi görünüyor. Gözleri neredeyse belli belirsiz kısılıyor ve Jewel'la aramızda bir şeylerin ters gittiğini sezdiğini söyleyebilirim. Tanrı aşkına, o ülkenin en iyi avukatlarından biri, en iyisi değilse bile; yalanların kokusunu almak onun işi.

"Hâlâ yüzüğün yok mu?" diye soruyor annem. Kolumu Jewel'in omuzlarına doluyorum ve o da elini kaldırırken geriliyor.

"Evet, öyle. Çok güzel ama işe giderken giyemem. Çok pahalı" diye cevap veriyor, sanki bu yeterli bir cevapmış gibi.

"Yüzüğünü takmalısın," diye homurdanıyorum. Bana bakıyor ve gülümsüyor. Zoraki bir gülümseme ve o gülümsemenin ardında ısırma isteyen keskin dişler olduğunu söyleyebilirim.

Kolumu indirip koltuğu çekiyor ve ona oturmasını işaret ediyorum. O oturunca ben de yanına oturuyorum ve sorgulama başlıyor.

Jesel

F ya da böylesine güçlü ve tehlikeli bir aile, bana garip bir şekilde hoş karşılandığımı hissettiriyorlar. Ve ben onların yanında gardını indirecekleri son kişi olmalıyım. Ve bu beni çok az da olsa üzüyor. Keşke ben de

hepsinin yutuyor görüldüğü aynı yalan.

Beni yanlış anlamayın; şüpheleri var, bu da bana yönelttikleri sorulardan belli oluyor. Bazılarının cevabını bilmiyorum, Eli ve ben ne kadar "pratık" yaparsak yapalım.

Eli'nin kendisine bu kadar değer veren bir ailesi olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Billie güneş ışığı dolu bir cep gibi. Bana biraz annesini hatırlatıyor, Dutton da babalarını. Ancak Dawson daha konuşkan gibi görünürken, Dutton sessiz ve çekingen. Belki de bunun nedeni Dutton'ın benden hoşlanmıyor gibi görünmesi ve bunu belli etmekte hiçbir sakınca görmemesidir. Onu suçlamıyorum. Aksine, beni tehdit olarak tanıyan ve anlayan birkaç kişiden biri olduğu için ona saygı duyuyorum.

Tanışmak için en gergin olduğum kişi olan Crue, tüm gece boyunca sessizce oğlunun ve benim etkileşimlerimizi izledi. Eli ve benim birbirimiz için büyüleyici sözlerimiz olabilir, ama eminim ki kimyayı taklit edemezsiniz. Ve onu ikna edip edemediğimizden de tam olarak emin değilim.

Eli beni tutmak için her uzandığında ya da dudakları boynuma ya da elime değdiğinde elini itmek için içimden gelen doğal güdüyle savaşıyorum. Adam bu gece aşırı hızda gibi hissediyorum çünkü ya ne kadar "içinde" olduğunu göstermeye çalışıyor

Ya da bunu beni kızdırmak için yapıyor çünkü normalde yanına kâr kalmayacağını biliyor.

Dokunulmamaya bu kadar alışmışken, onun tarafından neredeyse tartaklanmaktan hoşlanıyormuşum gibi davranmak çok zor. İnsan dokunuşundan nefret ettiğimden değil. Sadece bana yabancı. Bana sarılan ya da kucaklayan bir annem hiç olmadı ve babamın sevgi dili benimle kaliteli zaman geçirmektir. "Kaliteli zaman" derken, bana nasıl ateş edileceğini öğretmesini kastediyorum. Ve o sonra, sahip olduğum tek şey Craig'di. Annem ve babamın bildiğim kadarıyla başka bir ailesi yoktu ve ben de nerede yaşamak istediğime karar verecek yaşıyordum. Craig de kendimi bildim bileli benim vekil amcamdı. Hiç çocuğu olmadı ve hiç evlenmedi. Hayatı çalışmaktan ibaretti, ta ki çalışmayana kadar. Her zaman biraz onun gibi olduğumu, silahlarımla tek başıma olmaktan mutlu olduğumu düşünmüşümdür. Ama bu masanın etrafında oturup birbirlerine duydukları sevgiyi tanık oldukça biraz kışkırandım.

Acaba başka bir hayatta böyle bir şeyin içine girebilir miydim? Çok güzel bir şekilde işlevsiz, ama hepsinin ölene kadar birbirlerinin arkasını kolladığını hayal ediyorum.

Hawke ve Billie bir şey hakkında tartışıyor ve Ford onlara kafasını sallıyor. Ve kendime tüm bunlara kapılmamam gerektiğini hatırlatmak zorundayım. Ben aslında yalnız biriyim. Hep öyleydim. Ve hayatımı tek başıma sürdüreceğim gerçeğiyle yüzleştim.

Bir hayalet.

Bir katil.

Kendi şeridimde kalıyorum.

Eli'ı yine çıplak yüzük parmağıma bakarken yakaladım. Tekrar takmayı unutmuşum, bu da onu kızdırmıştı. Bu yüzden ona akşam yemeğine geç kaldığımı çünkü işten sonra müşterimin uşaklarından biriyle buluşmam gerektiğini söylememin imkanı yok. Öğrenirse çılgına döner.

"Düğün tarihini belirledik mi?" Honey soruyor.

Tüm gözler bize dönüyor ve elimi sıkan Eli'ye bakıyorum.

"Şey, biz kaçmayı düşünüyorduk," diye cevap veriyor. Ailesinin yüz ifadesinden bunun bir seçenek olmadığını anlayabiliyorum. "Jewel kalabalıktan hoşlanmaz," diye ekliyor ve onları bilerek kışkırttığından eminim.

"Bunu küçük ve samimi bir şekilde yapabiliriz, sadece biz ve aileniz," diye öneriyor Rya. Ben şampanyadan bir yudum alırken Eli başparmağını elimin üzerinde gezdiriyor.

"Benim ailem yok" diye cevap veriyorum ve herkes sessizliğe gömülüyor.

"Ah, özür dilerim." Rya'nın bakışlarındaki hüznü görebiliyorum. Kimsenin benim için üzülmelerini istemiyorum. Harika bir hayatım oldu ve bir mafya babasının oğluyla evlenmek gibi küçük bir pürüz dışında, harika bir hayatım olmaya devam edecek. Silahlarımı aldıktan sonra yani.

Şaşırtıcı bir şekilde, Dawson araya giriyor. "Sorun değil. Ben de öyle. Kendi aileni kurabilmek büyük bir keyif." Honey'nin parmak eklemlerine bir öpücük kondurur ve çocuklarına bakar. Masayı kasvetli bir hava kaplıyor.

"Bununla birlikte, bu ay içinde evlenmeye karar verdik," diye duyurdu Eli.

Keskin bir nefes alırken boğazım daralıyor, hemen boğulduğumu hissediyorum. Annesinin gözleri heyecanla açılıyor. Her şeyin çabucak olacağını söylemişti, ama yine de beni darağacına gönderilmenin yoğun hissine hazırlamıyor.

"Bu çok erken! Hemen planlamaya başlamalıyız." Rya ve Honey catering konusunu tartışmaya başladılar. Yerde bir delik açılıp beni yutmasını istiyorum, böylece bir daha asla bu duruma düşmek zorunda kalmayacağım.

Eli elimi masanın altındaki sikine doğru kaydırıyor ve ben de şaşkınlıkla başımı hemen ona doğru çeviriyorum.

Diğerleri kendi aralarında konuşmaya başlarken o sırtıyor ve bana doğru eğiliyor. "Nefes al," diyor sessizce. "Birini öldürmek üzereymişsin gibi görünüyorsun."

"Öyleyim. Özellikle de sen," diye fısıldayarak karşılık veriyorum.

"Bu bir av tüfeği düğünü gibi değil, mi?" Billie heyecanla soruyor. "Ne?" Başımı ona doğru çeviriyorum.

"Hayır, Jewel hamile değil. Ama denemediği için değil," diye açıklıyor Eli. Omzuna vuruyorum ve o da kıkırdıyor.

Crue, "Çok erken," diye araya giriyor ve herkesin dikkatini masanın başına çekiyor.

Eli babasına dik dik bakar. "Jewel aile işimizin ne kadar önemli olduğunu biliyor. Ve ben de Jewel'ın imparatorluğum için biçilmiş kaftan olduğunu hiç şüphe duymadan biliyorum. Beklemek mantıklı değil."

İlmeğin tekrar yavaşça boynuma dolandığını hissediyorum. Ford ve Dutton'ın başka yerlere baktığını fark ediyorum. Hawke iki başparmağıyla bizi onaylıyor. Bu masada yalanlarımızın farkında olan sadece bu üç kişi var ve eminim ki düğünden sonra Eli istediği her şeyi aldığı anda, bu ailesinin arasının açılmasına neden olacak. Kabul etse de etmese de. Tüm bunların sahte olduğunu anladıklarında ihanete uğramış hissetmeyecekler mi? Yoksa bu

Mafya dünyasında işler nasıl yürür? Evlen, at ve bir sonrakine geç.

Bu durumdan kurtulmam ve silahlarımı bulmam için bir ay yeterli değil.

Lanet olsun. Gerçekten kapana mı kısıldım?

Sonunda Eli'yi öldürme emri geldiğinde ne olacak? Onlar tebriklerini sunarken masanın etrafına bakıyorum, beni evlerine kabul ettikten sonra oğullarını öldürdüğümü öğrendiklerinde ne olacağını merak ediyorum.

Nefes alamıyorum.

Sikeyim.

Crue elinde viskisiyle ayakta durur. Kadeh kaldırmak için bardağını kaldırdığında herkes sessizleşir.

Crue, "Doğduğun andan beri varlığımın baş belasısın," diye başlıyor.

"Crue!" Rya azarlar. Babası şaka mı yapıyor? Görünüşe göre diğer herkes de onun mizahından emin değil. Şimdi Eli'nin bunu kimden aldığını biliyorum.

Crue devam ediyor. "Ama siz hırsınızı ve işi devralma yeteneğinizi defalarca kanıtladınız. Daha fazla gurur duyamazdım. Sanırım ikinizi de tebrik etmek gerekiyor. Ben de emekliliğimi dört gözle bekliyorum."

Bunun bir parçası olmamalıyım.

Onun yanında oturmaya hakkım yok, olmak da istemiyorum. Burası *gerçek* bir nişanlının yeri. Her şey yolunda gittiğinde onu sırtından bıçaklamaya niyeti olan birinin değil.

Eli düşüncelerimin nereye aktığını fark etmiş gibi elimi sıkarak beni kendine çekiyor.

Herkes Eli'ye odaklanmış, mükemmel bir şekilde giyinmiş ve hazır bir şekilde duruyor ve ben merak ediyorum, gerçekten merak ediyorum, neden çoktan bir eş bulmadığını. Neden beni oyunlarının içine sürükledi? Bunlar ille de iyi insanlar olmayabilir. Çoğunluğu katil, konuşabildiğimden değil. Ama ben bile bu ailenin özel olduğunu söyleyebilirim.

Eğer birileriyle yatmak isteseydi, eminim Michelle ona izin verirdi, yeter ki bu onun Bayan Eli Monti olması anlamına gelsin. Herhangi bir itaatkâr eşe sahip olabilirdi, bu yüzden o gerçekten olmaya ağır aşığı karşı çıktı.

Benim gibi bir bağıllık mı? Bu yüzden mi benim mükemmel uyum olduğumu düşünüyor? Çünkü ikimiz de birbirimiz için çok kullanılıp atılabiliriz?

Başını sallıyor ve herkes alkışlıyor. Eli babasına gülümsüyor ve bana hayranlıkla bakarken elimi dudaklarına götürmesine izin vermekte tereddüt ediyorum. Bu bakışın sahte olması gerektiğini biliyorum. Hafif gözleri içime bir şeyler yayıyor ve ben de ona katılmak için zayıf bacaklarımın üzerinde dururken cesaret olarak kabul etmeyi seçiyorum.

Burada olmamalıydım.

benim kalacağım yer değil.

Bu kadar uzun süre gölgede kaldıktan sonra, spot ışıklarının altında olmak garip bir his.

Özellikle Eli Monti gibi bir adamın yanında.

"Hepinizi gururlandıracağız. New York'un sahibi olmak için sabırsızlanıyorum." Babasını selamlıyor ve annesi son derece gururlu görünüyor. Dutton'ın tiksintisini bastırmak istercesine içkisinden büyük bir yudum aldığını fark ediyorum ve işte o zaman masadaki tek akıllı kişinin o olabileceğine gerçekten katılıyorum.

Sonra Eli'nin bakışları bana kayıyor. "Mutlu bir evliliğe." Tekrar selam veriyor ve ben de dünyanın beni bütünüyle yutmasını dileyerek sıkı bir gülümseme sunuyorum.

"Mutlu bir evliliğe," diye tekrarlıyorum ve mükemmel dudaklarındaki sinsî gülümseme genişliyor.

Bundan canlı çıkamayabilirmişim gibi bir his var içimde.

Eli

"W Yüzüğün burada mı?" Ailemin evinden çıkarken öfkeyle soruyorum.
"Az önce tüm evliliğinizi anlattığınız gerçeğine odaklanabilir miyiz?"

bir ay içinde evleniyoruz ve bu ne kadar çılgınca ne?" diye tıslayarak cevap veriyor.

Onun alanına girdim, onu arabaya doğru ittim.

"Burada şovu yöneten benim ve hizaya gelmeyi öğrensen iyi edersin," diye homurdandım. "Bu gece neden geç kaldın?" Talep ediyorum çünkü beni en çok kızdıran şey buydu.

Başka tarafa bakıyor. "Sen öyle dedin diye atlayan bir köpek değilim ben."

"Oh, ama seni bir köpek gibi becermeme seve seve izin vereceksin."

Küçümseyen bakışları benimkilerle buluşuyor. "Sen tam bir pisliksin."

Şimdi ona gülümsüyorum, boynunu kırmak için içimde güçlü bir istek var. "Beni orada küçük düşürdün. Geç kalmakla kalmadın, ailemle tanışmaya nişan yüzüğünü takmadan mı geldin?"

Beni itip kakmaya çalışıyor, ama ben onu daha da sıkıştırıyorum, artık izleyicilerin görüş alanından çıktık. "Bunların hiçbirini ben istemedim!" diye bağılıyor.

"Bir anlaşmamız var ve eğer babanın lanet silahlarını tekrar görmek istiyorsan, sana *söyleneni* yapacaksın."

Öfkeliyim çünkü benden bir şeyler sakladığını biliyorum, her ne kadar ona bu durum için şantaj yapmayı seçtiğimde bu gerçeği kabul etmiş olsam da. Buna rağmen, yine de elimde değil ama ona boyun eğdirmek istiyorum.

"Tam bir pisliksin," diyor meydan okurcasına. İşte o zaman gözlerindeki parıltıyı görüyorum. Kalbim karnıma düşüyor ve kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor çünkü bunu kendim bile anlayamıyorum.

Yanağına dokunmak istiyorum ama elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Dokunma lan bana."

Öfkem başka bir şeye dönüşüyor. Kendini bana çeviriyor. Bu kadın ne kadar vahşi olursa olsun, içinde hala kırılması gereken değerli bir şey var.

Geri adım atıyorum, karmaşık duygularım yüzünden kafam karışıyor. Kapıyı açarken sessizce "Arabaya bin," diyorum. Beni iterek geçti ve ben de kapıyı arkasından kapattım.

Çok
kızgınım.
Ona.
Kendime.

Tam olarak anlayamadığım bu ham duygular göğsümü tırmalıyor. Ve nedense, bu kadın yüzünden çirkin yüzlerini gösteriyorlar.

Ailem benim her şeyim. Ve onlara zarar verebileceğini ya da onları herhangi bir şekilde hayal kırıklığına uğratabileceğini hatırlatması, sadece onu kullanma fikrine ters düşüyor. Bu gece, sadece bir anlığına, ailem Jewel'i gerçek eşim olarak kabul etse nasıl olurdu diye düşündüm.

Onun için uyum sağlamak zor olmazdı. Aklıma geldiği anda bu düşünceyi kapattım, gerçek olmadığını biliyordum.

Belki de ailemi bu oyunla kandırdığım için suçluluk duyuyorum çünkü bunun bir yalan olduğunu öğrenirse annemin kesinlikle yıkılacağını biliyorum. Bundan dört ay sonra, Jewel'i öldürdüğümde ya da kaçması ve ailemi bir daha görmemesi için ona çok para ödediğimde, bu onları nasıl etkileyecek? Belki de en iyisi onları sadece gerekli durumlarda Jewel'in yanında tutmalıyım ki fazla bağlanmasınlar.

Bu evlilikten sonra diğer insanların nasıl *hissedebileceğini* hiç düşünmedim. Artık ulaşabileceğim bir yerde olan imparatorluğuma odaklandım. *Hayır*, kendime ısrar ediyorum. Bunun yükü altında değilim. Bu, aile işini devralmak için bir araç. Ne daha fazla, ne daha az.

Şoför tarafındaki kapıyı açıp içeri giriyorum.

Elimi onun dizine koymamak için direksiyonu sıkıca kavriyorum. Ona istediğim zaman ve istediğim yerde dokunabilme fikrine garip bir şekilde bağışlı hale geliyorum.

Onun evine giderken yol boyunca sessizce oturduk, gerginlik hissediliyordu.

Ben daha kenara çekmeden emniyet kemerini çıkarıyor.

"Bekle Jewel." Ama o çoktan arabadan inmiş ve kapıyı suratıma çarpmıştı.

Camı indirip ona seslenirken çenemde bir tik alevleniyor. "Seni yarın alacağım. Gelinlik almak için alışverişe çıkacaksın!"

Arkasına bakmadan beni ve ben de içimden küfrediyorum. Bu lanet kadın beni delirtiyor.

"Siktir!" Elimi direksiyona vuruyorum, nedense aslında ne kadar aşağılık biri olabileceğimi düşünüyorum. Şimdiye kadar bunun nasıl kötü bir şey olabileceğini hiç sorgulamamıştım.

Ama gözlerinin yaşlarla parladığını görmek, asla ağlamayacağını bilmek, bu gece onu çok zorladığımı fark etmemi sağladı. Ve şimdiden bunu nasıl telafi edeceğimi bulmaya çalışıyorum.

Bir sonraki soru şu: Beni öldürmesi gereken kadınla neden barışmaya çalışıyorum ki?

Jesel

I Ben bir aptalım. Neden bir an bile Eli Monti ile yolumun kesişeceğini düşündüm bilmiyorum. Müşterimin adamlarından biriyle bu gece tekinsiz bir ara sokakta buluşmak zorunda kaldığımda, en kötüsüne hazırdım. Bütün gün ne tür bir bilgi vermem gerektiği konusunda kafa yordum. Onlara hâlâ oyunun içinde olduğumu gösterecek kadar bilgi vermeliydim ama Şu anda yaptığım dengeyi tehlikeye atacak kadar değil.

Her şeyden önce silahlarımı istiyordum. Buna kıyasla itibarım umurumda bile değildi. Ama bu bile yalan; işimi çok seviyorum ve bu pislik yüzünden tehdit edilmesini istemiyorum. Beni kurtaran şey, hayatım boyunca biriktirdiğim para. Eğer gerçekten isteseydim, emekli olabilirdim.

Yatağımda otururken öfkeyle karamelli dondurmamı kaşıklıyorum, lanet olsun.

Eli için ailesine bizim hakkımızda yalan söylemek kolay olabilir ama bu bana göre değil. İnsanlarla yakınlaşmam. Düğünümüzün bir ay içinde gerçekleşeceği gerçeği beni çıldırtıyor. Gerçek olmadığını biliyorum. Kişisel algılamamam gerektiğini ve bunun en iyi ihtimalle bir ticari işlem olduğunu biliyorum. Ama yine de bunu nasıl başaracağıma dair hiçbir fikrim yok. Ağzıma bir kaşık daha dondurma atıyorum ve beynim donduğu için içimden lanet okuyorum.

Aptal olmayı bırak, Jewel. Bunu gerçekten düşün.

Bu gece müşterimin adamıyla buluşmadan önce nişan yüzüğümü bilerek çıkardım. Beni ne kadar yakından takip ettiklerini bilmiyorum ama

Beni öldürmem için tuttıkları adamla nişanlandığımı öğrenmelerini istemedim. Bildiğim kadarıyla, zaten biliyor olabilirler ve belki de bu yüzden bilgi istiyorlar.

Maske taktığı için adamın yüzünü göremiyordum. Kaşığın arkasını dudağıma vurup düşünüyorum. Eğer o adamın kim olduğunu bulabilirsem, belki de bu bana Eli'nin hedef alınmasını isteyen kişinin kimliği hakkında bir ipucu verebilir.

Monti ailesini hedef almaları umurumda değil. Tamam, belki Eli'nin annesinden biraz hoşlanıyorum ama oğlunun sırf dünya tarihindeki en büyük pislik olduğu için onu kesinlikle vurması gerekiyor. Ama çapraz ateşin ortasında kaldığıma göre kimin için çalıştığımı anlamam gerek.

Telefonumu aldım ve Rory'yi aradım. İkinci cevap verdiler.

"Son zamanlarda bana gönderdiğin parayla bir yat aldım," diyorlar selamlamak yerine. Gülümsüyorum.

"Belki de bana bir ara size katılmamı teklif etmelisiniz," diye cevap veriyorum. Sonra da arama nedenime geçiyorum. "Maske takmasıyla bilinen herhangi bir çete ya da örgütü araştırabilir misiniz?"

"Özel bir maske türü var mı?" diye soruyorlar. "Hayır, sadece düz siyah bir maske."

". " Rory telefonu kapattı ve karnıma şiddetli bir kramp girdi. Bekle bir saniye.

Tuvalete gidiyorum ve reglimin başladığını fark ediyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?!" İnleyerek söyledim. Olan biten her şeyle o kadar meşguldüm ki, döngümü takip etmeyi unutmuş olmalıyım. "Şu anda daha kötü olabilir miydi?" Suratımı asıp başımı duvara yasladım.

İyi tarafından bakarsak, en azından hala yarım küvet dondurmam var. Dezavantajı ise, küvetin dibine ulaştığımda, büyük olasılıkla ihtiyacım olan tüm cevapları içermeyecek olması.

Sanki Eli Monti'nin neden olduğu stres yüzünden adet dönemim benden habersiz başlamış gibi yeniden öfkelen dim.

Siktir et bu herifi ve kara kara düşünmesini. Daha önce bana bir mesaj gönderdi, göt gibi davranmamı telafi etmek istediğini söyledi, ki bu onun gibi bir adam için şaşırtıcı. Gelinlik alışverişine gitmeden önce beni kahvaltıya götürmek istiyor.

Her iki açıdan da hayır demek zor.

GörünüŖe göre bu pislige kiminle uğraştığının hatırlatılması gerekiyor. Ve benim de silahlarımı aramaya başlamam gerekiyor.

Bu yüzden cevap verirken kendi kendime sırtıyorum.

Ben: Bir pislikle kahvaltı. Çok hoş. Geç kalmayın. Öpücük emojiŖi

CKAPTER 43

Eli

I apartmanının önünde arabamda oturuyorum. Yolda olduğumu haber vermek için mesaj attım, o da bana yukarı gelmememi ve benimle aşağıda buluşacağını söyledi.

Otuz dakikadan fazladır bekliyorum.

Ondan bir iz yok.

Aramayı
deniyorum.

Cevap yok.

Mesaj
gönderiyoru
m.

Cevap yok.

Hayal kırıklığı içinde ofluyorum. Benim için çok rahatsız edici ve karakterime aykırı olan "sabırlı ve centilmen" şeyi yapmaya çalıştım ve şimdi denediğim için bile kızgınım, özellikle de onun sessizliğiyle ödüllendirildiğimde.

Telefonumu cebime koyup arabamdan çıkıyorum ve binanın içine doğru ilerlerken daireme birinin girdiğine dair bir bildirim alıyorum. Jewel'in kapısının önünde durup, kurduğum kameraların uygulamasını açıyorum ve tamamen siyah giyinmiş birinin özel alanımda dolaştığını görüyorum. Buzdolabıma gidip bir parça peynir çıkarmasını ve her kapıyı açıp kapattıktan sonra her şeyi aynı şekilde bırakarak yemesini izliyorum. İşte o zaman davetsiz misafir dönüyor, kehribar rengi gözleri doğrudan sırf onun için yerleştirdiğim kameraya bakıyor. Aramasına devam etmeden önce el sallama cüretini gösteriyor.

Silahlarını bulmaya çalışıyor.

Sana iyi şanslar kaplan; bu yakın zamanda olmayacak.

Bu küçük cadaloz, nerede olduğu konusunda bana yalan söylemekle ve benimle buluşmak için zaman ayırıyormuş gibi davranmakla kalmayıp daireme *tekrar* girecek kadar cesur. Ford ve Hawke dışında minimum güvenlik personeli bulundurma yaklaşımımın, özellikle bu sinsi kadın söz konusu olduğunda, yanlış bir hesaplama olabileceğini şimdi fark ediyorum.

Yatak odama girdiğinde diğer kameram hareket algıladığını gösteriyor. Dramatik bir şekilde dönüyor ve sonra gülümseyerek kendini geriye doğru yatağa atıyor, diz üstü çizme giymiş ayakları yatağıma inmeden önce havayı tekmeliyor.

"Jewel," diyorum mikrofona. Yatağıma uzanırken bana küçük bir el sallıyor. "Ayakkabılarını yatağımdan çek." Gülüyor ama söyleneni yapmıyor. Tabii ki yapmaz. Ondan daha azını beklemezdim.

Karnının üzerine dönerek, yatağımanın başucundaki masaya doğru sürünürken bana deri pantolonunun içindeki kıcının mükemmel görüntüsünü veriyor. Çekmeceyi açmaya devam ediyor ve içindekilere zarar veriyor. Çenem titriyor. Benimle kasıtlı olarak dalga geçiyor çünkü bazı şeyleri özel bir şekilde sevdiğimi biliyor.

Bir şey buluyor ve kameraya doğru kaldırarak elindekini bana gösteriyor. Prezervatif.

"Sanırım buna ihtiyacın olmayacak," diyor, açıyor ve bir daha kullanılmaması için yere atıyor. Evime kadın getirdiğimden değil. O prezervatif muhtemelen yıllardır orada duruyordu.

Yorgun bir iç çekişle yuvarlanıyor. "Silahlarım nerede?" diye soruyor, dizlerinin üzerine çöküp kameraya bakarak.

"Benimle elbise dükkanında buluş, sana bir tane verebilirim," diyorum ona. Gözlerini deviriyor ve ben de dudaklarımdaki gülümsemeye engel olamıyorum.

Dairesinin kapısı açılarak beni olduğum yere geri çekiyor ve ev arkadaşı neredeyse bana çarpacakken irkiliyor.

Telefonumu ceketimin cebine bırakıyorum, nereye gitmem gerektiğinin farkındayım.

"Ah, burada değil," diyor ben daha bir söyleyemedim.

"Biliyorum."

"Tamam o zaman." Koridora adım atıyor, kapıyı kilitliyor, kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ediyor, sonra etrafımdan dolaşıyor.

O garip biri.

Telefonumu geri çekip kameraları tekrar kontrol ediyorum. Jewel tembel tembel yatağıma kıvrılmış, kumandayla oynuyor ve televizyonu çalıştırmaya çalışıyor.

"Jewel Diamond, bugün bir randevumuz var," diye hatırlatıyorum ona.

"Umurumda değil. Regl oldum. Canım yanıyor. Ve hala senden hoşlanmıyorum, pislik." Beni tersledi.

Boynumu bir o yana bir bu yana kırıyorum. Ona bir ders vermenin zamanı geldi... itaat konusunda.

* * *

Daireme vardığımda onu en son gördüğüm yerde, yatağımda buldum. Konuşmak istedim ama uyuyakaldığını fark ettim. İçinde çikolata, ped, tampon ve regl iç çamaşırı denen, ne işe yaradığını tam olarak anlayamadığım bir şey olan plastik poşeti şifonyerin üzerine bırakıyorum. Her ne kadar onu şımarıklığı için cezalandırmak istesem de, dün gece onunla konuşma şeklimden dolayı -daha önce hiç hissetmediğim- bir *suçluluk* duygusu hissediyorum.

Yumuşak bir horlama onu terk eder.

Lanet olsun.

Botlarından birini çıkarıyorum ve ikincisine geldiğimde irkilip uyanıyor, göğsüme tekme atıyor ve kavgaya hazır bir şekilde yatağa tırmanıyor.

"Ne oluyor lan?" Göğsümü ovuşturarak bağıriyorum.

Elini kalbinin üzerine koyar ve ağır ağır nefes almaya başlar. "Beni korkuttun."

"Evet, evime zorla girdin ve yatağımda uyuyakaldın. Nesin sen, Goldilocks falan mı?"

Bir esnemeye yatağa geri kayıyor. "Yorgundum. İyi uyuyamadım ve yatağınız çok rahat."

Kibar olmaya çalışırken gülümsemem gözlerimle buluşmuyor. "Bir dahaki sefere lanet olası botlarını çıkar," diye homurdanıyorum. Plastik botu elime aldım.

çantayı önüne bırakıyorum. Gömleğimin düğmelerini çözmeye başladım. Bana tekme attığında iz kalmamıştı ama şimdi de tamamen temiz hissettirmiyor.

"Bu nedir?" diye merakla soruyor.

"Regl olduğunu ve yorgun olduğunu söylemiştin, ben de atıştırma bir şeyler getirdim" derken gömleğimi çıkarıyorum.

"Ve tamponlar ve pedler ve... bunlar regl iç çamaşırları mı?" Şok içinde bana . Bakışları vücudumu tararken ağzı açık kalıyor. Onun için kaslarımı esnetiyorum ve o ilgisizmiş gibi başka tarafa bakıyor.

Sırıtarak, "Sinirli halinizden kötü bir şey olduğunu düşündüm" diye yorum yaptım.

Yüzünde acımasız bir gülümseme beliriyor. "Bunu sadece beni gerçekten kızdırmak için söylüyorsun, değil mi?"

Evet.

Babamın bir keresinde annemin ayın o dönemindeki ruh hali değişimlerinden bahsettiğine şahit oldum ve bunun söylenecek doğru şey olmadığını çok çabuk öğrendim.

"Ayrıca, bir tür kemirgen gibi buzdolabımdan peynir dilimleri çalmaktansa bunu yemeni tercih ederim."

"Daha kötüsü de olabilirdi; çekmecenize bir ölü daha bırakabilirdim."

Dolabımdan çıkıp temiz gömleğimin düğmelerini iliklerken, "Bu kesinlikle aşağılık bir davranıştı," diye azarlıyorum.

"Bana mı söylüyorsun? O şeyi bir ara sokakta ölü olarak gördüm ve almak için plastik bir torba kullandım. Ona dokunmuyordum. Bu arada, şifonyerin tamamını dışarı attığını fark ettim."

Bir parça çikolata koparıp ağzına atarken gülümsüyor.

"Neden buradasınız? Anahtar istiyorsan sana verebilirim."

Dizleri göğsüne doğru kıvrılıyor ve bunun onu ne kadar... savunmasız gösterdiğinden nefret ediyorum. Yatağın ucuna oturuyorum.

"Bana güvendiğin için aptalın tekisin." Nefes nefese kaldı. "Ailene bizim hakkımızda yalan söylediğin için hiç mi kötü hissetmiyorsun?"

O zaman aklıma geldi; belki de dün gece bu kadar keyifsiz olmasının nedeni buydu. Benim küçük kediciğimin vicdanı var mı? Bu bizden biri yapar.

"Hayır. Ailem tarafından köşeye sıkıştırılmıştım ve bu da benim onu aşma yolumdu. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bunu birlikte atlatacağız."

Aldığım tek yanıt "Silahlarımı istiyorum" oldu. Yere bakarken, yırttığı prezervatifi buluyorum.

"Neden? Sonunda beni öldürme emri verildi ve ben ölmeden önce silahlarınızı alamayacağınızdan mı endişeleniyorsunuz?" Karşı çıkıyorum.

Ağız açılıyor ve sonra kapanıyor. Kendi içine daha da kıvrılıyor. "Bu bir şaka değil."

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama ben 'Dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tut' sözüne göre yaşıyorum. Ve görünen o ki çok fazla dostum yok."

"Senin gibi bir kişiliğe sahip birinin seni neden öldürmek isteyeceğini anlayabiliyorum."

Buna kıkırdıyorum, sonra ayaklarını kendime doğru çekiyorum. Ayaklarına ve bacaklarına masaj yapmaya başladığımda kafası karışmış gibi görünüyor. Kendini olduğundan daha küçük göstererek bir topun içine büzüldüğünü görmek hoşuma gitmiyor.

Bu müşterisi bir süredir aklımdaydı. Will'e ne kadar ağır bir bedel ödersem ödeyeyim, izlerini . Ayrıca bu kişinin vurulmasına henüz izin vermemiş da garip. Bir parçam, belki de meselenin vurmakla ilgili olmadığını, birinin dikkatimi çekmek için onu kullandığını düşünmeye başladı. Sonunda ölebileceğini düşünürsek bir kumar.

Kişisel konularda birileri için çalıştığını bile düşündüm ama Will'in Jewel hakkında bana verdiği her şey onun yalnız bir kurt olduğunu gösteriyor. Temasta olduğu tek kişi Craig adında bir adam ve onun da ailemle hiçbir ilgisi yok.

Bu iş uzadıkça daha da sabırsızlanıyorum. Müvekkilinin şimdiye kadar bir hamle yapacağını sanıyordum. Bir çeşit oyun sergilerdi.

Jewel parmak uçlarımdan gergin kaslarına her dokunuşunda yavaşça gevşiyor.

Bakışlarım nişan yüzüğüne takılıyor. "Yine yüzüğünü takmışsın."

Gözlerini deviriyor ama vücudunun yatak başlığına nasıl yaslandığını fark ediyorum. "Bugün kıyafet alışverişi yapacağımız için bunun zorunlu olduğunu sanıyordum."

"Oh, yani şimdi isteyerek geleceksin."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sadece silahlarımı geri vermeniz için bu işi bitirmek istiyorum."

"Peki ya para?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param var. Ve seni dışarı çıkardıktan sonra daha da fazla olacak."

Merak ettim, "Kafamın değeri ne kadar?" diye sordum.

Biri beni öldürmek için ne kadar ileri gidebilir?

"Ödül için çok fazla, ama zahmet için yeterli değil," diye hızlıca cevap veriyor ayaklarını avuçlarımdan çekerken. "Bu yüzden bana silahlarımı geri vermenin yanı sıra ödeme yaptığınızda, bu durum zar zor kabul edilebilir hale gelebilir."

"Elbise denerken bunun içinde rahatsız olabilirsin." Gözlerimi ayıramayacağımı bildiği dar deri pantolonuna elimi sallıyorum. Yanında getirmiş olması gereken köşedeki küçük çantaya doğru ilerliyorum.

"Bu pantolonu giymemden rahatsız olan tek kişi *sensin*," alay ediyor. Bir noktaya değinmek için deri pantolonunu çıkarıyor, tekmeleyip çıkarana kadar bacaklarından aşağıya doğru kaydırırken bakışları üzerimde.

Onlardan kurtulduktan sonra gömleğinin düğmelerini açıyor ve siyah bir sütyenin içindeki muhteşem göğüslerini sergiliyor. Gömleği kenara atarak, G-string, sütyen ve gülümsemeden başka bir şey giymeden önümde duruyor.

"Benimle bu şekilde alay ederek paçayı kurtaracağını sanmıyorsun, değil mi?" Bir adım daha yaklaşarak soruyorum.

"Silahlarım mı?" diye mırıldanıyor.

"Evlendikten sonra," diyorum ona yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle. "Anlık ateşkes mi?" Öneriyorum, sikim şimdiden kabarıyor. Onu kalçasından tutuyorum, başparmağım keskin pençeleri ve dişleri olan agresif neon ayının üzerinde geziniyor. Dövmenin görüntüsü dudaklarımın kenarının seğirmesine neden oluyor.

Küçük bir gülümsemeyle saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve sonra kapının yanında bıraktığı küçük sırt çantasına dönüyor. Bana kıcını göstererek eğiliyor ve sikim acı içinde pantolonuma doğru geriliyor. Çantaya uzanarak bir elbise çıkarıyor ve üzerine geçiriyor.

"Hazır." Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. Bu evlilikten kurtulmanın ve silahlarını almanın bir yolunu bulmaya çalıştığını biliyorum.

, ben oyun oynamayı severim. Ve
her zaman kazanırım.

Jesel

I Kıyafetlerimi yere saçtı ve onları toplamadı, komik buluyorum çünkü ona tekme attıktan sonra, üzerinde bir leke olmamasına rağmen hemen gömleğini değiştirdi. Ya da belki de o yapıyordu.

Bana vücudunu göstermek için. Ancak, benden onay almaya ihtiyacı olmadığını hissediyorum. Eminim Eli Monti nereye giderse gitsin bunu alıyordur.

Gelinlik mağazasına giderken birkaç telefon görüşmesi yapıyor. Benim ya da müşterimin işine yarayabilecek bir şey olup olmadığını görmek için dikkatle dinliyorum, geçen sefer onlara dünyayı sarsacak bir bilgi verdiğimden değil. Beni yakınında tutmasına rağmen, Eli tamamen aptal gibi görünmüyor, bu da önceki inançlarıma aykırı.

Önce Ford'la sonra da Ford'un telefonunu çalan Hawke ile konuşur. İkisi de son zamanlarda Eli'nin yanında olamamaktan şikayetçi. Onlara biraz katılıyorum. Eğer onlar onun yardımcısıysa ve çoğunlukla güvenliğinden sorumluysa, benimle yalnız kalmak konusunda daha temkinli olması gerekmez mi? Özellikle de her an ona sırt çevirebilecekken. Ama bu konuda pek endişeli görünmüyor.

Babasının adamlarından biriyle iş konuşuyor ama ona karşı kullanabileceğim bir şey değil. Sonra da yolculuğun geri kalanında sessiz kalıyor. Sürekli parmağımdaki yüzüğe baktığını fark ediyorum. Güzel bir yüzük, kendim için seçeceğim bir şey değil, ama sanırım bu da rolün bir parçası.

Gelinlik mağazasına yanaştığında, emniyet kemerini çözmemi engelledi. Gergin görünüyor. Doğru kelime bu değil. Eli, her an

asla gergin olma.

"Yüzüğü beğenmedin, değil mi?" diye sorar.

Bakışlarım onun üzerinde daralıyor. "Nefret etmiyorum ya da sevmiyorum. Giymek zorunda kalmamayı tercih ederim."

Küçük bir kutu çıkarırken çenesi ileri geri hareket ediyor.

"Artık yüzük mü topluyorsun?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

"Hayır, bu annemin. Benden bunu sana vermemi istedi. Akşam yemeğinde yüzüğünü takmadığında, beğenmediğini söyleyemeyecek kadar nazık olduğun için takmadığını düşündü."

"Bekle. Yüzüğü beğenmemi neden umursuyorsun ki?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Bu sahte bir nişan ve sahte bir düğün.

"Çünkü karımı memnun etmezsem üzerimde kötü durur," diyor kutuyu açarken. Yüzüğün görüntüsü nefesimi keserken ukalaca sözler dilimde kalıyor.

Sade ve zarif. Bana verdiği gösterişli olandan daha çok beğendim. Her şeyi çizecek ve her şeye çarpacak kadar büyük değil.

Elimi tutuyor ve ilk yüzüğü yavaşça çıkarıyor. Sonra kolaylıkla yeni yüzüğü taktı. Daha iyi oturdu. Bunu ona itiraf edeceğimden ve yenisi hakkında belli bir şekilde hissetmem gerektiğinden değil.

"Bunu beceremiyorsun. Sanırım bunu daha çok seviyorsun?"

"Annen bunu bana neden verdi?" Daha yakından inceleyerek soruyorum. Pembe kare kesimli bir elmas ve bandın gömülü birkaç küçük elmas var.

"Bu onun nişan yüzüğü falan değil," diye açıklıyor Eli, çok daha büyük olan yüzüğü kutuya koyarken. "Ama onun için duygusal bir anlamı var. Sana başka bir yüzük almamı önerdim ama bu yüzüğün senin daha çok hoşuna gidebileceği konusunda kararlıydı."

"Eğer annen için bir anlamı varsa, onu bana vermemelisin Eli." Onu çıkarmaya gidiyorum, ama elini benimkinin üstüne koyarak beni durduruyor.

"Annemi inkar edebileceğim çok az şey olduğunu söylediğimde bana güvenin. Eğer bunu sana vermezsem, ilişkimizin ciddiyeti konusunda şüpheler uyanır."

Sahte ilişkiyi ona hatırlatmak istiyorum. Ama ne yüzüğe bakmaktan vazgeçebiliyorum ne de ondan çok daha fazla hoşlandığım gerçeğini görmezden gelebiliyorum. Bu sahte ilişki kafamı karıştırdığı kadar beni tüketiyor da.

"Ne kadar duygusal konuşuyoruz?" Soruyorum, cevabı bilmek istediğimden emin değilim. Ayrıca, tüm bunlar bittiğinde, onu geri almasını sağlayacağım.

Yine de oğlunun katilinin taktığı yüzüğe sahip olmaktan hoşlanmayabilir.

Başım ağrımaya başladı.

"Benden birkaç yıl sonra düşük yaptığında babam ona bu yüzüğü almıştı." Yüz ifadem üzgünleşince kıkırıyor. "Bunu almasının nedeni kaybindan dolayı değil, karşılaşılabilecekleri zorluklara rağmen ailemizde her zaman sevgi ve destek olacağı içindi.

"O getirene kadar bunu unutmuştum ve sana diğerinden daha uygun olduğuna katılıyorum. Silah tutmana ve garsonluk yapmana engel olmayabilir."

Gülüyorum. "Az önce 'saçmalık' mı dedin?"

Şu anda utangaç ve biraz savunmasız görünüyor. Yüzüğü çıkarmaya gidiyorum. "Eli, bu benim için çok kişisel bir şey." Beni bir kez daha durdurdu.

"Her zaman benim olacaktı ama bana vermeyecekti. Müstakbel eşimin almasını istiyordu. Ailemle akşam yemeği yiyene kadar bunu bilmiyordum."

Bu çok ağır bir duygu ve sanki çarpık yalanların daha derinine iniyormuşuz gibi geliyor. Bu olaydaki rolümden utanç duymaya başlıyorum. Ailesinin de işin içine girmesi duruma daha da ciddiyet katıyor. Beni onunki gibi kollarını açarak karşılayan bir ailem hiç olmamıştı. Babam öldüğünden beri sadece Craig var ve kendime onun için minnettar olmam gerektiğini hatırlatıyorum.

Ama beni küçük hissettiriyor. Bana başkalarının sahip olduğu ve benim beğeneceğimden korktuğum için bilerek uzak durduğum şeyleri gösteriyor.

Kapa çeneni, Jewel. Regl olduğun için vücudun ağrıdığı için üzgün ve mutsuz hissediyorsun.

"Bunu gerçek karın için saklaman gerekmiyor mu?"

"Sen artık benim karımsın. gereken tek şey bu."

"Ama ben değilim." Gerilimi azaltmaya çalışarak ağır bir iç çekiyorum. "Hâlâ koridorda yürümedim."

"Ve biz sana bir elbise bulana kadar da bulamayacaksın." Diğer yüzüğün olduğu kutuyu bana uzatırken kibirli bir sırıtişla bana bakıyor. "Bunu sat ya da ne istersen yap."

Ona bakakaldım. "Bunu satamam Eli. I-" Arabasının kapısını kapatıp önümü kesiyor, ben de ellerimi havada sıkıyorum. *Pislik herif.* Kapımı açtı ve bana elini uzattı.

Kutuyu arabada yere koydum, muhtemelen en üst düzey işlerimden bazılarına bedel olan bir yüzüğü dışarıda bırakmanın doğru olup olmadığını merak ediyordum.

Herkesin görüp alabileceği bir yere.

"Mükemmel nişanlı olma oyununa hazır mısınız?" diye soruyor ve bir gelinlik mağazasına girmenin gerçekliği yüzüme çarptığında boğazım düğümleniyor. Diğer tarafa kaçmak istiyorum ve Eli'nin sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi elimi tutmasının nedeninin de bu olduğuna eminim. Geri çekilmek istiyorum ama ben bile sınırlarımı biliyorum. Dedikleri gibi, mutlu eş, mutlu hayat.

Bir kadın heyecanla bize kapıyı açtı. "Bay Monti, sizi gördüğümüze çok sevindik. Bu da şanslı kadın olmalı."

Şanslı olduğum iddiasına içten içe gülerken gülümsüyorum. Hiç de değilim.

"Annen zaten burada bekliyor," diyor bize. "Annen mi?" Ses tonumu nötr tutmaya çalışarak soruyorum.

"Evet, annem," diye yanıtlıyor. Ben onu kenara çekmeden sessizce ekliyor: "Annenin bu işe karışmadığını öğrenince burada olmak istedi."

Endişemi hafifletmeye çalışarak keskin bir nefes alıyorum. Annemin dahil olmak isteyip istemediğini sormak aklımın ucundan bile geçmemiştir. Sahte bir düğün için istemezdim ama gerçek şu ki, onu gerçek düğünüm bile davet etmezdim. Hayatımda olmaya hakkı yok. Ama Eli'nin annesi... burada olmak mı istedi?

Kendime bunun oğlunun kiminle evleneceğinden endişe ettiği için olduğunu ve kendimi sorgulanmaya hatta onu terk etmeye ikna edilmeye hazırlamam gerektiğini söylemek istiyorum. Ama Rya Monti olağanüstü bir oyuncu değilse, bana hiç böyle bir izlenim vermedi. Bu da durumu daha da zorlaştırıyor.

Bana yüzüğünü verdi.

Zaten ailesiyle çok fazla içli dışlıyım ve nedense bunun farkında olan tek kişi benmişim gibi görünüyor. Bu beni suçlu hissettiriyor. Bu nasıl mümkün olabilir ki? O zamandan beri vicdanım yok... hiç.

"Ne zamandır bekliyor?" Endişeyle sordum. Bizi bekleyen biri olduğunu bilmiyordum. Bilseydim, belki de evine zorla girerek onu kızdırmaya bu kadar hevesli olmazdım.

"Annem her zaman dakiktir. Aslında, genellikle önceden gelir." Yüzümdeki kan çekilirken gülümsemesini gizlemeye çalışıyor.

"Hiç komik değil," diye tıslıyorum nefesimin altında. "Bana önceden haber verebilirdin."

Yaşlı kadın, birçok muhteşem elbisenin sergilendiği geniş alanda bize rehberlik ediyor. Burada bize gülümseyen resepsiyon görevlisinden başka kimse yok. Daha küçük ama çok daha görkemli bir şekilde dekore edilmiş ikinci odaya geçtiğimizde Rya'yı görüyorum. Pembe bir kanepede , elinde bir kadeh şampanya, bir yandan da tek eliyle hızlıca telefonuna bir şeyler yazıyor. Yan masada, çok pahalı el çantasının yanında bir şişe şampanya duruyor.

Biz içeri girerken başını kaldırıp gülümsüyor. "Gelebilmişsin." Ayağa kalkıyor ve "Eli aradı ve hasta olduğunu söyledi. Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Elini alnıma koyuyor ve ben bunu yaptığımı fark etmeden önce içgüdüsel olarak geri adım atıyorum.

"Özür dilerim," diye kekeliyorum.

"Olma." Bana anlayışlı bir bakış attı. Daha önce kimsenin ateşimi ölçmeye çalıştığını sanmıyorum ve bunu ne kadar belli ettiğim sinir bozucu. İnsanların hakkımda ne düşündüğü umurumda değil, ama ne yazık ki hiç de uygun olmadığım bir rolde oynadığım giderek daha da belirginleşiyor.

"Umarım çok uzun süre beklememişsinizdir," diyorum sonunda.

"Hiç de değil. Bu bana bazı e-postaları yanıtlamak için zaman kazandırdı. Tanrı bir hukuk firmasının kendi başına çalışmasını yasaklıyor. Hiç eğlenceli olmazdı." Kıkırdıyor.

"Bunu söylediğini babam duymasın," diye şaka yapıyor Eli. Yanağına bir öpücük kondururken gülümsüyor.

"Lütfen. Baban hâlâ kanlı kelepçelerle geliyor ve fark etmediğimi sanıyor."

Yanımızdaki kadın bu yorum karşısında rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve ben de durumun saçmalığına gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Bir mafya ailesiyle evlendiğime göre gerçekten aklımı kaçırmış olmalıyım.

"Şimdi, kışt. Burada olmamalısın. Sadece biz kızlar olmalıyız," diyor Rya Eli'ye, elleri kalçalarında.

Çılgınca uzanıp bileğini tutuyorum. Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor. "Hayır, onu burada istiyorum," demekte gecikmiyorum. Nedense Rya Monti ile yalnız kalmak beni korkutuyor. Ondan korktuğum için değil. Tamam, belki biraz korkuyorum. Ama ona yalan söylediğim için kendimi çok suçlu hissettiğim için, bana gerçek bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olabileceğini gösteriyor. Eğer o benim annem olsaydı, silahlara olan düşkünlüğüm ya da katil içgüdülerim hakkında iki kez düşünmeyecek olması bana garip geliyor. Belki de

küçümsenmek yerine kucaklansaydım, belki öz annem tarafından terk edilmezdim.

Eli sırtıyor ve elini belime doluyor. Tamam, şimdi de sınırlarını zorluyor.

"Sürpriz olmasını istemiyor musun?" diye soruyor.

"Hayır, senin sevdiğin şeyi giymek istiyorum. Bugün senin de özel günün," diye cevap veriyorum, ona ölümüne bakmamaya ya da elini benden uzaklaştırmamaya dikkat ederek. Artık bana her dokunuşunda, bundan giderek daha fazla hoşlandığım için nefret ediyorum. İçten içe kendime bu adamdan nefret ettiğimi hatırlatıyorum. "Yani evet, kalman hoşuma gider."

"Kalacağım o zaman." Eğilip dudaklarını boynumda gezdiriyor. İzlediğimizi biliyorum, bu yüzden inandırıcı olması için gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

Rya bu alışverişten memnun görünüyor ve Eli'nin muhtemelen hiçbir zaman ayrılmaya niyeti olmadığını anlıyorum. Ne de olsa o geleneklerine bağlı bir adam değil, ailesinin bazı eski usul kuralları olsa bile.

"Bir kadeh şampanya ister misiniz?" Rya teklif ediyor. "Sinirlerinize iyi gelebilir."

"Evet." Bardağı elinden kaptığım gibi yarısını içiyorum. Çok içen biri değilim ama bugünü atlatmak için biraz sıvı cesarete ihtiyacım var.

Satış görevlisi çaresizce içki içmek istememden rahatsız olmuş gibi görünse de beni soyunma odasına götürdü ve "Hangi tarzdan hoşlanabileceğinize dair bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Hem de ," diye kestirip atıyorum.

"Mükemmel. O zaman çeşitli seçenekler getireceğim." Hayranlık uyandırıcı.

Jesel

I İki içki ve keyfim yerinde. Bütün elbiseler dar. Bazıları kabarık, bazıları ise üzerime kat kat masa örtüsü örtülmüş gibi.

Elbette harika görünüyorlar. Ama ne zaman bir tane daha taksam, endişe kuyusunun derinliklerine çekiliyorum. Ben endişelenmem, lanet olsun. Ama gelinlik denemek beni çok korkutuyor.

Eli ve Rya arasındaki gündelik konuşmaların bir kısmını dinledim. Düğün planlaması hakkında konuşuyorlardı. Bu saçmalıktan olabildiğince uzakta olduğum için minnettarım. Eli, içinde yer almak istemediğim bir düğün için çatal bıçak takımı konusunda fikrimi sormaktan daha akıllı.

Soyunma odasından çıkıyorum, şimdi üzerimde dördüncü elbise var. Eli kirpiklerinin arasından dışarı çıktığım her elbisenin içinde beni becermek isteyen bir ifadeyle bana bakıyor. Dönüp aynada kendime baktığımda nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Belki de bunu çok fazla sıkılmıştır?

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve kendime bu işi bitirip evlenebileceğimizi, silahlarımı geri alabileceğimi ve sonra da içimi karıştıran bu saçmalıktan kaçabileceğimi hatırlatıyorum.

"Sanırım bu tam oturdu," diyor satış görevlisi korseyi sırtımda da sıkarken. Ne kadar boğucu derecede sıkı olduğu için neredeyse öne doğru eğiliyorum.

Alkolün yardımcı olması gerekiyordu ama şu anda her şey dönüymüş gibi hissediyorum.

"Sevdin mi? Sana bir eldiven gibi oturdu. Gerçekten göz kamaştırıcı," diye övünüyor Rya ve üçüncü kadeh şampanyayla bana yaklaşıp kadehi bana uzatıyor. Tek kelime etmeden kadehi alıp tek seferde geri fırlatıyorum ve sonra ona geri veriyorum. Şu anda görgü kurallarını siktir et. Çıldırılmamak için elimden geleni yapıyorum.

Evliliği hiç istemedim. Bunun için yaratılmamışım. Ve tüm bunların sahte olduğunu bilmeme rağmen, kalp atışlarım göğüs kafesimi tekmelemeye çalışıyor.

"Jewel, iyi misin?" Rya bir elini dikkatle omzuma koyarak soruyor.

Sıkı bir gülümseme sunuyorum ve başımı sallıyorum.

"Bundan memnun musun?" Dişlerimi sıkarak Eli'a soruyorum.

Ayağa kalkıyor ve bana doğru ilerliyor, önümde durmadan önce bakışları her ayrıntıyı alıyor.

"Bence giydiğin her elbise mükemmel olurdu," diyor gerçekçi bir tavırla, ama sonra eli elbisenin dış kısmında geziniyor, parmakları tenimde gezinirken elbiseyi toparlıyor. "Ama aynı zamanda harika bacakların var. Onları göstermek için eteğinde bir yırtmaç olsa nasıl olur?" Sırıttıyor ve endişemden kaynaklanan sıcaklık başka bir şeyle karışıyor -arzuyla. Tekrar ayaklarım yere basmalı çünkü şu anda bir sarmalın içindeymişim gibi hissediyorum ve sanki beni burada tutan tek şey buymuş gibi bakışlarımı onunkilere kilitliyorum.

"Nişanlımla biraz yalnız kalmak istiyorum," diye anons ediyor. Rya ve satış görevlisi kısa bir süre bakıştıktan sonra bizi odada yalnız bırakıyorlar. Onlar gider gitmez onun etrafından dolanıyorum, şampanya şişesini kapıyorum ve içmeye başlıyorum.

Elimden kaptı. "Hey!" diyorum. Alanıma giriyor ve yüzümü boy aynasına dönmem için beni çeviriyor. Arkamda dururken elleri önüme geliyor. "Ne yapıyorsun?"

"Kendine bak," diye sakın bir şekilde talimat verir.

İstemiyorum. Kendimi bu elbisenin içinde görmek istemiyorum. Bunca zamandır doğrudan kendime bakmakta zorlanıyorum. Çenemin altından tutup başımı yukarı kaldırıyor. Başka tarafa bakmak istiyorum ama yapamıyorum çünkü beni olduğum yerde tutuyor.

"Ne gördüğümü bilmek ister misin?" diye soruyor elleri elbisemin önünü avuçlarken. Ardından parmaklarını, yarık açtırmamı önerdiği aynı noktanın üzerinde gezdirmeye başlıyor.

"Ailenin işine bir bilet," diye karşılık veriyorum.

"Güçlü bir kadın," diye ısrar ediyor. "Zorluklardan kaçmayan ve korkularının üzerine giden bir kadın."

"Peki sizce benim korkum ne Bay Monti?" Tenimi okşayan parmaklarını görmezden nefes veriyorum. Aynadaki görüntümüzden başka bir yere bakamıyorum.

"Benimle evlenmek... ya da başka biriyle. Bağlılık. Bir aileye sahip olmak."

Son yorumda gözlerim seğirdi. Son birkaç haftadır su yüzüne çıkmaya başlayan gerçeklerime ve kırılğanlıklarıma çok yakındı. İçgörüsü karşısında çarpık bir nefretle gülümsüyorum. Ayağımı hafifçe düzeltiyorum ve ayakkabımın topuğunu sertçe ayağına indiriyorum.

Ben daha sert bastırırken sırtıyor. Elleri yukarı doğru ilerlemeye devam ediyor, sonra elbisenin altına ve külotumun içine giriyor.

"Beni bu gelinlikle becermene izin vereceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın. Ayrıca regl dönemimdeyim, orospu çocuğu." Ona doğru geri yaslanıyorum, bilerek tüm ağırlığımı topuğuma verip ayağına bastırıyorum. Acımış olmalı ama yüz ifadesinden belli olmuyor.

Diğer eli boğazıma dolanıyor ve beni kendine doğru çekerken gülümsüyor. "Kırmızının en sevdiğim renk olduğunu unutuyorsun."

"Bu 100.000 dolarlık bir elbise."

"İçindeki kadın çözülmek istediğimde elbisenin değeri hiçbir şey ifade etmiyor."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama elini daha da sıkıyor. "Bu elbisenin, bu yüzüğün ya da bu düğünün sana göre olmadığını düşünebilirsin. Ama sen anlaşılmamız sona erene kadar açmam gereken hediyeysin. Bu gelinliğin başkaları için olduğunu mu sanıyorsun? Ne düşündükleri umurumda bile değil. Bu karımın *benim* için giyinmesiyle ilgili. Karımın koridorun sonunda benimle buluşmadan önce bile beni baştan çıkarmasıyla ilgili. Denediğin her elbisenin içinde nefis görünüyorsun. Sorun elbise değil. Bu anlaşmaya tamamen boyun eğmenin zamanı geldi."

Başparmağı hassas klitorisimde dolaşıyor ve devam etmesini istediğim kadar boynunu sıkmak da istiyorum. "Öyleyse neden bir anlık ateşkes yapmıyoruz?" diye öneriyor.

"Annen bu odanın dışında duruyor," diye fısıldıyorum.

"Annemi düşünmüyorum, Kedicik." Kendini bana daha sıkı bastırıyor. Tüm kumaşın arasından onu zar zor hissedebiliyorum ama sert olduğunu biliyorum. Eli aşağı kayıyor ve parmakları kıvrımlarıma sürtünüyor.

"Bu iğrenç," diyorum, şu anda akışımın ne kadar yoğun olduğunun bilincinde olarak.

"Gerçekten akli başında bir adamla evlendiğini düşünmedin, değil mi?" Tamponumun ipini hafifçe çektiştirken kıkırdıyor. "Sana daha önce de söylediğim gibi, kırmızı benim en sevdiğim renktir."

Tampon vücudumdan çıkar çıkmaz onu yere bırakıyor. Aynadaki yansımalarımıza utançla bakıyorum, ama parmağını içime sokarken tıslıyor ve yüz ifadem utanç ve büyülenme karışımına dönüşüyor.

"İtiraf et, iyi hissettiriyor," diye fısıldıyor kulağıma. "Anlık ateşkes mi?"

Kabul etmek istemiyorum. Ona durmasını söylemek istiyorum. Bunun yanlış olduğunu söylemek istiyorum. Ama ağzım kurudu. Ve parmakları çok iyi hissettiriyor.

Belki de şampanyanın etkisiyle kelimelerim kilitleniyor ve sanki şu anda beni uçup gitmekten alıkoyan tek şey onlarmış gibi sadece onun gözlerine bakabiliyorum. Sonunda sorusuna cevap olarak başımı sallıyorum. Anlık ateşkes ya da her ne halt ediyorsak.

Geri adım atarken "Külotunu çıkar" diye talimat veriyor.

Dediğini yaparken yutkunuyorum ve sonra yüzümü ona dönüyorum. Pantolonumun bacaklarımdan ayak bileklerime doğru kayışını izliyor ve ben de içinden çıkıyorum. Pantolonunu çıkarırken burun delikleri açılıyor, "Dizlerinin üzerine çök" derken siki serbest kalıyor.

İşte o zaman parmaklarındaki kırmızı parıltıyı fark ediyorum ve utanıp uzaklaşmak istiyorum. "Seninle ilgili beni iğrendiren hiçbir şey yok, *aşkım*." Bu sevecenlik karşısında kalbim sıkışıyor, ama sonra parmaklarını dudaklarına götürdüğünde ne tür bir hasta canavar olduğunu anlıyorum. Onları yalıyor ve ben dizlerimin üzerine çöküyorum. Bunu şoktan mı yoksa o anda söylediklerini yapmadan duramadığım için mi yaptığımdan emin değilim. Cinsel ve ilkel taleplerinde o kadar uhrevi ki, beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde zorluyor. Ve bu beni itmiyor. Hayır, içimde var olduğunu bilmediğim bir şeyi çağırıyor.

"Aferin kızıma," diye övüyor beklentiyle bana bakarken. Kocaman, damarlı sikine bakıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Beyaz elbise etrafımda toplanıyor ve giydiğim pahalı giysiye rağmen bana bir fahişeymişim gibi bakıyor. İçim ateşle dolup taşıyor ve tadına bakmak için öne doğru eğiliyorum. Bir damla ön döl yalıyorum, tuzlu tadı açıkça kafama giden şampanya baloncuklarından çok daha davetkar.

Ağzımı sikinin üzerinde kaydırıyorum, dudaklarım onu içine almak için geriliyor. Aynı anda onu yumrukluyorum, uzunluğunu ağzıma sığdıramıyorum. Parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor, ben de hepsini almak için elimden geleni yaparken başka tarafa bakmamaya özen gösteriyorum. "Benim için dizlerinin üzerinde çok güzel duruyorsun, kedicik. Şimdi pençelerini geçir ve beni boşalt."

Elini takım elbise ceketinin altından sırtına götürüyor ve bir dakika sonra bir bıçak çıkarıyor. "Eğer sen kanarsan, ben de kanarım."

Bıçağın ucunu göğsüme getirdiğinde geri çekiliyorum. Elbisemin önünü kestiğini fark edene kadar nefesim kesiliyor.

"Ne yapıyorsun?" Çılgınca fısıldıyorum, altı rakamlı bir elbiseyi bu kadar rahat bir şekilde yok etmesinden korkuyorum.

"Bir yarık üzerinde , değil mi?" Sırıttıyor. "Ayrıca, bu elbisenin içinde nefes alış çok sık ve her yerimi içine almanı istiyorum."

Birdenbire düzgün nefes ve bıçağı bana uzatırken sırtttıyor. "Annemin görmeyeceği bir yere baş harflerini kazıyacaksın."

Parmaklarını saçlarımdan geçirip dudaklarımı tekrar sikine götürdüğünde zihnim tamamen boşalıyor.

Eli

T Dudakları sikimin etrafına dolandığı an, o güzel yüzünün her yerine boşalmaya hazırım. Onu sınırlarına kadar zorladığımı söyleyebilirim, ama ahlaksızlığıma gerçekten ayak uydurabileceğini düşündüğüm ilk kadın o.

Dişleri sikimi sıyrıyor ve ben zevkle tıslıyorum.

Lanet olası ağzı.

Dizlerinin üzerinde, kırmızıya boyamak için sabırsızlandığım bir gelinlik içinde. O lanet bir tanrıça. Bıçağı bana doğru çevirirken, bir şekilde bu kadına anlaşılmamız bittikten sonra bile yanımda kalması için şantaj yapabilmem için dua ediyorum çünkü o benim için çok mükemmel yaratılmış.

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken sikimin üzerinde yavaşça ilerlemeye devam ediyor. Bıçağı sol bacağıma, beni bıçakladığında açtığı küçük ve güzel yara izinin tam üstüne saplıyor.

"," dedim ona. "Bacağıma baş harflerini kazıyacaksın." Bu anı asla unutmak istemiyorum.

Onu asla unutmak istemiyorum.

J.D.'yi sol bacağıma oyarken aletimin heyecanla seğirmesine neden olan bir zevk ve yakıcı acı karışımı var. Etimi kesen her ince çizgi ve kıvrım beni onun ağzına boşalmaya o kadar yaklaştırıyor ki, sonuna kadar gidebileceğimden emin değilim.

Mektupları bitirir bitirmez onu saçlarından tutup sikimden çekiyorum ve ayağa kaldırıyorum. Düz bir yüzey bulana kadar onu geriye iterken dudaklarım saniyeler içinde onunkilerin üzerindeydi. Dudaklarımı

aynayı kırdım. Ona zarar verebileceğini düşündüğümde, onu kaldırıp geri çekiliyorum.

Ağzımın içinde umutsuzca inliyor, vahşi hayvanı benimkini çağırıyor. Onu sikimin üzerine yatırıyorum ve geriye yaslanıp kollarını boynuma doladığında homurdanıyorum. Beyaz elbisesi yer yer yırtılmış, kan lekeleri bozulmamış rengini bozuyor.

Ama bu yeterli
değil. Daha fazla
kan istiyorum.

Ondan daha fazla.

Her şeyini.

İyi bir kız gibi sikimin üzerinde zıplıyor ve taşaklarım onun çaresiz muhtaçlığı karşısında geriliyor. Benim için o kadar mükemmel yaratılmış ki.

"Ne kadar mükemmel bir nişanlı," diye mırıldanıyorum ve ellerinden biri boğazımı nazikçe sarıyor, ama tırnakları uyarmak için derime batıyor. Onu öperken gülümsüyorum, benden alıp vermesine izin veriyorum.

"Bir hayvan gibi becerilmek mi istiyorsun? Seni aynen öyle sikeceğim, Kedicik." Alt dudağını ısırdım ve çektim. Zevkle inliyor, ama onu yere bıraktığımda göz kapakları patlayarak açılıyor.

"Sen ne-" Onu döndürüyorum ve ellerini kanepenin ucuna koyuyorum.

"Bu gelinliğin içinde seni becerirken beni izlemeni istiyorum," diyorum ona. Nefesi kesiliyor ve aşağı bakıp sikimdeki ve kalçalarındaki kanı görünce gülümsüyorum. Çok ıslak ve benim için mükemmel.

Kalçalarını kavrayıp içine girerken kırık aynadaki yansımamıza odaklanıyorum. Öne doğru eğildi, o güzel bacakları sadece benim için açılmıştı. Çok güzeldi.

Ona tekrar tekrar çarpıyorum, onu unutulana kadar becerirken büyüleniyorum.

Ben onu deli gibi sikerken göğüsleri harap elbiseden dışarı fırlıyor.

Beni kavrarken bacakları titremeye başlıyor ve aynada bakışlarımla buluştuğunda yüzünün zevkle buruştuğunu görüyorum. "Koridorda benimle yürüdüğün gece işte böyle ödüllendirileceksin," diyorum içine girerken.

"Sadece ateşkes yaparsak," diye soluk soluğa bağırıyor.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve sırtını kavislendiriyorum.

"Oh, düğün gecemizde ateşkes yapacağız." Kıçına bir tokat attım ve inledi. Tekrar tokat attım, cildinde kırmızı bir kızarıklık oluşmaya başlamıştı.

Üçüncüde

Tokatla çözüyor ve onu tutmak için gevşek bedenini kavradığım anda içinde sarsılıyorum.

"Kahretsin," diye haykırıyorum, onu döllerimle beslerken hissettiğim güç beni şaşırtıyor. Birkaç kez daha içine giriyorum, döllerimi ve kanını tekrar içeri itiyorum, böylece hiçbir damla boşa gitmiyor.

Titredikçe gülmeye başlıyor ve neyi bu kadar komik bulduğunu bilmesem de ben de eğlenmekten kendimi alamıyorum. Eğilip omzunu öpüyorum.

"Düşüncelerin için Penny?" Kalçalarımı ona doğru yuvarlamaya devam ederken, henüz onun sıcak ve dağınık amını terk etmek istemediğimi söylüyorum.

"Gerçekten de cehenneme gidiyoruz," diyor inanamayarak.

Kıkırdıyorum. "Birlikte cehenneme gideceğiz. Bu en azından eğlenceli olmasını sağlar."

"Şeytanın işini devralmaya çalıştığında değil," diyor benden uzaklaşarak.

Oda darmadağın ve giydiği elbise katledilmiş gibi görünüyor. Aynada kendine baktığında yanaklarında belli belirsiz kırmızı bir allık belirliyor. Ona doğru bir adım atıyorum ve başparmağımı kızarmış tenine değdiriyorum.

"Dört numaralı elbisenin doğru seçim olmadığı konusunda anlaşalım," diyorum ve titrek bir nefes veriyor. "Git banyoda temizlen. Ben buradaki dağınıklıkla ilgileneceğim."

Şaşkınlıkla bir kaşını kaldırıyor. "Hayatında bir gün bile temizlik yaptığını sanmıyorum."

"Genellikle sadece ölü bedenler. Yani kan, cam ve yerdeki birkaç eşya hiçbir şey değildir."

Tekrar etrafına ve sonra bana bakıp kaşlarını kaldırıyor. "Normal olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Sırıttıyorum. "Kimin tanımını kullandığınıza bağlı."

Titrek bacakları üzerinde uzaklaşırken inanamayarak başını sallıyor ve sikimi kaldırmadan önce bacağımdaki baş harflerine bakıyorum, dudaklarıma bir gülümseme geliyor.

Bundan sonra hangi elbiseyle çıkacağı umurumda değil çünkü ben bugün istediğimi zaten aldım.

CKAPTER 83

Eli

S O sarhoş. Ve sanırım annem ondan hoşlanıyor. Müstakbel eşimi arabaya kadar taşıyorum ve yolcu koltuğuna oturtuktan sonra kapıyı arkasından kapatıyorum.

Annem kendisine başparmağıyla onay veren Jewel'a el sallıyor ve gülmekten kendini alamıyor. "Bu düşün için gerçekten gergin, değil mi?"

Annemin içgörüsü karşısında donup kaldım. Umarım bunun sadece evlilik öncesi gerginliği olduğunu ve gerçekte olduğu yoğunluk seviyesiyle ilgisi olmadığını düşünüyordur.

"Güçlü bir aileyle evlenmenin zorlukları var," diye açıklıyor. "Ama nasıl baktığınızı görüyorum. Sana meydan okuma şeklini mi? Daha önce sizi böyle diken üstünde tutan birini hiç görmemiştim. Yine de bir ailenin ona kucak açması onun için bunaltıcı olabilir, bu yüzden onu her adımda desteklediğinizden emin olun. *Nazik* ol."

"Ben her zaman iyiyimdir," diyorum savunmacı bir şekilde ve o da bana "*evet, tabii*" diyor.

Bak.

"Bunun için sadece bir şansın var." "İki şansın vardı," diye hatırlatıyorum ona.

Bunu hatırlayınca gülümsüyor. "Babanı annesinin gözleri önünde bacağından vurdum ve sonra kiliseden kaçtım. İkinci kez, resmi olarak evlendiğimizde, benden pek hoşlanmadı diyelim. Ama bana saygı duyuyordu."

"Jewel'e beni bacağımdan vurması için izin mi veriyorsun?"

"Hayır, ama en azından seni hizada tutmak için sana cehennemi yaşatacağını umuyorum." Sırıttıyor. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Çok tatlı biri ama buna alışık değil. Sahip olduğu tek aile siz olacaksınız. Bu onuru hafife alma."

Bunu zaten biliyordum. Ne zaman bunaldığını biliyorum. Örneğin tırnaklarının etrafındaki deriyi ısırdığında gergin alışkanlıklarını görüyorum.

Telefonunda gezinen Jewel'a bakıyorum. Ayakları ön panelimin üzerinde ve sol gözümün seğirdiğini hissediyorum. Tüm bunları biliyorum ama daha önce umursamıyordum. Şimdi bir parça suçluluk duyuyorum çünkü o benim için çok yönlü bir insan olmaya başladı. Sadece bir piyon değil. Sadece bir oyuncak değil.

Telefonum cebimde çalmaya başladı ve bakmadan kim olduğunu anladım. Arayan Michelle'di, düzenli buluşmalarımızı iptal ettiğim için kızgındı. Her gün arıyordu. Ve her gün, cevap vermiyorum.

Annem vuruyor ve Jewel camı indiriyor. "Eve dönerken oğlumun sana yemek getirdiğinden emin ol."

Jewel gülümseyerek hıçkırır ve hüznle şöyle der: "Sen iyi bir annesin. Keşke benim de annem sen olsaydın."

Annem onun yanağını okşuyor. "Sen zaten ailenin bir parçasısın canım." Sonra bana döndü. "Onu yatır ve bol su içtiğinden emin ol." Bu son tavsiyeyle birlikte kendi arabasına doğru yöneldi. Kendi arabama binmeden önce onun gitmesini bekledim.

Jewel gözleri kapalı, başı koltuk başlığına yaslanmış bir halde, "Sen. Sen lanet olası bir pislisin," diyor.

"Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle," diye takılıyorum ve göz kapakları açılıyor. Yüzünü bana dönmek için başını yana çeviriyor.

"Yaptım, yoksa sen de mi aptalsın?" Arabayı çalıştırırken dudaklarımda beliren sırıtmaya engel olamıyorum. "Çok fazla içtim. Evlilikten ve senden nefret ediyorum."

"Biliyorum, Kedicik. Biliyorum," diye yatıştırıyorum elimi dizinin üzerine koyarken. İki parmağı benimkilerden birine dolanırken şikayet eder gibi homurdanıyor. Ona tekrar baktığımda gözleri kapalıydı ve uyuyor gibi görünüyordu. Dün gece gerçekten hiç uyumamıştı, ama büyük olasılıkla Tanrı bilir neye .

Dairesine dönerken bütün yol boyunca uyudu. Ben kenara çekene kadar gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve eli benimkini bırakıyor.

Arabayı durdurup iniyorum ve arabanın etrafından dolaşarak kapısına doğru ilerliyorum. Kapıyı açıp emniyet kemerini çözmeye çalışıyor ama başaramıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Şimdi de beni bu arabanın içine hapsetmeye çalışıyorsun."

Ona doğru eğilerek emniyet kemerini çözüyorum ve bunu yaparken onun ölümcül bakışlarını başımın yanında hissedebiliyorum. Bir kadının bana böyle nefretle bakmasına alışık olduğumu söyleyemem. Ve aslında bu bende gülme isteği uyandırıyor.

"Özgürsün," diyorum elimi onun apartmanına doğru uzatarak. Arabadan inmeden önce oflayıp pufluyor ve yanımdan geçerek girişe doğru yürüyor. Arabanın kapısını kapatıyorum ve tökezleyerek içeri girerken onu takip ediyorum. Ona almak için durduğum yarım kalmış hamburger ve patates kızartmasını taşıyorum. Kapısının kilidini açmak için uğraşırken gülmemeye çalışıyorum. Hırslayarak anahtarı kapıya fırlatıyor ve başını duvara yaslıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Teklif ediyorum, sesimdeki eğlence açıkça belli oluyor. Bana kaşlarını çatıyor.

İşte burada, isabetli nişan alabilen bir kadın -muhtemelen adamlarımın hepsinden daha iyi- ve bir anahtarı kilide sokamadığı için kızgın.

Gerçekten komik.

Beni tersliyor ama teklifimi reddetmiyor. Anahtarlarını almak ve kapıyı açmak için eğildiğimde yanımda duruyor ve yiyecek poşetini benden alıyor. Kapıyı açtığımda yine dirseğini torbaya sokmuş, patates kızartması çıkarıyordu.

Beni geçip odasına doğru düz bir çizgide yürümek için elinden geleni yapıyor.

Ev arkadaşı evde görünmüyor. Dairenin kapısını kapatıyorum ve ona bir bardak su getirmek için mutfığa gidiyorum. Odasına ulaştığımda, nefesinin altında küfrettiğini duyabiliyorum. Bir şekilde elbisesine dolanmıştı. Gözlerimi sarhoş Jewel'dan bir saniye bile ayıramıyorum. Suyu komodinin üzerine koyarken kıkırdıyorum ve o yatağa oturup botlarını çıkarmaya çalışırken dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Bırak yardım edeyim," diyorum. Elini botundan çekip fermuarını açıyorum ve ikisini de çıkarıyorum. Yatağa doğru kayıyor, patates kızartmalarını da beraberinde sürüklüyor ve biraz daha yiyor. "Suyu iç," diyorum ona.

"Siktir ," diyor ama söyleneni yapıyor. Kıkırdıyorum.

"Buna karşı değilim." Başımı kaldırıp ona göz kırpmıyorum. Bir bardak suyu bitiriyor ve sonra yatağa uzanıyor. Yumuşak bir horlamanın onu terk etmesi uzun sürmüyor.

Belli ki alkolle başa çıkamıyor.

Ayağa kalkıp onu kucağıma alıyorum ve ertesi gün sırtının ya da boynunun ağrımasından şikâyet etmesin diye rahatça yatağa yatırıyorum. Bakışlarım onun vücudunda gezinirken sikim kabarıyor. Üzerinde sadece sütyeni ve iç çamaşırı vardı.

Üzerinde bıraktığım pislik için kendimi kötü hissediyorum, bu yüzden banyosuna gidip bir havlu ıslatıyorum.

Derisindeki kan ve döl karışımını temizliyorum.

Aileme yalan söylerken kendimi kötü hissetmiyorum ama bu küçük dişi şeytanın hayatıma ne kadar mükemmel uyum sağlayabileceğini fark etmeye başlıyorum. Bu düşünce beni rahatsız ediyor çünkü tam da bu kadına doyduğumu hissettiğim anda daha fazlasını arzuluyorum. Onu aklımdan ve kan dolaşımdan çıkaramıyorum, bu da bir zayıflığa dönüşüyor olabilir.

Uykusunda dönüyor, yastığına uzanıyor ve ona sıkıca sarılıyor. O çok güzel. Çarpıcı, gerçekten.

Ve sonra tekrar horlamaya başlar.

Jesel

M Başıım ağrıyor. Düzeltiyorum, acayip ağrıyor. Dün içmek kötü bir fikirdi. Hiçbir zaman ağır bir içici olmadım. Orada burada birkaç kadeh içmişliğim var ama babam içki içmezdi.

Craig benim yanımda neredeyse hiç içki içmezdi, bu yüzden hiç ilgimi çekmedi. Ayrıca, kontrolden çıkma fikrinden hiç hoşlanmadım. Ama dün, kendimi gelinlik giyerken görmekten korktuğum için buna bir koltuk değneğı gibi sarıldım.

Gerçek bir gelinlik. Ben.

Gelinlikle.

Söz konusu gelinlikle yaptığım birçok günahkâr şeyi düşündükçe içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Telefonum çalmaya başlayınca inledim. Birkaç kez uzanıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Tek gözüm açıkken parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum ve elim bir şeye takılıyor.

Saçım örgülü mü lan?

Telefonum tekrar çalıyor ve odanın içinde dönerek doğrulduğumda homurdanıyorum. Yatağımanın başucunda bir bardak su ve birkaç baş ağrısı hapi buluyorum. Oraya nasıl gelmişler?

Botlarım yatağıın kenarında yerde düzgünce duruyor ve telefonum durmadan çalıyor.

Cevap veriyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum, parlak ışığın içeri sızmasını önlemek için panjurlarımın kendiliğinden kapanmasını istiyorum.

"Günaydın. Ya beni içeri alırsın ya da kapıyı ." Eli'nin talepkâr sesi karşısında iç çektim.

"Peki," diyorum ayağa kalkarken, oda etrafımda dönüyor. Kesinlikle bir daha asla içmeyeceğim.

Kapıya ulaşmayı başardıktan sonra kapıyı açıyorum ve onu diğer tarafta takım elbise giymiş bir şekilde buluyorum. İşte o zaman kendime bakıyorum ve yarı çıplak olduğumu fark ediyorum. Homurdanıyorum çünkü dönüp doğruca odama gitmeden önce yapabildiğim tek şey bu. Ön kapıyı kapatıyor ve beni takip ediyor.

Doğruca yatağa geri sürünüyorum, yatak örtülerini yüzüme çekiyorum ve gitmesini umuyorum. Yatak onun ağırlığının altında eğiliyor ama o hiçbir şey söylemiyor. Sadece başımı kucağına doğru kaydırıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Onunla mücadele etmek istiyorum ama enerjim yok ve başımı okşaması hoşuma gidiyor.

Tekrar uykuya dalmak zorundayım ve tekrar uyandığımda battaniyenin altından dışarı bakıyorum.

"Dün gece saçımı sen mi ördün?" Ağzım kuruyarak soruyorum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevap veriyor ve kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakıyor.

"Bu çok ürkütücü."

"Dedi kız, battaniyesinden dışarı bakarak." Tuş.

Eli Monti ile ilk tanıştığımda onu tanımlamamı isteselerdi, aklıma gelen ilk kelime sabırlı olmazdı. Ama yavaş yavaş, onu anlamaya zorlandıkça, belki de sadece bana karşı böyledir diye merak ediyorum. İçten içe kaşlarımı çatıyorum.

"Neden buradasın?" Ben soruyorum. Büyük olasılıkla dünün utancıyla bana ölümüne işkence etmek için. Dükkândan çıktıktan sonrasını bile pek hatırlamıyorum. Rya Monti'yi onayladım mı?

"Bir silah," diyor ve bu beni telaşla ayağa kaldırmaya yetiyor. Ceketini açtı ve benim tabancalarımın birini gösterdi. On üç yaşımıdayken babam almıştı. Onu çok severim. "Keşke sana başka şeyler gösterdiğimde de gözlerin aynı şekilde parlarsa."

"Umarım sikinden bahsetmiyorsundur."

Gülümseyerek eğiliyor. "Başka neye atıfta bulunabilirim ki?"

"Silahlarımı geri vermem karşılığında sikiinin üzerinde zıplamamı istiyorsan, sorun değil. Geçici ateşkes."

Kıkırdıyor. "Pek sayılmaz, Kedicik. Yine de hevesini takdir ediyorum."

"O zaman ne istiyorsun?" Bu gt herif beni

Ama benim için önemli olan bir Şeyi önermesi, karşı koyacağımı bildiği bir Şeyi istediği anlamına geliyor.

"Benim yanıma taşın," diyor. İçimdeki tüm heyecan uçup gidiyor ve yorganın altına girip ona sırtımı dönüyorum.

Kafayı mı yemiş bu? Onun yanına taşınmayacağım. Ondan hoşlanmıyorum bile. Hala onunla evlenmek zorunda olduğum fikriyle boğuşuyorum. Onunla yaşamak anlaşmanın bir parçası değildi. Evet, başka silahlar alabilirdim. Ve işimi bitirip onun işini bitirebilirdim ama bu silahlarımı asla bulamayacağım anlamına gelir.

Ve gerçekten silahlarımı geri istiyorum.

"Kabul edersen silahı alabilirsin. Bu kadar kolay. Ayrıca, yatağımın rahat olduğunu zaten söyledin ve birden fazla kez evime girdin. Lanet olası bir anahtarın da olabilir."

Yüzümü ona döndüğümde bakışlarım daralıyor. "Bana iki silah ver." "Bir," diye homurdanıyor ve bunun son teklifi olduğunu biliyorum. İ ekiyor. "Daire mi yoksa malikane mi?" diye soruyorum.

"Hangisini tercih edersiniz?"

"Yakıp kl ettiğimde en kolay duman olacak olan."

Ağzının köşesi seğiriyor. "Apartman kompleksi iyi olur o zaman. Anlaşma tamamlandığında ve boşanma belgelerini imzaladığımızda diğer silahları geri alabilirsin."

Boşanma evrakları. Sanki bu iş çok kolay bitecekmiş gibi alay etmemeye çalışıyorum.

Büyük ihtimalle ikimizden birinin ölümüyle sonuçlanacak ve bunu ikimiz de biliyoruz. "Evlilik sözleşmesi yapıyor musun?" Tatlı tatlı soruyorum.

"Tabii ki yleyim. Annem bir avukat," diyor sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi.

"Yani oraya bana borçlu olduğun parayı ve silahlarımı kesinlikle geri alacağımı mı ekleyeceksin?"

Cevabını bekliyorum.

"Hayır, çünkü o zaman tüm bunların sahte olduğunu anlar." Kollarımı gğsmnnzerinde kavuşturuyorum.

"Bu benim işime gelmez. Sonunda beni öldürebilir ya da boşayıp söz verdiğim hiçbir Şeyi bana bırakmayabilirsin."

"Yarısını şimdi ödeyeceğim." Telefonuna uzandı ve onu çıkardı.

"Banka bilgilerim sende yok," diye hatırlatıyorum ona. Yazmaya devam ediyor ve bitirdiğinde telefonum çalıyor. Kontrol ettiğimde bana para gönderdiğini görüyorum. "Hesap bilgilerimi nasıl aldın?"

"Her şeyi elde edebilirim. Sahip olamayacağım tek şey, karşımda oturup iki gün önce iyi bir fırçalanmaya ihtiyacı varmış gibi kokuyor. Şimdi, düşünmeye ne dersin? Gitmemiz gereken bir yer var."

Ayağa kalkıyor, silahımı yan masaya koyuyor ve dışarı çıkmak için dönüyor. Kapıya yaklaştığında bana baktı. "Duşta yardıma ihtiyacın yoksa?"

"Siktir git."

Gelen bir aramayı cevaplamadan önce "*Seni* becermek istiyorum," diyor.

Kapıyı arkasından tıklatarak kapattığında, hemen silahı alıyorum. Ağırlığı ve onu elimde tutmanın verdiği rahatlıkla iç geçiriyorum. Babamla olan anılar ve onu geri almış olmanın verdiği rahatlama seli içimi kaplıyor. Bu silahlara tutunmak bazılarına aptalca gelebilir ama sahip olduğum tek şey onlar. Sanki kalıcı olarak benden alınmışlar gibi, hiçbir şeyim olmayacak. artık beni bu dünyada topraklıyor. Gerçekten bir hayalet olacağım.

Eli'yle yaşadığım bu durum tam bir saçmalık, çünkü ilk kez gerçekten görüyorum. Elime tutuşturulan bu silah, niyetimin asla bu olmadığını hatırlatıyor.

Kendi yolunda ilerleyen, gölgelerden ölüm dağıtan bir kadın olarak kalmam gerekiyordu. Ve bir yerlerde, bir şekilde, bu parçam kaymaya başladı. Daha doğrusu, başka bir canavar tarafından gölgelenmeye başladı.

Jesel

"A Senin de benden hoşlandığın gibi," diyor bizi kim bilir nereye götürürken. Bazen gideceğimiz yerleri sürpriz olarak sakladığını düşünüyorum çünkü yer hakkında bilgi sahibi olsaydım

En hızlı çıkış yolu.

Duş aldım ve bilerek onu kızdırmak için acele etmedim. Ama sonunda katıldım, banka hesabımın şu anda gerçekten iyi görüldüğünü ve gelecekteki bir mafya patronunun nişanlısı olarak en azından bunu yapabileceğimi düşünüyordu. Kusacağım.

Sadece evimden gitmesini istiyordum ve ben de gitmezsem bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordum.

"Neden?" Araba durduğunda sordum.

"Çünkü bu bizim nişan partimiz." Başka bir şey söylemeden arabadan indi.

Oturduğum yerde donup kaldım. *Ne oluyor lan?*

Bu orospu çocuğu.

Beni arabaya bindirmeden önce ödüllendirmesine şaşmamalı.

Bana tuzak kurdu çünkü yapabileceğim en iyi şeyin aile yemeği olduğunu biliyordu.

Ama nişan partisi? Siktir git.

O siyah bir takım elbise giyerken ben bunun için fazla rahat giyinmişim. Demek istediğim, onun yukarıda ve ötesinde giyinmesine alışkınım - kimse bu adamın tarzı olduğunu inkar etmiyor - ama lanet olası kot pantolonum var, Tanrı aşkına.

"Gitmiyorum," diyorum, beni bir kısırak gibi sürüklemeye niyetli olduğu süslü otele bakarak. Süslü olduğunu biliyorum çünkü lanet olası bir kapıcısı var.

"Neden olmasın?" diye soruyor.

"Kot pantolon giyiyorum," diye tersliyorum, sinirlenerek. "Ne bok yemeye bana bunu yapacağımızı söylemedin?"

"Kot pantolon giyiyor olman gerçekten umurunda . Başkalarının ne düşündüğü umurunda değil." Küstahça gülümsüyor. "Ayrıca, Kedicik, gerçekten hazırlıksız geldiğimi mi düşünüyorsun? Bir keresinde söylediğin gibi, sen sadece yolculuk için buradasın, değil mi? O yüzden sana söyleneni yap."

Tam bir şoktayım. Bazen bu pisliğin vücudunda en azından bir tane iyi kemik olabileceğini düşünüyorum ve sonra sanki saniyeler içinde varsayılane sıfırlanıyor.

"Arabadan ineyim diye böyle söylüyorsun," diye homurdanıyorum, akşamdan kalma olduğum için zaten kötü bir ruh hali içindeyim. Arabanın arkasına doğru yürüyor ve bagajı açıyor.

Bir vale Eli'nin anahtarları ona vermesini bekliyor ve ben ön koltukta lanet bir çocuk gibi surat asıyorum. Bu arabadan bu şekilde inmeyeceğim. Kimsenin hakkımda ne düşündüğünü umursamadığım doğru ama bu nişanlı saçmalığı için zihinsel hazırlığa ihtiyacım var. Ayrıca, spot ışıkları altında olmayı sevmiyorum. Nasıl tanıştığımıza ve birbirimizi neden sevdiğimize dair soruların sorulmasını istemiyorum çünkü doğruyu söylemek gerekirse, keşke hiç sormasalardı diyecekler.

Eli geri dönüp kapımın önünde duruyor ve siyah bir giysi çantasının fermuarını açarak içinden bir elbise ve bir ayakkabı kutusu çıkarıyor.

"Bu olur mu?" diye soruyor muzaffer bir edayla. Yeşil elbiseye ve kırmızı tabanlı pahalı topuklu ayakkabılara bakıyorum, alev almalarını diliyorum.

"Artık bagajında sadece kadın kıyafetleri mi saklıyorsun?"

"Hayır, dün sizi giydiren bayandan bu gece için bir elbise istedim çünkü ikinci kadeh şampanyanızı içerken bugünü hatırlamayacağınızı biliyordum. Aslında yeşili sevdiğinizi söyleyen sizdiniz."

O tartışmayı hayal meyal hatırlıyorum. Hay sikeyim.

"Ne yani, bunu normal bir insan gibi evimde giymeme izin vermeyi düşünmedin mi?"

"Sen normal değilsin, Kedicik. Eğer bilseydim, yatak odanın penceresinden dışarı tırmanır ve kaçırdın. Öğleden sonranın büyük bir kısmını seni arayarak geçirirdim. Ama şimdi tam da olman gereken yerdesin."

Pencereden elbiseye uzanırken "Lanet olası pislik," diye tıslıyorum. Oldukça kendini beğenmiş görünüyor, bu da beni daha da kızdırıyor. Arka koltuğa tırmanıyorum ve gömleğimi çıkarıyorum. Elbiseyi üzerime geçiriyorum ve üstümü örttüğünde kot pantolonumu indirip ayakkabılarımı çıkarıyorum. Ağır bir iç çekişle, ayakkabılar için elimi uzatıyorum. Arka kapıyı açıyor ve topukluları giyebilmem için bana uzatıyor. Uzattığı eli görmezden gelip arabadan kendi başıma çıkıyorum ve onun yanında durup yan aynadan kendimi inceliyorum. Saçlarımı elden geçiriyorum, dün gece taktığı örgüleri çıkarıyorum. Saçlarım dalgalar halinde dökülüyor ve parmaklarımla tarayarak kendimi olabildiğince şık bir hale getiriyorum.

"Saçımı ve makyajımı yapması için süslü bir makyöze para ödemen gerekmiyor mu?" Nefesimin altında isteksizce söylüyorum.

"Dün de bunu önerdim ve sen bana kendi işime bakmamı söyledin." Neşeli tonu sinirlerimi bozuyor.

Benim söyleyeceğim bir şeye benziyor.

Kendimi kontrol etmeyi bitirdiğimde, onu yakaladım. "Ne?" Ellerimi elbisemde gezdirerek soruyorum.

"Hiçbir şey." Sırıttırıyor ve ekliyor: "Ama senin için bir hediyem daha var." Siyah bir kutu çıkarıyor ve açıyor. Gözlerim kocaman oluyor ve açgözlülükle elinden kapıyorum. Çok güzel bir şey.

Kabzasına elmaslar serpiştirilmiş küçük bir bıçak ve kalçamda yerinde durması için ince bir deri jartiyer.

"Kıyafetinin gizli bir silah olmadan tamamlanamayacağını düşündüm. Ve bencilce, üzerinizde bıçak olmasının seksi olduğunu düşünüyorum."

Topuğumu arabanın tamponuna dayayıp bıçağı elbisemin altından geçirirken gülümsüyorum. Oturdu. Ne yazık ki bu elbisenin bir yırtmacı yok, bu yüzden kolayca erişilemiyor ama orada olması kendimi güvende ve güçlü hissetmemi sağlıyor.

Elbisemi düzeltirken "Beğendin mi?" diye soruyor.

Omzumun üzerinden ona sırtıttırıyorum. "Bu gece senin üzerinde kullanmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Öyle olduğunu umuyorum." Göz kırptırıyor ve ben sırtına çizgiler kazırken onun beni çılgın bir hayvan gibi becerdiğini düşününce anılar sel olup akıyor. Kıkırdayıp alanıma girdiğinde yanaklarımdaki sıcaklığın yükseldiğini hissediyorum. "Yakındaki bir dolapta anlık bir ateşkes istersen haber ver."

Alt dudağımı ısırıyorum, keşke tüm bunları unutabilseydik ve şu anda arabasının arka koltuğunda ona sarılabilsedyim.

Eli belime geliyor ve bu sefer irkilmiyorum. Akşamdan kalmalığı suçluyorum. İçeri girmeden önce bizi eğlenerek izleyen valeye anahtarları uzatıyor. Doğruca en üst kata çıkıyoruz, asansör bir çatıya açılıyor. Birkaç yüzü tanıyorum ama diğerlerine pek aşına değilim. Dişlerimi sıkıyorum, kendimi ilgi ve soru yağmuruna hazırlıyorum.

Elini belimden çekip yanımda sıkılı duran benimkini kavırıyor. Sanki hareketlerimi çoktan biliyormuş gibi ben çekemeden daha sıkı kavırıyor.

Bunun doğru olmamasını ne kadar isterdim.

Ona bakmak için döndüm. Bu ellerle insanları öldürdüğünü gördüm. Bu ellerin gücüyle beni birçok kez neredeyse boğuyordu. Ve yine de, bu eller sadece cinayeti bilirken, o burada birlik sergiliyor.

"Michelle." Adını duyunca döndüm ve eskiden seviştiği kadının çatının öbür ucundan bana baktığını gördüm. Ve eğer bakışlar öldürebilseydi, çok açık bir şekilde istediği gibi beni altı fit derine sokmak için adil bir şans olabilirdi.

Bu gece daha da ilginçleştii. Ama daha ilginç ne olabilir ki? Yatağım. Ben uyurken.

KISIM 4L

Eli

Jewel uzaklaşıyor, ama ben izin vermiyorum. Bunun yerine onu daha da yakınımaya çekiyorum ve kolumu beline doluyorum.

Michelle bize yaklaşıırken gülümsüyor -tamamen sahte- ama Jewel karşılık vermiyor. Ona doğru eğildim, niyetim sakinleşmesi için kulağına fısıldamaktı ama aynı anda o da bana doğru eğildi ve ben de açlıktan ölmek üzere olan bir erkeğin yapacağı gibi bu teklifi kabul edip boynunu öptüm. Vücudunun gerildiğini hissediyorum ve eli sanki bana bir uyarı verir gibi pantolonumu kavıyor. Ama bu güzel cadaloz söz konusu olduğunda uyarılar benim en sevdiğim ön sevişme türüdür. Onun derisinin altına giriyorum demektir. Ve bu hoşuma gidiyor.

Onu rahatsız etmeyi seviyorum.

Ondan hoşlanıyorum.

Dilimi dışarı çıkararak kulak memesinden yukarı kaydurdım ve ağzıma aldım.

"Eli," diye tıslayarak uyardı. "Misafirlerimiz var."

"Hmmm..." Mırıldanıyorum, durmuyorum. Bacağımı sıkıyor, baş harflerini kazıdığı ve hala iyileşmekte olan noktayı bilerek kavıyor. Yine de durmuyorum. Bir şeyi bu kadar çok istediğimde durmak imkansız, seyirciler lanet olsun. Bu hayatta her zaman istediğimi elde ettim, başlangıçta umduğumdan biraz daha uzun sürse bile. Başkasının bacakları arasında sürünmeyi, onun bacakları arasında sürünmek kadar istemedim.

"Seni tebrik etmeye geldim ve sen böyle bir performans mı sergiledin? Oldukça kötü bir davranış, de öyle değil mi?" Michelle dedi ki, ve Jewel şimdi

Beni bilerek itiyor ama elimi kalçasından ayırmıyorum.

"Seni görmek çok güzel Michelle," diyorum, eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum çünkü Jewel'dan başka bir kadına dokunma düşüncesi artık beni tiksindiriyor. O da yanağıma bir öpücük konduruyor ve tam olarak duyamadığım bir şeyler fısıldıyor. Geri çekiliyorum ve Jewel'ın ona hançer gibi baktığını görüyorum.

"Sorun nedir?" Michelle tatlı bir şekilde sorar, ama içinde zehirli bir ton vardır.

Jewel bana dönerek, "Ona gitmesini söyle," diyor.

Michelle'in gülümsemesi devam eder. "Ben misafirim. Gitmiyorum. Babamın kim olduğunu ve ailelerimiz ilişkiyi biliyor musunuz bilmiyorum ama-"

Odayı tararken Michelle'e "Git," dedim. "Eğer nişanlım seni burada istemiyorsa, o zaman burada olmayacaksın."

Michelle'in çenesi düşer. "Öylece gitmemi isteyemezsin."

"Ben sormadım." Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Ailelerimizin ilişkisinin benimle hiçbir ilgisi yok. Benim önceliğim nişanlım." Elimini Jewel'ın elinin içine sokarken başka bir şey söylemiyorum ve uzaklaşıyoruz.

Arkadaşlarından biri onu uzaklaştırdığında Michelle patlayacakmış gibi görünüyor. Geleceğini bilmiyordum ama davetli listesi hakkında fazla düşünmedim. Jewel onu öldürmek istiyorsa, öyle olsun. Umurumda değil.

Müstakbel eşimi üzecek hiçbir şey yapmayacağım. Bu bir aldatmaca olsa bile ve kendime bunun gerçek olmadığını hatırlatmak zorundayım.

Yine de bir şekilde gerçek gibi hissetmeye başladım.

Yüksek sesle partiden uzaklaştırılan Michelle'den biraz uzaklaştığımızda, Jewel olabildiğince sahte, hastalıklı ve tatlı bir gülümsemeyle eğiliyor. "Bu gece beni bir daha böyle öpersen sikini vücudundan ayırırım."

"Dediğini yapıp Michelle'i kovduğum için ödüllendirilmem gerekmez mi? Ayrıca, ellerinin sikimin üzerinde olması hoşuma gidebilir. Bu gece ateşkese ne dersin, kedicik?"

"Hayatınız buna bağlı olsa bile olmaz." İkizler bize yaklaşırken gülümsemesini bozmuyor.

"Patron," Hawke bunu bana değil Jewel'a söylüyor. Bunun üzerine gülümsemesi daha samimi bir hal alıyor ve ona herhangi bir şekilde komik olduğunu düşündürdüğü için kıcını tekmelemek istiyorum.

"Senin bir yerlerde Billie'yi kızdırıyor olman gerekmiyor mu?" Dişlerimin arasında gıcırdatıyorum. "Hayır dostum, Dutton'ın önünde olmaz; beni öldürür," diyor Hawke havalı bir şekilde.

"Onu öldüremeyeceğini *sana* düşündüren nedir?" Jewel masumca sorar. Hawke gülümseyerek, "O adam deli bir orospu çocuğu," diye cevap verir, ellerini ceplerine soktu.

"Sanki öyle değilmiş gibi konuşuyorsun," diye tersledi Ford, sonra Jewel'e döndü. "Ailemizle müzayedelerden birinde tanıştığınızı duyduk. Orayı nasıl buldunuz?"

"Annen biraz deli ve ben de bu işin içindeyim," diye itiraf ediyor ve Hawke ona o kendini beğenmiş küçük suratını yırtmak istediğim sevimsiz bir sırıtma sunuyor.

"Jewel. Eli," diyor Dutton, dikkatimi ondan uzaklaştırarak. Benden uzaklaşıyor, büyük olasılıkla ondan hoşlanmadığı belli olan kuzenimle konuşabilmem için düşünceli davranıyor. Onu geri çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Dutton fark ediyor ve umarım fark eden tek kişi o olur.

Billie ve Hope, Jewel ve ikizlere katılıyor ve hepsi yemek masasına yöneliyor. Dutton beni inceliyor gibi görünüyor ama umurumda değil. Rahat ettiğinden emin olmak istiyorum. Gelinlikleri denerken çıldırışını izlemek, bir daha asla hissetmek istemediğim bir parçamı çekiştirdi. Benim yüzümden çıldırmasını istemiyorum, bu şekilde değil.

Annem gruba katıldı ve Jewel'i kucaklamak için yanına çekti. Jewel biraz garipti ama ondan da daha azını beklemiyordum. Annem insanları çok kolay okuyabiliyor, bu yüzden Jewel'in yanındayken onu istediğimi göstermeye dikkat ediyorum. Ki hata yapmayalım, istiyorum. Yani bu kısım zor değil ve annemin Jewel'in sevecen bir insan olmadığını anlaması işe yarıyor.

Yani, itme ve çekme oyunumuz işe yarıyor.

Şimdilik.

"Bunu gerçekten yapıyor musun?" Dutton kuşkuyla sorar.

"Evet," diye cevap veriyorum, annem onu insanlarla tanıştıırken gözlerimi nişanlımdan ayırmadan. Annemin sanki kaçmaya çalışacağını biliyormuş gibi Jewel'in elini tutuşunu izliyorum.

Dutton, "Evlenmeseydin de babanın sana bu işi vereceğinden eminim," diyor. Babamı tanıdığını düşünse de tanımıyor.

Crue Monti karısının onu nasıl daha iyi bir adam yaptığını söylemeyi çok seviyor, buna daha iyi bir iş adamı olmak da dahil. Ona inanmak istemesem de, annemin onu daha iyi bir insan yaptığını biliyorum. Bir keresinde annem onsuz bir haftalığına İtalya'ya gitmişti ve annem onsuz kaybolmuş gibiydi. İki gün sonra, özel jetiyle "ona sürpriz yapmak" için İtalya'ya gidiyordu.

"Tüm bunlardan sonra onu hâlâ öldürecek misin?" Dutton bardağını dudaklarına götürerek soruyor. Ona ters ters bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Doğru ya. Boşanma kararlaştırılmış bir plandı. Sana bir tavsiye kuzen. O kadına öldürmek *ya da* boşanmak istiyormuş gibi bakma."

"Bu seni hiç ilgilendirmez. Sadece çeneni kapalı tutmayı öğren," diye tıslıyorum, omzunun üzerinden baktığımda babamın birkaç adamıyla iş konuştuğunu görüyorum.

Dutton inanamayarak kıkırdar. "Cenazende harika bir konuşma yapacağım." "Kimin cenazesinde?" Billie arkamdan yaklaşarak soruyor.

"Eli'ye bir daha yavru köpek aşkı bakışları için çok zor bir zaman."

"Bu bir köpek yavrusu aşkı bakışı değil," diye homurdanıyorum en küçük kuzenime, o da bana sırtarak karşılık veriyor.

"Ondan hoşlandım." Şampanya kadehiyle selam veriyor. "O da biraz gizemli biri, biliyorsun. Biriyle görüşüğünü bilmiyorduk ve şimdi Hope'un tüm sevimli sanatçı arkadaşlarına piyasadan çekildiğini söylemek zorundayız."

"Onları buraya getirme." Dutton ona dik dik bakar. "Onların tipi bu dünya için yaratılmamış."

Billie gözlerini devirir. "Bekar kalmanın bininci nedeni." Dilini ona doğru uzatıyor. "Rya Teyze de ondan gerçekten hoşlanıyor. Ailenin yanına aldığı kadınlardan hoşlanacağını sanmıyordum ama sanırım herhangi biri Michelle'den daha iyi. Tam bir sürtüktü."

Dutton, "Böyle etkinliklerde bu kadar yüksek sesle konuşmamayı öğrenmelisin," diye azarlıyor ama kız kardeşine bakarken sevgiyle bakıyor. Onun gözünde kız kardeşi yanlış bir şey yapmamıştır.

Annemin Jewel'a etrafta rehberlik etmeye ve onu herkesle tanıştırmaya devam etmesini izliyorum. Billie yine Hope'u görüyor ve ona katılmaya gidiyor.

"Ayrıldığınızda annen çok kızacak," diyor Dutton nefesinin altından. Ona vurma isteğine direniyorum. "Peki babanın onun hayranı olduğundan tamamen emin misin?"

Burada olduğu için mutsuz görünen babama bakıyorum. Büyük olasılıkla şu anda ona ilgi göstermeyen anneme göz kulak olduğu için.

"Eğer hâlâ düğüne davet edilmek istiyorsan, çeneni kapalı tutacaksın. Sana söyledim, bu iş kontrolüm altında." Dutton sırtıyor ve ellerini savunurcasına havaya kaldırıyor.

Herkesin önünde kuzenimin kıcını tekmelememek için yapabileceğim tek şey olan uzaklaşıyorum. Beni tebrik etmeye ve elimi sıkmaya çalışan birkaç kişiyi görmezden geliyorum. Bu parti sadece bir formalite. Burada kimin olduğu umurunda değil. Konuşmak istediğim tek kişi, bu odada önemli olan tek kişi Jewel.

Annem önce beni fark ediyor ve elini Jewel'in sırtından indiriyor, ben de kendi elimi onun yerine koyuyorum. Ona dokunduğum anda Jewel'in vücudu kaskatı kesiliyor, arkasında duranın ben olduğumu hemen anlıyor.

Artık dokunuşuma alıştı ama vücudu tamamen farklı bir nedenle tepki veriyor. Boynundaki pembe kızarıklığı fark ediyorum, bu karışık şeyler düşündüğünde ona sık sık olan bir şey.

Sırıttıyorum ve sadece onun duyabileceği şekilde fısıldayarak eğiliyorum, "Bir seçeneğin var. Geçici ateşkes ya da dört saat daha burada kalıp birbirimize karışacağız."

Çenesi geriliyor ve ben kıkırdamamaya çalışıyorum. Çünkü benim küçük kaplanım hakkında bildiğim tek şey, bırakın ilgi odağı olmayı, insanlardan bile hoşlanmadığıdır. İşte tam da bu yüzden onu otuz dakikalığına kurtların önüne attım ve erken bir çıkış için ona tek bir seçenek bıraktım: sikim.

Başka biri bizimle sohbet etmeye çalışıyor ve ikimiz de kibarca gülümseyerek tebrikleri kabul ediyoruz. Tam o sırada kafasını kaldırıp "Tamam. Geçici ateşkes."

Elini tutup nişan partimizden gizlice çıkarken sırtıttıyorum.

Jesel

T O pislik benimle nasıl oynayacağını biliyor, ama bu ölümcül adamla sevişmeyi her gün bir partide sosyalleşmeye tercih ederim. Özellikle de sahte ilişkimizin etrafında dönen bir partiyi.

olması gerekenden daha gerçek. Kafa karıştırıcı. Kendimi bildim bileli etrafımda bu duvarlar var - büyük ihtimalle annem bana ilk kez tiksintiyle baktıktan sonra bir daha dönmek üzere çekip gittiğinden beri - ve şimdi tek başıma olmadığım bir hayatın neye benzeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bir zamanlar zayıflığın kesin bir işareti olarak gördüğüm birçok kadının istediği şeyin tadına baktım ve şimdi ilgimi çekiyor. Ya da belki de Eli Monti dünyasının merkezinde ben varmışım gibi davranmakta çok iyi olduğu içindir. Ve şu anda, bu göstermelik değil çünkü elleri elbisemden yukarı kayarken ve asansörde sırtımı duvara yaslarken sadece o ve ben varız.

Büyük bir parçam ona bunu durdurmasını söylemek için çığlık atıyor. Ama aynı zamanda ellerinin tenimdeki sıcaklığını ve her bir atomumda yarattığı ateşi gerçekten seviyorum. Bir erkek bana böylesine ihtiyaçla dokunmayalı uzun zaman olmuştu ve ben de karşılığında bu arzuyu on kat fazla hissettim.

Asansör en alt katta durduğunda, vücuduma yaptığı şehvetli saldırıya devam ediyor. Dudakları köprücük kemiğimi sıyrıyor ve ben gömleğinin önünü kavrayarak gerçekliğe tutunmaya çalışıyorum.

Bu adamı istememeliyim. Ama birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, içinden çıkamadığım bir uçurumun derinliklerine daha fazla düştüğümü fark ediyorum. Dört ayımız dolduğu anda, büyük ihtimalle beni terk edeceğini kendime gerekiyor

beni öldürmeye çalıştı. Ve şimdi, istemediğim bir evliliği bitirmek için boşanmaya karar vermek de beni aynı derecede rahatsız ediyor. Çünkü şu anda bana kendimi atılabildikten başka bir şey hissettirmiyor.

Yalnızca birbirimize duyduğumuz cinsel çekime odaklanmaya çalışıyorum çünkü canını alana kadar bu adamdan alabileceğim tek şey bu.

Çünkü müşterim sonunda bana tam olarak bunu yapmamı emredecek ve bu adam için kariyerimi çöpe atmaya değer mi? Her şey bittiğinde beni ortada ?

Beni asansörden çıkarıyor ve sonra lobinin ve resepsiyon masasının hemen dışındaki duvara yaslıyor.

Dili boynumu, çenemi yalıyor, sonra dudaklarımı okşuyor. Bir yanım ne kadar zorlasa da onu durduramıyorum. Beni kaldırmadan önce çıplak kıkırmı avuçlayıp sıkıyor ve bacaklarımı beline doluyorum. Kollarım boynuna dolanıyor ve otelin koridorunda kızıışmış bir hayvan gibi ona sürtünüyorum. Daha önce hiç böyle bir cinsel ihtiyaç yaşamamıştım.

Dudakları dudaklarıma saldırıyor ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama verdiği hissi ve tadını seviyorum. Ellerim boynundan yukarı kayıyor ve saçlarında geziniyor, ben de onu onun bana verdiği kadar tutkuyla öpüyorum.

"Burası bir oda değil," diye araya giriyor biri ve boğazını temizliyor. Kırık öpücükler arasında nefes nefese kalıyorum, kendimi gerçekliğe geri çekmeye çalışıyorum çünkü bunu kendim yapmazsam, bu tür bir şehvetle yüksek kalabilirim.

Eli otomatik olarak geri çekilmiyor ama ağzım onunkinde duraklıyor ve kalçalarım ona sürtünmeyi bırakıyor. Biraz utaniyorum, ama Eli bana çocuksu bir sırtış attığında, yardım edemiyorum ama kendi yaramaz sırtışıyla karşılık veriyorum.

Beni yavaşça ayağa kaldırmaya zorlarken tek söylediği, "Bu otel benim, o yüzden gitmeni öneririm," oldu. "Ve sen... Bundan kurtulabileceğini düşünme bile." Vücudunu tekrar benimkine doğru itiyor, ellerimi tutuyor ve vücudumun yanındaki duvara sabitliyor.

"Sanırım beni eve götürmenin zamanı geldi," diyorum baştan çıkarıcı bir gülümsemeye. "Evimize," diye düzeltiyor ve gülümsemem . Onun sözleri tüm

içimdeki enerji boşaldı, gerçeklik geri geldi.

"Senin yanına taşınmak istemiyorum," diye fısıldıyorum. Başımı dik tutmamı işaret edencesine burnunu burnuma sürtüyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Biz konuşurken eşyaların daireme taşınmaya başladı bile. Dün dikkatim dağınıkken evime zorla girmenin avantajını kullandın. Ben de bugün iyiliğinin karşılığını verdim." Çenem düştü. Beni kızdırdığında sık sık olduğu gibi boynumdan yukarı yükselen sıcaklığı hissedebiliyorum.

Şu anda başka birinin eşyalarımı karıştırdığı düşüncesi kanımı kaynatıyor. Ama aynı zamanda kısasa kısas, bu da çileden çıkarıcı. Bu adama karşı yaptığım her küçük şeyi ya yüzüme vuruyor ya da beni bir üst seviyeye çıkarıyor.

"Yabancıların eşyalarına dokunmasına alışkın olabilirsin ama değilim ve bundan hoşlanmıyorum." Elinden kurtulup birkaç adım uzaklaşmayı başarıyorum.

Arkamdan kıkırdıyor. "Bu tartışmayı zaten yapmıştık; ben sadece süreci ikimiz için de hızlandırdım. Neden her fırsatta bana karşı savaşmak zorundasın?"

Elimi ağzıma götürüyorum, bu alışkanlık bilinçaltımda var ve elimi tekrar yanıma indiriyor.

"Derini ısırmayı bırak. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, eşyalarını boşaltmamalarını söyleyebilirim, böylece kendin yapabilirsin."

"En başta bütün eşyalarımı toplamamış olsaydın kendimi daha iyi hissederdim." Arabaya doğru onun önünde yürüyorum.

Önüme geçti. "Anlaştıktan sonra bile neden her konuda benimle kavga etmek zorundasın?" diye soruyor.

"Çünkü her şeyi kendi bildiğin gibi yapıyorsun. Ve istediğini elde etmek için bana şantaj yapıyorsun."

Alay ediyor ve küçümseyerek bana bakıyor. "Beni öldürmek için kiralandın. Seni öğrendiğim anda öldürmem yerine sana şantaj yapmamı ve seni yanımda güvende tutmamı tercih etmez miydin?"

"*Beni korumak* mı?" Şok içinde sordum. "Yaptığını düşündüğün şey bu mu?" Kendi başımın çaresine bakabilirim. Kendimi koruyabilirim. Ama şu anda, bu kadar kolay kaçamayacağım tek adamın bu olabileceğini düşünmeye başlıyorum. "Lanet bir midye gibisin."

"Affedersiniz?" Kaşlarını çatı.

"Bunun sahte bir anlaşmadan başka bir şey olduğunu düşünmeyelim," diyorum ikimizin de iyiliği için, ama daha çok benim iyiliğim için.

Bana yaklaşıyor, park yerini tararken daha sessiz olmamı işaret ediyor. Bana dönüp baktığında, öfkeli olduğunu söyleyebilirim. Ama eskiden olduğu gibi ruhumu kırmaya ya da beni boyun eğmeye zorlamaya çalışmıyor.

Bunun yerine sessizce, "Bu işin sonunda ikimizin de istediğini elde etmesinin bir yolunu bulmak istesem çok mu kötü olur?" dedi.

"Peki sen ne istiyorsun?" diye sordum. Bakışlarını incelediğimde, tam olarak okuyamadığım bir şeyle aydınlanıyor. Ve o bile ne olduğundan emin olmayabilir. Sanki konuşmak istiyormuş ama gibi dudaklarını yalıyor. Gülmek istiyorum, Eli'nin ilk kez suskun kalması beni eğlendiriyor.

"Beni kontrol edemezsin, Eli. Her zaman kontrolün sende olmasına alışkın olabilirsin ama ben hayal ettiğin hayat için mükemmel bir eş değilim. Bu bir iş anlaşması. Senin belirlediğin bir şey. Peşimden gelsen bile tüm bunlardan sonra başımın çaresine bakacağım. Çünkü ben senin için geleceğim." Yanından geçip arabanın kapısını açmaya gidiyorum, ama beni arkamdan kavırıyor, sert aleti sırtıma bastırıyor ve ona batmamak için tüm içsel gücümü kullanıyorum.

Bu adam bundan tahrik olduğu için delirmiş.

"Anladım. Sana ait bir şeye dokunursan beni öldürürsün." Benim için kapıyı açarken sırttığını söyleyebilirim.

Beni bırakıyor ve ben de alıştığım arabanın içine gömülüyorum. Bu adamla düzenli bir ritim tutturmuştum ama onunla birlikte yaşama düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Çünkü gözümün önündeki apaçık gerçeği daha ne kadar saklayabileceğimi bilmiyorum.

Eli Monti'ye aşık oluyorum; onun tuzağı kendimi kaptırmam gereken son tuzak.
içinde.

Eli arabaya kayarak bindiğinde, arabasında bariz bir ayarlama yapar. koyu renk gözlüklerini takarken kasıklarına bakıyor. Kibirli bir gülümsemeyle bana bakıyor ve "Döndüğümüzde hala sevişebilir miyiz?" diye soruyor.

Dudaklarım seğiriyor ve onu boğmak mı yoksa gülmek mi istediğimi bilemiyorum. Sanırım ikisi de.

Bu adam çekilmez biri, bu yüzden onu görmezden gelmek için çaba sarf ediyorum. Kesinlikle sevişmeyeceğiz.

BÖLÜM 34

Jesel

T Dairesine adım attığımız ve eşyalarımı gördüğüm anda, doğruca mutfağa gidip bir kadeh şampanya dolduracak ve hemen bana getirecek kadar akıllı.

"Bavulunu boşaltmana izin vermelerini söyledim," diyerek bardağı bana uzattı.

Bardağı alıp yudumlarken ona ters ters bakıyorum, hepsini tek seferde içmemeye dikkat ediyorum çünkü çok içtiğimde nedense kendimi pek de hoşlanmadığım durumların içinde buluyorum.

"Odamın yerini biliyor musun diye soracaktım ama ikimiz de bildiğini biliyoruz. Yatağın zaten çok rahat olduğunu düşündüğüne göre, herhangi bir sorunla karşılaşmayız. Birkaç çekmeceyi boşalttım ve dolabın bir tarafı senin," diyor yatak odasına doğru ilerlerken. "Ben duş almaya gidiyorum; bana katılmaktan çekinme."

Ona katılmak mı? Daha bir saat önce kelimenin tam anlamıyla kavga ettikten sonra bu küstahlığa homurdanıyorum. Bu düşünceyle ayıldım. Neden onunla tartışıyorum ki? Artık neyin gerçek olduğunu bile kavrayamıyorum. Eli tehlikeli bir şeyle uğraşıyorsa, bunun zihinsel sikiş olduğuna eminim. Ve bu konuda iyi.

Kutu yığımına bakıyorum, içlerinden birinde pahalı saatleri var. Buna sırtıyorum. Ama toplamda sadece altı kutu var. Bu kadar az şeye sahip olduğumu bilmek iç karartıcı bir düşünce. Kelimenin tam anlamıyla bir ev, hatta belki de özel bir ada satın alabilirim ama yine de her an toparlanıp bir sonraki yere taşınmaya hazırım. Bir sonraki heyecan ve vurgun için. Ama ne kadar süre için?

Şampanyadan bir yudum alıyorum, hâlâ tadını alamıyorum.

Bundan sonra nereye taşınacağım? New York'tan sonra mı?

İçime karanlık bir yalnızlık duygusu çöküyor ve sanki kalbimdeki ağır yükün sebebi buymuş gibi boğazımı temizlemeye çalışıyorum.

Yalnızlık. Ne kadar ilginç bir kavram. Bu noktaya kadar bunu bir onur nişanı olarak taşıdım. Eli ile yaşadığım bu durumdan sağ çıkarsam, hayatıma nasıl devam edeceğim?

Gözlerimi kapatıyorum, hatamı fark ediyorum. Bu pisliğin beni etkilemesine çoktan izin vermiştim. Ama bir umut kavramına tutunmama izin verecek kadar aptal değilim. Ne için umut? Mutlu bir aile için mi? Birlikte keyifle öldürmek mi? Ailesiyle yiyeceği akşam yemekleri ve evim diyebileceği bir yer? Babam öldüğü anda tüm bunlardan vazgeçmiştim ve ilk atışımı birinin beynini patlatarak yaptım. Bunların hiçbirini hak etmiyorum. Bundan eminim.

Ama hayatım boyunca bunları isteyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Yalnız bir yolda bir hayalet olarak kalmak yerine gerçek dünyanın ortasında bencilce yaşamama asla izin vermedim.

Yani, yaşadığımı sanıyordum. Ama geçen güne kadar sarhoş bile olmamıştım. Başarılarımı kutlayabileceğim arkadaşlarım yok. Belki Sage var ama onu hâlâ kendimden uzak tutuyorum, bu yüzden her an kalkıp gitmek benim için çok kolay. Bu gerçekten yaşamak mı?

En son ne zaman beynimi kapattığımı ve keyif aldığımı hatırlamıyorum. Kesinlikle *ondan* önceydi. Adamdan hâlâ nefret ettiğimi iddia etmek istiyorum ama içten içe gerçeği biliyorum. Asıl soru, bunun için ölmeye istekli olup olmadığım.

Yine de bir kadeh şampanyayı bitirip soyunmaya başlıyorum, duşa doğru giderken sadece topuklu ayakkabılarımı giyiyorum.

Su zaten akıyor ve yatak odasına adım attığımda banyo kapısının açık olduğunu görünce şaşırıyorum, davet çok açık.

Küstah pislik.

Beklentiyle duşun kapısını açtığımda topuklu ayakkabılarımdan sıyrılarak içeri giriyorum. Yüzünü öpmek istediğim kadar tokatlamak da istediğim o kibirli sırtışıyla göz kırpmıyor. Aleti sertleşmiş, nasırlı eli bileğime dolanıyor ve beni de kendisiyle birlikte suyun altına çekiyor.

Hâlâ regl dönemimdeyim ama Eli bunu umursamıyor. Hatta bayılıyor.

Parmaklarımı göğsünün üzerinde kaydırarak kaslarına hayranlıkla bakıyorum. Eli'nin vücudu usta bir sanatçı tarafından yapılmış bir heykel gibi zarif. Aşağı doğru uzanan sırtlar

Karnı, sertleşmiş sikine kadar mükemmel bir şekilde belirgin. İlk tanıştığımızda ona açtığım bıçak yarasının izine ve kabuk bağlamış bacağına kazınmış baş harflerime bakıp sırtıyorum.

Neden bilmiyorum, ama bu beni küçük bir kendini beğenmişlikle dolduruyor. Bu iş nasıl biterse bitsin -büyük ihtimalle alevler içinde- benim küçük bir parçam her zaman onun içine kazınmış .

En azından bundan memnun olmam gerekmez mi?

"Jewel?" diye adımı söylüyor, yüzümü incelemek için çenemi yukarı kaldırıyor. Nefes kesici o güzel, ruhani gözler sanki her şeyimi görebiliyormuş gibi bana bakıyor. Ama hiç görmediği yanlarım da var. Şimdiye kadar kendimden bile sakladığım yanlarım. Ve böyle kalmasını tercih ederim.

"Bunun hiçbir anlamı yok. Sadece iki yetişkin geçici bir ateşkesle birbirlerinin bedenlerinin tadını çıkarıyor," diyorum ona.

Elleri köprücük kemiğimde, göğüslerimde ve karnımda geziniyor, ta ki sahiplenici bir şekilde kalçalarımın inene kadar.

"Sen öyle diyorsan," diye sırtarak cevap veriyor beni kendine çekmeden önce. Saçlarımı sahiplenircesine yumrukluyor ve ben daha tek kelime edemeden ağzı benimkini buluyor. Tadı su ve açgözlü şehvet karışımı gibi.

Beni öpme şeklini sevdiğimi itiraf etmekten nefret ediyorum; öyle bir şiddetle öpüyor ki sanki bana doyamıyor. Sanki o ana tapınmak istiyordum gibi onu daha yumuşak öpüyorum. Çünkü . Güçlü bir adamın beni onun gibi istemesi en hafif tabirle sarhoş edici. Ama bunun tadını başka nedenlerle çıkardığımı söyleyebilirim. Ne kadar istesem de onun yanında olmak bana düşmez.

Öpüşmeyi kesiyoruz ve ona bakmak için geri çekiliyorum.

"Seninle aynı yatağı paylaşmak istemiyorum," diyorum, onu bilerek kışkırtarak.

"Yatağımızı paylaşacaksın," dedi ve beni tekrar öpmeye başladı.

Onu fayanslara doğru itiyorum ve o da bu hareketime sırtıyor. "Bana özgürce erişemezsin. Ben senin değilim."

Eli karnımın üzerinde kayıyor, sonra aşağı kayıyor, kıvrımlarım boyunca kayıyor, bir parmağını içime sokmadan ve tatlı noktaya takılmadan önce.

"Erişim yok. Anladım." Başparmağı klitorisime sürtünüyor ve beni tekrar öpmeye çalışıyor ama onu geri itiyorum. Aramızdaki bu şeyi sadece fiziksel hale getirmeye çalışıyorum.

"Böyle davranmayı bırak..." Ona bir el sallıyorum ve o da gülümsemesini saklamaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Bu gerilimin bir kısmını serbest bırakmama izin vermelisin," diyor ve ben daha başka bir şey söyleyemeden saçlarımı daha sıkı tutuyor ve beni sırtım ona dönük olacak şekilde çeviriyor, kığım sikine sürtünüyor. "Serbest kalmana yardım etmeme izin ver."

"Tam bir sık kafalı gibi konuşuyorsun," diyorum bacaklarımı biraz daha açıp sikişimin girişimi kızdırmasına izin verirken. Elini göğsüme götürüp meme ucumu bükmeden önce kığım sertçe tokatlıyor.

"Üzgünüm, seni duymadım. Bu siki istediğini mi söyledin?" İçime itiyor, ama sadece ucu, geri çekilmeden ve kığma bir tokat daha atmadan önce.

"Eli," diye homurdanıyorum, alay etmesine öfkelenerek.

"Hayır, bundan sonra bana koca diyebilirsin."

Bu sefer, o içime girmeye başladığında ben de geri itiyorum ve o da girerken garip bir homurtu çıkarıyor. İçime girdiği anda duraklıyoruz, ikimiz de rahat bir nefes alıyoruz. Çok iyi hissettiriyor... çok dolu. Nefes alış veriş benimsiyle eşleşiyor. "Bunu yapmamalıydın," diyor birkaç oktav düşmüş çakıllı bir sesle. Vahşi bir hayvana dönüşmeden önce her zaman yaptığı gibi sesi dengesiz çıkıyor. Kalçalarımı ileri doğru hareket ettiriyorum ve sonra tekrar geri itiyorum, kendimi onun sikişinin üzerinde beceriyorum. Bir an hareketsiz kalıyor, su günahlarımızın üzerinden geçerken manzaranın tadını çıkarıyor.

Siktir, iyi hissediyor. Elleri hala işlevini yerine getiremiyor gibi. Ta ki içimden tamamen çıkana, saçlarımı bırakana, yüzümü ona dönene ve bir eliyle boğazıma yapışarak beni fayanslı duvara çarpana kadar. Bir bacağıma kalçasına doluyorum ve o da bana hırlıyor.

"Kes şunu," diye
homurdanıyor. "Neyi
keseyim?" "Kontrollü
olmaya çalışmayı" diye
takılıyorum.

"Seni sikişirken gördüm, yoksa unuttun mu? Kapa çeneni ve sık beni." Ona sürtünmeye çalışıyorum ama başını sallıyor, aramızda biraz mesafe bırakmaya çalışıyor, sanki çok yaklaşırsa ona sahip olacağımı biliyormuş gibi.

"Parmağında yüzüğüm var; sevişirken bana kocan diyeceksin."

"Henüz benim kocam değilsin."

Şeytani bir şekilde gülümsüyor, sonra elimi dudaklarına götürüyor, benimle göz temasını sürdürürken yüzük parmağımı ağzına alıyor. Parmağımı çekmeden önce dili parmağımın etrafında dolandırken bacaklarımın arasında bir şeyler oluyor. Ve sonra dizlerinin üzerine çöküyor.

Lanet dizleri. "Eli,
ben-"

Islak kirpiklerinin arasından bana bakarak, "Senin ırzına geçeceğim," diye uyarıyor.

Sertçe yutkunuyorum. Küçük bir parçam utanç duymalı, ama onun vahşi taleplerine ve zevklerine o kadar alıştım ki, sadece başımı sallıyorum, bana istediği gibi sahip olmasına izin veriyorum - regl olsun ya da olmasın.

Bacağımı nazikçe kaldırıp omzunun üzerine koyuyor, sonra öne doğru eğiliyor ve ağzı klitorisimi buluyor. Ağzına almadan önce uzunca bir yalıyor.

Aman Tanrım.

Bacaklarım titremeye başlıyor ve ellerim fayanslı duvarı yokluyor, tutunacak bir şey bulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey yok. Yalamaya ve emmeye devam ediyor, zevk içimi yıkıyor.

Cennet gibi. Daha önce de bir adam bana oral seks yapmıştı ama hiç böyle olmamıştı. Genelde birkaç yalamadan sonra biter.

Ama Eli öyle değil. Dizlerim bükülmeye başladığında ve daha fazla dayanamayacağımı bildiğimde bile devam ediyor.

"Eli," diye yalvarıyorum.

"Hayır." Cevap vermek için klitorisime yaptığı saldırıyı durdurdu.

Ne duymak istediğini biliyorum ama bana yıldızları gösterse bile bunu ona vermeye niyetim yok. Onu vurursam silahlarımla yıldızları görmesini de sağlayabilirim. Ama bu beni tam anlamıyla ele geçirmek üzere olan orgazmı durdurur.

Ve bu gerçekten haksızlık olur.

"Vay anasını," diye soluyorum ve memelerimi tutup sıkıyorum. Sonra ayağa kalkıyor, eğiliyor ve beni dudaklarımdan öpüyor.

"Bir dahaki sefere geldiğinde, 'koca' diye bağıracaksın." Sonra beni bir bez bebek gibi kaldırıyor, kendisine doğru tutuyor ve tamamen içime girene kadar nazikçe indiriyor. Ve sonra hareket etmeye başlıyor. Öpüşmeye devam ederken kollarımı boynuna doluyorum ve dilinde kendi tadımı alabiliyorum.

Kahretsin, bu adamla boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Eli Monti en mükemmel kötü çocuk tarzında muhteşem.

Beni becermesine izin veriyorum ve ona kocam dememi istiyor.

Ne kadar inkar etmeye çalışsam da içimde küçük bir parça bu iddiada doğruluk payı istiyor.

Ve bu yaşadığım en korkunç şeydi.

Kendimi neyin içine soktum ben?

CKAPTER 44

Eli

W ılık attığında, kulaklarıma müzik gibi geliyor.
Bana koca demesini istiyorum. Kahretsin, onu doğurana kadar bunu bu kadar çok istediğimi bilmiyordum. Ama istiyorum.

Buna ihtiyacım var.

Kollarımda gevşiyor, hala bana sarılı, dllerim kanıyla karışarak dışarı sızıyor. Neden bilmiyorum ama son zamanlarda onu yanımda tutmak için daha çaresiz bir hale geldim, sanki her an yok olacakmış gibi. Ve bu çok sinir bozucu.

Onu becermeyi seviyorum. Düzeltiyorum: Onu sikmeye *bayılıyorum*. O tatlı amcığı günlerce yiyebilirim.

Ve sanırım bana izin verirdi.

"Artık beni yere bırakabilirsin," diyor zayıf bir sesle, kendini hareket ettirmek için herhangi bir girişimde bulunmuyor.

"Bulunduğun yeri çok seviyorum."

"Aman Tanrım, yine mi sertleşiyorsun?"

"Muhtemelen." Geri ittiğinde gülüyorum ve onu kaldırıp ayaklarının üzerine yatırıyorum. Duş duvarına yaslanıp gözlerimin içine bakıyor. "Geçici ateşkesimiz sona erdi," diyor kendini beğenmiş bir ifadeyle. ellerini ıslak saçlarında gezdiriyor.

"şu anda amından dllerim damlıyor olsa da mı? İstersen temizleyebilirim."

"Hemen kendimi kontrol ettirmem gerekiyor," diyor gülerek başını sallayarak. Ama her gibi çırpınmıyor. Onu tekrar kendime çekmek istiyorum. Aynı itme ve çekme ama farklı. O şu anda farklı ve nedenini bilmiyorum.

"Şimdi izin verirsiniz, paketini açmam ve *kazara* kırmam gereken bazı pahalı saatler var." Duş kapısını açar ve dışarı çıkar.

Sırıttıyorum. "Eşyalarını yerleştirirken yardım ister misin?" Akan suyun üzerinden sesleniyorum.

"Hayır, siktir git."

"Bunu zaten yaptın," diyorum yüksek sesle suyun altına geri adım atarken. Duş kapısının buzlu camından, yatak odasına çıkmadan önce etrafına bir havlu sardığını görebiliyorum.

Onun güzel vücudunu düşünürken sikim şimdiden yarı sertleşmiş durumda.

"Eli," diye seslendi.

"Bana koca demeni söylemiştim," diye hatırlatıyorum ona.

"Eli!" diye tekrar sesleniyor, ama bu sefer sesi kesik kesik geliyor.

Suyu kapattım ve banyo paspasının üzerine çıktım. Havlu alma zahmetine girmeden, yatak odasına doğru aceleyle ilerliyorum, giderken su damlatıyorum. Onu gömme dolabın yanında ayakta, babamı da yatakta otururken buldum.

"Dedikoduları duydum evlat," diyor ve neyse ki hâlâ havluyla sarılı olan Jewel'a bakmaktan kaçınırken, gözlerini benden ayırmadan bana bakıyor.

"Banyoya git," diye homurdanıyorum ona, babamın izinsiz girmesi beni çileden çıkarıyor. Başını sallayıp kapıyı arkasından kapatıyor ama kapının diğer tarafında durup beni dinlediğini hissedebiliyorum.

"Ona asla bakmam," diyor babam, bu fikirden öğrenerek. Bunu biliyorum ama neden burada olduğunu da bildiğime dair bir his var içimde. Kapı tekrar açılıyor ve Jewel bana bir havlu uzatıyor. Onu alıyorum ve etrafıma sarıyorum.

"Ne zamandan beri söylentileri dinliyorsun?" Söylendim.

"Oğlum ve evleneceği kadın söz konusu olduğunda." Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Son zamanlarda bölgemizde bazı kötü maskeli adamlar vardı. Meseleleri hallettim ama beklemediğim şey, dörtlünün son üyesinin arkadaşlarına işkence ettiğimizi gördükten sonra itiraf etmesiydi. Sırtınızda bir hedef olduğunu ve bunun nişanlıyla bir ilgisi olduğunu söyledi."

"Bölgemizi gözetleyen insanlar hakkında neden bana gelmedin? Artık işleri benim halletmeme izin verdiğini sanıyordum," diye hırslıyorum, sinirlenerek. Babam aile şirketinin dizginlerini yavaş yavaş gevşetiyor olsa da, erken emekliliği için belirlenen sınırları hâlâ aşıyor. O benden bir şeyler saklarken ben etkili bir şekilde işi devralamaz ve işimi yapamam. Ancak aynı şeyi ben de yaptığım için ironiyi anlıyorum.

"Sana şimdi anlatıyorum." Bana sert bir bakış attı. "Sen benim oğlumsun, ama bu işi almak için bana yalan söylersen ya da nişanlın yüzünden veya nişanlın için bu aileyi tehlikeye atacak herhangi bir şeyi benden saklarsan, onu kendim öldürürüm," diye uyarıyor ayağa kalkarken. Sonra da ekliyor: "Sana asla zarar veremem ya da seni değiştiremem. Ama onu yapabilirim."

"Az önce ne dedin sen?" Babamın karşısına dikiliyorum ve ondan daha uzun olmama rağmen, astlarına baktığı o kibirli ve soğuk tavırla bana burun kıvrarak bakıyor.

"Ben senin arkadaşlarından ya da yandaşlarından biri değilim; benimle saygı çerçevesinde konuşacaksın. Ben bu aileyi koruyorum ve senin görevin de bu. Bu yüzden, bahsettikleri durum her neyse onunla sizin ilgilendiğinizi düşünmem iyi olur."

"Aile ilişkilerimizi bozmak için sana yalan söylediklerini hiç düşünmedin mi?"

Sonra sırtıyor. "Tüm faktörleri göz önünde bulunduruyorum, bu yüzden doğrudan sana geldim." Beni itip geçiyor ve onu geri çekip kendi babamı dövmeye başlamamak için kendimi tutmam gerekiyor.

"Eli," diye sesleniyor Jewel kısmen açık olan kapıdan ve başını hayır anlamında salladığını görüyorum.

Babam kendini dışarı atarken arkasına bakmıyor ve benim de öfkemi boşaltacak bir yerim yok. *Birinin* Jewel'i tehdit ettiğini duymak, onların sığ bir mezara girmeleri için kesin bir yoldur.

"Baban ölmemi istiyor," diyor, sadece havluyla dışarı çıkarak. "Ve eğer baban ölmemi istiyorsa..."

"bir şey olmayacak," diyorum kesinlikle.

"Neden?" diye soruyor endişeyle. Gözlerinde ilk kez şüphe görüyordum. "Eli, o haksız değil."

Boynunun arkasından tutarak onu olduğu yerde sabitledim ve bana bakmaya zorladım. "Eğer babam buna kalkışırsa, birkaç uzvunu koparmak zorunda kalsam bile onu durduracağım."

Nefes nefese. "Eli. Çok derine inmeden bunu durdurmalıyız. İkimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz. Ailen seni korumaya çalışıyor ve sen de *onları benim* gibi insanlardan korumalısın."

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Benim yanımda olacaksın."

Babamı seviyorum. Ama toprağın altında olsa onu aynı kolaylıkla sevebilirim. Acı çekiyor gibi görünüyor. "Eli, bu *sahte*."

Çenem titriyor. "Ama öyle olmak zorunda mı?" Ağzı açılıyor ve sonra kapanıyor.

Hâlâ öfkeliyim, kendimi zor tutuyorum. Ama emin olduğum bir şey var ki o da bu kadının benim olmasını istediğim.

Mecazi anlamda ya da geçici olarak değil. Gerçek anlamda ve kalıcı olarak.

Onun tenime olduğu kadar kalbime de kazınmasını istiyorum.

"Bu tartışmayı yapmayacağız." Beni itmeye çalıştı ama ben onu tuttum.

"Müşterinin kim olduğunu bulacağız ve onları dışarı çıkaracağız. Çok kolay," diyorum ve bana deliymişim gibi bakıyor. "Bana böyle hissedenden tek kişinin ben olmadığımı söyle," diye ısrar ediyorum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra sessizce şöyle dedi: "Sahiplenilmeyeceğim ve bu her zaman işle ilgili oldu. Kişisel bir şey değil."

Yalancı.

Onu tutmayı bırakıyorum. "Elbette."

Hışımınla geçtim ve "Eli, nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"Dışarı." Gördüğüm ilk pantolon ve gömleği kapıyorum. Giyindikten sonra bir grup mesajı gönderiyorum. Jewel'la olan anlaşmamı bilen sadece üç kişi var ve onlardan biri babama söylediye, bunu kanla ödeyecekler.

BÖLÜM 4

Eli

I Önce Ford ve Hawke'ın arabasını görelim. Sonra da Dutton'ın motosikletini. Her zamanki rıhtımlarımızdan birinde benimle buluşmaları için mesaj atmıştım. Ford arabasına yaslanmış, sabırla bekliyor ve Dutton bir telefon görüşmesi yapıyor. Hawke ise Boks vuruşları çalışıyorum.

Arabamın kapısını çarparak kapattım, Jewel'ın beni bu kadar kolay durdurabilmesine öfkelen dim.

Ben reddedilecek bir adam değilim.

Ama çoğunlukla, ihanete uğrayacak bir tip değilim.

Ona her şeyin bizim için farklı olup olamayacağını sorduğumda, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Çok geç olana kadar ne sorduğumu bile bilmiyordum. Ama kabul etmezse, onu bir odaya kilitleyip gün ışığını görmesine asla izin vermezsem onu koruyamam, ki bu da iyi bir seçenek gibi görünmeye başladı.

"Dostum, şu anda işe gelemeyecek kadar sarhoşum. Bütün öğleden sonra senin nişan partinde içtim. Sen ve Jewel nereye gittiniz?" Hawke ıslık çalıyor. Ben yaklaşıp kadar kaşlarını kaldırmıyor.

"Her şey yolunda mı?" Ford bana doğru bir adım atarak soruyor.

Dutton telefondaki kişiye "Yakında konuşacağız," diyerek görüşmesini sonlandırıyor. Konuşmaya başladı ama ben ona doğru güçlendim ve sağ yumruğumu suratına indirdim.

"Ne oluyor lan?!" Dutton haykırıyor. Tekrar dengesini bulup bana doğru gelmeden önce yarım adım geriye sendeledi.

"Babama Jewel'dan bahsettin mi?!" Tekrar tekrar savurarak talep ediyorum. Birini savuşturuyor, sonra diğerini karşılıyor. Ağzım kanla doluyor ve bunun tadını çıkarıyorum. Tüm öfkem ve bastırılmış enerjim sonunda boşalacak bir yer buluyor.

"Ben bir bok demedim!" diye bağıyor ve yumruğunu yüzüme doğrultuyor. Kare yüzüğü elmacık kemiğimi kesiyor ve onu gömleğinden yakalıyorum.

"Seni lanet yalancı!" Ona tekrar yumruk atacaktım ama biri kolumu yakaladı. "Ne oluyor lan?!"

Hawke beni arkamdan yakaladı ve fırlatıp attı. Dutton burnundaki kanı silip gömleğini yeniden ayarlarken deli gibi gülüyorum. Ford bir hakem gibi aramızda duruyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Senin için yaptığım onca şeyden sonra!" Dutton parmağıyla beni işaret etti. "Ben bir bok demedim. Sen aklını kaçırmışsın! Ve ne için? Küçük güzel bir amcık için mi?"

"Sakin onun hakkında bu şekilde konuşayım deme!" Ağzım ve yanağım zonklayarak bağıyorum. Hawke'in tutuşuna karşı mücadele ediyorum, kurtulmaya çalışıyorum.

"Onun senin *düşmanın* olduğunu tamamen unuttun mu? Buna kanacağını hiç düşünmemiştim." Dutton'ın gözleri büyür. "Aman Tanrım. Gerçekten de ona aşık oldun."

Çenemde bir tik atıyor. "Sadece bir eşe ihtiyacım vardı," diyorum yüksek sesle, kendime bu kadarını hatırlatmaya çalışarak.

"Herhangi biriyle olabilirdin," diyor Dutton ve sonra gülmeye başlıyor. "Lanet olası babana söylemedim, ama eminim söylemeliydim."

Kolumu kurtarmak için kıvranıyorum ve silahı ceketimin altından çekip çıkarıyorum. Dutton bana inanamayarak baktı.

Ford doğrudan önüne geçer, göğsünü namlunun ucuna dayar. "Patron," diyor sakince.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Hawke talep ediyor.

"Hiçbirinize hesap vermiyorum," diye hatırlatıyorum onlara. "Benim için çalışıyorsunuz." "Öyle," diyor Ford eşit bir şekilde. "Ama bu şekilde değil."

"Kenara çekil," diye emrediyorum.

"Hayır." Neredeyse simsiyah gözleri tereddütsüz. Dudaklarımı yalıyorum. "Hiçbirimiz ona söylemedik. Hepimiz buradayız. *Senin için* buradayız. Biliyorsun, Dutton'ı vurduğun an Hawke müdahale etmeye çalışacak. Ve kardeşimi vurmana izin veremem. Ben de kuzenini vurmana izin vermeyeceğim. Biz bir aileyiz."

"O benim ailem değil," diye bağıyor Dutton arkasından. "Eğer bu yola girmek istiyorsan, o zaman kendi başınasın."

Kaskını takıyor ve bir bacağını bisikletinin üzerine atıyor. "Seni sevdiğini ve onu koruyabileceğini sanıyorsan aklını kaçırmışsın sen!" Bugün kuzenimi öldürmek isteyip istemediğime karar veremedim gitti.

Silahı cebime koyup ikizlere sırtımı döndüğümde parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

"Patron?" Ford arkamdan sesleniyor, ama onları duymazdan geliyorum. Durmam gereken bir yer daha var.

Serbest kalmaya çalışan duyguların hepsini anlamıyorum. Bildiğim tek şey onu korumanın benim görevim olduğu. O beni benim onu istediğim gibi istemese bile. Ayakta kalan son kişi ben olduğumda ona başka seçenek bırakmayacağım.

CKAPTER 46

Jesel

I İşverenimden mesaj anda yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum.

İsimsiz Numara: Bir hafta içinde, Eli Monti'nin ölümüne dair kanıt getirmeniz için size bir konum göndereceğim.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bir hafta. Yedi gün.

Çılgınca etrafıma bakıyorum, nefesimin altında küfrediyorum. Bu mesajın gelmesi için o kadar zaman varken, şu an en kötüsü. Eli gideli bir saatten fazla oldu ve ben kutumdan sadece iki gömlek çıkardım. Bunu gerçekten yapıyor muyum? İçeri mi taşıyorum? Hedefimle mi?

Sikeyim.

Ayağa kalktım ve volta atmaya başladım. Sonunda Eli'nin tetiğini çekebileceğim düşüncesi midemi korkuyla doldurmaya başlıyor. Çok kolay olurdu. Dairesine adımını attığı anda bunu yapabilir, sonra da gecenin köründe ortadan kaybolabilirdim.

Bu gece söylediği şeyleri düşünerek tırnaklarımı yemeye başlıyorum. *"Bana böyle hisseden tek kişinin ben olmadığımı söyle."* Alay ediyorum ama aynı zamanda ağlamak istiyorum. Peri masalı romantizmini hak etmiyorum. Bunu istemiyorum. Ama bir vurgundan isteyerek vazgeçeceğimi de hiç düşünmemiştim.

Lanet olsun.

Ön kapı açıldığında irkildim. Eli'yi yüzü kanlar bulmak için yatak odasından fırladım.

"Dudağın neden patlamış?" Yaralarını değerlendirmek için aramızdaki mesafeyi kapatarak soruyorum. Ben çenesini tutarken o bakışlarını kaçırıyor. Bunu kim yaptıysa iyi iş çıkarmış.

Ortadan kayboldu ve şimdi geri döndü, belli ki bir kavgaya karışmış ve her ne kadar öfkeliyse de henüz bitmemiş gibi görünüyor. Vahşi görünüyor.

"Benimle geliyorsun. Sana göstermem gereken bir şey var." Elimi tuttu.

"Eli, kanaman var. Bunu bana açıklayacak mısın?" Elimi geri çekerek talep ediyorum. Her zamankinden daha koyu tonlardaki gözleriyle bana bakarken kalbim hızla çarpıyor. Kendinde değil. Ya da belki de bu, görenlerin çoğu zaman pişmanlık duymadığı çılgın versiyonudur.

"Güven bana, tamam mı?"

Keşke bana mesajdaki ironiyi bilseydi. *"Güven bana."*

Bu artık bir şaka değil mi? Onun bana güvenmemesi gerekirken ben ona nasıl güvenilebilirim?

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde kendi içime gömüldüm. Sadece bir vuruş.

Bir adam.

Bir iş.

Ona tekrar baktım.

Hayır, herhangi bir adam değil; Eli Monti.

Hay sikeyim. Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor.

"var?" Elimi yanağına koyup onu yatak odasına geri çekmeye çalışarak soruyorum çünkü bu dengesiz hali kesinlikle bir kaçış yolu arıyor. Parmak eklemlerinin beyazlaşmasından ve çenesini gıcırdatmasından bunu anlayabiliyorum. Bir rahatlamaya ihtiyacı var ve eminim ki cinsel tür bile canavarını rahatlatmayacak. Kana ihtiyacı var.

Onu isyankâr düşünceleri içinde boğulmaya terk etmek yerine onu şimdiye geri getirmek istiyorum. Buna hakkım yok ama birkaç saat daha evcilik oynamanın ne anlamı var? Hatta belki birkaç gün daha? Karar vermek için kendime o kadar zaman tanıyamaz mıyım?

Kendimi tokatlamak istiyorum. Karar verecek ne var ki?

Birinden kaçmak şöyle dursun, bir vuruşta bile başarısız olmadım.

"Baban ve söyledikleri hakkında konuşmamız gerek," diyorum yara bandını . Ailesi onu koruyor, haklı . Ama bu salak

sağlıklı düşünemiyor. Ben de öyle. Onu bana karşı dönmeye ikna etmemeliyim ama onu önemseyenlerle arasında uçurumlar oluşmasına da neden olmak istemiyorum.

Lanet olsun Jewel, ne zaman vicdanlı olmaya başladın?

"Bunu sonra konuşuruz." Beni dinlemiyor; sadece kapıda bekliyor. "Silahını da getir."

"Silahım mı?" İnanamayarak sordum. Ama bir silahın namlusuyla ilkel rahatlama ihtiyacını anlıyorum. Ya da belki de sonunda beni yaratıcımla tanıştırmaya götürüyor. Gerçi içten içe bunun böyle olduğundan şüpheliyim.

Ellerimi havaya kaldırıyorum çünkü bu adam bir konuda kararlıyken onunla tartışmak kafamı duvara vurmak gibi bir şey. "Peki, tamam. Ama o çok sevdiğin deri pantolonu giymeyeceğim."

Kapıyı açarken sırtıyor. "Gerçekten eşofmanların seni yutmak istememe engel olacağını mı sanıyorsun Jewel Diamond?"

"Silahımın yeterince caydırıcı olabileceğini düşünüyorum," silahımı ceketimin içine sokuyorum. Ağırlığını hissettiğim anda vızıltı başlıyor. Aldığım kısa mesaja rağmen doğru hissettiriyor ve beni rahatlatıyor. Nereye gidebileceğimizi düşününce içimi belli belirsiz bir heyecan kaplıyor çünkü silahlarımın gerekli olduğu maceraları seviyorum. Ama Eli'nin etrafındaki bu enerjiden hoşlanmıyorum. Anlamıyorum ve onu evcilleştirebileceğimden de emin değilim.

Onu arabaya kadar takip ediyorum, zaten günün yorgunluğunu hissediyorum. Ne çılgın bir hafta sonuydu. Gelinlik alışverişinden istemediğim bir nişan partisine ve şimdi de silah gerektiren sürpriz bir varış noktasına. Ve Eli Monti'yi tanıyorsam, ikincisi muhtemelen bir tür kan banyosu olacak.

Ama beni en çok üzen kısım bu sahte düğün saçmalığı bile değil. Şu anda cebimde bir delik açıyormuş gibi hissettiren o mesaj.

Hayatımı cehenneme çeviren ve aynı ölçüde yaşadığımı hissettiren adamı öldürmek için yedi gün. Benim için anlamı olan tek varlığımı tutsak eden adamı. Ve beni olduğum gibi cinsel, pervasız bir kadın olarak gören ve bundan kaçınmak yerine bunu teşvik eden tek adam.

Bu gecenin o gecelerden biri olacağını hissediyorum.

CKAPTER 47

Jesel

H Yolda sessiz kaldı, bana herhangi bir açıklama yapmadı. Sadece dudağının değil, yanağının da yarıldığını fark ediyorum. Gömleği omzundan yırtılmış ve yaklaşılamaz bir enerji onun etrafında hissedilir.

Daha fazla zorlamak istemiyorum çünkü bir yanımda bunun onu reddetmemden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyor. Bu gece erken saatlerde, aramızdaki şeyin gerçek olup olamayacağını sordu. Ama reddedilme ihtimalinden, onun akıl oyunlarına kandığım için bana gülünmesinden, bunun gerçek olabileceğine gerçekten inanamayacak kadar korkuyorum. Bunun nedeni muhtemelen Eli'nin babasının gerçeği öğrenmeye çok yakın olduğunu düşünmesi. Evliliğimizin sahte olduğunu öğrenirlerse, kim bilir nasıl tepki verirler. Birlikte olduğumuza dair hayali düşünceyi bastırmam ikimiz için de en iyisi. Eli sadece izlerini kapatıyor ve ben de burada bu adamın beni gerçekten önemseydiği konusunda kendimi kandırıyorum.

Eli'a mesajdan bahsedemem. Söylediğim an kendimi savunmasız hale getiririm. Beni oracıkta öldürebilir.

Beni korumaya çalıştığından bahsederek ona gülmemeye çalışıyorum.

Buna kanma, Jewel.

Onu gerçekten öldürebileceğimi anladığı anda benden kurtulacaktır.

Ya sürpriz unsurunu kendi avantajıma kullanırım ya da... Ya da ne yaparım?

Başaramadın mı?

Geleceğimin neye benzeyebileceğini düşünürken düşüncelerim benden uzaklaşıyor ve hemen . Bu tür şeyler hakkında hayal kuramam.

şeyler. Bu çok zalimce. Bir dürbünden bakıp birkaç gün içinde onu vurmam bekleniyor. Hayır, en sevdiğim keskin nişancı tüfeğim bile yok. Tabancamla yakın çekim yapmam gerekecek ki Azrail'inin kim olduğunu tam olarak bilsin.

İçimden huzursuz bir his geçiyor ve onu uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bir saat sonra şehrin dışında, hiç bilmediğim bir mahalledeyiz. Terk edilmiş bir kulübün önünde duruyoruz. Sokaklarda birkaç kişi var ve ben eşofman altı ve bol bir sweatshirt'ten oluşan basit bir kıyafet giydiğim için kendimi o kadar da yabancı hissetmiyorum.

Ve silahım.

Tanrım, silahımı ne kadar özlemişim.

Eli boş binaya bakarken ben hâlâ bir şey söylemiyorum. Onun bir şey söylemesini bekliyorum... Henüz tam olarak emin değilim.

"Buranın bir sonraki sıcak nokta olmasını istiyorum," diyor kararlılıkla.

"Ne demek istiyorsun?" Etrafa bakarak soruyorum. Burası popüler bir bölge değil; aslında nispeten kötü bir bölge sayılır.

"Bu binayı iki yıl önce satın aldım ve burada öylece duruyordu. Bu mahalleyi değiştirmek istiyorum. Burayı benim yapmak istiyorum."

"Ama baban zaten şehrin yarısına sahip," diyorum. Crue Monti fiziksel olarak işletmelere ya da mülklere sahip değil; işletmelere ve mülklere sahip olanlara sahip, ki bu çok daha iyi bir pozisyon.

"Babamla kıyaslanmak istemiyorum. Her şeye sahip olmak istiyorum. Ailemin başarısına katkıda bulunabilecek kapasiteye sahip olduğumu herkese kanıtlamak istiyorum."

"Çok ," diyorum temkinli bir şekilde, bizi neden buraya getirdiğinden hâlâ emin değilim.

"Size göstermek istedim, böylece yanımda bu pozisyonun ve içerdiği risklerin üstesinden gelebilecek bir eşimin olmasının ne kadar önemli olduğunu anlayabilirsiniz."

Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yaparak başımı ona doğru çeviriyorum. Bu gece çok sert konuşuyor. Ama hayal ettiği şey gerçekleşebilecek bir şey değil. Vuruş için tam anlamıyla onay aldım ve düğün günümüzden iki hafta önce yapılması planlanıyor. Bu çok saçma.

"Eli, bunu geçici bir anlaşma haline getiren sendin. Belki de *gerçek* bir eş seçmeliydin."

"Ve bir anlaşma her zaman yeniden müzakere edilebilir. Babamın seni tehdit etmesine izin vermeyeceğim. Kendini o kadar çok şekilde kanıtladın ki benim için mükemmel bir adaysın."

Alay ediyorum. "Neden? Sikini ağzıma sığdırabildiğim için mi?" Yoğunluğunu azaltmaya çalışıyorum çünkü bu gece onda bir tuhaflık olduğunu biliyorum ve beni neden buraya getirdiğinden hâlâ emin değilim. Tanıdığım Eli gibi bana geri dönmesini istiyorum. Bu şekilde mesafeyi korumak daha kolay.

Ama söylediği bu şeyler, *gerçek* bir geleceğimiz olduğundan bahsetme şekli, bunu bir olasılık olarak düşünmek için çok fazla acı veriyor. Kendimi bu fanteziden mahrum bıraktım çünkü bunca yıldır beni hayatta tutan tek şey buydu.

Ona inanmak istiyorum ama kendimi ifşa etme ve bir kez daha dışlanma riskini göze alamıyorum. İçimde hissettiklerimi itiraf ederek aşağılanma riskini göze alamam.

Sevgi koşulsuz değildir.

Besleyici ya da nazık de
değildir.

Aşk bana sadece zarar verdi. Ailem bana bunu kanıtladı. Biri kendi özgür iradesiyle gitti, diğeri de öldü. Bildiğim tek sevgi türü bu ve benim gibi birinin başka türlü bir sevgi göreceğini düşünmeyi reddediyorum.

Önümüze bir araba yanaşırken Eli beklentiyle sırtıyor. "Yeterince uzun sürdü." Eski bir araba ve ilk başta hiçbir şey düşünmüyorum. Ta ki dört iri adam arabadan inip doğrudan bize doğru yürüyene kadar.

"Jewel?" Eli çekici bir şekilde söylüyor.

"Hmmm?" Gözlerimi adamlardan ayırmadan cevap veriyorum.

"Bana bak." Dediklerini yapıyorum ve onu onları değil, beni izlerken buluyorum. "Sana dokunan herkesi öldürmekten çekinme."

Orospu *çocuğu Bay ve Bayan Smith* saçmalığı için bana yine tuzak kurdu.

"Bu bok için adaminız yok mu?" Samimiyetsiz bir gülümsemeye soruyorum. "Şu anda aramız pek iyi değil ve seninle birlikte öldürmek en eğlencelisi."

Ona yan gözle bakıyorum, hayatımı kaç kez tehlikeye attığı düşünülürken bundan gurur duymam gerektiğinden tam olarak emin değilim, ama içimi dolduran adrenalin kıvılcımını görmezden gelemiyorum. Sanki bir gün beni öldürecek olan fevri ve meraklı yanıma karşı koyamayacağımı biliyor. Aslında, şimdiye kadar nasıl öldürmediğini bilmiyorum.

"Bay Monti," diyor biri, bana doğru bakarken eli kot pantolonuna gidiyor. "Peki bu kim?" Şimdi ona doğru bakarken gülümsemem kayboluyor. Ön dişleri kırılmış ve iyi bir fırçalamaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor ve üzerinde daha iyi günler görmüş siyah bir gömlek var. Arkasında duran adamlar Eli'a sanki en sevdikleri atıştırmalıkmiş gibi bakıyorlar.

"Seni tanımalı mıyım?" Eli sıkılmış bir sesle soruyor.

Adam kahkahalara boğulur. "Küçük Monti'nin sivri dişleri olduğunu duymuştum ama işimizi almakla hata ettiniz. Sonra da iki yıl boyunca boş bıraktınız. Gerçekten bunu yanına bırakacağımızı mı sandın? Buralara geri döneceğin anı bekliyorduk ki sana bir ders verebilelim."

Eli sanki bu onun sorunu değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Seni defalarca uyardım Anthony. Bu artık senin değil," diyor Eli sahte bir rahatlıkla. Ve şaşırtıcı bir netlikle fark ediyorum ki, Eli o dengesiz, kendinden geçmiş halinde bile beni sadece kurmaya devam etmeyi düşündüğü imparatorluğa bir nokta koymak için değil, aynı zamanda babası beni tehdit ettiğinden beri onu tamamen terk etmeyen bu bastırılmış vahşi enerjiyi uygulamak için getirdi. Eli buraya öldürmeye geldi ve sadece birinin kellesini almaya gelmesini bekledi.

"Burası benim bölgem!" Anthony tükürükler saçarak bağırır. Adamları temkinli bir adım daha yaklaşıyor. Sonra patronlarının bakışları tekrar üzerimde toplanıyor ve dudaklarında zalim, çarpık bir gülümseme beliriyor. "Belki seni öldürdükten sonra senin olanı alırım. Gece vakti desteksiz dışarı çıkman çok nadir ve çok aptalca."

"Destegim olmadığını kim söyledi?" Eli cevap verir.

Elimi yavaşça ve gizlice kalçama götürüyorum, ama silahımı göstermemeye özen gösteriyorum çünkü sürpriz unsurunu her zaman takdir ediyorum. Bu silahı o kadar uzun zamandır kullanıyorum ki sanki benim bir uzantım gibi.

Erkekler beni içlerine aldıklarında, beni ölçüp biçtiklerini düşünerek kafalarını geriye atıp gülüyorlar. Bu beni kızdırıyor. Tepkileri beklenmedik olduğu için değil, tam tersi olduğu için. Hep aynı şey oluyor. Sırf kadın olduğum için beni hep küçümsüyorlar, bu yüzden de sonunda ölüyorlar.

"Adamların olmadan buraya gelmekle hata ettin evlat. Seni ve küçük kız arkadaşını babana bir mesaj göndermek için küçük parçalara ayırıp geri göndereceğiz."

"Kız arkadaş" yorumuna gülmemeye çalışıyorum ve Eli'nin ağzının kenarının seğirdiğini de görebiliyorum. Eli'nin benim zayıf yönlerimi bilmesi talihsiz bir şey. Pervasızlık söz konusu olduğunda pervane gibi yanıyorum ve yanımda bir destekçimin olması benim için en tehlikeli şey olabilir... ve onun için.

Bana zarar verebileceklerini düşünmelerini çok komik buluyorum; onlar bana ulaşmadan en az ikisini öldürebilirim.

Anthony'nin arkasındaki iki adam Eli'a doğru yaklaşmaya başlar. Yaklaşmalarından endişe duyuyor gibi grnmyr. Aksine, yaklaşmalarına isteyerek izin veriyor gibi görünüyor. Beni test falan mı ediyor? Hatta yavaşça kollarını tutmalarına bile izin veriyor, her iki taraftan birer tane. Aklından ne geçiyor bu herifin?

"Dokunulmaktan hoşlanmadığımı belirtmeliyim," diyor Eli ama yine de onlardan uzaklaşmak için hiçbir girişimde bulunmuyor. Eli'nin bu versiyonunu nasıl okuyacağımı bilemiyorum. ldrmeyi daha heyecanlı hale getirmek için onları tuzağa mı düşürüyor?

"Ama durumunu anlayacak kadar zeki görünüyorsun," diye keyifle cvldyor Anthony.

Onu arabaya doğru sürüklemeye başladıklarında Eli, "Endişelenmen gereken ben değilim," diye şarkı söylüyor. Dördüncü adamın bana doğru geldiğini fark ettiğimde şok olmuş bir halde neden karşılık vermediğini merak ederek orada duruyorum. Bana doğru attığı her adıma karşılık ben de bir adım geri atıyorum.

Ne halt , Eli?

"Sorun değil hayatım, ısırmayız..." Adam gülümsüyor ve onun da bir diş fırcasına ihtiyaı olduğunu görüyorum. "ok." Gülüyor.

Eli karnına yumruk atmalarına izin verdiğinde şok oldum ve sonra bir deli gibi güldü. Ona tekrar vurdular ve o daha çok güldü. Aman Tanrım, gerçekten kendini kaybetti. Aklını kaçırmış. Birbirlerine ihtiyatla bakıyorlar, kafaları karışmış.  ki kişi olduk.

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" Anthony havlar, sonunda kendi üzerine yürür ve Eli'nin karnına bir diz atarak onu iki büklüm olmaya zorlar. Eli sessizleşir, çünkü büyük olasılıkla bu darbeyle nefesi kesilmiştir.

Hâlâ neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Eli'dan ne yapmam gerektiğini gösteren bir işaret bekliyorum. Bu geceden ne istediğinden emin değilim. Kan olduğunu düşünmüştüm, ama açıkça anlayamadığım başka bir şey mi?

"yle," diyor Eli, hâlâ eğlenerek, tam boyuna ulaşıp hepsinin üzerinde yükselirken. "nk endişelenmeniz gereken ben değilim." Kanlı dudağını yalıyor ve ölümcül bakışları sonunda benim üzerime düşüyor. "Benim müstakbel karım."

Sanırım bu benim işaretimdi. şimdi benim zamanım.

Bu lanet psikopat.

"Biraz yakın , değil mi?" Ona homurdanıyorum.

İlk adam bana döndüğünde, silahım çoktan çıkmıştı. Kendi silahını çekmeye çalışırken gözleri irileşiyor ama artık çok geç. Cesedin düşmesini önlemek için geri adım atarak onu iki gözünün ortasından vuruyorum. Sonra Eli'nin solundakine nişan alıp onu da göğsünden vuruyorum, sonra da

alnına bir kurşun sıktı. Her şey o kadar çabuk oldu kendi silahlarını almaya zamanları olmadı. Eli onları kontrolün kendilerinde olduğunu düşünmeleri için yemledi. Başından beri onlarla oynuyordu.

Vücutları yere düşerken Eli onları kenara itiyor. Anthony bir silah çıkardı, ama o silahı kaldıramadan ben çoktan elinden almıştım. Kanlı elini görünce çığlık atıyor ve ben de sırf eğlence olsun diye diz kapağına ateş ediyorum.

Anthony çığlık atmaya devam ederken yerde kan birikmeye başlar. Eli, ona ellerini sürdükleri için tiksiniş gibi omuzlarının tozunu alır.

"Seni bok parçası!" Anthony küfür ediyor.

Eli bana dönerken sırtıyor ve onun ölümcül bir Tanrı gibi bana doğru gelişini izlerken ağzım kuruyor. Boğazını temizliyor ve sikini yeniden ayarlıyor. Bu orospu çocuğu, o zor durumdaki genç kızı oynarken beni öldürürken izlemekten sertleşmiş mi?

Yüzümü kavrayıp tutkulu bir öpücük için beni kendine çektiğinde irkiliyorum. Orada durup olmasına izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar şok olmuştum. Dudakları dudaklarıma yapıştığı gibi hızla kayboldu.

"Kahretsin, beni tahrik ediyorsun. Bunun için yarın seninle evlenebilirim." Geri çekiliyor ve bunu yaparken babamın silahını elimden aldığını fark ediyorum. Silah elimden kayıyor ve ben bu kayıp karşısında çelişkiye düşüyorum ama Eli'nin tahrik ediciliği karşısında hâlâ çok şaşkınım. Bu pislik gerçekten mazoşist mi?

Anthony en yakındaki silaha doğru sürünmeye çalışır, ama Eli ona bakmadan silahımı doğrultur. Tetiği çekiyor ve adamın vücudu gevşiyor.

Cidden beni buraya inşa etmek istediği geleceği göstermek için mi sürüklemişti ve aynı zamanda kasıtlı olarak sakinleşmek ve bu arada sertleşmek için bir kavga mı arıyordu? Derisinin altındaki o vahşi enerji bir mendenen diğerine geçiyordu.

"Bu görünüşünü seviyorum." Yanağıma dokunuyor ve yanağımdaki kanı sildiğini fark ediyorum. Ben karşımdaki katilin nazik dokunuşuyla sersemlemiş bir halde öylece dururken silahı tekrar elime tutuşturuyor. Gözleri hafifçe de olsa açılmıştı, sanki bir adamı öldürmek tedirginliğini alıp götürmüş ve geride kolay bir sakinlik bırakmıştı. "Silahı geri alacağımı mı sandın?"

Parmaklarımı silahın etrafında kıvırıyorum, kalbim şimdi tamamen farklı bir nedenle çarpıyor. Tıpkı onun doğasında olduğu gibi, içimde uğuldayan adrenalinin bir yere gitmesi gerekiyor ve ben de onun tarafından büyülenmiş durumdayım. Onunla tanışana kadar öldürdükten sonra biriyle sevişmeyi hiç düşünmemiştim ve şimdi fark ediyorum ki

"Şüphelerim vardı," diye fısıldadım.

"Artık tatlıya hazırım," diyor ve amımı avuçluyor. Cebine uzanıp telefonunu çıkarırken bir kahkahayı bastırıyorum.

İkinci çalışta biri cevap veriyor ama sesini tanıyamıyorum. "Temizleme için size bir adres vereceğim." Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor ve ben onun her kelimesine ve nefesine asılı kalmış gibi hissediyorum.

"Gidelim de kendimi o tatlı amcığa gömebileyim. Bu benim ödülüm olmalı, değil mi?" Elini bacaklarımın arasından çekiyor ve ben fişkırdığımı hissediyorum.

"Bana tuzak kurduğun için mi?" Ayaklarım doğal olarak onun arkasından giderken huzursuzca nefes alıyorum.

"Sana geleceğimizi gösterdiğim için," diye düzeltiyor omzunun üzerinden bana bakarken şeytani bir gülümsemeyle.

Onu tekrar becerecek miyim?

Kesinlikle hayır.

Değil mi?

CKAPTER 48

Eli

I Onun bir baş belası olduğunu zaten biliyordum, ama benim adıma zahmetsizce öldürmesini izlemek sikimin canlanmasına neden oldu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Aslında beni bu kadar kolay öldürebilen etkileneceğimi düşünmemiştim. Ama görünüşe göre beni gerçekten etkiliyor. Kim bilebilirdi ki? Her şey bir iş anlaşması içindi. Ama düğün tarihimiz yaklaştıkça, onun kaçma ihtimalinin arttığını hissediyorum ve ben daha çok onu tutmak için çaresiz.

Nasıl ve ne zaman olduğundan emin değilim ama kesinlikle oldu. Sahte nişanlıma aşık oldum. Belki de ben onun içindeyken ihtiyaçtan inlemesi yüzündendir. Lanet olsun, düşündükçe sertleşiyorum.

Yanımdaki koltukta esniyor, bol kıyafetleri artık kanla kaplı. Hafifçe dönüyor, gözlerinin ağırlaşmasını ve uykuya dalmasını izliyorum. Onu uyandırmak istemediğim için sürmeye devam ettim. Arabaya bindiğimiz anda doyuma ulaşmıştım ve o da bana sarılmış, tatlı adrenalin ve zevk dalgasına binmişti.

Şimdi temizlendi. Yapmam gereken tek bir şey kaldı, o da babamın yanıldığını kanıtlamak.

Ailemin malikanesine vardığımda, hala baygındı. Parmak eklemimi yanağında gezdirdim. Bu gece kendimi kaybetmişim. Kesinlikle kaybetmişim. Ve nedenini biliyorum. Her şey yolcu koltuğumda huzur içinde uyuyan bu kadınla ilgili. kadın, farkında olmadan,

benim sarmal canavarımı sakinleştirir. Kırmızı gördüğümde, bundan çabucak ya da kolayca çıkmam çok nadirdir.

Jewel'in üşümemesi için motoru çalışır halde bırakıyorum ve sonra arabadan çıkıp merdivenlerden ailemin evine doğru yürüyorum. Kapıyı çalmadan önce güvenlik görevlilerinden biri kapıyı açıyor.

"Bay Monti," dedi saygıyla. "Akşamın bu saatinde sizi buraya getiren nedir?"

"Eli, her şey yolunda mı?" diye soruyor annem, ipek bornozunu üzerine sararak. Saat daha gece yarısı, yani hâlâ uyanık olduklarından eminim. Uyanık olmasalar bile umurumda değil. "Neden kanaman var?" Sesi endişe doluydu. O bir adım atamadan, babam elinde bir silahla arkasından çıkıveriyor.

"Oğlum?" Silahını kaldırıyor.

"Jewel nerede?" diye soruyor endişeyle, arkama bakarak. Arabanın renkli camlarından Jewel'in içeride uyuduğunu göremiyor ama muhtemelen arabayı çalışır halde bıraktığım için Jewel'in orada olduğunu tahmin ediyor.

O zaman babama bakıyorum, daha önce evime gelip onu tehdit ettiğı için hâlâ öfkeliyim. "Bir daha evime gelip beni böyle tehdit edersen-"

"Sen ne?!" diye bağılıyor annem, başını babama doğru çevirerek. Babam başka tarafa bakıyor, nefesinin altında küfrediyor. "Oğlumuzu tehdit etmesen iyi edersin," diye uyarıyor. "Tanrı yardımcım olsun."

"Eli'yi tehdit etmedim. Jewel'i öldürmekle tehdit ettim," diye açıklıyor. Annem onun omzuna vuruyor.

"Bu ne cüret?" Bana geri döndü. "Bunu bir daha yapmayacak çünkü yaparsa... Onu terk ederim."

Babamın gözleri şok içinde açıldı. "Sen böyle bir şey yapmazsın. Bu konuda şaka yapma."

"Neden evlerine gidip onu tehdit ediyorsun? Ondan hoşlanıyorum." Sonra bana tekrarladı, "Ondan hoşlanıyorum." Annem pek çok insanı sevmez. Onları okumayı ve değerlendirmeyi sever. Sanırım bu ceza avukatı olmanın bir parçası.

"Oğlumuzla bir suikast duydum ve bu evleneceğı kadınla ilgili olabilir," diye açıklıyor baba.

"Seni vurdular mı?" diye soruyor endişeyle.

"Halledildi." Dişlerimi gıcırdatıyorum. Tam olarak doğru değil ama şu anda yanımda en azından babamın Jewel'i düşünmesini sağlayacak video görüntüleri var

düşmanım yerine ortağım olarak görüyorum. Eğer Jewel'in nişanlım olduğundan bir an bile şüphe duyarlarsa, elimde yeterli olacak kanıtlar var. Onlara bir şey kanıtlamak zorunda olduğumdan değil. Ama bu babama, seçtiğim kadının da en az benim kadar ölümcül olduğunu hatırlatır. Ve eğer onu hedef alırsa, ödeyeceği cehennem olacak.

Kendi yalanlarıma ve planlarıma kandım. Geçici nişanlımı kalıcı karım yapmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı anladığımda her şey boka sardı.

Annem şüpheyle "Onunla sadece yönetimi devralmak için mi evleniyorsun?" diye soruyor. Büyük bir aşktan ve birlikten bahsediyor. Aylar önce onun bir yalancı olduğunu düşünüyordum. Şimdi ise düşündüğüm kadar hayalperest olduğundan emin değilim. Aşkı bulmamı istiyor ve içten içe babamın da aynı şeyi istediğinden eminim, ama beni boğan şey zamanın aleyhime işlemesi ve çabucak birini bulmam için üzerimde yarattığı baskı oldu. Bu ve evliliğe karşı olan isteksizliğim. Ta ki *onunla* tanışana kadar.

"Öyle olsam bile, babam zaten beni görücü usulü evlendirmeye çalıştığı için bunun bir önemi olmamalı."

"Bunu sadece gerçekten bir bağ kurabileceğini düşündüğüm kadınlara önerdim," diye homurdanıyor babam ve bu kadar duygusal bir şey söylediğini duymak garip. Ama acaba şu anda annemle arası çok kötü olduğu için mi böyle söylüyor?

"Sana göstermem gereken bir şey var." Onları iterek geçmeye çalışıyorum ama arkamdan arabanın kapısının açıldığını duyuyorum.

Jewel benim evimde olmadığımızı fark etmeden önce tembelce gözlerini ovuşturuyor.

"Neden ikinizin de üzerinde kan var?" Annem beklentiyle soruyor. "İkiniz de içeri gelin ve temizlenin. Cesetlerin icabına bakıldı mı?" Hemen hasar kontrol moduna geçiyor ve ben de ona gülmemeye çalışıyorum, ünlü ceza avukatı, oğlunun hemen bir cinayet çılgınlığına girdiğini varsayıyor. Ama tamamen haksız da sayılmaz.

Elimi Jewel'e uzatıyorum ve sanki hiç uyanmamış gibi kapıyı kapatması mı yoksa sessizce itaat etmesi mi gerektiği konusunda kararsız görünüyor. İkincisini seçiyor. Yanımdayken elini kendi elimle kavırıyorum ve onu evin içine çekiyorum.

"Size göstermem gereken bir şey var," diyerek herkesi oturma odasına yönlendiriyorum. Şömine çıtırıyor ve her ikisinin de dizüstü bilgisayarı sehpanın üzerinde açık duruyor. Sanırım ikisi de çalışıyordu. Kızımın yarı emekli. Kendilerine engel olamıyorlar.

"Merhaba, tatlım." Annem Jewel'ı garip bir şekilde kucaklamak için kendine çekti. "Kocam ve oğlumun bu gece seni içine soktuğu asi durum için özür dilerim."

"Asi mi?" Kaşlarım havaya kalkarak soruyorum.

"Evet, herkes bu yaşam tarzına alışkın değil" diye azarlıyor. Keşke nişanlımın çalışma alanını bilseydi. Yine de karımın ne kadar hafife alınmaması gereken biri olduğunu göreceğinden eminim. "Albert, onlar için iki kazak getir lütfen. İkiniz de en azından gömleklerinizi çıkarın ki onları yakabilelim."

"Biz de tam yatmak üzereydik," diye yakınıyor babam.

Telefonuma birkaç şey yazıyorum ve Albert kazakları getirdiğinde geniş ekran televizyonu kuruyorum. Bu muameleye alışkın olduğum için tişörtümü çıkarıyorum ama Jewel tereddütlü görünüyor. Bol tişörtünün altında hiçbir şey olmadığını biliyorum. Önünde durup onu köşeye sıkıştırıyorum, böylece üstünü değiştirmesine yetecek kadar engel olabiliyorum. Bunu yapmakta gecikmedi. Annemin bunu daha çok mobilyalara kan bulaşmasını istemediği için yaptığından eminim.

Babam elinde bir bardak viskiyle duvara yaslanmış. Jewel annemin yanındaki kanepeye oturmak için hamle yapıyor ama ben onu kucağıma çekiyorum, bir koltuğa oturuyorum ve telefonumdan oynat tuşuna basıyorum. Görüntüler arabamın ön kamerasından kaydedilmişti ve uğraştığım iş için mükemmel bir açı sağlıyordu.

"Nişanlımın meşruiyetini tehdit ettin. Sana başka kimsenin benim için bu kadar mükemmel olmadığını göstermeye geldim. Ayrıca o iyi bir nişancı, bir daha gelip onu tehdit etme ihtiyacı duyarsan, ona bu işi halletmesi için izin verdim," diyorum babama.

Görüntüler oynamaya başlayınca Jewel'ın gözleri büyüdü. Sıradan bir konuşmayla başlıyor ve sonra kıyamet kopuyor, iki adam tarafından sürüklenirken ben gülüyorum.

Annem endişeyle bana bakıyor. Büyük ihtimalle babamın dediği gibi "oyun oynamayı" sevdiğim . Bu konuda bana bir iki kez nasihat vermişti. Onları kışkırtmaktan kaçınmakta daha iyi olmuşum ama bu gece avıma biraz eziyet etmem gerekiyordu.

Ekrana bakarken başparmağımı Jewel'in bacağının üzerinde gezdiriyorum ve rengi biraz daha solmuş görünüyor. Acaba kendisini hiç iş başında gördü mü? Bir can almanın ne kadar korkunç olduğu gerçeğini. Ya da beni korumak için ne kadar ileri gidebileceğini. Daha da önemlisi, bir takım olarak ne kadar iyi çalıştığımızı.

Tam ona işaret verdiğimde gülümsüyor ve silahını çekiyor. O da en az benim kadar böyle biri.

Bir avcı.

Bir katil.

Çok güzel.

Annem büyülenmiş bir halde, "Silahlarla aran çok iyi," diyor. İşte o zaman Jewel annemle babama bakıyor. Yargılanacağını düşündüğü yerde gördüğü tek şey onay. Babamın yüz ifadesinden bunu kimse anlayamazdı, ama orada kesinlikle bir saygı belirtisi vardı.

"Beni öldürmek için kolay bir atış yapmak yerine beni kurtarmak için silahını kullanmayı seçen aynı kadını tehdit etmen gerektiğini mi düşünüyorsun? Bu önceki düşüncelerini çürütüyor mu?" Soruları babama yöneltiyorum.

Jewel geriliyor ve ben parmaklarımı onunkilerin arasına örüyorum, nedenini biliyorum çünkü bizi yalanımızın derinliklerine gömüyorum.

Ama uydurulmuş bir gerçek, onu koridordan aşağı indirecek olan şeydir ve oradan, kalmasını sağlamanın bir yolunu bulacağım. İhtiyacım olan son şey babamın işlerimi araştırması ve işin sonunu bana teslim etmeden hemen önce yeteneklerimden şüphe duyması.

"Hemen özür dile Crue," annem.

Annemden başka kimse babama özür diletmez. Annemden özür dilemediği sürece de dilemez.

Dudaklarına bir gülümseme dokunuyor. "O çok iyi bir nişancı. Ama sen her zamanki gibi pervasızsın. Hawke ve Ford'un seni her yerde takip etmesine ne oldu?"

"Crue!" Annem ayağa fırladı, öfkeliydi.

Elini kaldırarak devam etmesine izin vermesini işaret ediyor. "Seni tehdit ettiğim için özür dilerim Jewel," diyor içtenlikle. "Ama sen, oğlum, bu kadar pervasız olmayı ve bu tür durumlara kendi başına girmeyi bırakmalısın. Kendini öldürtmek için sadece bir kez yeter."

"Ben çocuk değilim," diye . "Kaç kez kendi başına bir şeylerle 'uğraştın'? Kaç kez kanlar içinde döndün ve annem endişelendi? Senden ders almaya ihtiyacım yok! Ayrıca yalnız değildim; Jewel yanımdaydı."

Babamın çenesi gerildi. "Bu aileyi ve ismimizi her zaman koruyacağım, ama sırf bir noktaya değinmek için çılgınca bir şey yapmayacağım."

Bu lanet bir yalan. New York'u devraldıktan sonraki ilk günlerde nasıl davrandığına dair hikayeler duymuştum. Eminim ki o ve ben muhtemelen

Düşünce tarzımız farklı. Ama beni zorluyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Ayağa kalktım ve Jewel'i yanıma aldım, ellerimizi birleştirdik. "İki haftadan kısa bir süre içinde, konuştuğumuz ve anlaştığımız gibi her şeyi bana devrediyor olacaksın. Yöntemlerimden hoşlanmadıysanız üzgünüm ama çok kâr getiriyorlar. Şimdi bize izin verirseniz, planlamamız gereken bir düğün var."

"Bekle, Eli!" diye sesleniyor annem arkamızdan. Bizi kapıya kadar takip ediyor. "Babanın kendini her zaman iyi ifade edemediğini biliyorum ama o senin için sadece en iyisini istiyor. İkiniz için de." Jewel'in tekrar kilitlendiğini hissedebiliyorum. "Ama ona katılıyorum. Sadece lütfen biraz daha dikkatli ol. Ne kadar yenilmez olduğunuzu düşünürseniz düşünün, işinizi bitirmek için tek bir kurşun yeter. Seni seviyoruz."

İçimde küçük bir suçluluk duygusu belirliyor ve elini tutup nazıkçe sıkıyorum. "Biliyorum anne."

Suçluluk duygusunu bir kenara itiyorum çünkü ne burada ne de gelecek planlarımda yeri var. Onlara Jewel'in geçmişi hakkında yalan söylüyor olabilirim ama onu eşim yapmak ve işi tamamen devralmak gibi bir niyetim olduğu konusunda yalan söylemiyorum. Bu tamamen gerçek.

Arabaya döndüğümüzde Jewel tırnaklarının etrafındaki deriyi ısıırıyordu. Ona bunu sormuyorum çünkü neden rahatsız olduğunu çok iyi biliyorum. Onu aile ilişkilerimin içine daha sıkı çekiyorum. Onu ne kadar yakınımaya çekersem çekeyim, yine de kaçacağını hissediyorum. Ve bu beni dehşete düşürüyor.

CKAPTER 49

Jesel

I her zamanki yerlerinde oturan Hawke ve Ford'a dik dik bakmaya çalışıyorum. Eli'nin "Dünyaya hükmedebilmek için vuruşma" randevusuna sürüklemesinin üzerinden dört gün geçti. O zamandan beri gece boyunca bana yapışmış durumda ve beni her deliğimden beceriyor. Ne zaman onu öldürmeyi düşünsem, bana daha da hükmediyor gibi görünüyor, sanki İçgüdüsel olarak içimdeki düğmeyi hissediyordum.

"Her gün gelmelerinin bir nedeni var mı?" Tezgâha yaslandığımızda Sage soruyor. Çin lokantasındaki olaydan sonra ona bir açıklama borçluydum, yarım yamalak bir örtbas değil, çünkü o durumda kaldıktan sonra gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Bu ve o çile sırasında ona bir arkadaş olarak ne kadar değer verdiğimi fark ettim. O gece onu korumak için ölümüne savaşılmaya kesinlikle hazırdım.

Ve bazı açılardan Sage için minnettarım. Bu restorana gelmek ve onunla konuşmak gün içinde her şeyi normal hissettiriyor, hayatımdaki kaostan uzaklaşmamı sağlıyor.

Ayak bileklerimi çaprazlayarak iç çektim. "Şerefsiz nişanlım onlara beni her saat izlemelerini söylediği için evde değilim."

"Vay canına. Bu oldukça yoğun. Ama sanırım mafya kraliyet ailesiyle evleniyorsun, bu yüzden mantıklı."

Ona etkilenmemiş bir bakış attım. Tweedledee ve Tweedledumb'ın beni takip etmesinden rahatsız olduğumdan değil; daha çok Eli'yi takip *etmemelerinden* rahatsızım. Aralarında bir şey olduğundan eminim.

ama kimse bana ne olduğunu söylemiyor. Onları suçlamıyorum ama bu rahatsız edici. Ve Eli son zamanlarda daha gergin. Son vuruş emrinin verildiğini biliyor mu diye merak ediyorum. Anormal derecede dikkatli davranıyor ve uykusuz geçen her gecede bunun bir oyun olduğuna inanmamı zorlaştırıyor.

Ona nasıl hissettiğimi söyleme fikrine tahammül edemiyorum çünkü bunu kelimelere bile dökemiyorum. Bunu yaptığım anda kaybederim ve büyük olasılıkla öldürülürüm. Sonunda beni yakaladığını hayal ediyorum ve vur emrini aldığımı itiraf ettiğimde, zamanının dolduğunu anlayacak ve beni öldürecek. Sonra büyük olasılıkla benim yerime geçecek ve elbiseyi giyecek başka bir nişanlı bulacak, böylece imparatorluğuna sahip çıkabilecek.

Oflayarak, ellerim kalçalarımın ikizlere doğru yürüyorum.

Cömert bir bahşişle her gün gidiyorlar; bütün gün burada oturup benimle konuşan herkese bakmaları patronumun pek umurunda değil gibi görünüyor. Eli'nin bu köhne restoranı sırf ben burada çalıştığım için aldığından neredeyse eminim.

Beni işi tamamen bırakmaya ikna etmeye çalıştı ama ben hiçbir şekilde sahiplenilmeyi reddediyorum. Bu işe ihtiyacım yok ve bu noktada artık bir kılıfa da ihtiyacım yok. Ama tek kurtuluşummuş gibi ona tutunuyorum.

"Tekrar doldurmamı ister misin?" Hawke'a günün dördüncü gazozunu soruyorum. Ford kahvesinden bir yudum alıyor ve başını kaldırıp bakmaya zahmet etmiyor. Ford'u çok severim; içine kapanıktır, her gün bizim seçtiğimiz tatlıları sipariş eder ve kitap okur. Bu değişiklikten oldukça keyif alıyor gibi görünüyor. Hawke ise tam bir ilgi orospusu ve bence bunun nedeni çoğunlukla sıkılmış olması.

"Bana neden patronunuzu takip etmediğinizi tekrar hatırlatır mısınız?"

Hawke suratını asarak, "Çünkü bizimle konuşmuyor," diye cevap verir.

Onlar hâlâ

Bana ne olduğunu söylemediler ama Eli'nin kaybolduğu ve dudağı patlamış bir şekilde geri döndüğü geceyle bir ilgisi olduğuna eminim. Ve o zamandan beri Dutton'ı da görmedim.

"İşte buradasınız!" Billie ön kapıdan bağılıyor. Onları karşılamaya giden Sage'i görmezden geliyor ve bize doğru yürüyor. Onun arkasında iki kadın daha var. Biri Hope Ivanov, resmi olarak nişan partisinde tanışmıştım ama kim olduğunu daha önceden de biliyordum. Diğer kadını ise tanımıyorum. Kısa sarı saçları, mavi gözleri ve kıvrımlı bir vücudu var.

"Neden buradasın?" diye sorarken Hawke gözlerini kaçırıyor.

"Çünkü uzun zamandır oyun oynamıyoruz ve sen benden kaçıyorsun!" diye haykırıyor. "Hey, Jewels!" Beni kucaklamak için kendine çekerken ışıldıyor. "Hope'u tanıyorsun." Ona beceriksizce el sallıyor. "Bu da Ivy." Diğerleriyle aynı yaşta görünen sarı saçlı kadını işaret ediyor. "Will ve Alina Walker'la tanıştınız mı? Onların kızı."

Hawke nefesinin altında, "Ve tam bir baş belası," diyor.

Kaşlarım havaya kalktı. Will Walker'ın kızı mı? Ona hızlıca bir göz attım. Meşhur iz sürücünün bir kızı olduğunu biliyordum ama neye benzediğini ya da onu nerede bulabileceğimi bilmiyordum. Anlaşılan Will sadece insanları bulmakta değil, onları saklamakta da iyiymiş.

"Sizinle tanışmak çok güzel. Hakkınızda çok şey duydum. Özür dilerim. Nişan partiniz sırasında ailemle birlikte Porto Riko'daydım. Tebrik ederim."

Ford bir sonraki sayfaya geçerken, "Bu kadar resmi bir dilin sizin ağzınızdan çıkması doğru değil," diyor.

Kendilerini kabine tıkıştırırlarken "Ha. Ha," diye homurdanıyor.

"Ne yapıyorsun sen? Kimse seni davet etmedi," diyor Hawke kardeşinin karşısında ezilirken. İçten içe gözlerimi deviriyorum. Nasıl oldu da grubun büyük çoğunluğu benimle bir araya geldi?

"Dutton ve Eli neden konuşmuyorlar? Dutton bütün hafta surat astı," diye üsteleyince Hawke iç geçirir.

Konuşmaya başlar ama kitabının üzerinden ona ters ters bakan Ford tarafından vazgeçirilir. "Bilemiyorum. Sadece küçük hanımın koridordan aşağı inmesini sağlıyoruz."

Billie güler. "Neredeyse senin için üzüleceğim Jewel. Eli'ı hiç bu kadar sahiplenici görmemiştim."

Garip bir gülümseme sunuyorum. Çünkü benimle konuşma şekilleri fazla samimi gelmeye başladı. Çok eğlenceli. Sanki onların dünyasının bir parçasıymışım gibi. Beni tanımıyorlar ama yine de iş yerimde takılmaya başladılar bile. Bu bana, benim için mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir dünya ve varoluş gösteriyor. Ve bu doğru değil çünkü ben buraya ait değilim. Kararım üzerinde düşünmek için sadece birkaç günüm daha var, ancak son tarih yaklaştıkça, hepsini etkileyeceğini bile bile Eli'yi nasıl öldürebileceğimi daha çok merak ediyorum.

"Jewels, iyi misin?" Ford bana sessizce sordu. Diğerleri kendi aralarındaki didişmeyi bırakıp bana bakıyorlar. Az önce nasıl bir yüz ifadesi sergiliyordum?

"Evet. Gidip senin için biraz daha menü alacağım," diyorum sıkı bir gülümsemeyle ve dayanılmaz bir duygu yoğunluğu üzerime çökerken dönüp doğruca banyoya doğru yürüyorum. Kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum.

Tuvalet kabinini kapatıyorum ve kapalı klozet kapağına oturuyorum. Endişelenmiyorum. Daha önce hiç anksiyete yaşamadım ama şu anda ele almak istemediğim feci sayıda duygum var. İtiraf edemem çünkü itiraf etmek beni yıkacak.

Bir adam beni içten dışa kırıyor ve ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Üç gün sonra kellesini müşteriye sunmam gerekiyor. Ve on gün içinde onunla evlenmem gerekiyor.

Bu gece yine onunla yatacağım.

Ne yapıyorum ben?

Nefes alamıyorum.

Neredeyse bitmek üzere olan telefonumu çıkarıp Craig'i arıyorum. İkinci çalışta cevap veriyor. "Bana ne yapacağımı söyle," diyorum, sesimdeki çaresizlikten ve telefona sessizce fısıldadığımdan şok olmuş bir halde, birilerinin duyabileceği paranoyasıyla.

"Ne oldu?" Craig soruyor ve şimdiden ayağa kalktığını söyleyebilirim. Alt dudağım titriyor ve birden gözyaşlarımın eşğine geliyorum.

Ne?

Bir sonraki sözlerimi düşünürken ses tonumu nötr tutmaya çalışıyorum. "Vuruşu tamamlayabileceğimi sanmıyorum."

Sesim titriyor ve kulağa nasıl geldiğinden nefret ediyorum. Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyorum. Eli Monti için hissettiklerimin gücünü tüm açıklığıyla fark ettiğimde yanağımdan süzülen gözyaşından nefret ediyorum, işte tam da bu yüzden New York'tan ayrılmak zorundayım.

"Eğer işi bitirmezsen müşterin *seni* vuracak. Bunu anlıyorsun, değil mi? Buna değer mi?" Craig daha fazla araştırmaya gerek kalmadan içinde bulunduğum durumu etkili bir şekilde özetliyor. Başımı sallıyorum, kararımın ciddiyetinin farkındayım.

Eli'dan sadece bir silah geri aldım. Diğer her şeyi geride bırakacağım. Babamın tüm silahlarını istiyordum ama sadece iki seçeneğim vardı. Eli'nin kafasına bir kurşun sıkmak ya da babamın sadece bir parçasıyla ve Eli'nin tüm yeni anılarıyla kaçmak.

Gitmek zorundayım. Eli'a suikasttan bahsedip bana sırt çevirmesi riskini göze almayı reddediyorum. Aramızdakinin gerçek olup olmadığını merak ederek gitmeyi, bu düzmece oyuna kandiğım için yüzüme gülmesine tercih ederim.

Başkasına bu gücü vermek yerine kendi şartlarımla yürüyeceğım.

Kendimi sadece ben koruyabilirim ve eğer aptalca bir şekilde onu bildiğım tek yolla korumayı seçersem, o zaman öyle olsun.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Anlıyorum," diye yenilgiyi kabul ediyorum. Bir erkek için bu kadar zayıf olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Özellikle de Eli kadar dengesiz birine. Ama muhtemelen hâlâ beni bir kenara atmaya niyetli olan bir adama aşık olduğumu fark etmek beni daha da aptal yapıyor.

"Tamam o zaman. Acil durum planını biliyorsun. Gerisini ben hallederim. Ama Jewel, bundan emin misin? İnşa ettiğın her şeyi mahvedecek."

Kendimi bu işe kaptıracak kadar dikkatsiz olduğuma inanamayarak titrek bir nefes alıyorum. Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. Buna hakkım yok. Onu ve annesinin bana vermiş olmasını ne kadar sevsem de, bu yüzük üzerinde hiçbir hakkım ya da adam üzerinde hiçbir iddiam yok.

Yalanımıza kandım ve başka hiçbir şeyi şansa bırakamam.

Yalnız kalacağım, daha önce çok alışkın olduğum gölgelere kayacağım. En azından orada, bu duygulardan güvendeydim.

Annemin farklı olduğumu fark edip bize sırtını döndüğünde yüzünde beliren tiksintiyi düşündükçe ağlamamaya çalışıyorum. Babamın cenazesinde beni Craig'in aldığını öğrendiğinde de aynı aşağılama ifadesini takınmıştı.

Babam her zaman sadece ikimizin olacağını söylerdi. Ve sonra o da gitti.

Bir kez daha veda etmek için kendimi zorlarken bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Kimse beni sevemez, ama ben onları seversem sorun değil... Sadece bu seferlik.

Sadece bir kez daha.

Ancak Eli'nin de benden uzaklaşmaya karar vermesi halinde gerçekten yüzleşecek kadar cesur değilim, bu yüzden itibarıma, kariyerime ve güvenliğime mal olacak olsa bile önce ondan uzaklaşacağım.

Bunların hepsine katılıyorum ve tüm bu acının geçmesi için sessizce dua ediyorum.

Yıllarca hiçbir duygu hissetmediğım için, onun gücüyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve boğazımı temizleyerek her şeyi geri itiyorum.

Sadece ilerlemeye devam etmeliyim.
Bu duyguların üzerindeki kapağın tekrar
kapandığını hissediyorum. "Anlıyorum. Bu
gece gideceğim," diye söz veriyorum.

Jesel

HAwke ve Ford her zamanki gibi beni bıraktı. Bugün bulanıktı. Kendimi uyuşmuş hissediyorum ama ne yapmam gerektiğini kesinlikle biliyorum. Kendimi toparlamak için her şeyi yaptığımdan eminim. Bu gece var. Kucaklayabilirim

Son bir kez ne olabileceğini.

Daireye girdiğimde Eli mutfakta gömleksiz bir şekilde uğraşıyordu. Kapının pervazına yaslanıp, yemek pişirirken dövmelerinin altında esneyen kaslarına hayranlıkla bakıyorum. Taşındığımdan beri çoğu gün eve erken geliyor. Biliyorum çünkü eskiden programını takip ederdim. Ama şimdi sadece ben işteyken ya da uyurken iş yapmaya özen gösteriyor.

Beni fark ettiğinde, tüm duygularımı kapatıyorum ve kendimi bir arada tutmak için elimden geleni yapıyorum. Çünkü bu adamı öldürmekten daha zor olan şey, onu sevdiğimi fark edip ondan kaçmak zorunda kalmak.

Başımı yukarı kaldırıyor ve beni öpmek için eğiliyor. Dokunuşuyla parçalanmak isteyerek tadını çıkarıyorum. Bu bana son kez böyle bakışı mı olacak? Onun dünyasındaki tek kişi benmişim gibi mi? Bunun gerçek olduğunu düşünüyorsam aldanıyorum. Ama kendime daha güzel bir hikaye anlatabilmek için yalana inanmama izin veriyorum. Böylece bu adam için her şeyi bir kenara atacak kadar aptal hissetmiyorum. Ama bunu bilmeme rağmen kararımı değiştirmeyeceğim.

"Aç mısın?" diye soruyor. Sıkı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. O da gülümsememe karşılık veriyor ve sonra yaptığı işe geri dönüyor. Birkaç gün önce bana aldığı el çantasını tezgâhın üzerine koyuyorum ve sonra onun gömleklerinden birini giymek için yatak odasına gidiyorum - taşındığımdan beri ısrar ettiği bir şey.

Bileğimdeki bileziği çıkarırken iç çekiyorum ve planımda bir sonraki adımın ne olacağını düşünüyorum. Mutfağa döndüğümde sırtı bana dönük, pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor. Dövmelerini ve vahşiler gibi sevişirken acı çektirmemden özellikle hoşlandığı için cildinde oluşan lekeleri takdir etmek için bir an duruyorum.

"Hawke ve Ford ile konuşmamanın bir nedeni var mı? Seni özlüyorlar."

Sorum üzerine geriliyor, sonra iki kadeh şarap doldurmak için yana kayıyor.

"Hayır. Güvenliğiniz benim önceliğim." derken bana bir tane uzattı. Otur."

Dediğini yaptım ve o da yemek yapmaya geri döndü. Bunu söylerken bile ona inanmak istedim. Ama bunun benim güvenliğimle hiçbir ilgisi olmadığını, her şeyin evliliğin sorunsuz geçmesini sağlamak için önümüzdeki birkaç hafta boyunca kontrol altında kalmamı ve izlenmemi sağlamakla ilgili olduğunu biliyorum. Ondan sonra, Eli istediği her şeyi elde edene kadar beni sadece üç ay yanlarında tutmaları gerekecek.

Yemeği bitirene kadar bir daha konuşmuyoruz. Önüme bir tabak koyup yemek yapmaya başladığında onun zahmetsizce hareket etmesini izliyorum.

Zihnim pek çok düşünceyle dolup taşıyor ama şeye takılıp kalmıyor. Vücudunun her santimini ezberlemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Hareketlerinin akışkanlığını. Yemek yapmaktan ve yaparken onu izlememden hoşlanıyor gibi görünüyor.

Yaptığı işten etkilenmiş görünüyor ve ben de bakmak için eğiliyorum. "Nedir bu?" diye sordum.

"Tavuk. Üzgünüm, vegan bir şey bulamadım." Tabağıma tavuklu kremalı makarna koyarken gülümsememle savaşıyorum.

"Sanırım bu iş görür." Bana bir çatal uzatıyor ve yanıma oturmadan önce kendisi için de bir tabak hazırlıyor. Rahat bir sessizlik içinde yemeğimizi yiyoruz.

"Bu gece çok sessizsin," diyor sonunda. Yüzümü ona döndüğümde elini kaldırıyor ve başparmağıyla ağzımın kenarını siliyor. "Yine düğün için mi gerginsin?"

"Sence ben sinirlenecek bir insan mıyım?" Umutsuzca yüzeye çıkıp beni parçalara ayırmak isteyen tüm düşünceleri bastırarak alaycı bir şekilde soruyorum. *Bir ayağım diğerinin önünde.*

Vuramadığım an, ölü bir kadın olurum. Müvekkilimi teşhis edememek benim hatamdı. Rory için elinden geleni yapsa bile. Müvekkilimin uşağıyla son kez görüştüğümde

Sözleşmeyi feshetmek istediğimi bildirdim, ancak hiçbir yanıt alamadım. Yanıt gelmemesi, sözleşmenin ve beklentinin hâlâ geçerli olduğu anlamına geliyor. En başından beri benim olmayan şeyi serbest bırakmanın zamanı geldi.

"Seni sinirlendirebilirim Kedicik," diye mırıldanıyor sırtarak taburemi yaklaştıırken.

"Öyle mi? Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" Küçük, acı tatlı bir gülümsemeyle soruyorum. Onunla bir kez daha birlikte olmak istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Hayatımın kesinlikle en önemli olan bu bölümüne veda etmek için.

Kendim bile farkında değilken üzerimde böyle bir etkisi olduğu için ondan nefret ediyor ve onu lanetliyorum.

Kıkırdıyor ve bu titreşim ta kadar işliyor. "Bu akşam oyun zamanına ipleri de katalım mı?"

Gülümsüyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve kendimi onun maskaralıklarına kaptırıyorum. "Anlık ateşkes mi demek istiyorsun?"

Parmakları saçlarımın arasından geçerken diğer elini kırımın altından geçiriyor ve bacaklarımı beline dolayabilmem için beni kalçalarına doğru kaldırıyor. Sonra beni yatak odasına taşıdı.

"Nasıl istersen öyle adlandır," diyor beni öpmeden önce dudaklarıma karşı. Ve ben bir kez daha onun içine düşüyorum. Seveceğimden emin olduğum tek adam ve en acı şekilde veda edeceğim kişi.

Jesel

I Birkaç eşyayı bir çantaya tıkıştırıp askısını omzuma atıyorum. Tüm çıplaklığıyla huzur içinde uyuyan Eli'ye dönüp , elimde olmadan ona doğru yaklaşıp eğilerek yara izine bir öpücük konduruyorum kaşını.

İçeğine koyduğum güçlü uyku tozundan sonra birkaç saat daha uyanmayacak, bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum ama başka seçeneğim yoktu. Daireden ayrıldığım an, nerede olursa olsun alarma geçecekti. Tek yolu buydu.

Titreyerek nişan yüzüğünü çıkarıp yatağının başucuna koyuyorum. Kapıdan ona özlemle bakıyorum, henüz ayrılamıyorum. Onu uyurken gördüğüm en huzurlu andı ve doğal olarak ona yönelme ve kendimi onun kucağına bırakma dürtülerimle savaşıyorum.

Ama bunun sonu hiç iyi bitmeyecekti.

Ben her zaman gözden çıkarılabılırdim; sadece onun iyiliği için kendimi bu durumdan çıkaracağımı hiç düşünmemiştim.

Dudaklarımın kenarlarında hüznü bir gülümseme beliriyor. Ama kendi çarpık yöntemiyle beni, mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir aile gerçeğine gözlerimi ve kalbimi açmaya zorladığı için minnettarım. Babamın vefatından ve annemin reddinden sonra gölgelere yakın kalmanın benim için en iyisi olduğunu düşündüm. Hâlâ da öyle, özellikle de dikkatleri Eli Monti'den uzak tutarsa. Başka birinin bu pislige bir suikast düzenleyeceğinden şüphem yok ama en azından isimsiz müşterim her kimse önce benimle ilgili yarım kalmış işleri tamamlamaya odaklanacaktır.

Ayrıca, ailesine yalan söyleyip o koridorda yürüyemem. Bu, haklı olarak onun yanında olması gereken kadın için ayrılmalı. Parmaklarımı avuçlarımın içine kısıyorum, nefret ettiğim ama sevmeye başladığım yüzüğün yokluğunu fark ediyorum.

Sarı arabamı geride bırakıyorum, yanıma izi hiçbir şey almıyorum. Bir taksiye atlayıp tren istasyonuna gidiyorum ve oraya vardığımda, sahip olduğum birkaç eşyayı alıp kapüşonlu bir tişört de dahil olmak üzere farklı bir kıyafet giyiyorum. Babamın silahını yanımda tutuyorum, Eli'nin her an ortaya çıkabileceğinden korkuyorum. Sadece şehirden ve bu karmaşadan uzaklaşmam gerekiyor.

Eli ve onun beni kolayca izleyebilecek Will Walker gibi insanlarla olan bağlantılarıyla uğraşmamam gerektiğini bildiğim için telefonumu kapatıyorum.

Bende uyandırdığı bu duygulardan hoşlanmıyorum; bunlar istenmeyen ve gereksiz duygular. Ve gerçekten, bu haksızlık. Birbirimiz hakkında çok şey biliyoruz, her ne kadar öğrendiklerimizin çoğu birbirimizle konuşmadan, takip ederek ve araştırarak olsa da. Bunun sağlıklı olmadığını biliyorum ama benim hayatımda ne sağlıklı oldu ki? Uçurumun kenarından atlamayı severken birdenbire düz bir çizgide yürümeye başlayacak değilim. Belki de benim sorunum buydu. Ondaki riski gördüm ve atlamak istedim.

Aklımda Eli ve geride bıraktığım her şeyle ilgili düşünceler dönüp duruyor ve planı işe yaramadığı için öfkelenip öfkelenmeyeceğini merak ederken çantamı göğsüme yakın tutuyorum. Yüzümü sırt çantama yaslıyorum, bitkin bir halde. Bu her zaman bir felaket olacaktı. Ve hala doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum.

Ama artık Eli'ı öldüremeyeceğimi biliyorum. Belki bir zamanlar öldürebilirdim. Başlangıçta. Ama şimdi değil. İç çekiyorum, bıkkınlıkla.

Tren durduğunda sabahın erken saatleriydi. Saatlerdir burada oturmuş, kendi kafamın içinde sıkışıp kalmış ve en iyi hareket tarzını bulmaya çalışıyorum ve hiçbir çözüm bulamadım. Craig ve benim her zaman böyle bir durumda uyguladığımız acil durum planından başka bir şey yok. Sadece bu sebeplerden dolayı olacağını hiç düşünmemiştim.

En yakın taksiye biniyorum ve gideceğim yerin adresini veriyorum. Çok geçmeden tanıdık bir evin önünde duruyoruz. Ön kapı açılıyor ve ben bitkin bir halde taksiden iniyorum. Craig'in bakışlarıyla karşılaştım. Dudaklarında bir sigara, bir elinde bir kutu Pepsi, beklenti içinde beni bekliyor. Ondan gördüğüm en iyi karşılama bu.

Hüzünlü bir gülümseme sunuyorum. Onu görmeyeli aylar oldu ve teknik olarak sahip olduğum tek aile o.

"Jewel." Başını sallıyor ve adım dudaklarından dökülür dökülmez gözyaşlarını yanaklarından süzülüyor ve hemen kucağına atıyorum. "Oh kahretsin. O kadar kötü, ha?" diye soruyor, başımı çenesinin altına sıkıştırarak. Ağlamaktan nefret ediyorum. Gözyaşlarımı şimdiye kadar tutabilmiş olmaktan nefret ediyorum. Craig'ın bu görmesini istemedim. Birinin aklıma girmesine izin vermenin ve işimde başarısız olmanın kırılmasını ve utancını.

Belki de düşündüğüm kadar sert değilimdir. Ben bir hayal kırıklığıyım. Onun kokusunu içime çekerek eski hayatıma yeniden alışmaya çalışıyorum. Ama bu beni o daha basit zamanlara geri götürmüyor. Geri çekildiğimde, sigarası hâlâ dudaklarında sallanıyordu.

"Demek kaçtın. Umarım o pislik bunun sana neye mal olduğunu biliyordur." Paradan bahsetmediğini biliyorum. Kaçak bir kiralık katil, bulunulabilecek en kötü durumdur. Müşteri işi tamamlamadan gittiğini öğrendiği an diğerleri peşime düşer. Parayı iade edemem ve şantaja uğrama korkuları güçlüdür, bu yüzden sorunu tamamen ortadan kaldırırlar. Beni evine üzgün bir hıçkırıkla "Görünüşe göre o pisiği seviyorum," diyorum. Koltuğuna otururken tırnaklarımın etrafındaki deriyi ısıyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı kırımın altına sokuyorum. Birlikte en fazla birkaç saat geçirebileceğimizi biliyorum ve ülkeden kaçtığım an, gerçek şu ki, bir süre konuşamayacağız. Onu bir daha göremeyebilirim bile.

Bu düşünce beni sarsıyor. *Eli Monti'nin tüm degeceğinden emin miyim?* Craig sempatik bir şekilde, "Böyle belliydi," diyor.

"Ne olacaktı?" Ben soruyorum.

Gülümsüyor. "Birinden hoşlanıyorsun," diye şaka yapıyor ve ben de bunun aptallığına gülüyorum. "Hayatının sonuna kadar benim ve baban gibi yalnız kalmazsın. Gençsin, aşık olmak için yaratılmışsın. Ama ne yazık ki bazen kalp kırıklığı yaşarsın ve kendini daha iyi hissetmek için birkaç sık kafalıyı öldürürsün."

Gülüyorum çünkü hâlâ siyah beyaz görmek istiyorum. "Onun gibi birinden hoşlanmamalıyım. Pervasız, güçlü, egoist, potansiyel bir psikopat, zorba ve hükmedici, sadist ve bence biraz mazoşist ve kesinlikle hayır cevabını kabul etmiyor."

Sigarasını kül tablasına atarken iç geçiriyor. "Ufaklık, kendini erkek formunda tarif ediyorsun."

"Ben onun gibi güçlü değilim," diye cevap veriyorum.

"Saçmalık," diyor. "Bahse girerim onu ve tüm adamlarını bir mil öteden haklayabilirsin. Bunda güçlü olmayan ne var?" Kaşlarını kaldırıyor ve

bir sigara daha. "Bu, ona aşık olduğun için ondan daha zayıf olduğun anlamına gelmez. Keşke onun yerine onu öldürmeni tavsiye edebilseydim. Ama kararını çoktan verdiğini biliyorum."

Başımı sallıyorum çünkü o haklı. Bir kere kararımı verdim mi, değiştirmem. Ben güçlü bir kadını. Bu durumda kendimden şüphe ettiğimden değil; sadece onunla olan ilişkimin beni mahvedeceğini biliyordum. Onunla evlensem bile, yine de gözden çıkarılabılırdım. Ve bunların herhangi birine kanmak, onu çok derinden sevmek, sonra da sözleşmemiz bittiği anda zahmetsizce bir kenara atılmak düşüncesi beni mahvederdi. Belki de bunun gerçekleşmesine izin vermediğim için korkağın tekiyim. Beni reddetmesinden önce onu terk etmeyi tercih ederim.

"Evlilik konusunda ciddiymiş gibi konuştu," diyorum kendimi daha sıkı bir şekilde topun içine sokarken.

"Öyle olma ihtimali var mı?" Craig sorar. "İşleri kendi başımıza hallettiğimizi biliyorum evlat ama o mafyanın varisi. Eminim sorunlarınızı çözebilecek biri varsa o da odur."

Eli Monti'nin benim en büyük sorunum olduğunu söylemeye gerek yok. Ne kadar kötü olurlarsa olsunlar, gerçek bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu tattıktan sonra evliliği sürdürme ve sonra geride bırakılma düşüncesi yürek parçalayıcı.

"Ben olsam bunu ihtimal dışı bırakmazdım. Gençlerin dediği gibi, sen bir avsın."

Kıkırdıyorum, sonra da kesin bir ifadeyle "Ben bir sorumluyum" diyorum. Bunun üzerine yüzünü buruşturuyor ve ben de televizyonu açmak için eğiliyorum. Gitmem gereken akşama kadar vaktim var.

"Ben gitmeden önce bugünün tadını çıkaralım, tamam mı?" Çünkü ne kadar yorgun olursam olayım, ailemi hatırlamak istiyorum. Ondan geriye ne kaldıysa. Çünkü bir başkası için onu bırakmaya hazırım.

Bu beni gerçekten aptal bir kız yapmaz mı?

Eli

I Gözlerimi açtığımda sersemlemiştim. İpek çarşafların arasında Jewel'i arıyorum ama orada olmadığını fark edince başım ağrıyarak yatakta doğruluyorum. Odayı ararken inliyorum. "Jewels?" diye , ama ölüm sessizliği var. Neden başım ağrıyor?

Bakışlarım yatağımın başucundaki parlak yüzükte duruyor ve gözlerim açılıyor. "Mücevher mi?!" Çarşafları fırlatıp atarak talep ediyorum. Çıplağım ve dün gece onunla birlikte olduğumu hatırlayabiliyorum ama bundan ötesini hatırlamıyorum. Başımı ovuşturuyorum ve en sevdiğim Rolex'imi alıyorum. Sabahın beşi mi? Ne oluyor lan? "Jewels?!" Tekrar bağırdım. Her odayı aradım, korkuya kapıldım.

Telefonumu alıp Ford'u ararken kuru dudaklarımı yalıyorum. İlk çalışta cevap verdi. "Patron, sonunda arıyorsun."

"O gitti." Ağır ağır nefes alıyorum. Ve bunu yüksek sesle söylediğim anda, öfke, hiddet ve sadistçe bir kararlılık devreye giriyor.

"Wh-"

"Jewel. O gitti. Onu bulmak için herkesin harekete geçmesini istiyorum. Yerini öğrendiğiniz anda bana gönderin. Şimdi Will'i arayacağım."

"Eli, bekle. Seni vurması için ona yeşil ışık yakılmış olabilir mi? Bunu yapmadığından emin olmak için size gelmemiz mi?"

Çenem titriyor. Endişesini anlıyorum ama şu anda hiç de mantıklı değilim. "Emirlerinizi aldınız," diye bağıırıp telefonu kapatıyorum.

Jewel'in son emri almış olma ihtimali var ve beni öldürebilir.

yakında gelecek olan karımdan başka kimsenin eline geçmeyecek. Bunu biliyordum. Kaçacağını biliyordum. Ve yaptığının da tam olarak bu olduğundan hiç şüphem yok. Ama bocalıyorum; bir yanım ona zamanında ulaşamayacağım düşüncesiyle dehşete düşüyor.

Ve bana asılacak olsa bile, en azından hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bu yoğun korku duygusundan beni kurtaracak.

Daha önce hiç bu kadar sinir bozucu bir kadınla tanışmamıştım, öyle ki onu boğarak öldürmek ve aynı zamanda kimsenin ona zarar veremeyeceğinden emin olmak istiyorum. Ve onun kendini koruyabileceğini çok iyi biliyorum; bunu defalarca kanıtladı. Çok uzun zamandır kendisinden başka onu koruyacak biri olduğunu sanmıyorum.

Evet, Craig var ve onun hayatının özel bir parçası olduğunu inkar etmiyorum. Başka kimsesi yokken ona baktı, ama şimdi güvenilebileceği bir ben varım ve bunu ona nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum.

O da bana ilaç verip korkak gibi kaçtı. Bunu sadece bir sözleşme olarak gördüğünü biliyorum. Ve evet, tam olarak böyle başladı. Ama nefes alabildiğim tek şey o olana kadar kendimi ona yaklaştırmaya devam ettim.

Will'i aramadan önce bir numara daha çeviriyorum.

Dutton cevap vermedi, ben de tekrar aradım. Üçüncü denemede cevap verdi. "Merak ediyorsan söyleyeyim, burnum iyi."

"Gitti," diyorum yenilmiş bir şekilde ve ilk kez sesimdeki gözle görülür değişimin belli olmasına izin veriyorum. Beni uyuşturduğu şeyin sisi dağıldıkça, başka birinin ona daha önce ulaşabileceği gibi ürkütücü bir gerçekle yüzleşiyorum. Belki de gerçekten kalmasını sağlayabileceğimi düşünerek kendimi kandırıyorum. Onu benim yapmak için.

Dutton bir an sessiz kaldı ve belki de gerçekten sıçıp batırdığımı düşündüm. Ona vurarak bir anlık dürtüyle hareket ettiğimi biliyorum ama geçmişte de birçok kez bu noktaya gelmiştik. Ama bu sefer farklı mıydı? Onu yardıma çağırmakla hata mı ettim?

"Hawke ve Ford'u aradın mı?" diye soruyor ve hareket ettiğini duyabiliyorum. Onun işaretine uyuyorum, giyiniyorum, aciliyet duygusu beni felç ediyor. Ama her şeyi harekete geçirmeye başladığımızda beni sakinleştiren onun sesi oluyor.

"Evet ve Will'le bağlantı kurmak üzereyim." Kemerimi sıkıyorum.

"Ben kendi tarafımda çalışayım ve ne bulabileceğime bakayım. Onu bulacağız." Telefonu kapatıyor ve ben titrek bir nefes alıyorum çünkü söylemediği şeyi duyuyorum. Onu bulacağız. Ölü ya da diri. Ama onu bulamama ihtimalimiz de var.

Hem de hiç. Çünkü benim kadınıml, hiç değılse, kurnazdır ve gölgeler arasında koşmaya alışkındır.

Ve içine düştüğümüz bu bataklıkta bir tek benim olduğuma reddediyorum.

Eğer bu yanılığı yüzünden ölürsem, öyle olsun.

Evden çıkmadan önce nişan yüzüğünü alıyorum, sırf onu kovmak için New York'a cehennem yağdırmaya hazırım.

Jesel

I Babamın ve benim küçük fotoğraf koleksiyonumu karıştırıyorum. Annemle benim küçüklüğümüze ait birkaç fotoğraf da var ama onları görmezden geliyorum. Onları hiçbir zaman tamamen cesaret edemedim ama

Ben de onu hiçbir şekilde umursamıyorum.

Son eşyalarımı topladım ve çantama bol miktarda para koydum. Craig benim için özel bir jet ayarladı. Gideceğim yeri bana söylemedi, ki ikimizden birinin başı derde girerse planımız hep buydu. Sırt çantamı omzuma atıyorum ve aynada kendime bir kez daha bakıyorum. Ülkeden kaçmaya her zamankinden daha kararlıyım.

Eli'nin cesedini sunmak için son tarihim 12 saat sonra. O zamana kadar ülke olacağım ve kimse nerede olduğumu bilmeyecek.

Craig'in silah dolabını karıştırdığımı duyuyorum. Bir tüfek tutup kapıyı açarken kaşlarımı çatarak arkasından çıkıyorum. "Ne-?" Soru dilimde ölüyor.

Eli orada duruyor, her zaman olduğu gibi ölümcül bir tanrı gibi görünüyor. Ama bu kez saçları dağınık görünüyor ve çenesindeki kırıxıklıkların gölgesi her zamankinden daha ağır.

Bakışları koridorda donup kaldığım yerde beni buluyor, sonra tekrar Craig'e dönüyor. Eli ona elini uzatıyor ve Craig şaşkınlıkla elime bakıyor.

"Ben Eli."

Craig, "Kim olduğunu biliyorum," dedikten sonra kapıyı Eli'nin suratına çarpmak için hamle yaptı, ancak Eli ayağını kapı ile pervaz arasına sıkıştırdı.

Craig kapatmak için ezici bir güç kullandı.

"Bunu nazikçe yapmaya çalışacağım, ama itiraf etmeliyim ki şu anda aklım başımda değil," diyor Eli aklı başında olmayan bir gülümsemeyle. "Nişanlım için önemli olduğunuzu anlıyorum, bu yüzden onu benden uzak tuttuğunuz için beyninizi patlatmadım. Ama bu kadar sabırlı olmaya daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum."

Craig tüfeği Eli'a doğrultuyor ve ben her şeyin bu kadar hızlı şaşıyorum. "Bunu senin için kolaylaştırabilirim evlat," diyor Craig bana. "Ben ateş ederim, sen de cesedi alırsın."

Eli bir adım öne çıkıp alnını tüfeğin namlusuna dayarken delice gülümsüyor. "Evet, Jewels. Ne olacak?"

"Kes şunu," diye homurdandım.

"Neyi durdurayım?" Sanki yanlış bir şey yapmıyormuş gibi ellerini havaya kaldırarak alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırıyor.

"Benimle akıl oyunları oynuyorsun. Gitmen gerek."

Gülüyor. "Ben mi? *Seninle* akıl oyunları mı oynuyorum?! Bu sabah neden uyandığımda nişanlımdan hiçbir iz bulamadığımı açıklamak ister misin? Neden aklımı kaçırdığımı tahmin edebilirsin."

"Bırak beni gideyim! Kendine mükemmel, küçük bir eş bul ve bana eziyet etmeyi bırak!" Babamın silahını çıkarıp Eli'ye doğrultarak ateş ettim.

Başını bana doğru çeviriyor, sonra silahımın ucuyla hipnotize olmuş gibi bana yaklaşıyor. Craig yol boyunca onu takip ediyor ama Eli ona önemsiz biriymiş gibi davranıyor.

"Gitmene izin vermeyeceğim," diyor Eli.

Alay ediyorum. Bu kibirli pislik. "Bence tam tersi. Tek yapmam gereken gözlerinin arasına bir kurşun sıkmak, sonra işim biter."

"Peki sen neden yapmıyorsun?" diye soruyor, yaklaşıyor. İki adım geri çekiliyorum. "Olduğun yerde kal!" Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak talep ediyorum. I

kararımı verdim. Beni bu kadar çabuk bulmasını beklemiyordum.

"Gördüğüm kadarıyla Kedicik, dün gece beni uykumda kolayca öldürebilirdin. Aslında, beni öldürmek için çok zamanın ve fırsatın vardı, değil mi? Ama yapmadın."

"Belki de avıyla oynamaktan hoşlanan tek kişi sen değilsindir," diyorum ve sesimin titremesinden nefret ediyorum.

Gözleri hiç de dostça olmamasına rağmen gülümsemesi genişliyor. Eli, Craig'e "Bizi yalnız bırak," diye emrediyor.

"Pardon?" Craig bir adım öne çıktı. İşte o zaman Craig'in onu kesinlikle öldürmek üzere olduğunu anladım.

"Bekle!" Bağırıyorum ve ikisinin birbirine nasıl hırladığını görmek içimi parçalıyor. "Dışarı çıkacağız."

Craig öfkeyle, "Bu pisliğin bir saniye daha aklından çıkmasını istemiyorum," der.

"Mmm, evet. Bacaklarının arasında olmayı tercih ederim," diyor Eli düşmanca bir sırıtışla.

Craig'i kızdırmak için sinsice gülerken onu kapıya doğru itiyorum. Kapıyı arkamızdan çarpıyorum.

"Beni *terk ettin*." Eli bana dönüyor, alanımı daraltıyor. İki eliyle başımın üstündeki kapıya vururken namlusu göğsüne doğrultulmuş durumda. Tahtaya sırtımı dayadım ve köşeye sıkıştırılmış olmaktan hiç hoşnut değilim.

"Asla gerçek değildi!" Ona bağırıyorum, onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Silah Eli için önemsiz. "Göğsüne bir silah doğrulttuğumda beni gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun?"

"Bunu yapmasına izin vereceğim tek kişi sensin, tatlım," diyor ve sözlerindeki gerçek beni hassas bir yerimden vuruyor.

"Bana yalan söylemeyi kes." Sesim ciyak ciyak çıkıyor ve beni bu kadar küçük göstermesinden nefret ediyorum. Normalde olduğum sinsi kaplana kıyasla kendimi korkmuş bir fare gibi hissediyorum. Eli'nın bakışlarında bir şey parlıyor ama anlamıyorum. *Onu* anlamıyorum. Ya da belki de anlıyorum ve beni bu kadar korkutan da bu. Onda kendimden çok şey görüyorum ve bu beni korkutuyor.

Üzerimde bu kadar büyük bir güce sahip olması ve bunu farkında bile olmadan isteyerek ona vermiş olmam beni dehşete düşürüyor.

"Bana o güzel zihninde neler olduğunu anlat," diye yalvarıyor Eli, alnı yenilgiyle benimkine düşüyor. Gözlerim doluyor ve benden bu zayıflığı çıkarmasından nefret ediyorum. Bu kırılganlıktan nefret ediyorum. Beni ikiye bölmesinden ve yıllardır gömdüğüm duygularımı ortaya çıkarmasından nefret ediyorum. Bana bir umut ışığı vermesinden nefret ediyorum. Kendi başıma iyiydim.

Onu sendelemesine neden olacak kadar güçlü bir şekilde geri itiyorum ve silahı tekrar ona doğrultuyorum.

Ellerini savunmasızmış gibi havaya kaldırırken kibirli bir gülümseme takınıyor. "Oh, anladım. Benden hoşlanmandan hoşlanmıyorsun."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Gibi "yi geçti. Eminim ki ben... Hayır, şimdi oraya gitmiyorum. Parmağımı tetiğin üzerinde gezdiriyorum. "Sadece

cesedini on iki saat içinde müvekkilime götür ve bu iş bitsin."

"Peki neden sen yapmıyorsun?" diye soruyor. "Ya da nişanlına biraz daha güvenirsin ve bunu birlikte göğüsleyebiliriz."

"Sen *gerçek* değilsin. *Bu gerçek değil!*" Duygular üzerime hücum ederken umutsuzca çığlık atıyorum ve ellerim titremeye başlıyor. Benimle oynuyor, değil mi? Aynı şekilde, avına eziyet etmekten hoşlanıyor. Zihin sikme oyunu çok güçlü.

"Eğer gerçek değilse, o zaman neden burada olduğumu söyle Jewel, çaresiz bir adam gibi benimle geri dönmen için yalvarıyorum. Hayatımda hiç kimseye bir şey için yalvardığımı mı sanıyorsun?!" diyor histerik bir şekilde.

"Aptal imparatorluğuna sahip olabilmek için benimle sadece kolaylık olsun diye evlenmek istiyorsun!" Çığlık atıyorum.

Sanki bir şey yerine oturmuş gibi bir adım geri atıyor. "İkimiz de aramızdakinin gerçek olduğunu biliyoruz. Ateşkese lanet olsun. Sen benimsin Jewel Diamond ve o kurşunu beynime sıkmadığın sürece seni takip etmekten vazgeçmeyeceğim."

Ellerim titriyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. *Ya beni terk ederse? Ya bu bir yalansa? Ya ben sadece uygun biriysem ve yol kenarına atılabilirsem?* Babamdan başka kimseyi sevmedim. Nasıl seveceğimi bilmiyorum. Silahı kavrayışımı sıkılaştırıyorum, tetiği çekmeyi çok istiyorum, bunun tüm bu acıyı beraberinde götüreceğini biliyorum. Çünkü Eli Monti'yi öldürürsem, onunla birlikte tüm ben de öleceğim.

"Bana evet demeni istiyorum," diye dürüstçe konuşuyorum. "Ama hırsının beni her zaman ikinci plana atacağını biliyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? Her zaman evet dedim! Uğruna diz çöktüğüm tek kadın sen oldun. Başka ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Gözyaşlarımın arasından zar zor görebiliyorum ve her şey o kadar hızlı oluyor ki afallıyorum. Silahı elimden çekip alıyor ama bana doğrultmak yerine kendi şakağına dayıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Ben bir adım öne çıkıyorum ama o bakışlarındaki kararlılıkla bir adım geri atıyor.

"Sana kanıtlamanın tek yolu gerçekten bu mu?" diye soruyor ciddiyetle.

"Bu aptalca ve çıkarıcı bir şey ve ben bunu yapamam!" Gözlerimi kapatarak bağıriyorum. Acıyor. Her yerim acıyor.

"Tabii ki acıyor, Jewels! İkimiz de hiç aşık olmadık! Ne halt ettiğimizi bilmiyoruz!" diyor ve göz kapaklarını patlayarak açılıyor.

Silahı yana fırlatırken üzgün görünüyor. "Bu doğru, Jewel Diamond! Seni birini sevebileceğimi düşündüğümünden çok daha fazla seviyorum! Hatalarım olduğunu biliyorum. Ama şu anda benden senin için her şeyden vazgeçmemi istesen, vazgeçerdim."

Başımı sallıyorum çünkü Eli'ı elektriksiz hayal etmek aklımın ucundan bile geçmedi. Bu bir seçenek bile değil. "Yapamazsın, Eli. Güç, kan ve para senin olduğun her şey. Ailenin başında olmak senin hakkın."

"Senin yanında olmak da öyle." O bir adım ileri atıyor, ben bir adım geri atıyorum, sırtım kapıyla buluşuyor.

"Yapamazsın," diye tekrarlıyorum, alt dudağım titriyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Bu adam derimin altına nasıl bu kadar kolay girebiliyor?

Yavaşça bana uzandı. "Sen zaten benim için aynı şeyi yapmışken neden her şeyden vazgeçmeyeyim?"

Hazır olmadığım bir güçle vuruyor beni. Beni boğacakmış gibi görünen gözyaşlarımda boğuluyorum. Nasırlı eli yanağıma doğru kalkıyor. "Bu yüzden kaçtın, değil mi? Vuruş için son emri aldın?"

Milyonlarca parçaya bölünüyorum, kaçmaya çalıştığım adama doğru eğilirken kendimi zar zor ayakta tutabiliyorum. Ben histerik bir şekilde ağlarken o enseme tutuyor ve çenesini başıma yaslıyor. "Denedim," diye hıçkırıyorum. Keşke beni yalnız bıraksaydı. Keşke beni buraya kadar takip etmeseydi.

"Biliyorum. Ama bunu bir daha asla yapma. Sen benim ailemin bir parçasısın, Kediciğim. O hançeri bacağıma sapladığın andan itibaren benim olduğunu biliyordum."

Bir kahkahaya boğuluyorum çünkü bu kadar histerik bir şekilde ağlamam çok saçma. Babamın cenazesinden beri gerçekten ağlamamıştım. İroni gözümünden kaçmıyor; onu terk ederek kurtarmayı seçtiğim adam için ağlıyorum ama o hala bu yolda yalnız yürümeme izin vermiyor.

"Müşterinizle buluşalım ve bu işi bitirelim. Onları öldürüp sonra da evleniriz," diyor sanki en bariz ve en kolay cevap buymuş gibi.

"Kim olduğunu bile bilmiyoruz Eli. Ya bu sırada öldürülürsen?" Başımı kaldırıp ona bakarak soruyorum ve o da gözyaşlarını silerken gülüyor.

"amacımız da bu değil miydi? Ve ne yazık ki, seninle evlenmeye kararlıyım."

Bir kahkaha daha atıyorum. Bu göt herif saçma ve dengesiz. Ama artık onun benim olduğundan eminim - tabii buradan canlı çıkabilirsek.

Kendimi gerçeğe ve bu aşkın da diğerleri gibi beni yıkmayacağını garantisizliğine bıraktım.

Ama Eli Monti'den sadece bir kez uzaklaşacak gücüm vardı.

Alnıma bir öpücük konduruyor. "Ve eğer ölürsek, öyle olsun. Evli olsak da olmasak da her zaman birlikte ölmemiz gerekiyordu. Ama eminim ki şimdiye kadar kocana duyduğun tek inanç, beni hiçbir şeyin öldüremeyeceğidir. Ve hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

Gözyaşlarımı siliyorum, mutluluk ve korku içimde birlikte yuvarlanıyor. "Bunlar intikamcı yalanlar Eli Monti, çünkü sen pervasızlıktan başka bir şey değilsin."

"Dünya, karım Jewel Monti'ye ne kadar bağlı olduğumu keşfetmek üzere," diyor eğilip beni yaşamak için tek bir nedeni olan bir adamın vahşiliği ve ahlaksızlığıyla öperken. Elleri ellerime yapışıyor ve nişan yüzüğünün serin dokunuşunun yüzük parmağıma kaydığını hissediyorum. Son kez. Çünkü onu mezara kadar yanımda götüreceğim.

Ona tutunuyorum, onun bir serap olmasından çok korkuyorum. Ya da daha da kötüsü, onsuz bir hayata mahkum bir hayalet olmaktan. Neyse ki Eli, kendime seve seve bağlayabileceğim bir top ve zincir.

CKAPTER 4

Eli

I Anthony'nin çetesinin işin içinde olduğunu varsaymak zorundayım. Özellikle de Jewel telefonunu açtıktan sonra ona bir adres gönderildiği için; daha bir hafta önce ona gösterdiğim terk edilmiş gece kulübünün adresinin aynısı.

Ya öyle ya da beni kim vurduysa hareketlerimizi izliyordu. "Müşterinizin benimle oynamanızı istemesi bana hiç mantıklı gelmedi.

Beni hemen dışarı çıkarmak yerine. Sanırım beni ortaya çıkarmak için başından beri seni yem olarak kullanıyorlardı," diye düşündüm. Bir süredir bunu düşünüyordum ama önce suçlunun kim olduğunu bulmak istiyordum. Ama Will bile gizemli müşterinin izini süremedi, bu da tüm bunların arkasındaki beyin hakkında çok şey söylüyor çünkü Will Walker *herkesi* bulabilir.

"Ama bunun da bir anlamı yok çünkü benim için bir şeyleri riske atmanın senin için bir değeri yoktu," diye cevap vermekte gecikmedi Jewel, durum hakkında pragmatikti. "Tanıştığımız o ilk gece beni öldürebilirdin."

"Ama sizinle bir bağları olmasaydı bu müşteriye etkilemezdi. Yani her kimse, senin ilgimi çekeceğini ya da en azından seni kullanarak müşterinin kim olduğunu öğrenmek isteyeceğimi biliyor olmalıydı."

Mahalle boyunca ilerlerken Jewel bir an sessiz kaldı, sonra ağzından kaçırıldı: "Sadece bizim girmemiz hoşuma gitmiyor. Diğer tarafta ne olduğunu bilmediğimiz için çok riskli."

"Bu kişinin beni öldürmek için bu kadar zahmete girmeyeceğinden büyük ölçüde eminim. Eğer yapmasalardı, çoktan ölmüş olurdu." "Beni öldürmeye *çalışırlardı*." diye eklerken sırtımama engel olamıyorum. Elini tutuyorum ve

başparmağımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Bu durumdan rahatsız olduğunu söyleyebilirim, ama onu kurtarmamın tek yolu buysa, o zaman işin özüne inmeye hazırım. Risk ne olursa olsun. "Sanırım benimle iş yapmak istiyorlar."

"Hâlâ çok riskli." İç geçiriyor, beni dikkatle izliyor.

"İçinde bulunduğumuz iş kolu bu, Kedicik. Sırf bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmek istiyorsun diye bana karşı yumuşama."

"Kapa çeneni." Gülümsüyor ve kıkırdıyor. "Aklına gireceğini bilseydim, bunu itiraf etmezdim."

"Sana bir seçenek sunduğumu hatırlamıyorum," diye mırıldanıyorum ve o da gözlerini deviriyor.

Hawke, Ford ve Dutton'ı takviye kuvvetleri organize etmeleri için çoktan aramıştım. Konu Jewel'in güvenliği olduğunda hiçbir şeyi riske atmak istemiyorum. Onu potansiyel olarak tehlikeli durumlara soktuğum diğer zamanlarda, benim yanımda kendini koruyabileceğinden ve başının çaresine bakabileceğinden emindim. Ama bu durumda düşmanın kim olduğunu hâlâ bilmediğim için riskleri ölçemiyorum.

Babamın haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum ama yanımda adamlarım olmadığı için kibirli olmaya başladım. Her şeyi tek başıma başarabileceğimi düşünmek yerine, benim için hayatlarını feda etmeye hazır olan adamlara daha fazla güvenmem gerekiyor.

Gece yarısı terk edilmiş binaya geldiğimizde, dışarıda üç araba bekliyordu. Hawke ve Ford'a bilerek keskin nişancı pozisyonu aldırdım. Jewel kadar iyi değiller ama yeterince iyi nişancılar. Aslında onları bu şekilde konumlandırmak onun fikriydi.

Dutton'ın motosikletiyle bir ara sokağa park ettiğini fark ediyorum ama Jewel'in onu gördüğünden şüpheliyim. Hâlâ kaskı takılı ve karanlıkta oturuyor. İşler kötü giderse diye ondan saklanmasını istedim. Jewel ne olursa olsun korunmalı ve eğer ihtiyacımız olursa o Jewel'in güvenlik bileti.

Sadece iki adamın binanın dışında durması hoşuma gitmiyor; bu geri kalanların içeride olduğu anlamına geliyor ve kaçının bizi beklediğini bilmiyorum. Hawke ve Ford'un rapor vermesini bekliyorum ama sayım yapabilecek kadar net bir görüşe sahip değiller.

Sikeyim.

"Arabada kal," diye emrediyorum Jewel'a, emniyet kemerimi çözerek.

Kendi emniyet kemerini çözüp arabanın kapısını açarken cevap vermiyor. Kendi tarafıma geçtiğimde karşımda durduğunu fark ediyorum. "Arabada kal dedim."

"Hayır. Bu işte birlikteyiz," diyor. "Bu benim gereken bir pislik. Oraya tek başına girmene izin vermeyeceğim."

Girişe ve girişi koruyan iki adama doğru fırlıyor ama ben bileğini tutuyorum. "Jewel, ben ciddiym. Her kimse benimle görüşmek istediğinden eminim ve senin bu işe karışmanı riske atmak istemiyorum."

Bana gülümsüyor. "İsmin masama geldiği anda ben de dahil oldum Eli Monti. Bu işte beraberiz." Dudaklarımı yalıyorum, bu inatçı, güzel yaratığa ulaşmak istiyorum. "Sen benim nişanlımsın, korumam değil." Elini kalbimin üzerine koyuyor. "Biz bu işte eşitiz. Birbirimizi korumamız gerekiyor. Bağlılık yemini edeceğim tek şey bunlar, bu yüzden beni olduğum gibi kabul etmek zorundasın."

"Lütfen bunu benim için zorlaştırma," diye içtenlikle rica ediyorum. Onun için her şeyi yaparım ama bu bazen onun inatçı doğasını da eziyor olabilir.

Parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Birlikte kalacağımızı ve birlikte öleceğimizi söyleyen sendin. Ne olursa olsun bu işte birlikteyiz. Pazarlık konusunda düşündüğün kadar iyi olsan iyi edersin. Beni buraya sürükledin ki bu işi kafa kafaya halledebilelim ve yapacağımız şey de bu. Tamam mı?"

Onu boğmak istiyorum, beni bu kadar kolay okuyan ve farkında bile olmadığı şekillerde beni rahatlatan bu güzel kadını.

Tekrar üzerime atlamaya çalışmadan önce, elini tuttum ve yanında yürüdüm. Aslında müşterisini daha çabuk dışarı çekmek için ona gösteriş yapıyordum. Sadece meseleyi kendi eline alıp kaçacağını düşünmemiştim. Ona yan gözle bakıyorum. Yine de bu savaşçı kadının bu kadar fedakâr olmasına şaşırmadım. Bencilmiş gibi davranıyor ama sevdiği insanlar için ölür. Ve umarım benim de aynı şeyi yapmaya hazır olduğumu öğrenmek üzere değildir.

Çünkü söylediklerimde ciddiym. Jewel Diamond artık benim ailem.

Kapıda bekleyen iki adam maske takıyor. Adamlarımdan hiçbirinin içeride neler olduğunu görmemesi hoşuma gitmiyor ama içgüdülerime çok güveniyorum.

Adamlar içeri girmemizi engelliyor. İçlerinden biri kapıyı çalıyor ve içeriden biri kapıyı çekerek açıyor, menteşeler gıcırdayarak tozlu, kırık dökük bir iç mekânı ortaya çıkarıyor. Yıllar önce burayı satın aldığımda, burayla ilgili en önemli satış noktası alan miktardı. Şimdi o kadar da hayranı değilim.

Muhtemelen gölgelerde saklanmış adamların olduğu çoklu seviyeleri hızla değerdendirirken.

Odanın ortasında duran adam, "Sanırım Eli Monti'nin ölmesini istedim," diyor. Sesi mekanik olarak değışmiş, bu da beni rahatlatmıyor. Bu herif her kimse, kimliğinin açığa çıkması konusunda gerçekten hassas. Zengin bir işadamı olabilir ama cüssesi dövüşçü izlenimi veriyor. maskeli adamlar duruyor ve hepsinin elinde silahlar var. Jewel'e baktığımda burnu havaya kalkık duruyor ve ben de tüm zorluklara rağmen gözünü korkutmayı reddeden dişi kaplanıma sıırtmamaya çalışıyorum. Ama şu anda, her zamankinden daha fazla, onun benim zayıflığıı olduğunu fark ediyorum ve onu girişten uzaklaştırmaya çalıştığı kadar hızlı bir şekilde uzaklaştırmak istiyorum. onu it.

"Ne yazık ki nişanlım ve ben birbirimizin sağığına ve refahına özen gösterme konusunda anlaşmaya vardık," diyorum sıkı bir gülümsemeyle. "Yine de beni öldürmek yerine dikkatimi çekmek için Mücevher'i kullandığınızı varsayıyorum. Yani iş konuşmak mı istiyorsun?"

Bunun bununla ilgili olduğından neredeyse eminim. Bana suikast emrini kim Monti ailesinin işlerini ve şu anda sahip olduğumuz ittifakları yok etmek istiyor. Ne yazık ki, hükümdarlığıı süresince o kadar çok insanı kızdırdım ki, kimin kişisel olarak bu kadar kırılmış olabileceğini sınırlandırmak zor. Gerçekten öldürölmüş olsaydım, eminim bu kişi her iki sonuçtan da memnun olurdu.

Kapıdaki iki koruma üstümüzü aramaya başladı. "Eğer iş konuşmak istiyorsanız, bunu silahsız yapacaksınız," diyor patron. Birden fazla silahımı çıkardıklarında çenem gıcırđıyor. Sadece ben değıl Jewel de. Botlarını bile kontrol etmeye özen gösteriyorlar. Bu her kimse, tüm gizli deliklerimizi biliyor gibi görünüyor.

Jewel'a sert bir bakış attım. Sadece arkasını dönüp gitmesini istiyorum ama sessiz iletişim onu daha kararlı gösteriyor.

Üstümüz iyice arandıktan sonra patron "Oturun" diye emretti.

İki sandalye karşılıklı olarak yerleştirildi. Patron bir koltuğa oturuyor ve bacak bacak üstüne atarak benim de ona katılmamı bekliyor.

Bir an bile Jewel'in benim yerime oturmasına izin vermeyi düşünmedim. En azından bu şekilde onu kısmen engellemiş olacağım. Ben koltuğa oturduğumda o da arkamda duruyor, üst katları ve etrafımızı saran maskeli adamları muhteşem şekilde tarıyor.

Bu her kimse çok parası var. Sadece bu da değil, gücü de var. Bu kadar nüfuzlu birinin şehrimizde olduğunu fark etmeyecek kadar nasıl kör olabildim?

Bacaklarımı açtım ve sandalyeye rahatça yaslandım. "Dikkatimi çektin. Ne istiyorsun?"

"Siz gençlerin karnında çok fazla ateş var gibi görünüyor. Ama eksik olan şey saygı." Ses değiştirme cihazı beni rahatsız ediyor. Bu orospu çocuğunun tam olarak kim olduğunu bilmek istiyorum.

"Bunu bir maskenin ve silahlı adamların arkasına saklanan adam söylüyor," diye karşı çıkıyorum.

Ama daha yaşlı olduğunu ele verdi. Kaç yaşında, emin değilim.

Bunu düşünmüş gibi görünüyor. "Diz çok. Ben de tartışmayı düşüneneğim. takdirde, çatılardaki iki keskin nişancınız da dahil olmak üzere buradaki herkesi vuracağız. Aslında, ilk iki hedef onlar olacak."

Bu her kimse, Ford ve Hawke'ın pozisyonlarını çoktan not etmiş olacak kadar zeki olduğunu fark ederek çenemi sıkıyorum. *Kim lan bu?*

"Gururun çok mu fazla?" diye meydan okur adam.

Jewel önüme geçiyor, ben de onu geri çekmek için uzanıyorum. "Montiler kimsenin önünde diz çökmez," diyor gururla. "Sana paranı on kere geri veririm ama nişanlımı ve ailesini gücendirme."

Lanet olsun. Kalabalık olmasaydık, ne kadar seksi görüldüğü için onu şu anda dizime yatırırdım.

Adam bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Ne yazık ki para benim için gerçekten değeri olan nadir bir varlık değil. Monti'nin varisini ortadan kaldırmanın değeri var. Ya da en azından gururunu. Ne olacak, adamlarınız ve kadınlarınız mı yoksa gururunuz mu?"

İçim öfke dolu ama gülümsüyorum. Ben gururlu bir adamım ama arkamdaki insanlar olmadan ben bir hiçim. Sadece bir kişi için diz çökeceğim, o da nişanlım.

Sandalyeden kayıyorum ve o da nefesinin altında küfrediyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bir kez olsun bana söyleneni yapıyorum." Ona göz kırpıyorum. Aptal olduğumu biliyorum. En azından babama kendimi içine soktuğum durumdan bahsetmeliydim. Onun yerine buraya geldim. Ama başka türlü de olmazdı.

Jewel, dizlerimin üzerine çöküşümü izleyen adamdan beni korur gibi önümde duruyor. Bir silahı olsaydı, çoktan adama doğrultmuş olurdu diye düşünüyorum.

"Jewel, yoldan çekil," diye homurdandım.

"Hayır," diye sertçe yanıtlıyor. "Ne yaptığını çok iyi biliyorum ve benim için kendini feda etmiyorsun ya da bizi içine soktuğum pislik yüzünden kendini küçük görmüyorsun."

Adam şimdi ayakta durmuş, onu inceliyor. "Bay Monti bir konuda haklıydı. Onu bana getirmek için seni hep yem olarak kullandım. Ölü ya da diri, umurumda değildi. Bu ikiniz için de geçerli. Gerçi benim bahsim onun üzerineydi."

Ellerini yumruk haline getirirken parmak eklemleri beyazlaşıyor.

"Bay Monti'den istediğim şey sizin sağlayabileceğiniz bir şey değil, bu yüzden kenara çekilin" diyor ona. "Onu o sandalyeye bağlamayı ve fidye için kullanmayı planlıyorum. Babasıyla geçmişimiz çok eskiye dayanıyor."

Böyle bir şey olacağını bilmeliydim. Beni diz çöktürme gösterisi daha çok babama karşı bir güç gösterisiydi. Kolayca ayağa kalktım ve sandalyeye geri oturdum.

Jewel'a, "Arkamda dur, *amore mio*," dedim. "Lütfen. Güven bana."

İşkence ve fidyeye dayanabilirim. Ama onun incinmesine dayanamam.

"Beni bağlamana ve babama karşı istediğin gibi kullanmana izin vereceğim.

gitmesine izin verdiğin sürece."

"Hayır," diye tıslıyor meydan okurcasına.

"Bana güveniyorsun, değil mi?" Ona söylüyorum. Yüz hatlarında çok fazla duygu dolaşıyor ve itaatkâr bir şekilde yanıma gelirken dudağını ısırtıyor.

Adamlarından biri beni bağlarken kıpırdamadan oturuyorum ve patron şöyle diyor: "İkinizin de sağ çıkacağını hiç söylemedim. Bazen intikamcı yalanlar fidye ile karşılaştırıldığında en iyi motivasyon türüdür."

Adam adamlarına silahlarını doğrultmalarını işaret ederken kalbim duracak gibi oluyor. Bağlardan kurtulmaya çalışıyorum, Jewel'ı korumak için elimden geleni yapıyorum ama ayağa kalkamıyorum.

Her şey çok çabuk oldu. Ben daha ayağa kalkamadan Jewel beni korumak istercesine kendini göğsüme attı. "Ne yapıyorsun lan sen?!" Silah sesleri boş alanda çınlarken panikle bağıyorum. "Arkama geç!" Bağlarıma karşı savaşıırken çılınca ve öfkeyle bağıyorum.

"Seni seviyorum!" diye fısıldıyor kulağıma etrafımda kıvrılırken. İpleri çekiştirip duruyorum, içimde bir fırtına kopuyor. İçimdeki canavarın sığınağı haline gelen tek kişiyi kaybedeceğim düşüncesi beni saf bir panik ve korkuya sürüklüyor.

Kalbim güm güm atıyor ve ancak şimdi tam bir sessizlik içinde olduğumu fark ettiğimde her türlü gerçeklik geri sızıyor. Gözyaşları Jewel'in yüzünden aşağı akıyor.

yavaşça benden uzaklaşıyor. Kafası karışmış bir şekilde etrafına bakınıyor ve sonra ikimiz de onun omzunun üzerinden adamlara ateşi kesmeleri için işaret eden adama bakıyoruz.

Kaşlarımı çatıyorum, ancak o zaman silahların bize değil tavana doğrultulmuş olduğunu fark ediyorum.

Patron maskesini çıkarırken, "Hâlâ bağlıyken özrünü isteyeceğim," diyor.

"Ne oluyor lan?!" Babam kendini gösterdiğinde talep ediyorum. "Crue Monti mi?" Jewel şok olmuş bir şekilde haykırıyor.

Babam tekrar yerine otururken var olmayan bir toz parçasını fırçalıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Bu kısıtlamalardan kurtulmak ve babamın boynunu kırmak istiyorum.

"Bu hesaplanmış bir kumardı," diyor babam sakince. Yaşlı herifin oyun oynamaktan çok uzak olduğunu bilmeliydim. "Bunu bir tür eşleştirme ya da çöpçatanlık olarak düşünebilirsin." Parmağını Jewel'den bana doğru salladı.

"Ne?" Kalbim hızla atıyor ve adrenalin pompalaması mantıklı düşünmeme izin vermiyor. Sadece bir an önce Jewel'ı kaybetmek üzere olduğumu düşünmüştüm. En büyük kaybımla sonuçlanacak bir yanlış hesaplama yaptığımı.

"Sen bir eş almadın, ben de senin için bir eş seçtim. New York'a bir kiralık katilin geldiğini öğrendiğimde merak ettim. Babanla bir kez tanıştım Jewel ve onunla ilgili her şeyden nefret ettim. Dürüsttü, meşru bir şekilde ve bir kurala göre çalışıyordu. Kendi işimi üzerine kurduğum her şeyin tam tersiydi. Ama çok iyi bir nişancıydı," diyor ki bu babamdan gelen büyük bir övgü.

"Oğlumunkine çok benzeyen bir doğayla farklı bir yol izlediğini keşfettiğimde, bunun olası bir eşleşme olduğunu düşündüm. Bu yüzden Eli ile oynaşman için sana para teklif ettim. Ya onun ilgisini çekeceğini ya da seni öldüreceğini düşündüm. Beklemediğim şey, oğlumun meseleyi kendi eline alması ve seni sahte bir nişanlı olarak kullanmasıydı, ki şimdi bunun sahte olmadığını biliyorum."

Ağzım kurudu ve zihnim dönmeye başladı. "Bütün bunları sen mi ayarladın?" "Tabii ki. Oğluma bir ders vermenin daha iyi bir yolu var mı? Adamlarına güvenmek ve bilinmeyen bir duruma doğrudan girecek kadar pervasız olmamak ve müstakbel gelinimi oğluma karşılık canını vereceğinden emin olmak için test etmek mi?"

Beni bağlayan adam yaklaşıp ipi çözüyor, ama ayağa kalkmak istediğimde Jewel elini yanağıma koyup başını sallıyor.

Alt dudağımı yalıyorum, öfke hala beni tüketiyor.

"Sana potansiyel gelin önerileri sunduğum dosyaya baksaydın, tek gelinin o olduğunu görürdün. Annen buna kızabilir ama ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum."

Takım elbisesinin ceketini düzeltir ve ayağa kalkar.

Ayağa kalktığımda Jewel üzerimden kayıyor ve kendimi kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Yani Dutton babama hiç söylememiş. Babam başından beri ikimize de baskı uyguluyor ve nasıl tepki vereceğimizi bekliyordu. Bu adam ve onun zihin sikiciliği.

"Dürüst olmak gerekirse, emekliliğimden önce bir oyun daha oynamak eğlenceliydi," diyor yanıma gelerek. "İkinizle de oynamış olabilirim ama birlikte yarattığınız şey gerçek." Terk edilmiş deponun etrafına göz gezdiriyor. "Buraya ne yapacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

Dışarı çıkıyor ve çıkarken gülümsediğini görüyorum. Adamları onu takip ediyor.

Orospu çocuğu.

Titrek bir nefes aldım ve az önce beni yiyip bitiren tüm korkuları uzaklaştırmaya çalışırken gözlerimi kapattım. Babamdan dersimi aldım çünkü bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemiyorum.

"Eli," diyor Jewel, beni kendisiyle birlikte şimdi ve buraya geri çekiyor.

Onu kolundan tutup kendime doğru çektim. "Seni kaybedeceğimi sandım. Bir daha asla böyle pervasızca bir şey yapma."

"Özür dilerim," diyor bana sarılırken, kolları göğsümü zar zor sarabiliyor. "Ama senin incindiğini düşündüğümde... Ne yaptığımı bilmeden harekete geçtim."

Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca orada sessizce duruyoruz ve ben sadece ona sarılıyorum. "Baban söylentilerdeki kadar acımasız biri," dedi. Sesinde huşu ve korku karışımı bir ton vardı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Ona bakmak için geri çekilerek soruyorum. Şimdi pişmanlık duyuyor mu? Birlikte olmak için manipüle edildiğimizi bildiği için hakkımızda farklı mı hissediyor?

"Hayır," diyor ciddiyle. "Bizi ne kadar dolaylı yoldan yönlendirmeye çalışsa da, biz kendi kararlarımızı verdik. Onun bile bunu bu kadar mükemmel planlayabileceğini sanmıyorum. Aslında belki ." Belirsiz bir kahkaha atarak kaşlarını çatıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu korkutucu."

Babam birçok şeydir. Korkunç kesinlikle onlardan biri.

"Ama şimdi kimden aldığını da görüyorum." Bana gülümsüyor. "Sadece bu yüzden onu öldürme, tamam mı?"

Çenemde bir tik atıyor. "Yapmak zorunda kalmayacağım. Annem bunu duyar duymaz yapacak."

Gülüyor ve bana tekrar sarılıyor. "Evet, annen hesaba katılması gereken bir güç."

Parmağımı çenesinin altına sokuyorum. "Ama senin kadar değil."

Bana gülümsüyor. "Artık bu işte beraberiz, değil mi? İkinci bir düşünce yok mu?"

"Sen en başından beri benimdin, Kedicik. Sen benim yanımda olmak için yaratılmış tek kadınsın. Bana eziyet etsen bile."

Sonra gülüyor. "Bence bundan hoşlanıyorsun, özellikle de sana eziyet ettiğimde." Eğiliyor ve beni öpüyor. Onu kollarımın arasına alıp en yakın sütuna doğru adım atıyorum, çünkü çaresizlik her şeyi ele geçiriyor ve onu benim olarak geri almak ve bugün onu neredeyse iki kez kaybetmişim gibi hissetmekten kaynaklanan bu huzursuz enerjiyi dağıtmak için cinsel bir dürtü hissediyorum.

"Sadece bıçakları da dahil edersen," diye mırıldanıyorum öpüşürken ve o başını geriye atıp gülüyor.

Jewel Diamond benim ahlaksızlığıma uyuyor ve en vahşi fantezilerimi ateşliyor.

Ama en önemlisi, kendini evinde gibi hissediyor.

Jesel

I Hawke, Billie'nin onu mahvediyor gibi görüldüğü oyuna küfrederken Eli'nin şakağının nabzının attığını görebiliyor.

Malikanesinde Eli'nin kucağında otururken Ford, Hope ve Ivy bir tür kart oyunu oynuyor gibi görünüyorlar. Düğüne sadece iki gün kaldı ve daha birkaç gün önce bir daha asla bunun bir parçası olamayacağımı düşündüğüm düşüncesi beni hâlâ sersemletiyor. Onları henüz çok iyi tanımıyorum ama şimdiden buranın benim ailem olduğunu ve buraya ait olduğumu biliyorum.

Eli'nin başparmağı dış bacağımı bir aşağı bir yukarı okşuyor. Hepsini buraya davet ettiğim için kızgın. Ama Eli'nin beni reddedeceği çok az şey olduğunu keşfetmeye başladım. Diğerleri de bunu anlamış gibi görünüyor.

Ama düğün karmaşasından önce burada, birlikte olmak istedim. Evlilik düşüncesi artık beni bir mengene gibi kavramıyor. Aslında heyecanlanmaya başladım.

Kapı zili çalar ve Eli kalkıp kapıyı açmak için hamle yapar.

"Ben bakarım," diyorum ona çünkü bu aile için eşit derecede önemli olan, davet ettiğim bir kişi daha var. Eli'nin ne olursa olsun her zaman arkasını kollayacak olan ailesinin yanı sıra - bana karşı bile. *Özellikle* de bana karşı.

Eli bana şüpheyle bakıyor ama beni serbest bırakıyor.

Kapıyı açtığımda Dutton bana baktı. Nefes alıyorum ve ona doğru yaklaşıyorum.

"Sanki bu evde sadece bir misafirmişim gibi beni buraya davet etmeye cüret ediyorsun," diyor.

Gerçek şu ki, Dutton'ı severim. Ne kadar ürkütücü olursa olsun, ailesini korumak için ne kadar ileri gidebileceğini biliyorum. Ve buna saygı duyuyorum.

"Burası her zaman benim evim olacağından daha çok senin evin olacak," diyorum dürüstçe. "Ama herkesin iyiliğı için en azından birbirimize tahammül etmemizi istiyorum."

Kaşını kaldırıyor. "Sana zar zor tahammül ettiğimi mi düşünüyorsun?" "Belli ki," diye küstahça karşılık veriyorum.

Sonra yanımdan geçerken gülümsemeye başladı. "İnanır mısın Jewel, senden gerçekten hoşlanıyorum. Sadece kuzenimin sana aşık olduktan sonra bu kadar sinir bozucu olmasından hoşlanmıyorum. Bu ona yakışmıyor."

Şok oldum, ona bakarken çenem açıldı. "Bekle. Benden *hoşlanıyor* musun?" Kaşlarını çatı. "Sen ölü değilsin, değil mi?"

"Eli peşinden gelse bile beni öldürecek misin?"

"O zaman bile. Ailem bunun için benden nefret etse de etmese de, bizi tehdit eden herkesi ve her şeyi ortadan kaldıracağım."

O zaman fark ettim ki, bir canavara alışmış olsam da diğerine alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Bu yüzden gülümsedim ve herkesin olduğu yönü işaret ettim. Onun canavarca yöntemlerini anlamak bana düşmez. Bir gün bu başka bir zavallı kadının sorumluluğı olacak.

Jesel

T Düşün günü.

Aylar önce biri bana sahte nişanlıma aşık olacağımı söyleseydi, açıkça gülerdim ve sonra kafasına sıkardım. Bu günü kendim için hiç hayal etmemiştim. Aslında, şimdiye kadar, ne zaman düşünsem boynumda bir ilmik varmış gibi hissettim.

Şu anda boğuluyormuşum gibi hissetmesem de sinirlerim hâlâ gergin. Saç ve makyaj ekibi yarım saat önce, Rya ile aynı saatlerde geldi. Onlara hızlı bir duş almam gerektiğini söyledim ve o zamandan beri küvetin dibinden kıpırdamadım.

Evliliğin benim için doğru olup olmadığına dair düşünceler hala kafamı kurcalıyor. Eli'yi sevdiğimi ve beni onun gibi idare edebilecek başka bir erkek olmayacağını biliyorum. Ama evlilik beni hala korkutuyor. Çünkü sonuçta kendimi aşkın en acı verici türüne teslim ediyor olabilirim. Ama aynı zamanda en ödüllendirici olanı. Sadece risk almaya karar verdim.

Eli'ı seviyorum ama yine de bir mafya varisiyle evlenmek çılgınca bir konsept. "Jewel?" Banyo kapısından Rya'nın sesi geliyor.

Kocasının neyin peşinde olduğunu öğrendiğinde bolca özür diledi. Ve bu garip duruma rağmen, Crue'nun olaya dahil olmasına tamamen şaşırdığımı söyleyemem. O da Eli gibi korkunç bir adam ve bence Eli entrikacı zekasını hem annesinden hem de babasından almış. Sadece hedeflerini farklı şekilde uyguluyorlar.

"Hemen çıkıyorum!" Çok uzun zamandır burada olduğumu fark ederek söylüyorum. Yine kaçıyorum. Duşu kapatıyorum ve kurulanmak için bir havluya uzanıyorum. Dışarı çıktığımda Rya sabırla beni bekliyor. Açık mavi elbisesi içinde bir görüntü. Makyözler ortalıkta görünmüyor ve bizi biraz yalnız bırakmak için onları gönderdiği için rahatlayarak iç geçiriyorum.

"İyi misin?"

"Elbette," diye cevap veriyorum sıkıca.

"Eğer değilsen sorun değil." Yatağın ucuna oturuyor ve yanındaki yere dokunuyor. Nefes alıyorum ve oturuyorum.

Daha önce hiç kadın kadına sohbet etmemiştim. Ya da anne-kız kalp kalbe. Bu öyle bir şey mi? Rya sakince, "Crue'yla evlenmekten o kadar korktum ki onu kendimden o kadar uzaklaştırdım ki kız kardeşimle nişanlandı," diyor.

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum ve o da bunu saklamak için kullandığım boktan yöntemle gülüyor. "Merak etme, ikisi de birbirinden hoşlanmıyordu. Ve sonunda her şey yoluna girdi."

"Kulağa biraz telaşlı geliyor," diye fısıldıyorum.

"Oh, öyleydi." Kıkırdıyor. "Demek istediğim, bunun senin için korkutucu olduğunu biliyorum ama iyi bir evlat yetiştirdim ve şimdi iyi bir adam. En azından değer verdiği insanlara karşı iyi biri." En azından oğlunun "normal" ya da "iyi"nin tanımını olmadığını farkında.

"Babası gibi biraz acımasız olabiliyor ve aslında Crue'nun bu yönünü çok sevdim," diyor gülümseyerek. "İkisinin de nasıl insanlar olduğunu kabullendim ve Eli'nin onu olduğu gibi kabul eden birini bulmuş olmasından dolayı çok mutluyum. Ona haddini bildirmekle tehdit edebildiğin kadar onu koruyabildiğini bilmek de beni biraz daha iyi hissettiriyor." Gülüyor ve ben de bunu eğlenceli bulmaktan kendimi alamıyorum.

"Demek istediğim şu ki, bugün korkutucu bir gün olabilir ama aynı zamanda güzel bir gün. Oğlumun senin yanındayken olduğu gibi canlandığını hiç görmemişim. Bu yüzden ona yol gösterici olduğun ve ailemize katıldığın için sana teşekkür ederim" diyor ve bana sarılıyor. İlk başta kendimi garip hissettim ama sonra ona doğru eğildim. Tıpkı Eli ile yaptığım gibi. Belki bir anneye sahip olmak o kadar da kötü değildir. Belki bir kocaya sahip olmak da beni öldürmez. "Şimdi seni hazırlayalım."

Havluyu bırakmamı ve saçımla makyajıma başlamak için dışarı çıkmamı rica ediyor. Koltukta otururken, aşırı uyarılmış hissediyorum, bana bir kadeh şampanya uzatıyor ama aşağı inmeden önce sadece bir tane alabileceğim konusunda beni uyarıyor.

Koridorda. Gelinlik denerken ne kadar sarhoş olduğumu hatırlayarak yüzüm kızardı.

Rya bana Eli'nin büyüme hikayelerini ve en sevdiği kelimenin nasıl "pislik" olduğunu anlatıyor. Bu beni kıkırdatıyor çünkü ona ilk söylediğim kelimelerden biri buydu. Bunu ona söylediğimde kesinlikle kendini kaybediyor ve gülüyor. Onun gülüşünü duymak hoşuma gidiyor. Biri benden bahsettiğinde annemin de aynı şekilde gülüp gülmediğini merak ediyorum.

Bundan şüpheliyim.

Ama bu konuda bir kayıp hissetmeme rağmen, bana hiçbir şey borçlu olmayan ama yine de bana tüm sevgisini veren bu kadının kabulüyle doluyum.

"Eli koridorda yürüyecek kimsenin olmadığını söyledi, ben de bunu senin için yapabileceğimi teklif ettim ama o senin için özel bir şey istedi."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Evlendiğinizde genellikle birinin sizi koridorda yürüttüğünü biliyorum ama ben evlenmeyi hiç hayal etmemiştim, bu yüzden işin bu kısmını hiç düşünmedim bile. Saçım ve makyajım bittiğinde, tekrar gergin hissetmeye başladım.

Rya elbisemin fermuarını arkadan çekerken aynaya bakıyorum. Yandan yırtmaçlı, sade ama zarif bir gelinlik. Gelinlikçide mahvettiğimiz için satın almak zorunda kaldığımız ilk gelinliğe ne olduğunu düşünürken dudaklarımda minik bir gülümseme belirliyor.

Bana hayranlıkla bakarken "Seni seçerek gerçekten kendini aşmış" diyor. Sonra ona dönüyorum ve sarılıyorum. Onu kucakladığımda hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor.

"Beni ailenize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyorum ve başımın arkasında elinin nazik okşayışını hissediyorum.

"Artık senin için her zaman evde olacağız," diye cevap veriyor ve gülümsediğini hissedebiliyorum.

* * *

Arabada sıkışıp kaldım, olduğum yerde donup kaldım. Bu düğünü yeniden düşünürken nefesim kesik kesik geliyor. Eli ile birlikte olmak istediğimi biliyorum ama bu daha az korkutucu değil.

Rya arabayı on dakika önce terk etti. Bir tür teşvik olmadan dışarı çıkamayacağımı bildiğinden eminim.

düşünüyorum, ne kadar korkakça da.

Korkuyorum.

En çok bilinmeyenden korkuyorum, Eli en emin olduğum şeylerden biri olsa da.

Arabanın kapısı aniden açılıyor ve Eli'nin güzel yüzü gözümün önüne gelince titrek bir nefes alıyorum. Sanki bu elbiseyi saklayacakmış gibi ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Geleneksel olmaktan çok uzağız ama bu sürpriz anı boşa harcamışım gibi hissediyorum.

Beni nazıkçe koltuğa itiyor ve yanıma oturup kapıyı kapatıyor. Tırnaklarımın etrafındaki deriyi ısırırken elimi ağzımdan çekip dudaklarına götürüyor. Bunu yaparken onu izliyorum, o gümüş gözler beklentiyle bana bakıyor. "Çok güzelsin. Ve geç kaldın."

"Geç kalmadım. Sadece düşünüyordum..."

"konusunda mı?" dedi bilerek. Rya büyük olasılıkla onu almak için içeri girdi. Beni bu kadar iyi anlamasından nefret ediyorum. İçimi dışımı nasıl bu kadar çabuk öğrendi?

"Senin içeride olman gerekmiyor muydu?" Soruyorum. Bakışları açgözlülükle beni alıyor içinde.

"Sen neredeysen ben de . Diğer herkes bekleyebilir." Koltuğa rahatça oturur.

Otur. Başımı omzuna yaslarırken gergin bir şekilde gülüyorum.

"Seni rahatsız eden ne?" diye soruyor ikimiz de ön camdan dışarı bakarken.

"Bilmiyorum. Sadece korkuyorum."

"Ben değilim. Senin benim karım olman gerektiğinden hiç şüphem yok ve kalıcı bir ateşkes yapacağız," diyor yanağımı okşayarak.

"Belki de *kalıcı* değildir," diye takılıyorum. "kalmasını istiyoruz, değil mi?"

Bana gülümseyerek bakıyor. "Hazır olduğunda sana bir sürprizim var."

"Bunu söylemenin gereksiz olduğunu düşünüyorum çünkü senin tarafından her zaman şaşırtılacağım Eli Monti," diyorum ona, gerginliğin bedenimden çıktığını hissederek.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, Jewel Diamond."

Birbirine bağlı parmaklarımıza bakıyorum ve bugünden sonra onun soyadına sahip olacağımı düşünüyorum. Bu gerçek. Benim için hiç var olmadığını düşündüğüm bir dünyaya doğru ilerliyorum. Belki de bu yüzden bu kadar korkutucu geliyor.

Camdaki bir tıkırtı beni ürkütüyor ve Eli kapıyı açıyor. Bunu yaptığında, Craig arabanın içine bakar. Takım elbise giyiyor.

her zamanki gündelik
kıyafetleriyle.

"Craig?" Doğrudum.

"Hey, ufaklık. Bu küçük pislik bana, görünüşe göre bu yasal olduğu için seni koridorda yürütme onurunu verip veremeyeceğimi sordu. Onunla gerçekten evleniyorsun, değil mi?" Eli'a doğru suçlayıcı bir başparmak salladı.

Eli bana döndü. "Seni koridorun sonunda bekleyeceğim. Buraya bunalmadığından emin olmak için geldim. Hadi gidip evlenelim, sarhoş olalım ve bütün gece sevişelim."

Craig gözlerini kaçırıyor ve utançtan yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. Eli sırtıtarak yanağıma bir öpücük konduruyor ve elimi yavaşça ama emin adımlarla arabanın dışına, Craig'in bekleyen eline doğru çekiyor.

Craig eğilirken, "Hadi ama ufaklık, bundan daha kötüsünü de yapmıştın," diye şaka yapıyor. "Tabii kaçmak istemiyorsan, o zaman siktir olup gidebilir ve önceki plana sadık kalabiliriz."

Gülüyorum, sinirlerim yatışıyormuş gibi hissediyorum. Sanki son eksik parça da gelmişti. Craig'e soracak kadar cesur olamazdım. Evden neredeyse hiç çıkmıyordu ve hayır derse hayal kırıklığına uğramak istemedim.

Craig beni şapele götürürken boş boş televizyon programının son bölümünden bahsediyor. Devasa bir şapel ve görünüşe göre Rya Crue'yu bacağından vurup kaçmadan önce Eli'nin ailesinin evlenmeye çalıştığı şapelle aynı yer.

Düşündüğümde sırtıyıyorum. Rya tam bir baş belası. Ama neden aynı şeyi oğluna yapsam gülecekmiş gibi hissediyorum?

Kapının dışında beklerken nefesime odaklanıyorum. Craig boğazını temizlerken diğer taraftaki kargaşayı duyabiliyorum. "O küçük kibirli puştı sevmiyorum ama seni gerçekten mutlu edecekse, olmak istediğim yer burası."

Ona dönüyorum ve söylemek ve teşekkür etmek istediğim o kadar çok şey var ki. Biz hiçbir zaman duyguları ya da minnettarlığı paylaşacak türden olmadık, bu yüzden onun yerine ona sarılıyorum. Craig şaşırmış görünüyor ve garip bir şekilde o da bana sarılıyor. Hâlâ insanlara dokunmaktan hoşlanmıyorum ama sanırım Rya'nın küçük bir parçası bana geçiyor.

"Bugün burada olduğun ve benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim Craig. Siz benim ailemsiniz ve burada her zaman hoş karşılanırsınız."

Craig boğazını temizliyor ve gözyaşlarını silmek için başka tarafa baktığından eminim. "Baban seninle gurur duyardı. Öyle bir adam oldun ki

güzel bir kadın. Yine de seni Eli Monti'ye teslim etmek konusunda ne hissedeceğini bilmiyorum."

Güldüm ve ona hak verdim. Ama aynı zamanda beni elde etmek için her şeyi yapabilecek olan müstakbel kocamı nasıl suçlayabileceğini de düşünüyorum.

Düğün organizatörü dikkatimizi çekiyor ve bizi geri sayıyor. Boğazımı temizlemeye ve omuzlarımı geriye atmaya çalışıyorum.

"Birine tetik çekmeden önceki anlar neden bundan daha kolay geliyor?" Craig'e endişeyle soruyorum. Craig gülüp elini benimkinin üzerine koyarken düğün organizatörü dehşete düşmüş görünüyor.

"Hiç kuşkunuz olmasın; ateş ettiğinizde olduğu gibi onlara da cehennemi yaşatacaksınız."

Kapılar açılıyor ve gülümseyemiyorum, bakışlarım devasa sayıdaki insan arasında dans ediyor. Çoğunu tanımıyorum.

Ama koridorun sonunda tanıdığım bir adam var.

Sevdiğim adam.

Nefret ettiğim adam.

Karanlık ruhuma seslenen ve ondan kaçmak yerine onu besleyen adam. İlk adımımı atıyorum. Ve işte o zaman diğer tanıdık yüzleri görüyorum.

Ailesi. Hawke ve Ford. Dutton ve Billie. Hope ve Ivy. Sage. Ivanov ailesinin geri kalanı bile burada.

Kalbim küt küt atıyor ama Eli'ı çapa gibi kullanıp ayaklarımın beni eve götürmesine izin veriyorum. Beni *ona* götürmesine.

Eli'nın bakışları beni yutuyor ve sıcaklık boynuma doğru yükseliyor. Birden, sanki yine sadece biz varmışız gibi hissediyorum. Maskeli balo gecesi o küçük odada sadece o ve ben. O gölgelerin arasından çıkan bir canavar gibi görünüyordu ve benim elimde bir hançer vardı. O benim hedefimdi. Düşmanımdı. Ve şimdi o benim her şeyim.

Craig elimi Eli'nın elinin içine sokuyor ve hissettiğim tüm gerginlik ve korku buharlaşıyor çünkü bu düğünün hiçbir anlamı olmadığını fark ediyorum. Çünkü sadece Eli ve ben varız.

Eğilirken parmakları benimkilerin etrafında kıvrılıyor. "Çok güzelsin. Bu gerçekten bir suç ve tıpkı bir öncekinde yaptığım gibi bu elbiseyi de üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

En son giydiğim gelinliği parçaladığı zamanı düşündükçe içim zonkluyor.

"Buna hazır mısınız Bayan Monti?" diye sorar arkasına yaslanırken. Dutton, Hawke ve Ford onun sağdıçları. Sage, Hope ve Ivy benim

nedimeler. Bu kadınlarla henüz o kadar yakın değilim ama yakında olacağıma dair bir his var içimde.

"Adınız masama geldiği gün sizin için hazırdım Bay Monti," diyorum gülümseyerek. Ve bir kez daha dünyanın her zaman çarpışacağı adama doğru eğildim. Ve şimdi eminim ki onun hayatını alevler içinde bırakacak ve her anının tadını çıkaracağım.

CKAPTER 7

Eli

I doğru bir nedenle evlenmek için koridorun sonunda bekleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama Jewel ile hayatımın tadını çıkaracağımı biliyorum. Eğilip onu çekiyorum; o kadar çok olasılık kokuyor ki, gerçekten sabırsızlanıyorum

Geleceğin ne getireceğini görmek için. Henüz bilmiyor ama balayımızdan sonra eve döndüğümüzde düğün hediyesi babasının silahları olacak. Gerçek ki, onları her zaman ona vermek niyetindeydim; sadece önce bana aşık olması gerekiyordu.

Parti çoktan başlamıştı ve herkes bizi tebrik ediyordu. Tanımadığı insanlara garip bir şekilde teşekkür ediyor ve bir şekilde ona daha da aşık olduğum için kendimden nefret ediyorum.

Herkes dans pistine yöneldiğinde geri çekiliyor ve onun bu odada değeri verdiği tek kişiyi aradığını görebiliyorum. Bir yanımda tek olmadığım için kıskanıyor.

Muhtemelen çoktan gitmiş olmasından korkarak Craig'i ararken ona "Arabası hâlâ burada," diyorum. Başını sallıyor ve gitmeden önce elbisesini kavırıyor, ben de onu izliyorum.

"Güzel düğün," diyor Dutton yanıma gelirken. "Sonunda her şey yoluna girmiş gibi görünüyor, sanırım."

"şey buysa özür dilemeyeceğim."

Sırıyor. "Yanağında o yara izini bıraktığımı bilmek beni fazlasıyla tatmin ediyor."

Ona döndüm ve sarılmak için kendime çektim. Kuzenim ve benim farklılıklarımız olabilir. Zaman zaman bu farklılıklar yüzünden birbirimizi öldürmek isteyebiliriz. Ama ne olursa olsun, her zaman birbirimizin arkasını kollayacağız.

"Ama senin sayende şimdi ailem bana ne zaman evleneceklerini ve gelin alacaklarını soruyor." Bana ters ters bakıyor.

"Bu senin sorunun gibi görünüyor," diyorum ona. "Ama sana her şeyin o kadar da kötü olmadığını söylemek için buradayım."

"Vay canına, gerçekten de amcığın kırbaçlanmış, değil mi?" Kadehini dudaklarına götürerek sırtıyor. Kız kardeşine doğru bakan bir adamı fark ettiğinde gözlerindeki muziplik kaybolur. İkizler onun yanında, Hawke içkisini başının üstünde, zıplasa bile ulaşamayacağı bir yerde tutuyor. Ford bana bakıyor, başını sallıyor.

Dutton tek bir kelime bile etmeden onlara doğru ilerliyor ve Billie'ye göz koyan misafirin önünü hızla kesiyor. Ona belki de diğer erkeklerden çok arkadaşlarına daha yakından bakması gerektiğini söylemeye hiç cesaret edemedim. Billie ile ikizlerden biri arasında bir şey olduysa, Dutton kesinlikle önce onları öldürecek ve soruları sonra soracaktır.

"Annen sonunda benimle yeniden konuşuyor," diyor babam yanıma gelirken.

"O zaman ikimizden biri oldu."

Çevremde onun sırtışını görebiliyorum. "Sana son kez üstünlük sağladığım için kızma. Bunu özleyeceğim, biliyorsun. Akıl oyunlarını."

İç çekiyorum ve babama bakıyorum. Tüm soğuk hesapçılığına rağmen, bana iş hakkında bildiğim neredeyse her şeyi öğreten kişi oydu. Saygısızlık etmek istemem ama bir şeyler planladığını bilmeliydim.

Katlanmış bir mektup çıkarıp bana uzattı. "Jewels'a müşterisi olarak Monti ailesiyle ilgili bilgileri bana vermesi için baskı yaptım. Ne vereceğini ve gerçekten güvenebileceğim biri olup olmadığını bilmek istedim. Sende kalabilir." Aldım ve sonra beni kucaklamak için içeri çekti. "Seninle gurur duyuyorum oğlum. Evli olsan da olmasan da. Senin için sadece en iyisini istedim."

Sırtını sıvazlıyorum çünkü babam birçok şey olabilir ama yalancı değildir. Annemi gördüğünde ona doğru yöneliyor ve ben de mektubu açıyorum. Kıkırdıyorum. Profesyonelce yazmaya çalışsa bile bana yazılmış kişisel bir aşk mektubu da olabilirdi.

Sfi ☞ox1i i5 ax α55ho£e, Svccex1£p, / cax'1
5ee α ccacA ix 1heic ocgaxisα1iox, 5pα ☞ox1i cαAe5
i1 bi//icv£1 α5 ax abrec5αcp becav5e 5he cax ea5i£p
ge1 1hec ov1 o/ sha1erec ci5beeb5 cigh1 coce ov1 ix
1he pvb£ic epe, Scve ☞ox1i i5 α5 £e1hα£ α5 1hep 5αp
bv1 hα5 5eecixg£p 1αAex α 51ep bacA 1o α£os hi5 5ox
1o 1αAe orec 1he capoci1p o/ 1he bv5ixe55,

+oserec, / αc xo1 5vcpci5eb Sfi ☞ox1i hα5 α
hi1 ox hic, vhovgh he i5 rec5α1i£e αxb capab£e ix
co51 exricoxcex15, he boe5x'1 αroib cox/cox1α1iox,
5o l sov£b 5vgge51 Aeepixg povc sheceαbov15
vxAxosx, / sov£b appcoach cav1iov5£p, +e
5hov£b're beex Ai££eb iccebia1e£p ix51eab o/ 1opeb
si1h becav5e he 5eec5 1o expop 5vch gace5,

hve 1o xo1 harixg bicec1 cox1ac1 si1h pov, / sov£b
£iAe 1o /oc/ei1 cp ixro£recex1 si1h 1hi5 pcopec1 αxb
si££ pap /ovc 1ice5 1he αcovx1 ix ce1vcx, α5 se££
α5 o//ec cp 5socx 5eccecp, / αc α hi1socax,
Ba1hecixg ix1e£ i5 xo1 cp

*Specia£1p, axb α5 5vch, pov cax /ixb 5oceoxe
e£5e be11ec 5vi1eb, P£ea5e 1ex1 ce be1αi£5 5o I
cax exb 1hi5 cox1cac1 ox peace/v£ 1ecc5,
I/ pov choo5e 1o cox1ixve 1o pvc5ve 1he
£ox1i /αci£p, I 1hocovgh£p αbri5e cav1iox,
vhece'5 α cea5ox shp 1hep cvx 1he l1α£ iax
ca/ia ix Ues /ocA Si1p,
4e51,
Jesef tiacoxb,*

Mektubu cebime koydum. O zamanlar bile durumdan sıyrılmaya çalışmıştı ve o noktada bana aşık olduğunu fark edip etmediğini bile bilmiyorum. Belli ki babam ona cevap vermemiş ve sözleşmeden çıkma talebini kabul etmeyerek baskı uygulamıştı.

Eli Monti bir pislik. Dudaklarım seğiriyor.

Jewel'i tekrar arıyorum ve onu bulduğumda Craig'e sarılışını izliyorum. Derin bir sohbete dalmış görünüyorlar ve Craig gitmeye hazırlanırken Jewel gülümsüyor. Gitmeden önce kalabalığı tarıyor ve bakışları bana takılıyor. Dönüp gitmeden önce bana başıyla bir selam veriyor. O baş sallamanın anlamını zaten biliyorum. Ona takım elbiseyi gönderdiğimde, ona zarar verecek bir şey yaparsam emeklilikten çıkıp beni avlayacağı konusunda beni önceden uyarmıştı. Meydan okumayı çok severim. Ama korunması gerekenin ben olduğumu herkesten iyi biliyor olmalı... *ondan.*

Adam giderken arkasından bakıyor, omuzları hafifçe çöküyor ve sonra beni fark ediyor. Ona yaklaşmaya çalışanları görmezden geliyor ve önümde duruyor. Ulaşma mesafesine girer girmez onu kendime çekiyorum ve daha önce olduğu gibi müzik eşliğinde sallanmaya başlıyorum. İkimiz de dans etmekten hoşlanmıyoruz, geleneksel de değiliz. Ama onu kollarımda tutmayı seviyorum. Bana bakışı hoşuma gidiyor ve daha önce hiç yaşamadığımız bu günün tadını çıkarıyoruz.

bir numara olması gerekiyordu ama hayal edebileceğimizden çok daha büyük bir şeye dönüştü.

"Sanırım yakında kaçabiliriz," diye kulağına fısıldıyorum.

"Daha yemek bile yemedik," diyor. "Annen bana yemeklerle ilgili her şeyi anlatıyordu."

"Ama önce tatlı yemeyi severim." Göz kırpıyorum, sonra eğilip dudaklarını öpüyorum, ellerim kalçalarını buluyor ve kaçamasın diye onları tutuyor.

Benden asla kaçmasını istemiyorum.

"Dün gece tatlımı alamadım. Sikimin o tatlı amının derinliklerine gömülmesini istemiyor musun?" Yumuşakça mırıldanıyorum. Yanaklarında kırmızı çizgiler oluştu. "Peki ya dilimin klitoris üzerinde daireler çizmesine ne dersin? Hoşuna gidiyor mu?"

Sertçe yutkunur ve başını sallar.

"Sanırım hâlâ diğer bacağıma yeni baş harflerini kazıman gerekiyor." Beni boynumdan çekerek onunla göz hizasına gelmemi sağlıyor. Sıcak nefesi kulağıma değiyor.

"Beni boğmandan hoşlanıyorum."

Sikim sertleşerek tam, kalın uzunluğuna ulaşıyor. "Bir sorunumuz var," diyorum ona.

"Ne?"

"Aletim sertleşti ve şimdi çekersem herkes görecekt."

Gülüyor, kelimenin tam anlamıyla iki büklüm oluyor ve gülüyor. Ama sikimi engellemek için onu hemen geri çekiyorum. Büyükbabam ve büyükbabam burada, Tanrı aşkına. Görmeleri gereken son şey bu.

"Hiç komik değil," diye .

"Öyle," diye ısrar ediyor biri yaklaşırken. "Ağzımla onu yok edebilirim..." Her kimse bize ulaştığında bir şeyler söylemeye başlıyor, ama şimdi tek istediğim onun dudaklarının sikimin etrafında olması. Onu kucağıma alıp omzuma atıyorum ve doğruca tuvalete gidiyorum. Kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledikten sonra onu tekrar topuklarının üzerine yatırıyorum. Kıkırdıyor ve ben sikimin daha da sertleşmesine engel olamıyorum.

"Bu fikre hevesli görünüyorsun," diye mırıldanarak elbisesini yukarı kaldırıyor. Dizlerinin üzerine çöküşünü hayranlıkla izliyorum. Elbisesinin üzerine diz çökmemeye dikkat ederek fermuarıma uzanıyor ve o kehribar gözleriyle bana bakarak pantolonumun üzerinden beni okşuyor.

Biri kapıyı çalıyor.

"Siktirin gidin!" Hala ona bakarak onlara söylüyorum. Pantolonumun fermuarını açıp sikimi serbest bırakırken gülümsemesi hiç değişmiyor. Yalıyor -sadece ucunu-

beni ağzına almadan önce. Başına kadar kaymadan önce sikimin gidebildiği yere kadar.

Mükemmel saçlarını bozmamak için elimden geleni yaparak inliyorum.

Bunun yerine, elimi çenesinin altına kaydırıyorum ve beni ağzıyla becermeye devam ederken çenesini tutuyorum. Sanırım benden nefret ediyor, ama yine de onu becermeme bayılıyor ve ben de bunu yapmayı planlıyorum.

Ağızından çekerken sikim dimdik duruyor ve eğilip ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Sonra sırtı bana dönük olacak şekilde onu döndürdüm ve elbisesini yukarı kaldırdım. İşte o zaman külot giymediğini fark ettim.

"Becer beni," diyorum inleyerek. "Sizin için ıslandım, Bay Monti."

"Kahretsin evet, öylesin." Parmağımı kıvrımlarının arasından geçiriyorum ve inliyor. "Kahretsin, benim için çok mükemmel yaratılmışsınız Bayan Monti." Parmağım, şimdi onun uyarılmasıyla ıslak, içine daldırıyorum.

Kapı bir kez daha çalınır.

"Siktir. Off!" Bu sefer ses ondan geliyor ve elimde olmadan gurur duyuyorum.

Aynada bizi izlerken nefesi kesiliyor. Takım elbisemin ceketinden bir bıçak çıkardım. Bu herhangi bir bıçak değil; ilk tanıştığımızda bana saldırdığı bıçak. O gecedan beri yanımda taşıyorum.

"Baş harflerinizi kazımanızı istiyorum Bayan Monti. Ne kadar kanlı olursa o kadar iyi." Beklenen acıyla sikim seğiriyor.

Kukusunu sikime doğru sokarken gülümsüyor. "Ama önce bana hizmet edeceksin kocacığım ve sıranı bekleyeceksin."

Saçının arkasını tutarken dudaklarım vahşi bir sırıtışla geriliyor. Kibarlığın canı cehenneme; zaten ikimize de hiç uymuyordu.

"Seni kıracağım," söz veriyorum ve o gülüyor. "Ne intikamcı yalanlar. Elinden geleni ardına koyma."

[DAHA FAZLASINI MI İSTİYORSUNUZ? BONUS SAHNEYİ BURADAN ALIN!](#)

[Dutton'un Kitabını buradan alın!](#)

T.L.'nin Okuyucu Grubu - Buraya [tıklayın](#) Kia'nın Okuyucu Grubu - [Buraya tıklayın.](#)

Also by T.L. Smith

[Siyah \(Siyah #1\)](#)

[Kırmızı \(Siyah #2\)](#)

[Beyaz \(Siyah #3\)](#)

[Yeşil \(Siyah #4\) Kandiland](#)

[Saf Ceza \(Tek Başına\)](#)

[Düşmanlaştır Beni \(Tek Başına\)](#)

[Alçalt \(Kusurlu #1\)](#)

[Çarpık \(Kusurlu #2\)](#)

[Güvensizlik \(Smirnov Bratva #1\)](#)

[ÜCRETSİZ](#)

[Disbelief \(Smirnov Bratva #2\)](#)

[Smirnov Defiance \(Bratva](#)

[#3Bratva \) Dismissed Smirnov #4\)](#)

[\(Lovesick \(Standalone\)](#)

[Lotus \(Bağımsız\)](#)

[Vahşi Çarpışma \(Vahşi Aşk Düeti 1. Kitap\) Vahşi](#)

[Hesaplaşma \(Vahşi Aşk Düeti 2. Kitap\) Yalanlara](#)

[Gömülü](#)

[Çarpık Aşk \(Dark Intentions Duet 1\) Uğursuz](#)

[Cavalier \(Crimson Elite #1\) Aşk \(Dark](#)

[Intentions Duet 2\)](#)

[Istıraplı \(Crimson Elite #2\) Kibirli](#)

[Elite #3\) \(Crimson Küstah](#)

[\(Crimson Elite #4\) Playette](#)

[Sarhoşu Sev](#)

[Ayıktan Nefret](#)

[Et](#)

[Kalp Kıran Ben \(Düet #1\)](#)

[Kalp Kıran Sen \(Düet #2\)](#)

[Benim Güzel Zehrim](#)

[Benim Kötü](#)
[Kalbim Benim](#)
[Zalim Sevgilim](#)
[Zincirli Eller](#)
[Kilitli Kalpler](#)
[Günahkâr Eller](#)
[Pervasız Eller](#)
[Prangalı Kalpler](#)
[Düzenlenmiş](#)
[Kalpler](#)
[Beklenmedik](#)
[Kraliçe Bir](#)
[Kötünün Öpücüğü](#)
[Bir Kötünün](#)
[Yalanları](#)
[Kötü Niyet Anları Çılgınlık](#)
[Kargaşa AnBana](#)
[Okuduğunda](#)

T.L Smith ile t.lsmithauthor.com adresinden bağlantı kurun

Also by Kia Carrington Russell

[Sinsi Saplantı Parçalanmış](#)

[Saplantı](#)

[Bu Gece Benim, New York Geceleri Kitap 1 York](#)

[Bu Gece BizKitap 2, Bu , Token Huntress, Token](#)

[Huntress Kitap 1New Geceleri Gece MahsurNew](#)

[York Geceleri Kitap 3](#)

[Token Vampir, Huntress Kitap 2 Token](#)

[Token Token Kurt Token Kitap 3](#)

[,HayaletKitap 4 Token Huntress Huntress,](#)

[Token Huntress Krallık Huntress Kitap 6,](#)

[KaranlıkKitap 5 Token ,Gölge Zihinler](#)

[Günlüğü](#)

T.L. Smith

USA Today En Çok Satan Yazar T.L. Smith, karakterlerini o kadar güzel ve karanlık kusurlarla yazmayı seviyor ki, geri dönemiyorsunuz. Kitapları birçok dile çevrilmiştir. Eğer onu memleketi Avustralya'nın Queensland eyaletinde bulamazsanız, genellikle dünyayı gezerken, Bali'de bir plajda otururken, San Francisco'da Alcatraz'ı keşfederken ya da New York sokaklarında yürürken bulabilirsiniz.

Benimle bağlantı kurun tlsmithauthor.com

Kia Carrington-Russell

Avustralyalı Yazar Kia Carrington-Russell, Fantezi, Karanlık ve Çağdaş Romantizm dahil olmak üzere birçok türde tanınmış tarzı olan tekme atma kahramanları, hızlı tempolu aksiyon, düşmanlardan aşıklara ve aydınlıktan karanlığa dans eden romantizmiyle tanınır.

Kahve, yemek ve seyahatle ilgili her şeye takıntılı olan Kia, her zaman bir sonraki uluslararası macerasını arıyor. Şimdi ülkesi Avustralya'ya döndüğünde, Cavoodle cinsi köpeği Sia'yı alıp güzel sahil şeridindeki plajlarda sabah yürüyüşleri yapıyor, deniz meltemlerinde dünyalar inşa ediyor ve bir sonraki yazacağı lezzetli ve unutulmaz hikâyeyi düşünüyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.